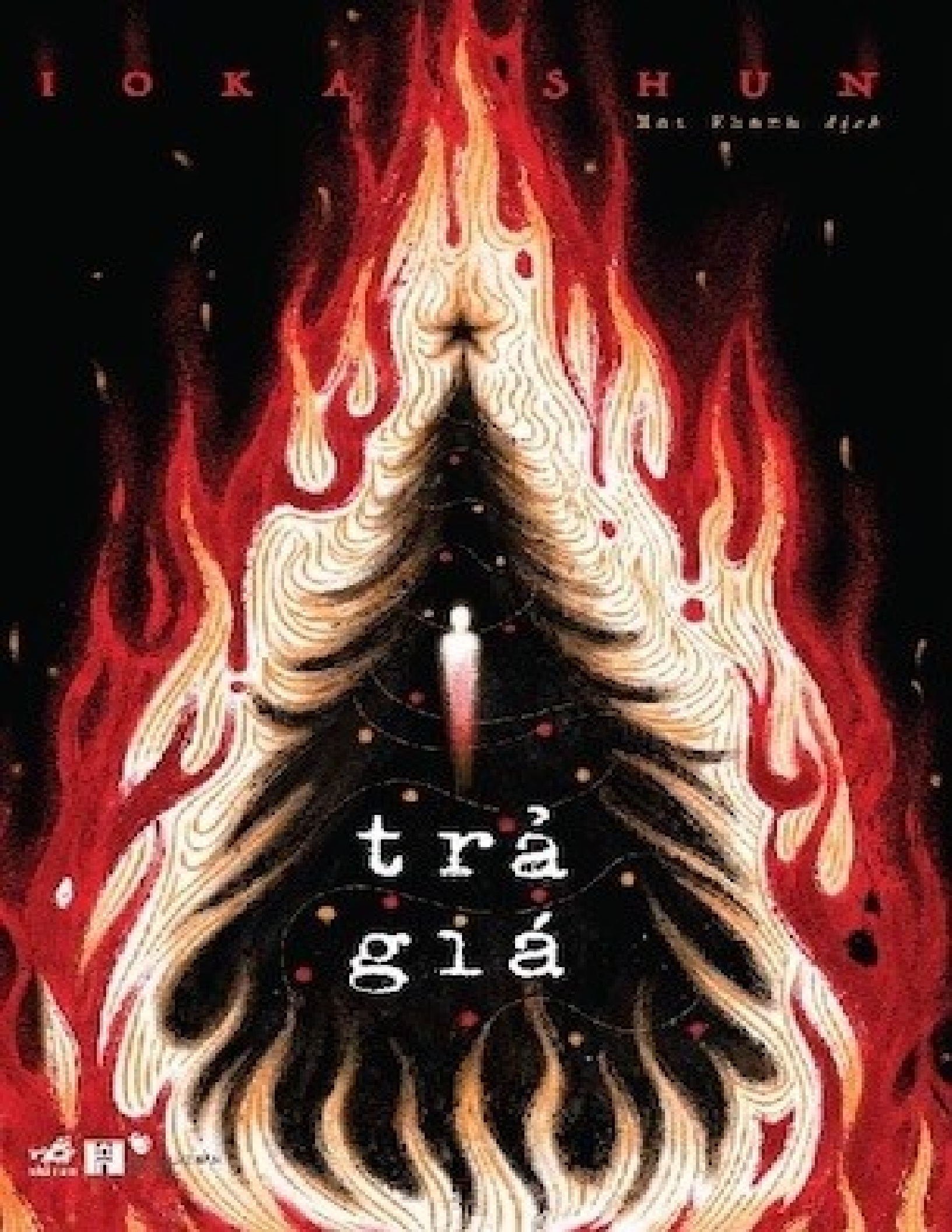
IOKA SHUN
trả
giá

TRẢ GIÁ

Tác giả: IOKA SHUN

Sách đổi Ebook:

➡ Cần ebook của sách mới

➡ Mua 1 sách mới được 2 ebook

☎ 0907 060 886

Một tai nạn thảm khốc đã cướp đi gia đình êm ấm của Keisuke, đẩy cậu bé vào cảnh sống nương nhờ nhà người em họ đồng niên Tatsuya, khởi đầu cho những tháng ngày niên thiếu đầy đau khổ. Những tưởng đã rũ bỏ được quá khứ tăm tối ấy để trở thành một luật sư phụng sự công lý, Keisuke chẳng thể ngờ ác mộng thiếu niên lại trở về ám ảnh, khi một ngày nọ anh nhận được bức thư từ Tatsuya yêu cầu anh bào chữa cho hắn thoát tội giết người. Bất chấp hàng loạt chứng cứ bất lợi, Tatsuya tuyên bố bản thân vô tội, bày ra cái bẫy tinh vi và biến cả phiên tòa thành cuộc chơi của riêng hắn. Keisukei phải làm gì để chống lại một con quỷ, khi chính anh cũng là một kẻ đang trốn chạy?

Mục lục

Chương một
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
Chương hai
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13

14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

Chương một

1

Đã qua tháng Bảy rồi mà thế giới vẫn chưa đi đến hồi kết.

Một đứa nào đó trong lớp làu bàu: "Sao cơ, vẫn còn học kỳ hai nữa cơ à."

Đám người lớn vẫn xôn xao trước đó, không hiểu vì muốn che giấu sự bối rối hay đâu đó trong thâm tâm thực sự mong chờ ngày thế giới lụi tàn, lại bắt đầu xướng lên rằng lần này sẽ đến lượt máy tính hóa điên, và rằng nền văn minh sẽ sụp đổ vào cái ngày đầu tiên của năm 2000.

Song le, năm cuối cùng của thế kỷ XX đã bình lặng trôi qua mà không có chuyện máy tính ở sàn giao dịch chứng khoán bốc khói hay phi cơ đang bay trên trời đua nhau rơi.

"Thế giới không dễ dàng bị đập đi xây lại như thế đâu," vị khách mời trong chương trình *Chào năm mới* nói.

"Đúng đấy, nợ nần vẫn còn nguyên đây," bố gật gù trước màn hình tivi.

"Nếu mà thế thì hết nợ luôn rồi còn gì," mẹ cười.

Okuyama Keisuke - học sinh lớp Năm - nghĩ bụng cái ngày thế giới tận diệt hẳng còn xa lắm.

* * *

Keisuke sống cùng ba mẹ trong một căn nhà nằm ở rìa phía Tây quận Setagaya, cách Shinjuku chừng hai mươi phút nếu đi bằng đường sắt tư nhân.

Người ta đã xây một khu dân cư gồm các căn nhà biệt lập có tên là *Green Town* tại khu đất nằm cách nhà ga gần nhất chừng mười phút đi bộ. Bố mẹ Keisuke sở hữu một căn trong số đó nhờ vào khoản vay ba mươi năm. Căn nhà có cấu trúc 4LDK. Họ chuyển từ cư xá của công ty tới đây từ hồi Keisuke mới ba tuổi, bởi vậy cậu chỉ có ký ức về ngôi nhà này.

Vốn là con một, lên lớp Bốn, Keisuke đã có phòng riêng nằm ở góc Đông Nam tầng hai. Cậu còn nhớ khi đó mình đã vui biết mấy vì được bố mẹ đối xử như người lớn. Góc Tây Nam là phòng ngủ của bố mẹ cậu, còn chính giữa là thư phòng, đồng thời cũng là căn phòng dành cho các sở thích của bố cậu - Masaharu.

Masaharu đang làm việc cho một công ty thương mại có trụ sở chính ở trung tâm thành phố. Keisuke chỉ biết sơ sơ về công việc của bố: về cơ bản là được nghỉ thứ Bảy và Chủ nhật, thường xuyên phải làm thêm giờ.

Mẹ cậu, Kanako, từ cách đây ba năm đã bắt đầu phụ giúp cho một cửa hàng chuyên bán thực phẩm, mỹ phẩm thiên nhiên do một người quen quản lý. Thời gian làm việc tương đối ngắn, từ mười giờ sáng đến khoảng bốn giờ chiều.

Keisuke không mấy hứng thú với việc so bì giàu nghèo giữa nhà mình với nhà các bạn khác. Cậu nghĩ nhà cậu chắc thuộc hạng trung bình.

Nhìn chung, bố mẹ cậu khá hòa thuận. Thi thoảng họ cũng có tranh cãi nho nhỏ, nhưng thường thì bố cậu sẽ xuống nước

ngay tối hôm đó, vì thế chưa bao giờ cậu phải chứng kiến cuộc cãi vã nào kéo dài sang cả ngày hôm sau.

Hầu như tối nào cũng thế, đợi sau khi Keisuke đi ngủ, bố mẹ cậu sẽ ngồi ở chiếc bàn trong phòng khách để nói chuyện phiếm.

Thi thoảng, Keisuke lại rón rén bước xuống bậc cầu thang, nghe lỏm câu chuyện bố mẹ đang nói phía bên kia cánh cửa.

"Sắp sửa đến lúc cho thằng bé đi học thêm rồi đấy nhỉ."

"Thôi, lên cấp hai rồi học là vừa."

Những mẩu hội thoại như thế cứ làm Keisuke hết giật mình thon thót lại đến thở phào nhẹ nhõm.

Ở hướng ngược lại, phía bên kia tuyến đường sắt tư nhân, nói theo toán học thì là ở vị trí đối xứng với khu nhà của Keisuke là khu tập thể cũ kỹ do thành phố quản lý.

Nơi đó có khoảng mười tòa nhà năm tầng trông có phần bẩn thỉu, cây cối dọc hai bên đường mọc um tùm, gần như không có bàn tay người chăm sóc.

Tầng một của khu tập thể khoảnh sân vườn dành riêng cho cư dân, khắp nơi khắp chốn cỏ dại mọc tua tủa, hoang tàn như bãi phế thải. Trên tường còn hằn lại cơ man nào những vệt nhem nhuốc do bọn trẻ con đá bóng vào, mặt tường rạn nứt được vá víu bằng thứ gì đó trông như lớp vữa màu tro. Cứ như thể một sinh vật sống khổng lồ mang tên *khu tập thể* đang ngắc ngoải chờ chết vậy.

Có lẽ Keisuke cảm thấy thế là bởi cậu từng nghe bố nói đằng nào sắp tới người ta cũng phá bỏ nên mới mặc xác nó như vậy.

Ngay bên cạnh khu tập thể ấy là một rừng trúc rậm rạp, có lời đồn những kẻ dị hợm thường lui tới hoặc ở rịt trong đó. Keisuke còn nghe chuyện có người tới đó để chôn xác chó mèo vì không biết phải xoay xở thế nào với chúng. Đã có lần Keisuke đi ngang qua khu rừng trúc giữa lúc trời nhá nhem tối, lúc đấy cậu đã cảm thấy như có một luồng khí lạnh thổi qua sống lưng.

Tóm lại, đó là nơi Keisuke không muốn một mình bén mảng đến.

Một vụ tai nạn thương tâm đã xảy ra ở khu tập thể đó vào kỳ nghỉ hè năm Keisuke học lớp Năm. Bé gái bằng tuổi cậu bị ngã xuống từ chiếu nghỉ của tầng cao nhất.

Hôm xảy ra tai nạn, trong lúc Keisuke đang chơi cùng các bạn ở sân trường tiểu học thì một đứa cùng hội chạy đến.

"Này, bọn mày biết tin gì chưa? Vừa có một đứa con gái bị ngã *ở khu tập thể* đấy."

Nghe đâu cả cảnh sát lẫn người ở đài truyền hình cũng đến nên cả bọn rủ nhau đi xem. Năm, sáu đứa có mặt ở đó tức tốc leo lên xe đạp. Đây là lần đầu tiên chúng trải nghiệm chuyện này. Sau khi đạp xe hồng hộc tới hiện trường, đúng là chúng có thấy người ta chăng băng dây màu vàng như vẫn thấy trên phim ảnh thật. Bọn Keisuke phấn khích hẳn lên, song bầu không khí cũng không tới mức gay cấn như chúng kỳ vọng.

Chỉ có một chiếc xe cảnh sát đỗ ở đó, hai viên cảnh sát mặc đồng phục đang đứng hỏi chuyện người dân sống trong khu, thi thoảng trả lời bộ đàm.

"Làm gì có đài truyền hình khỉ mốc nào."

Một đứa đá nhẹ vào mông thằng đưa chuyện.

“Tao cá là bọn họ đã về cả rồi.”

“Chán mớ đời.”

Sau đó, Keisuke cùng lũ bạn vừa buông những lời vô trách nhiệm ấy ra công viên chơi.

Cậu tò mò không biết nạn nhân ra sao rồi. Vài ngày sau, cậu hay tin cô bé đã chết. Vài ngày sau đó nữa, người ta bắt đầu loan tin đồn, nào thì cô bé đã trèo lên lan can ở chiếu nghỉ để chơi, nào thì thường ngày cô bé rất ngổ ngáo.

Mẹ Keisuke có một người bà con xa đang sống ở khu tập thể ấy.

Gia đình đó mang họ Asanuma, gồm ba người: bố, mẹ và một thằng con trai. Người mẹ là “chị em họ đời thứ hai” với Kanako, còn thằng con bằng tuổi Keisuke tên là Tatsuya.

Họ chuyển nhà tới đây vào mùa thu năm Tatsuya học lớp Năm. Keisuke không biết họ cố tình chọn ở gần nhà Okuyama, hay chỉ đơn thuần là tình cờ.

Do các trường học được phân theo địa bàn với tuyến đường sắt là địa giới nên Keisuke và Tatsuya học ở hai trường tiểu học khác nhau. Mặc dù vậy, thi thoảng hai đứa vẫn chạm mặt. Lý do là vì Tatsuya thường lui tới nhà Keisuke cùng mẹ mình - Michiko.

Tatsuya sở hữu vóc dáng bảnh bao hơn so với Keisuke, thậm chí so với tất cả những đứa bạn khác của cậu. Thân hình vạm vỡ, lại mang thần thái mà nếu có bảo nó là học sinh cấp hai thì người ta cũng tin.

Keisuke không sao quên được cái ngày cậu gặp Tatsuya lần đầu tiên.

Sau bao lâu cuối cùng cây lá hai bên đường đã bắt đầu chuyển đỏ, vậy mà ngay hôm đó trời lạnh tới nỗi mây xuống thấp như thể tuyết sắp sửa rơi đến nơi.

“Chào.”

Mặc dù Tatsuya tươi cười chào hỏi, song Keisuke lại cảm thấy ánh mắt nó vô cùng lạnh lùng. Cậu không thể lý giải được vì sao mình lại nghĩ như thế. Ở mi mắt trái của Tatsuya có một vết sẹo nhỏ, rất có thể đó chính là lý do.

Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, Tatsuya đã tỏ ra rất suồng sã. Nó khoác vai Keisuke và oang oang hỏi: “Keichan, khỏe không?” Tất cả những gì Keisuke có thể làm là cúi mặt đáp: “Khỏe.”

Chưa hết, người khiến Keisuke dè chừng không chỉ có mình Tatsuya.

Michiko trong không giống Tatsuya cho lắm. Tatsuya không chỉ sở hữu thân hình vạm vỡ mà còn rất lanh lợi, ở nó có gì đấy gọi cho người ta liên tưởng tới một loài động vật hoang dã. Mặt mũi cũng điển trai, chắc ở trường nó phải được lòng bọn con gái lắm.

Về phần Michiko, xét về tổng thể trông khá luộm thuộm, người thì to béo, bộ ngực đồ sộ đến kinh ngạc đung đưa theo mỗi bước đi. Miệng lúc nào cũng kè kè điếu thuốc. Nghe đâu cô ta là nhân viên tiếp thị đá quý. Mặc dù không hẳn là cô ta ăn nói bỗ bã với Keisuke, song mỗi lần cô ta vừa phì phèo khói thuốc

ra đằng mũi, vừa bắt chuyện với Keisuke là cậu lại thấy khó chịu tới nỗi chỉ muốn bỏ chạy.

Mẹ con Michiko đến nhà Keisuke với tần suất khoảng một tháng một lần. Luôn cố định vào buổi chiều của ngày thường. Ngay Keisuke cũng nhận ra họ thường canh giờ mẹ cậu đi làm về để tới.

Cứ lần nào họ tới là y như rằng mẹ cậu lại bảo: "Con lên phòng chơi với Tatsuya đi." Mẹ sẽ đưa cho cậu gói snack hoặc thức uống gì đó mà thường ngày mẹ hầu như không mua vì Keisuke vốn cơ địa dị ứng, và cậu sẽ phải giết thời gian trong phòng mình cho đến khi nào mẹ xong chuyện.

Keisuke chúa ghét khoảng thời gian này. Đâu cứ bằng tuổi nhau là có thể làm thân được với nhau. Chưa ke, Tatsu chỉ toàn nói những chuyện mà nghe thôi cũng đủ thấy ghê người.

Chẳng hạn như trong khu tập thể có đến vài căn phòng không người ở, cửa không khóa hoặc đã bị phá khóa. Vì thế có thể tự do ra vào. Tatsuya và đồng bọn của nó đã chọn ra một căn tươm nhất trong số các căn phòng bỏ hoang và gọi đó là "căn cứ địa".

Tatsuya kể trong căn cứ địa ấy không chỉ có bánh kẹo hay truyện tranh mà còn có rất nhiều thuốc lá và tạp chí khiêu dâm. Thấy Keisuke gật đầu bừa, Tatsuya liền kể: "Có lần bọn tao còn dụ một đứa con gái xấc láo vào căn cứ địa rồi năm thằng bạn tao bắt nó lột hết quần áo ra đấy." Song Tatsuya chỉ đứng ngoài nhìn, nó cười bảo: "Tao đã can bọn nó là đừng làm thế nữa."

"Keichan, mày có hứng thú với mấy chuyện đó không?"

“Không” nghe Keisuke đáp vậy, hình như Tatsuya hiểu nhầm gì đó nên nó lại cười: “Không sao đâu, bọn con gái bị thế cũng xấu hổ không dám mách bố mẹ đâu mà.”

Tatsuya còn kể chuyện về chuột nữa. Chả là nó dùng bẫy bắt chuột rồi cho chuột uống thuốc độc, khiến con chuột lồng lên và chết trong đau đớn.

“Nó cứ kêu chít chít thảm thiết, kể cũng tội.”

Keisuke không hiểu vì sao Tatsuya lại thích thú với những chuyện đó.

Bắt một đứa con gái lột hết quần áo, cho chuột uống thuốc độc... Keisuke dám cá đó đều là chuyện bịa đặt, nhưng chỉ nghe thôi cũng đủ khiến cậu khó chịu. Đã có lần cậu hỏi thử: “Mày không sợ người lớn phát hiện ra mấy chuyện đó thì sẽ bị ăn mắng à?” Tatsuya, chừng như đã chờ đợi câu nói này của Keisuke, bèn đáp: “Mày chẳng hiểu gì cả.”

“Cảm giác hồi hộp, gay cấn vì có thể sẽ bị phát hiện mới vui chứ. Với lại, kiểu gì tao cũng can bọn nó là ‘Bọn mày dừng lại đi, nên kể cả có bị lộ thì tao cũng sẽ là đứa được tha cho đầu tiên.”

Cứ như thể đó là niềm tự hào của nó. Trong số những người bạn mà Keisuke quen biết từ trước đến nay, không có đứa nào như thế. Bị Tatsuya lấn lướt, Keisuke chỉ còn biết ngồi nghe nó nói.

Tatsuya tỏ ra cực kỳ hứng thú với bộ đồ chơi điện tử mà Keisuke đã mua bằng tiền mừng tuổi.

“Bố mẹ không mua đồ chơi điện tử cho tao đâu. Nhà tao nghèo mà.”

Cho dù Tatsuya có nói thế, Keisuke cũng chẳng biết phải đáp lại thế nào.

“Này, Keichan. Lần tới mày đến nhà tạo chơi đi. Tao sẽ cho mày nhập hội căn cứ địa. Mày có thể giấu những thứ không muốn cho bố mẹ biết ở đấy cũng được.”

Tatsuya nói oang oang khiến Keisuke lúc nào cũng nom nớp không biết mẹ cậu có nghe thấy không.

Sau vài lần đến chơi, Tatsuya đã nói với Keisuke thế này:

“Mẹ của Keichan được đấy nhỉ.”

Lúc đầu, Keisuke không hiểu ý nên ngây thơ y lại: “Là sao?”

“Vì bề ngoài trông không có vẻ gì là một bà cô chứ sao.”

Đúng là, so với các bà mẹ khác mà Keisuke vẫn thấy trong các buổi dự giờ ở trường thì mẹ cậu không tệ đến nỗi nhìn thua kém người ta. Nói vậy nhưng Keisuke cũng không cho rằng mẹ cậu là một người phụ nữ xinh đẹp hay duyên dáng đến mức phải tự hào.

Năm Keisuke học lớp Năm thì mẹ cậu đang ở tuổi 35. Trong con mắt của Keisuke, mẹ cậu chỉ là một bà cô bình thường như bao người phụ nữ khác.

“Này, này. Mày vẫn còn tắm chung với mẹ chứ?” Mãi mà Tatsuya chưa chịu dừng chủ đề đó lại.

“Tao không tắm chung”

Thấy Keisuke bực bội chối như vậy, Tatsuya liền bảo: “Phí thế.”

Keisuke không hiểu phí là phí cái gì.

Tóm lại, Tatsuya chỉ toàn lôi mấy chủ đề kiểu đó ra nói, Keisuke chẳng thấy vui tẹo nào. Ngay từ giây phút Tatsuya bước chân vào nhà, Keisuke chỉ thầm mong nó mau mau chóng chóng về cho. Thời gian Michiko nói chuyện với mẹ Keisuke khi thì chưa đến mười phút, khi thì hơn nửa tiếng đồng hồ.

Lát sau, có tiếng Michiko gọi với lên: "Tacchan, về thôi." Giọng nói the thé như thể vừa mới lớn tiếng tức giận xong. Tatsuya vẫy tay chào "Gặp lại sau nhé" với vẻ mặt lưu luyến, rồi đi xuống cầu thang. Nhìn theo tấm lưng ấy, Keisuke chực muốn nói: "Mày không cần đến nữa đâu."

Ban đầu, Keisuke cứ nghĩ mẹ mình và Michiko chỉ đang bàn bạc chuyện người lớn với nhau, nhưng đến một ngày, cậu nhận ra dường như họ còn có mục đích khác. Có lần cậu thấy Michiko trước khi ra về đã lấy một chiếc phong bì ra khỏi túi, giơ lên soi như để xác nhận thứ bên trong. Keisuke đoán đó là phong bì mẹ cậu đưa cho Michiko, hơn nữa, bên trong hình như là tiền.

Sự xuất hiện của mẹ con Tatsuya giống như một đám mây đen nho nhỏ vừa mới rơi tõm vào cuộc sống cho đến trước đó vẫn luôn tươi đẹp như bầu trời mùa thu của Keisuke.

May thay, ngoại trừ những lúc phải chạm trán mẹ con họ ra, cuộc sống thường nhật của Keisuke hầu như không có gì thay đổi.

Tuy nhiên, vào tháng Năm của năm học lớp Sáu, đám mây đen ấy đã to hơn và xám xịt hơn một chút.

Lý do bắt nguồn từ một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu bố cậu.

Sau kỳ nghỉ Tuần lễ vàng, mẹ con Tatsuya lại đến nhà Keisuke như thường lệ, đúng vào ngày hiếm hoi lắm bố cậu mới có nhà. Masaharu được nghỉ bù cho mấy ngày lễ phải đi làm. Thấy Tatsuya và Keisuke lên tầng hai như mọi bận, Masaharu cũng nhòm vào tận phòng.

“Cho bố nhập hội với nào,” bố vui vẻ nói.

Keisuke chưa kịp mở miệng, Tatsuya đã mau mồm đáp: “A, xin mời, xin mời.”

Sau khi nói mấy chuyện giời ơi đất hỡi kiểu như hỏi han tình hình ở trường học, bố bắt đầu nhắc đến chuyện cắm trại.

“Sao, Tatsuya chưa được đi cắm trại bao giờ à?”

“Vâng, nhà cháu làm gì có tiền mà đi cắm trại. Với lại, bố cháu cũng chẳng mấy khi ở nhà.”

Lúc nói chuyện với bố mẹ Keisuke, Tatsuya tỏ ra rất lễ phép.

“À, nếu câu hỏi của chú làm cháu hiểu lầm thì cho chú xin lỗi nhé.”

Bố gãi đầu, đoạn nói thêm: “A, phải rồi.”

“Hay lần tới cháu đi cùng nhà chú đi?”

“Thật không ạ?”

“Cuối tuần sau nữa. Nếu cháu đi được thì tới nhé.”

“Nhưng cháu chẳng có đồ gì cả.”

“Không cần gì hết. Cháu chỉ cần đem theo quần áo để thay là được rồi.”

"Yeah!”

Tatsuya giơ cao nắm đấm đầy vui sướng, trái lại, tâm trạng Keisuke bỗng chốc tụt dốc xuống tận đáy. Cậu căm ghét bố vì đã nói những lời thừa thãi.

2

"Rồi, cháu cắm cọc vào chỗ kia giúp chú nhé. Làm giống khi nãy ấy."

Nom bố có vẻ vui hơn mọi khi. Keisuke thấy vậy không phải vì cậu trái tính trái nết. Tuyệt đối không.

Keisuke đang ngồi một mình, dùng cành cây khô để vẽ phác họa con tàu vũ trụ trên nền đất. Có chết cậu cũng không thèm nhìn về phía lều trại.

"Cắm ở đây được không ạ?" Tatsuya hào hứng nói.

"Ok," bố vui vẻ trả lời.

Theo đúng kế hoạch, cả nhà Keisuke cộng thêm Tatsuya là bốn người đã đến khu cắm trại bằng ô tô. Họ chất những vật dụng cần thiết lên chiếc van cỡ nhỏ và mất chừng một tiếng rưỡi để chạy xe từ nhà tới đây. Với Keisuke thì đây là chuyến cắm trại thứ hai trong đời.

Thiên nhiên quanh đây vẫn giữ nhiều vẻ hoang sơ. Có thể đi bộ leo núi nhẹ nhàng, bắt cua đồng dưới sông, vào những đêm hè còn được thấy những chú kiến vương hay bọ cánh cứng cứ nhằm lều trại mà bay tới. Khoảng cách từ bãi đậu xe tới vị trí căng lều chưa đầy một trăm mét. Trong tòa nhà quản lý còn có

phòng vệ sinh, phòng tắm đơn giản hay quầy bán hàng để mọi người có thể thoải mái tận hưởng chuyến dã ngoại.

“Có người gọi đây là tà đạo chứ không phải cắm trại thực thụ, nhưng có phải cứ môn nào dùng bóng cứng thì gọi là bóng chày đâu. Như bóng chày cỏ ấy, miễn vui là được.”

Đó là câu cửa miệng của bố cậu.

“Như thế này được chưa chú nhỉ,” giọng của Tatsuya.

“Xuất sắc, xuất sắc. Cháu có khiếu đấy chứ,” bố tỏ ra cực kỳ phấn chấn.

Cành cây mà Keisuke dùng để vẽ tàu vũ trụ bỗng gãy rắc một cái.

“Trông bố con có vẻ vui nhỉ.”

Keisuke ngoảnh lại, thấy mẹ đang mỉm cười đứng đó, tay cầm chiếc chảo cỡ lớn bên trong đựng các loại dụng cụ nấu nướng.

“Có khi còn vui hơn cả mọi khi ấy chứ.”

Dường như mẹ cũng nhận ra trong câu nói ấy có thoáng chút hậm hực.

“Bố con cũng đang phải giữ ý đấy. Nếu để Tatsuya một mình buồn bã thì đáng thương lắm, đúng không?”

“Vâng”

Về lý thì cậu hiểu, song cảm giác bứt rứt này lại là chuyện khác.

“Nếu con rảnh thì lát nữa giúp mẹ rửa rau nhé.”

Keisuke nghe tiếng chim cúc cu vọng lại từ triền núi.

Khi việc dựng lều đã hòm hòm, Keisuke cùng Tatsuya đi bộ dọc bờ sông.

“Bố mẹ của Keichan tốt thật đấy.”

Tatsuya nhặt một viên đá dẹt, ném thia lia về phía lòng sông. Viên đá nhỏ, tựa như một sinh vật sống, nẩy trên mặt nước chừng năm, sáu lần trước khi biến mất vào bụi cây ở bờ bên kia.

“Có cảm giác họ rất kiểu cách.”

Hôm đó, bố mẹ Keisuke mặc đồ đôi. Áo sơmi cotton màu xanh da trời, quần chinos màu be nhạt. Quần của bố là loại suông, còn của mẹ là loại bo gấu. Bố quàng chiếc khăn màu xanh đậm qua cổ, còn mẹ buộc khăn tam giác màu đỏ trên đầu.

“Ở nhà tao, đến nằm mơ cũng chẳng có chuyện như thế. Ông bô lúc nào cũng làm bộ mặt đưa đám như người ốm dở, còn bà bô thì mặt mũi trông chết khiếp.”

“Không có chuyện đấy đâu.”

Thấy Keisuke nói vậy, Tatsuya cười nhe hàm răng trắng.

“Không sao đâu, mày không cần phải giữ ý giữ tứ. Dù sao người đàn bà đó cũng không phải mẹ ruột của tao mà.”

Chuyện như thế mà Tatsuya có thể nói ra một cách tỉnh bơ khiến Keisuke không khỏi bối rối.

“Người đàn bà đó là vợ hai của ông già tao. Mẹ ruột tao bị bệnh, chết từ hồi tao ba tuổi. Nếu đằng nào cũng đi bước nữa, chẳng thà chọn ai đó giống như mẹ của mày thay vì cái ngữ ấy có phải tốt hơn không. Nếu vậy thì...”

Không thấy Tatsuya nói tiếp, Keisuke bèn quay sang nhìn nó.

Tatsuya đang chĩa ánh mắt về phía mẹ Keisuke, khi đó đang ngồi quay lưng nhặt rau ở chỗ nấu nướng. Mẹ ngồi chúi về phía trước, lại mặc chiếc quần chinos ôm khít người, để lộ đường viền của chiếc quần lót bên trong.

“Nhưng mẹ của Tacchan cũng hiền mà.”

Cảm thấy khó xử nên Keisuke lại một lần nữa nói ra điều cậu không thực sự nghĩ. Trên thực tế, cậu sợ Michiko chết khiếp. Có điều, cậu cảm nhận được tình yêu thương trong ánh mắt Michiko dành cho Tatsuya. Cho dù không chung dòng máu, mẹ con vẫn là mẹ con.

“Không phải thế.”

Tatsuya ném viên đá thứ hai. Chắc vì lực ném mạnh quá viên đá không nẩy trên mặt nước mà chìm luôn xuống, làm bọt nước bắn tung lên.

“Không phải thế, nghĩa là?”

“Không phải hiền hay không hiền. Keichan không hiểu được đâu.”

Mặt Tatsuya đỏ bừng. Hình như nó đang rất tức giận chuyện gì đó. Đột nhiên Keisuke cảm thấy bất an, bèn lảng sang chuyện khác.

“Phải rồi, tối nay mình ăn cà ri đấy.”

“Thật á,” mặt Tatsuya bỗng tươi tỉnh hẳn lên. “Tao thích nhất món cà ri đấy.”

“Ra giúp mẹ mày một tay nào,” vừa nói dứt lời Tatsuya liền chạy trên nền đất đầy sỏi ra chỗ mẹ Keisuke đang rửa rau. Khi nó cất tiếng từ sau lưng, mẹ Keisuke ngoái lại đáp gì đó.

Lần đầu tiên Keisuke nhận ra Tatsuya còn cao hơn cả mẹ cậu, người chỉ sở hữu chiều cao khiêm tốn một mét năm mươi lăm.

* * *

“Cơm hôm nay phải nói là ngon nhất từ trước đến giờ ấy nhỉ.”

Ngồi trước làn khói bếp bốc lên nghi ngút từ chiếc bếp di động loại lắp ghép, bốn người miệng nhồm nhoàm món cà ri.

Hai má nóng bừng, thi thoảng còn bị sặc khói. Những bữa ăn ngoài trời quả là khác biệt.

Trước đó, Keisuke đã vài lần thử sức với việc nấu cơm bằng ăng-gô nhôm. Song lần nào cũng thất bại, không sượng thì khê. Cơm tối hôm ấy đúng là ngon ra trò.

“Ngon tuyệt cú mèo.”

Tatsuya cứ nói đi nói lại câu ấy, rồi lại ăn ngấu ăn nghiến.

“Ăn vội ăn vàng không tốt cho tiêu hóa đâu,” mẹ Keisuke mắng.

“Không sao ạ. Cho cháu xin bát nữa.”

“Ừ, cháu cứ ăn nhiều vào. Mọi khi toàn để thừa, thành thử sáng hôm sau lại phải ăn lại. Làm chú chẳng được trổ tài gì cả. Ngày mai, có khi chú sẽ dậy sớm một chút để nướng bánh mì.”

“Yeah! Đi cắm trại tuyệt thật.”

Keisuke nhớ lại chuyện Tatsuya vừa mới nói với cậu lúc trước.

Nếu Tatsuya không phải là con đẻ của Michiko, vậy thì mình và Tatsuya - khoan nói đến vấn đề pháp lý - sẽ là người dưng nước lã. Nghĩ đến đó, chẳng hiểu sao Keisuke thấy nhẹ cả người.

Ăn uống xong xuôi, thấy mẹ đi tắm, bố liền bảo "Phải tranh thủ lúc này", đoạn lấy thuốc lá ra hút. Mẹ vẫn luôn càm ràm bố không được hút thuốc.

Gió đêm thổi lạnh hơn khiến Keisuke buồn đi vệ sinh.

"Cái này, trông được đấy chứ?"

Mồm vẫn ngậm điếu thuốc, bố rút con dao đa năng màu xanh ánh kim ra. Hình như bố muốn cho Tatsuya xem.

"Wow, trông ngầu quá," Tatsuya phản ứng ngay tức thì.

"Cháu muốn cầm thử không?

"Được ạ?"

Bố để Tatsuya cầm con dao, còn hào hứng giải thích đâu là lưỡi dao, đâu là tua vít. Keisuke không dám đi vệ sinh nữa, cậu sợ biết đâu bố sẽ nói ra câu: "Nếu cháu thích thì cho cháu luôn đấy."

Thực ra, vài ngày trước bố đã đem con dao này tới phòng cậu.

"Này, đừng nói cho mẹ biết nhé," đột nhiên bố nói vậy.

Keisuke nhủ thầm, nếu đã là bí mật thì đừng đem khoe cậu có hơn không. Cậu hơi bực vì bố xuất hiện đúng lúc cậu đang làm dở bài tập làm văn.

"Trông được đấy chứ. Nhìn mê luôn đúng không?"

"Con chẳng thấy thế."

Mãi Keisuke mới lóe lên được chút ý tưởng cho bài văn mà lại bị bố cắt ngang, thành thử cậu trả lời dửng dưng. Bố vừa lẩm

bẩm “Cái này tốt thế cơ mà”, vừa đi xuống cầu thang.

Lúc này, Keisuke mới hối hận, giá như lúc đó cậu chịu nhìn nó kỹ hơn.

Chiếc lều rộng vừa đủ để trải túi ngủ cho bốn người. So với giường thì nền đất vừa cứng vừa lởm chởm, dù vậy Keisuke vẫn chìm ngay vào giấc ngủ.

Tiếng chim hót làm cậu bừng tỉnh. Cậu nghe thấy mùi của khu rừng buổi sớm mai. Trong lều không còn ai. Hình như mọi người đã dậy cả rồi.

Bên ngoài, bố đang nướng bánh mì như đã thông báo trước từ tối qua. Tatsuya ngồi ngay bên cạnh, dùng những cành cây nhỏ để nhóm bếp, mặt dương dương tự đắc. Trông họ cứ như một cặp bố con thực thụ. Keisuke chào hai người, đoạn đi rửa mặt.

Thực đơn bữa sáng gồm có bánh mì nướng hơi sém vỏ, giăm bông trứng và món xúp ăn liền hẵng còn nóng hổi. Nếu ăn ở nhà thì thực đơn này chẳng đáng kể, nhưng vừa ăn vừa được hít hà bầu không khí ngoài trời như thế này khiến các món như ngon lên bội phần.

Vì quá để ý đến Tatsuya, hay nói đúng hơn là ghen với cậu ta nên có những lúc Keisuke đã không thể thành thật với chính mình, nhưng khi qua rồi, cậu quyết định nghĩ rằng chuyến đi này cũng có cái vui của nó.

Lúc thu dọn đồ để ra về, Keisuke nhận ra bố có vẻ bồn chồn, hết lật tấm bạt lại ngó nghiêng mấy bụi cây xung quanh.

“Anh làm mất gì à?”

Nghe mẹ hỏi, bố vội xua tay nói: “Không, không có gì.”

“Em thấy nghi lắm.”

“Không, thật sự không có gì cả mà.”

Sau khi mẹ ra tòa nhà quản lý để làm thủ tục ra về, bố mới bí mật nói với Keisuke.

“Bố không thấy con dao đó đâu cả.”

“Dạ? Con dao màu xanh ấy hả bố?”

“Chính nó. Bố nhét ở túi ngoài ba lô và để cạnh gối mà.”

“Hay nó rơi ở đâu rồi ạ?”

“Bố tìm kỹ lắm rồi. Bố còn chưa dùng gì mấy chứ.”

Bố chẹp miệng. Cái tính trẻ con đấy của bố chẳng làm Keisuke ghét được.

Từ sau chuyến đi cắm trại đó, Tatsuya bắt đầu tới chơi nhà Keisuke thường xuyên hơn.

Vì bố đã nói với nó là “Cứ đến nhà chú chơi bất cứ lúc nào nhé” bằng cái giọng dễ dãi sở trường của mình. Gần như ngày nào nó cũng đeo nguyên cặp sách đến nhà Keisuke.

“Xin chào!”

Tatsuya chào dõng dạc rồi tự ý mở cửa. Có độ hai lần, Keisuke cố tình khóa trái cửa, nhưng lần nào Tatsuya cũng bấm chuông liên hồi đến khi có người ra mở, thành thử Keisuke đã phải chào thua ngay.

Tatsuya chơi điện tử ở phòng của Keisuke hoặc phòng khách, đọc truyện tranh, ăn bánh kẹo hoặc uống nước trái cây mẹ mua sẵn, tự nhiên như đang ở nhà mình.

Phải đến lúc mẹ Keisuke đi làm về và bắt đầu sửa soạn bữa tối thì nó mới chào "Cháu xin phép" để đi về. Hồi đầu, Tatsuya có vẻ muốn ăn tối luôn ở nhà Keisuke, nhưng mẹ đã phủ đầu nó "Cháu ăn tối ở nhà mình nhé". Chỉ bị nhắc nhở có một lần đấy thôi mà kể từ lần sau, nó luôn về trước bữa tối.

Đó là một buổi tối khi mùa mưa đã chính thức bắt đầu được vài ngày.

Tiếng mưa rơi tí tách khiến Keisuke không tài nào ngủ được.

Lúc dậy đi vệ sinh đến lần thứ mấy, cậu nghe thấy tiếng trò chuyện ở phòng khách tầng một. Đó là tiếng trò chuyện đêm khuya như thường lệ của bố mẹ cậu.

Đang định quay về phòng, không hiểu sao Keisuke có cảm giác cuộc trò chuyện hơi khác mọi khi. Cậu rón rén bước xuống cầu thang.

"... Không phải thế. Không phải em tưởng tượng đâu."

Tiếng mẹ vọng ra qua cánh cửa xem ra không phải đang nói về "chuyện thiên hạ".

Em bảo bị thiếu ba mươi nghìn yên ấy hả?" giọng bố không thay đổi mấy so với thường ngày.

"Vâng, em nhét đúng một trăm nghìn yên vừa mới rút ở ngân hàng vào phong bì và cất ở tủ phòng ngủ mà, không nhầm được đâu. Chưa kể, tuần trước cũng bị thiếu mất hai mươi nghìn yên."

"Em chắc chứ?"

"Lúc đấy em không chắc lắm, cứ nghĩ là mình nhầm lẫn gì thôi. Nhưng đúng là không khớp thật."

“Nhưng nhà chỉ có mỗi vợ chồng mình với Keisuke thôi mà. Chẳng lẽ trộm rình lúc cả nhà đi vắng à?”

“Nếu thế thì nó không chỉ lấy mỗi ba mươi nghìn yên thôi đâu.”

Keisuke nghe thấy tiếng ậm ờ của bố. Rồi cậu nghe tiếng tách một cái, một thứ mùi đặc trưng lan đến phảng phất. Thì ra bố vừa mới châm thuốc.

“Thật là...” Keisuke hình dung cảnh mẹ đang lườm nguýt bố. “Em đã bảo anh đừng có hút thuốc ở phòng khách cơ mà.”

“Thôi nào, chỉ một điếu thôi mà.”

Có tiếng bố đứng dậy. Bố đang đi ra phía cửa sổ. Bố mở hé cửa sổ, rồi phả khói thuốc ra bên ngoài. Đây là cách bất đắc dĩ bố thường làm mỗi khi không muốn ra tận vườn để hút thuốc.

“Ngoài ra, em còn bảo không tìm thấy cái gì nữa nhỉ?”

“Đúng vậy. Em bị thiếu mất ba thứ đồ lót, theo số lượng mà em biết được.”

Bố ho húng hắng.

“Có thật không đấy?”

“Không thể nhầm được. Vì toàn những cái em mới mua xong mà. Một cái áo lót với hai cái quần lót.”

“Nghe thấy ớn quá đi.”

“Không chỉ có vậy thôi đâu.”

Mẹ hạ thấp giọng hơn nữa thành ra Keisuke phải nín thở để nghe lỏm.

“Sao, vẫn còn nữa cơ à?”

“Cái đấy cũng thiếu.”

“Cái đấy?”

“Là cái đấy đấy. Chắc chắn em đã để trong tủ phòng ngủ, ở ngăn kéo thứ hai từ trên xuống ấy...”

“Sao, cái đó á?”

Bố tỏ ý đã hiểu, còn Keisuke thì chẳng biết họ đang nói về cái gì.

“Ai lại đi lấy trộm thứ đó. Em có đếm nhầm không? Mà này, em đếm đấy hả? Chết thật, nguy hiểm quá. Từ giờ anh không dám đem ra ngoài dùng rồi.”

Bố cười hềnh hệch.

“Anh đừng có tào lao nữa,” giọng mẹ hơi tức giận.

“Thế chẳng lẽ lại là Keisuke?”

Tự nhiên bị nhắc đến tên, Keisuke suýt chút nữa thì la lên. Cậu muốn chối ngay lập tức “Con không biết gì hết”. Mẹ đã nói giúp cậu.

“Không phải đâu, không phải Keisuke. Em có nói với anh rồi đấy, gần đây hầu như ngày nào thằng bé Tatsuya cũng đến nhà mình chơi. Nó tạt vào đây trên đường đi học về rồi ở rịt đến tận chiều tối. Cũng đúng lúc em bắt đầu thấy lạ đấy.”

“Tatsuya á? Em bảo thằng bé đó ăn trộm tiền, đồ lót và thứ đó sao?”

“Em chỉ có thể nghĩ như vậy thôi.”

“Có phải em nghĩ quá lên rồi không?”

“Thằng bé đó nhìn thấy em thì cười thảo mai nhưng em cứ thấy ghê ghê sao ấy. Điều tra từ dấu vân tay là rõ ngay mà.”

“Ai lại thế, không cần làm đến mức đó đâu.”

Phản ứng của bố cho thấy bố vẫn còn bán tín bán nghi. Cuộc trò chuyện gián đoạn một lát, đoạn bố nói: “A, phải rồi.”

“Sao anh?”

“À không, chẳng có nhẽ.”

“Bực thật, cứ làm em tò mò. Anh bỏ cái kiểu nói lấp lửng ấy đi.”

“Ừ... Này em, trên giá sách trong phòng làm việc có một con rồng trang trí nhỏ là quà lưu niệm ấy, em nhớ không?”

“À à. Quà sếp anh mua ở Hồng Kông, làm bằng sứ đúng không?”

“Phải, nó đó. Hôm kia anh phát hiện nó bị gãy đầu. Anh cứ tưởng anh đã làm rơi lúc nào không biết.”

“Nếu rơi lúc nào không biết thì nó quay lại giá sách bằng cách nào chứ.”

“Dù có ngốc đến mấy anh cũng không nghĩ nó tự quay lại giá sách được. Anh đã thoáng nghĩ hay là Keisuke nghịch.”

“Thằng bé không nghịch kiểu đó đâu, kể cả có làm rơi thì nó cũng sẽ thành thật thú nhận.”

Keisuke vẫn đứng nín thở ở lưng chừng cầu thang, cậu cũng có những suy nghĩ của riêng mình.

Nếu xảy ra chuyện lạ lùng gì đó trong nhà này thì chỉ có thể là trò của Tatsuya. Vì bố cậu quá thương người.

Nhưng, nó làm những chuyện đó vào lúc nào nhỉ. Nếu có cơ hội để Tatsuya làm gì đấy thì chỉ có thể là trong khoảng thời gian trước khi mẹ về. Nhưng Keisuke luôn ở cạnh nó. Liệu nó có thể nhân lúc Keisuke không để ý, đột nhập vào phòng ngủ và thư phòng của bố mẹ, bày trò nghịch ngợm hay ăn trộm tiền được không nhỉ.

Keisuke suy nghĩ nghiêm túc hơn về khoảng thời gian mà hai đứa ở cùng nhau.

Có phải lúc mình đi vệ sinh không nhỉ? Mà không, lúc Tatsuya ở đây, Keisuke chỉ toàn đi nhẹ, không mất nhiều thời gian như thế. Nếu vậy thì...

Lúc chơi điện tử.

Vẫn ngồi trên bậc cầu thang, Keisuke suýt chút nữa thì thốt lên.

Hai đứa kết nối máy điện tử với tivi trong phòng khách, chơi trò bắn súng đến phát chán. Chúng thay phiên nhau chơi để ganh đua điểm số. Cả hai đứa đều dễ dàng qua được khoảng ba màn. Trong lúc chơi, vì mải mê quá nên Keisuke không để ý lắm thời gian nhưng chắc chắn mỗi đứa phải được độc chiếm máy điện tử trong vòng mươi, mười lăm phút. Trong lúc đó, không có đứa còn lại ngồi bên cạnh. Nhớ lại thì, lúc Keisuke chơi Tatsuya đã biến đi đâu đó. Cậu cứ tưởng nó đi lục bánh kẹo trong tủ lạnh.

Rất có thể nhân lúc đấy, nó đã lẻn vào phòng ngủ và thư phòng của bố mẹ.

Không hiểu nó là cái loại người gì.

Giả dụ tiền để hớ hênh trên mặt bàn, có thể sẽ có đứa nổi lòng tham mà lấy trộm. Đằng này, nhón tiền từ phong bì cất trong tủ, rồi còn trộm cả đồ lót và những thứ khác nữa thì đích thị là quân trộm cắp rồi.

Cả con dao hồi đi cắm trại, chưa chắc đã là bị rơi mất.

Keisuke bỗng thấy nôn nao, chóng mặt, giống như mỗi lần cậu say xe buýt vì mùi xăng dầu nồng nặc. Cậu quay trở về

phòng, rón rén hơn cả lúc đi xuống.

3

Vài ngày sau cái ngày Keisuke nghe được cuộc trò. chuyện giữa bố mẹ.

Mẹ bảo: “Tạm thời không cho ai vào nhà mình một thời gian.”

Thật lòng mà nói, Keisuke thấy nhẹ cả người. Vì cậu không dám tự mở miệng nói với Tatsuya là: “Tao không muốn chơi với nữa.” Viện cớ “Bố mẹ bảo không được” là tốt nhất. “Sao lại thế ạ?”

Keisuke hỏi mẹ, câu hỏi mà cậu dám cá là Tatsuya sẽ hỏi.

“Vì bố sẽ cất một vài tài liệu quan trọng của công ty ở nhà mình một thời gian. Kể cả người đó không có ác ý đi nữa, nhưng ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì không thể cứu vãn được đúng không? Vì thế, bố mẹ quyết định tạm thời không cho ai vào nhà.”

“Vâng.

“Thế nên con hãy nói như vậy với Tacchan và xin lỗi thằng bé nhé. Hôm nào đẹp trời hai đứa cùng ra công viên chơi là được mà đúng không?

“Vâng.”

Keisuke ngoan ngoãn trả lời, song dĩ nhiên cậu không có ý định chơi cùng Tatsuya. Cậu quyết định từ giờ sẽ nghiêm chỉnh

tham gia tập luyện cùng đội bóng đá của khu mà trước giờ cứ bỏ bê suốt. Cuối cùng cậu cũng có thể cắt đứt quan hệ với thằng Tatsuya.

Lâu lắm rồi cậu mới thấy trong lòng phơi phới trở lại.

Ngay chiều tối hôm đó, Keisuke để Tatsuya đứng ngóng ngoài cửa, truyền đạt lại y nguyên những gì mẹ cậu đã nói.

“Vậy là tao không được đến đây chơi nữa à?” đứng ở phía bên kia cánh cửa, Tatsuya lia ánh mắt thăm dò.

“Ừ,” Keisuke gật đầu, cố tỏ ra tiếc nuối. “Với cả tao bị huấn luyện viên mắng, bắt phải đi tập bóng nên là tao không đi chơi được mấy đâu.”

"Hừm.”

Tatsuya gật đầu, sau đó đi được hai, ba bước thì nó đứng lại nhìn một lượt nhà Keisuke. Cảm tưởng nếu lúc này mà bắt gặp mẹ Keisuke thì thể nào nó cũng đấu tranh.

“Không có ai đâu.”

Tatsuya phớt lờ câu nói của Keisuke, nhặt một viên sỏi nhỏ rơi bên vệ đường.

“Họ đã nói gì về tao?” Tatsuya mân mê viên sỏi trong tay.

“Chẳng nói gì cả,” Keisuke lắc mạnh đầu, chối đây đẩy tới nỗi chính cậu cũng thấy mình hơi quá lố.

Tatsuya nhìn trừng trừng vào mắt Keisuke, sau đó bất ngờ liệng hòn sỏi lên trời. Cái bóng nhỏ màu đen ấy bay qua nóc nhà Keisuke. Không nghe thấy tiếng nó rơi xuống đâu cả.

“Tao hiểu rồi. Nếu nhà mày thấy phiền thì từ giờ tao sẽ không tới nữa.”

“Không phải là phiền...”

“Tao đã bảo là hiểu rồi mà.”

Tatsuya nói, ánh mắt hệt như lần gặp đầu tiên.

“Tao sẽ không đến nữa đâu, mày yên tâm,” đoạn nó quay lưng bước đi.

"Tacchan.”

Tatsuya không đáp lại. Keisuke định gọi to hơn nhưng lại thôi.

Đặt tay lên trán, cậu thấy mồ hôi rịn ra lấm tấm.

* * *

Chuyện xảy ra đúng khoảng thời gian ấy.

Bố lái xe đi ngang qua khu tập thể nhà Tatsuya.

“Ồ, hình như ở đây mới xảy ra cháy.”

Nghe bố nói, Keisuke đưa mắt nhìn và thấy một căn nhà bị cháy đen.

“Khủng khiếp quá.”

Bố cho xe tấp vào vệ đường, đoạn xuống xem tình hình.

Có vẻ như lửa bốc lên từ tầng một, kính bị vỡ, khung cửa cong vẹo đến mức không còn nhận ra hình dáng ban đầu. Đồ đạc, chăn đệm chưa cháy hết được kéo ra khỏi nhà đang chất ngổn ngang ngoài vườn. Những tranh ảnh tạp chí người ta quẳng ở đó bị gió thổi phần phật. Bao nhiêu chai lọ rỗng, vỏ bao thuốc lá trống trơn cùng các loại hộp có vẻ là hộp đựng bento mua ở cửa hàng tiện lợi bị vứt la liệt.

“Nói mới nhớ, khoảng ba ngày trước bố có nghe tiếng còi rú liên hồi. Chắc là ở đây rồi.”

Đột nhiên, Keisuke có cảm giác như đang nghe thấy tiếng cười nhạo báng của Tatsuya.

4

Vào kỳ nghỉ hè, ông ngoại của Keisuke mất.

Tuy là ông ngoại nhưng Keisuke chỉ mới gặp một vài lần từ hồi bé, thành thử cậu không nhớ ông rõ lắm.

Quê ngoại cậu ở thị trấn Kakunodate, tỉnh Akita. Trước đây cậu từng nghe bố kể: "Nhà ông bà ngoại nằm gần con sông nổi tiếng với hàng cây sakura."

Ông ngoại năm nay mới 67 tuổi. Nghe đâu ông bị bệnh tim từ ngày xưa. Bà ngoại vẫn còn sống nhưng lại mắc bệnh đãng trí cách đây không lâu. Việc chăm sóc ông bà đều nhờ cả vào người bác sống ngay gần đấy. Đó là bác Sawako, chị gái của mẹ. Chồng bác qua đời vì bệnh tật, hiện bác đang sống cùng cậu con trai Shuichi, năm nay 20 tuổi. Nghe nói người anh họ Shuichi này sau khi tốt nghiệp cấp ba chỉ chơi bời lêu lổng, ăn bám mẹ.

Đám tang của ông ngoại được tổ chức vào một ngày oi ả giữa mùa hè. Vì đang nghỉ hè nên Keisuke cũng được đi cùng. Đây là lần đầu tiên trong đời cậu được đi máy bay. Xét trong tình cảnh này cậu không nên vui mừng chút nào, nhưng chuyện vui thì vẫn cứ vui.

Người bác lâu ngày mới gặp trông có vẻ không đáng trông cậy như trong ký ức của Keisuke. Nhìn bác lúc nào cũng như

đang sợ hãi điều gì đó. Miệng nói vừa nhanh vừa lí nhí, mắt thì đảo qua đảo lại đầy bồn chồn. Bác cứ lăng xăng chạy tới chạy lui, chẳng có lúc nào ở yên một chỗ. Có mấy lần, mẹ Keisuke lo lắng hỏi: "Chị không sao chứ? Có chuyện gì chị cứ nói với em nhé." Cái cách bác gật đầu "ừ, ừ" chẳng hiểu sao lại khiến Keisuke liên tưởng đến những con thú nhỏ mà cậu vẫn thấy ở cửa hàng thú cưng.

Lễ truy điệu diễn ra hết sức lặng lẽ ở một nhà tang lễ công.

Lúc hai bố con đi giải quyết nỗi buồn ở nhà vệ sinh, bố đã nói nhỏ với Keisuke:

"Họ hàng đằng nhà mẹ ít ngang nhà bố."

Thật vậy, năm ngoái Keisuke cũng được dẫn đến một đám tang của nhà hàng xóm, nhưng đám tang đó được tổ chức long trọng hơn với rất đông người lớn đến dự.

Cơm hộp được đem tới trong lúc chờ hỏa táng. Keisuke vừa ăn món gà chiên kiểu Nhật và món hầm nguội ngắt, vừa dáo dác ngó quanh. Bố gắp miếng tôm chiên của mình vào hộp cơm của Keisuke: "Cho con này. Mẹ con Tatsuya không đến đâu."

Lần nào Keisuke cũng phục bố sát đất. Bởi mặc dù thường ngày bố hay mang bộ mặt vô lo vô nghĩ nhưng luôn nói trúng phóc mọi suy nghĩ của cậu. Keisuke chịu không thể hiểu nổi làm thế nào bố lại biết được. Thực ra, suốt từ nãy đến giờ, cậu cứ canh cánh không biết liệu Tatsuya và Michiko có xuất hiện ở đây hay không.

"Vì mẹ và cô ấy là chị em họ đời thứ hai ạ?"

Lúc nghe nói mẹ mình với Michiko là "chị em họ đời thứ hai", Keisuke đã thử tìm hiểu ngay. Hóa ra đó là quan hệ giữa

những người mà ông bà họ là anh chị em của nhau. Nói là họ hàng, nhưng cũng tương đối xa.

"Cũng một phần."

Bố ghé miệng vào tai Keisuke, nói như thì thầm.

"Cô Michiko vốn là con nuôi. Hình như bây giờ cũng cắt đứt quan hệ với bố mẹ rồi, nên sẽ không tới đâu. Nói thẳng ra thì chỉ là người dưng nước lã với mẹ con. Con ăn cả gratin không?"

"Con không ăn được nữa đâu."

Keisuke cảm thấy khoan khoái y như lúc thông báo cho Tatsuya chuyện cấm nó ra vào nhà mình. Mặc dầu không thể giải thích một cách logic, song cậu thấy nhẹ cả người khi biết không chỉ mình Tatsuya mà ngay cả người phụ nữ đó cũng không có họ hàng với mình.

Keisuke thấy tâm trạng phấn chấn hơn một chút, nhưng cậu cũng nhận ra mẹ có vẻ không vui. Cậu cảm giác lý do không phải chỉ vì ông không còn nữa mà dường như mẹ đang lo lắng cả chuyện của bác.

Keisuke không phải chạm mặt Tatsuya chỉ vỏn vẹn có vài tháng.

Vào một buổi trưa của một ngày nghỉ hiếm hoi giữa tháng Mười hai, Tatsuya cùng bố mẹ nó tới nhà Keisuke.

Michiko vẫn lui tới một tháng một lần, còn Tatsuya thì Keisuke chưa gặp lại lần nào kể từ lần cấm nó ra vào nhà mình hồi mùa mưa. Ngoài đường, người ta phát bài hát *Mừng Giáng sinh* nghe đến phát chán.

Đây là lần đầu tiên Keisuke gặp Hideaki, bố của Tatsuya. Tatsuya chẳng giống Michiko tẹo nào, nhưng lại có nét giống Hideaki. Đặc biệt là đôi mắt. Keisuke cảm tưởng ánh mắt của Hideaki còn lạnh lùng hơn cả Tatsuya.

Bị bố mẹ đuổi lên phòng, Keisuke đành leo lên cầu thang. Song, không có vẻ gì là Tatsuya cũng lên theo. Tình hình dường như khác so với từ trước tới nay. Keisuke lặng lẽ lẻn khỏi phòng, rón rén đi xuống cầu thang.

Hình như bố mẹ Tatsuya muốn gửi nó ở đây khoảng mấy ngày trong kỳ nghỉ đông.

Trước đây Keisuke từng nghe nói Hideaki làm công việc tư vấn kinh doanh. Theo những gì mà người lớn đang nói với nhau thì có vẻ như vì lý do công việc, Hideaki sẽ phải ở Osaka một thời gian. Để phụ giúp chồng, Michiko cũng sẽ tới đó khoảng một tuần vào thời điểm chuyển giao năm cũ sang năm mới.

“Cho dù có dẫn Tatsuya theo thì chúng tôi cũng không thể để mắt đến nó được, vả lại thực lòng mà nói, cũng không thể không tính đến chi phí đi lại, ăn ở. Vì thế, trong thời gian đó, liệu anh chị có thể cho chúng tôi gửi Tatsuya ở đây không…”

Thật ngoài sức tưởng tượng.

Bố mẹ hãy từ chối đi.

Keisuke chắp hai tay cầu nguyện.

“Nếu đã vậy thì…” giọng của bố. “Được em nhỉ?” bố tìm kiếm sự đồng tình từ mẹ.

Keisuke không nghe rõ câu trả lời của mẹ.

Không thể tin được, mẹ hãy từ chối đi chứ.

“Xin lỗi anh chị nhiều. Lúc nào cũng làm phiền anh chị. Chắc chắn một ngày nào đó, chúng tôi sẽ trả ơn anh chị.”

Michiko thở phào nói.

Chuyện quái quỷ gì thế này. Keisuke không thể tin nổi Tatsuya sẽ sống cùng cậu trong ngôi nhà này những một tuần.

“Bố mẹ nói chuyện xong rồi, con lên chơi với Keichan đi," Michiko nói.

Keisuke vội vàng quay trở về phòng. Ngay sau đó cậu nghe tiếng chân Tatsuya bước uỳnh uỳnh trên cầu thang rồi phi thẳng vào phòng.

“Đã lâu không gặp,” Tatsuya cười hề hề.

“A, xin chào,” Keisuke vẫn ngồi trên ghế, vờ như bây giờ mới nhận ra.

“Chuyện là thế đấy, mong Keichan giúp đỡ” Tatsuya bắt chước kiểu nói lịch sự.

“Chuyện gì cơ?”

Keisuke nghiêng đầu. Song, Tatsuya đã nhìn thấu hết. Nó vừa cười rung người vừa chỉ tay vào cuốn tạp chí truyện tranh mà Keisuke đang mở bằng cả hai tay.

Cậu đang cầm ngược.

Sau khi nhà Tatsuya ra về, Keisuke đứng nhòm qua khe rèm. Hideaki đi trước, Michiko và Tatsuya lẽo đẽo theo sau. Không biết có phải Hideaki bị thương ở chân phải hay không mà lại đi kiểu hơi lê gót. Hình ảnh ấy cùng với thân hình gầy gò đến dị dạng của Hideaki đã để lại ấn tượng mạnh mẽ trong lòng Keisuke.

Những chuyện xảy ra trong vài ngày sau đó đã in đậm trong ký ức của Keisuke đến mức không sao xóa nhòa đi được.

Tatsuya tới nhà Okuyama đúng vào đêm Giáng sinh. Nó bảo bố mẹ nó đã đi Osaka cả rồi. Ở nhà Keisuke, nói là tiệc tùng thì hơi quá, nhưng Giáng sinh năm nào cũng có bánh ngọt, gà tây nướng, cùng những món ăn khác được làm đầy đặn hơn một chút so với thường ngày. Nếu đi ngủ với cái bụng căng phễnh, sáng hôm sau sẽ thấy quà để ở đầu giường. Một sự kiện đầy háo hức. Keisuke có chút thương hại, không biết liệu Tatsuya có được nhận quà không.

Chắc vì có Tatsuya ở đây nên bố mẹ cậu mới vung tay hào phóng. Các món ăn đêm Giáng sinh còn ngon hơn mọi năm. Còn có cả món cơm thập cẩm mà trước đây Tatsuya bảo thích ăn nữa.

“Ngon, ngon kinh khủng khiếp ạ.

Tatsuya ăn nhiều tới nỗi chỉ nhìn nó ăn thôi cũng đủ no rồi.

“Cháu chẳng thay đổi gì, vẫn ăn uống ngon lành như thế nhỉ”

Bố tâng bốc Tatsuya dù lẽ ra không cần phải vậy.

“Tại đồ ăn ngon quá mà chú.”

Loáng cái Tatsuya đã gặm hết phần gà nướng của mình, chỉ còn trơ lại xương, nó còn ăn luôn cả phần bố bỏ thừa vì bố vốn không thích thịt gà. Miệng nó bóng nhẫy mỡ, mắt đảo quanh mấy đĩa thức ăn trên bàn.

“Anh không nhồi thêm được nữa rồi.”

Bố tựa lưng vào ghế, xoa cái bụng đã no căng.

“Anh mất lịch sự đấy nhé.”

A, anh xin lỗi. Anh đi làm một điếu cái đã.”

“Bố nói bằng giọng dí dỏm, đoạn ra vườn hút thuốc. Có lúc nhậu say về hoặc đêm khuya không có ai, bố sẽ đứng ở cửa sổ phòng khách, vừa hóng gió trời vừa hút thuốc. Nhưng bố đã hứa khi nào mọi người ở nhà thì bố sẽ hút ngoài vườn.

Sau khi bố đứng dậy, Keisuke liếc nhìn mẹ để thăm dò thái độ.

Kể từ sau đám tang ông ngoại hồi mùa hè, mẹ có vẻ âu sầu. Cảm giác mình không được phép xen vào chuyện của mẹ, Keisuke làm như không quan tâm, song xem ra trong một khoảng thời gian mẹ đã phải đi gặp bác sĩ và được kê đơn thuốc gì đó kiểu như là thuốc ngủ. Chắc mẹ vẫn còn bận lòng về người mẹ già mắc bệnh đãng trí và người chị gái đang phải chăm sóc bà. Keisuke không rõ hiện tại mẹ còn uống thuốc không. Dạo gần đây mẹ vừa mới phấn chấn lên một chút thì lại đến chuyện Tatsuya đến ở nhờ. Keisuke lo lắng, mong mẹ sẽ không vì chuyện này mà buồn bã.

“Keichan được mấy môn xếp loại 5 thế?”

Đột nhiên, Tatsuya hỏi về điểm số trong sổ liên lạc.

“Tàm tạm thôi.”

“Sao nào, việc gì phải giấu. Tao được có ba thôi.”

“Thì tao cũng tầm đó,” Keisuke đáp.

Thực ra, cả bốn môn chính và môn Âm nhạc, Keisuke đều xếp loại 5. Con số này có thể xê dịch đôi chút tùy thuộc vào việc cậu có được lòng thầy cô chủ nhiệm năm đó hay không, nhưng gần như năm nào cậu cũng được tầm đó. Xét riêng về thành

tích học tập thì Keisuke nhỉnh hơn Tatsuya một chút, nhưng cậu chẳng lấy gì làm vui mừng về chuyện đó.

Tatsuya dường như không mấy hứng thú với việc đọ điểm số, nó cười và rủ Keisuke: "Lát nữa chơi game di."

Sáng ngày 25, trước cửa phòng cũng có cả phần quà dành cho Tatsuya.

"Wow, may mắn quá đi!"

Tatsuya vui đỏ cả mặt. Keisuke chưa từng thấy Tatsuya như thế bao giờ.

"Đây là lần đầu tiên tao được nhận quà Giáng sinh đấy."

Quà của Tatsuya là bộ đồ chơi điện tử cầm tay. Tuy không phải loại đắt tiền cho lắm, nhưng nó vẫn vui ra mặt. Còn quà của Keisuke là chiếc kim từ điển mà cậu đã ao ước từ lâu.

"Tao đã luôn ước được làm *con nhà này* đấy."

Đó không phải là lời nói đùa.

So với Tatsuya đang vui sướng cực độ thì tâm trạng Keisuke lại chìm nghỉm dần.

Nói gì thì nói, trong suốt vài ngày tới, từ lúc mở mắt ra cho tới lúc lên giường đi ngủ, chưa kể ngay cả trong lúc ngủ, Tatsuya cũng kè kè bên cạnh cậu.

Đúng như Keisuke dự đoán, Tatsuya mải mê chơi game tối ngày, cứ như bị ăn phải bùa mê thuốc lú gì đó. Thời tiết đẹp thế này, đáng ra có thể đi đá bóng với bạn bè, song có vẻ như nó thấy ở trong nhà này còn thoải mái hơn nhiều.

Về phần mình, Keisuke đã chán ngấy trò chơi điện tử và thèm đi chơi với lũ bạn. Song, nhớ lại chuyện "mất tiền, mất đồ"

mà mẹ từng nói, cậu lại thấy để Tatsuya ở nhà một mình thì không yên tâm nên đành cố chịu. Đến chiều tối, khi mẹ đi làm về thì Keisuke đã mệt rũ ra rồi.

Từ hôm Tatsuya đến ở nhờ, bữa tối có ba người gồm mẹ, Tatsuya và Keisuke ngồi ăn với nhau. Không biết có phải vì cuối năm bận rộn hay không mà hôm nào bố cũng về muộn.

Trong lúc ăn tối, hễ có cơ hội là Tatsuya lại hỏi chuyện mẹ. Nó hỏi hết câu này tới câu khác, đại để như hồi học cấp ba mẹ có bạn trai không, mẹ thần tượng ca sĩ nào, toàn những câu mà đến cả Keisuke cũng chưa từng hỏi. Mẹ tuy ít nhiều cũng cố đánh trống lảng sang chuyện khác nhưng vẫn trả lời nó mà không tỏ ra khó chịu gì cho lắm. Không hiểu sao Keisuke lại cảm thấy không thoải mái.

Chuyện xảy ra lúc Keisuke đang xem chương trình đố vui sau khi đã ăn uống và tắm táp xong xuôi.

Cậu nghe thấy tiếng người vọng ra từ phòng tắm.

Keisuke chưa kịp nghĩ xem là chuyện gì thì có tiếng ai đó đi rất nhanh trên hành lang rồi lên tầng hai. Nhớ lại thì, từ lúc nãy đã không thấy bóng dáng Tatsuya đâu. Tiếng chân vừa rồi có phải là của Tatsuya không nhỉ? Keisuke rón rén bước trên hành lang. Không thấy bóng người ở bồn rửa tay, cậu nhẹ nhàng mở cánh cửa kính mờ. Bên trong còn một cánh cửa nữa dẫn vào buồng tắm, Keisuke thấy có người trong đó. Chắc là mẹ rồi. Hình như mẹ đang ngâm mình trong bồn tắm.

“Ai đấy?”

Giọng mẹ vang lên. Thường ngày Keisuke không mấy khi nghe mẹ nói bằng giọng gay gắt như thế.

“Con ạ,” Keisuke cố hết sức đáp lại tỉnh bơ. “Tại con nghe thấy tiếng động gì đấy.”

“À, Keisuke hả,” giọng mẹ bình thường trở lại. “Không có gì đâu. Mẹ làm tung cái nắp chai dầu gội đầu ấy mà.”

Keisuke nghĩ mẹ đang nói dối.

Cho đến trước khi gặp Tatsuya, Keisuke chỉ nghĩ việc nhìn mẹ trần truồng hay để mẹ nhìn thấy mình trần truồng đều thật xấu hổ, chứ cậu chưa từng ý thức đặc biệt về chuyện đó. Ngay cả khi đối phương không phải mẹ mà là bác thì cũng vậy mà thôi.

Song, Tatsuya thì khác.

Chắc chắn nó đã vào đây và định làm gì đó nhưng bị mẹ phát hiện nên mới phải vội chạy trốn. Nó định làm gì được nhỉ. Hay nó đã làm rồi? Keisuke thấy rùng mình và không muốn nghĩ tới nữa.

Cậu nhìn thấy chiếc giỏ đựng đồ giặt, trong đó có đồ lót mẹ vừa thay ra. Cảm giác như mình vừa nhìn thấy một thứ cấm kỵ, Keisuke ngay lập tức quay trở lại phòng khách.

Trống ngực cậu đập thình thịch, cổ họng thì khô rát.

5

Ngày nào cũng chỉ toàn những tin tức kiểu như “Thế kỷ XX chỉ còn lại xx ngày”, “Cùng hướng đến một thiên niên kỷ mới”. Chẳng hiểu sao Keisuke cứ thấy bồn chồn, không yên.

Ngày 28 tháng Mười hai - ngày định mệnh - là một ngày trời quang mây tạnh, bắt đầu bằng một buổi sáng khoan khoái.

Keisuke xuống phòng khách, vì muốn hít thở không khí bên ngoài nên cậu mở cửa sổ, nhưng luồng khí lạnh không ngờ khiến cậu rét run và phải vội vã đóng cửa sổ lại.

“Bố bảo hôm nay là ngày hoàn tất công việc cuối năm nên sẽ về đúng giờ. Bố có vẻ mệt vì dạo gần đây cứ phải làm thêm triền miên.”

Lúc ăn sáng, mẹ với mái tóc buộc túm ra đằng sau, vui vẻ nói, đoạn nở nụ cười pha chút tinh nghịch.

Mẹ tay năm tay mười dọn dẹp bát đĩa rồi giặt giũ quần áo. Đúng chín rưỡi, mẹ ra khỏi nhà để đến phụ giúp cửa hàng của người bạn.

Mẹ vừa đi khỏi thì Tatsuya thức giấc, tóc tai vẫn còn bù xù. Trong phòng mình, Keisuke có trải một tấm đệm dưới sàn, cậu và Tatsuya thay phiên nhau hôm đứa này nằm đệm thì đứa kia nằm giường.

“Chào buổi sáng. Hôm nay là ngày nghỉ mà sao mọi người dậy sớm thế,” Tatsuya ngáp rõ to.

“Nhà này kể cả có là ngày nghỉ thì cũng cứ tám giờ là bị dựng dậy rồi.”

“Hừm,” Tatsuya nhai nhồm nhoàm miếng táo đã gọt vỏ. “Chăm gớm nhỉ.”

Một ngày đẹp trời thế này, đáng ra Keisuke đã có thể ra ngoài chơi, vậy mà cuối cùng cậu lại phải ngồi xem đĩa DVD mà Tatsuya đem tới.

Đó là một bộ phim kinh dị cũ, có tên *Ác mộng trên phố Elm*. Riêng tiêu đề phim thì Keisuke cũng biết.

Nhìn vỏ đĩa thì có vẻ như đây không phải là đĩa DVD của cửa hàng cho thuê băng đĩa. Tatsuya bảo nhà nó không có đầu DVD, nếu vậy thì sao nó lại có đĩa này được nhỉ. Nói mới nhớ, Keisuke còn thấy Tatsuya đeo chiếc đồng hồ mà trước nay cậu chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Tatsuya lấy túi khoai tây cắt lát đang để ở một cái rổ to trong bếp, đoạn xé toạc ra.

Cơ địa Keisuke bị dị ứng nên thường ngày mẹ cậu hầu như chẳng bao giờ mua mấy thứ đồ ăn vặt bán nhan nhản ngoài siêu thị. Thế mà Tatsuya lại trơ tráo đòi “Cô ơi nhà mình có khoai tây cắt lát không? Nếu được thì cháu thích vị ABC của hãng XYZ ấy ạ”. Vì nó tỏ ra rất tự tin khi đòi hỏi như vậy, thành thử mẹ chỉ còn biết cười trừ, sẽ thật áy náy nếu không mua về cho nó.

Tatsuya tiếp tục lấy chai nước có ga - cũng lại là thứ mẹ đã mua theo yêu cầu của nó - ra khỏi tủ lạnh.

Nội dung của đĩa DVD, đúng như tiêu đề phim, là câu chuyện về ác mộng. Nếu mơ thấy mình bị giết bởi một tên sát nhân bí ẩn nào đó thì ngoài đời cũng sẽ bị chết thật.

“Hơi bị rùng rợn đúng không?”

Tatsuya tỏ ra đắc ý. Bộ phim khiến bụng dạ Keisuke nhộn nhạo.

Xem phim xong, hai đứa hâm nóng món Pilaf hải sản mà mẹ đã nấu sẵn. Thấy Keisuke chỉ ăn có một nửa, Tatsuya liền đổ phần thừa vào đĩa của mình. Cứ như là nó có thể ăn cả thế giới vậy.

Đột nhiên, Tatsuya nói: “Hay là mượn máy tính của bố mày đi.”

“Để làm gì?”

“Chắc mày cũng muốn xem ảnh nude chứ?”

Keisuke suýt chút nữa thì phun luôn chỗ xúp rong biển đang chuẩn bị nuốt.

“Lên mạng là xem được đấy.”

Thời đó, trong đám bạn của Keisuke cũng có một vài đứa đã bắt đầu được nghịch máy tính. Song cậu cá là hầu như chẳng có đứa nào sử dụng nó thành thạo như một công cụ phục vụ bản thân. Bọn học sinh ở trường vẫn thường bàn ra tán vào về chuyện chỉ cần kết nối Internet là có thể xem hình những cô gái khỏa thân không một mảnh vải che nên dĩ nhiên Keisuke có biết. Không hẳn là cậu hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Nhưng máy tính đang để trong thư phòng của bố, vả lại Keisuke không có ý nghĩ sẽ xem những thứ đó.

Điều khiến cậu lưu tâm không phải là những bức ảnh khỏa thân mà là lý do tại sao Tatsuya lại biết trong thư phòng của bố có máy tính, thậm chí còn biết chiếc máy tính đó có kết nối Internet? Cứ nghĩ đến việc đúng là nó đã lén lút lẻn vào phòng bố là Keisuke lại tức điên lên được.

"Này, Keichan. Tao chỉ mượn một xíu thôi mà."

"Không được đâu."

"Sẽ không bị lộ đâu."

"Đã bảo không được mà lại."

Gì chứ riêng chuyện này thì Keisuke không thể nhún nhường được. Nếu để bố mẹ biết cậu không chỉ lén lút nghịch máy tính của bố mà còn dám xem ảnh các cô gái khỏa thân thì chắc là cậu không sống nổi trong cái nhà này nữa.

Không biết có phải vì bị Keisuke thẳng thừng cự tuyệt bằng giọng đanh thép hiếm thấy hay không mà Tatsuya thôi không ì èo thêm nữa.

Vừa ăn xong, Tatsuya liền rút ngay bao thuốc từ trong túi ra, động tác hết sức tự nhiên.

"Tacchan, mày cũng hút thuốc sao?"

Keisuke ngạc nhiên hỏi, song Tatsuya lờ tịt đi, đoạn nó lấy chiếc gạt tàn nhỏ bằng inox từ trên nóc tủ xuống. Đó là chiếc gạt tàn bố vẫn dùng khi hút một điếu sau bữa ăn. Bình thường bố sẽ cầm nó trên một tay rồi ra vườn hút.

Tatsuya cười nhăn nhở. Nó ngồi xuống trước bàn rồi châm thuốc bằng cử chỉ thành thục. Nó nheo mắt, vừa nhìn Keisuke

vừa chậm rãi hút, đoạn phả khói thuốc lên trần nhà.

“Tacchan, thôi đi. Hút thuốc trong nhà mùi lắm, mẹ sẽ giận đấy.”

Tatsuya cười rung người, hai mắt vẫn nheo lại.

“Keichan chuyện gì cũng nghe lời mẹ nhỉ.”

Nói đoạn, Tatsuya miệng vẫn kẹp điếu thuốc liền lại gần cửa sổ, bên hông chiếc tủ búp phê. Cây thông Noel vẫn còn để nguyên dưới sàn nhà ngay phía dưới cửa sổ. Có vẻ như Tatsuya thấy vướng nên dùng chân xê cái cây đi, đoạn nó mở hé cửa sổ chừng năm xăng ti mét. Gió lùa vào nhà. Bố Keisuke vốn lười đi ra vườn nên thị thoảng cũng hay rình lúc mẹ không để mắt tới để đứng đây hút thuốc.

“Keichan cũng hút thử đi.”

Thấy Keisuke im lặng không đáp, Tatsuya cười khẩy rồi cứ thế nhìn ra ngoài trời bằng cái điệu cười khinh bỉ ấy. Keisuke có cảm giác mình đang bị Tatsuya xem như một thằng đại ngốc.

Cậu đứng lên, giật lấy một điếu từ bao thuốc Tatsuya đang cầm trên tay, đoạn cầm chiếc bật lửa để cạnh gạt tàn. Keisuke dồn sức gạt khiến chiếc bật lửa đánh tách một cái, ngọn lửa bùng lên. Cậu nhắm mắt nhắm mũi hút mà chẳng buồn nghĩ ngợi trước sau. Khói thuốc xộc thẳng vào phổi, kéo theo đó là một cảm giác đau âm ỉ. Ngay lập tức, Keisuke rơi vào cơn hoa mày chóng mặt như thể đang bị một bàn tay hộ pháp lắc mạnh đầu mình vậy.

“Ọe,” đột nhiên cậu muốn ói.

Cậu che miệng để ngăn cơn buồn nôn đang dâng lên một cách mãnh liệt. Nghĩ bụng không kịp chạy vào nhà vệ sinh nên

cậu chạy ngay ra bồn rửa trong bếp.

"Ha ha ha ha."

Keisuke nghe thấy tiếng cười nắc nẻ của Tatsuya ở sau lưng.

“Ọe, ọe.”

Cậu nôn thốc nôn tháo số thức ăn ít ỏi vừa mới bỏ bụng ít phút trước vào bồn rửa.

“Lẽ ra mày không nên cố quá.

Xem ra Tatsuya đang rất lấy làm thích thú.

Trong khoảng một tiếng sau đó, Keisuke nằm bẹp gí trên xô pha ở phòng khách, không ngóc đầu dậy nổi. Vì có Tatsuya ở đấy nên cậu cũng muốn cố sống cố chết đứng dậy, ngặt nỗi mỗi lần đứng lên là lại thấy căn phòng quay mòng mòng, rồi cứ thế ngã dập mông xuống luôn. Còn kinh khủng hơn cả say xe buýt nhiều.

Lợi dụng lúc Keisuke còn đang nằm bẹp gí, Tatsuya thích thú đi lòng vòng quanh nhà.

“Tacchan, đừng có nghịch gì đấy nhé,” Keisuke cố nói to hết mức có thể.

“Biết rồi mà,” tiếng Tatsuya vọng xuống từ tầng hai.

Tatsuya quay lại, chìa cốc nước trước mặt Keisuke và bảo: “Này, Keichan.”

“Hình như hôm nay chú về sớm nhỉ. Hay là bọn mình cùng nấu bữa tối đi.”

“Tao đã nấu ăn bao giờ đâu.”

“Không sao đâu. Phải rồi, bọn mình nấu cà ri đi. Lần trước đi cắm trại bọn mình chẳng làm món đó rồi còn gì.”

Keisuke chưa kịp trả lời thì Tatsuya đã lần lượt đi kiểm tra các rổ rau củ, rồi tủ lạnh.

“Cà rốt, khoai tây, hành tây đủ cả. A, có cả tỏi nữa. Băm nhuyễn ra để cho vào cùng sẽ ngon lắm đấy. Mày có biết không?”

“Nhưng…”

“Trong tủ lạnh có sẵn thịt đây rồi. Chà, có những thứ này là làm được món cà ri rồi.”

Tatsuya đã nói đến thế, Keisuke chẳng còn lý do gì để phản đối.

“Tao biết rồi.”

“Vậy mày dậy nhặt rau đi. Còn tao sẽ rã đông thịt.”

Hơn năm giờ, mẹ đi làm về đúng lúc hai đứa vừa cho xốt cà ri vào và đang bắt đầu đảo.

“Chà chà, mùi gì mà thơm thế. Hai đứa đang làm gì đấy?”

Mẹ ngạc nhiên nhìn Keisuke và Tatsuya đang đứng ở bếp.

“Tacchan rủ con nấu cà ri mẹ ạ” giọng Keisuke nghe như đang phân trần.

“Đừng bảo hai đứa đang nấu bữa tối giúp mẹ đấy nhé?”

“Vâng ạ. Cháu đã nhờ cậy cô chú nhiều rồi mà. Nhưng cũng chỉ là món cà ri thôi ạ.”

“Cảm ơn cháu,” nét rạng ngời hiện trên khuôn mặt mẹ.

Đúng lúc đó, có tiếng bíp báo hiệu cơm đã chín. “Chà, hai đứa còn cắm cơm rồi cơ,” mẹ tỏ ra cảm kích hơn nữa.

Tatsuya ưỡn ngực: “Việc chuẩn bị bữa tối đều do một tay *bọn cháu* làm đấy ạ.”

Theo sự chỉ dẫn của Tatsuya, Keisuke làm món xa lát rau ăn kèm với cà ri. Khoảng bảy giờ tối, mọi thứ gần như đã đâu vào đấy.

“Keichan, tao múc cà ri, còn mày chia xa lát nhé.”

Tatsuya múc cả phần của mẹ và bưng đến tận bàn.

Nếu là mọi khi thì thứ mùi này chắc chắn sẽ kích thích cơn thèm ăn của Keisuke, vậy mà không hiểu sao cậu lại thấy bụng óc ách, nặng nề. Dĩ nhiên là tại điếu thuốc vừa hút khi nãy. Giờ thì cậu đã hiểu lý do vì sao trẻ con không được phép hút thuốc.

“Hôm nay con ăn hơi nhiều bánh kẹo nên chốc nữa con ăn sau ạ.”

“Đành vậy chứ sao,” mẹ khẽ lườm.

Tatsuya cười hề hề, nhưng nó không nói ra chuyện Keisuke hút thuốc.

“Vậy, mẹ ăn trước nhé.”

“Cháu mời cô.”

Tatsuya cắm thìa vào đĩa cơm cà ri đầy ú ụ, há to miệng, nhai nhồm nhoàm.

“Hơi có mùi gì đó, không biết là mùi gì nhỉ.”

“Cô tinh thật,” Tatsuya tự đắc. “Cháu đã nghiền một xíu tỏi cho vào cho có vị. Chắc để đến ngày mai cũng không bị thiu đâu ạ.”

“Sao mà khéo thế nhỉ.”

Keisuke định lát nữa sẽ kể cho mẹ nghe mấy việc như nhặt rau, vo gạo đều do một tay cậu làm hết.

Sau khi ăn xong, mẹ ngồi ở chiếc bàn trong phòng bếp, bắt đầu ghi chép công việc. Được một lát, mẹ ngáp ngắn ngáp dài, bảo: “Không hiểu sao hôm nay mẹ thấy mệt quá.” Trông mẹ hình như đang rất buồn ngủ.

“Cháu sẽ rửa bát nên cô cứ đi ngủ đi ạ,” Tatsuya nói không chút do dự.

Không biết vì lý do gì mà trông nó có vẻ vui.

“Ôi, sao thế được.”

“Cô đừng bận tâm. Cháu chịu ơn cô chú mà.”

Sau một thoáng lưỡng lự, mẹ nói: “Vậy cô đi ngủ một lát nhé,” đoạn đứng dậy. “Cô chỉ đi nghỉ một lát thôi, khi nào dậy cô sẽ dọn dẹp sau.”

“Bọn con sẽ dọn dẹp cẩn thận mà, mẹ cứ đi ngủ luôn đi ạ,” Keisuke cũng góp ý.

“Cảm ơn con. Vậy mẹ sẽ nghe theo lời hai đứa nhé.”

Nói đoạn, mẹ đi vào nhà tắm.

“Keichan, mày rửa bát cho tao nhé. Tay tao bị bong da mất rồi.”

“Cũng được thôi…”

Rửa bát thì không thành vấn đề, có điều không được để Tatsuya lại gần phòng tắm. Cần phải bịa ra cớ gì đấy để giữ chân nó ở phòng khách.

Trong lúc Keisuke đang suy tính xem phải làm thế nào thì vị cứu tinh xuất hiện. Cửa mở, cậu nghe thấy giọng bố: “Bố về rồi đây.” Nói mới nhớ, bố đã bảo hôm nay là ngày làm việc cuối cùng trong năm nên được về sóm.

“Bố về rồi ạ.”

Bình thường Keisuke chẳng bao giờ ra đón bố, thế mà hôm nay cậu lại chạy ra tận cửa.

“Ô, chuyện gì thế này. Keisuke lại ra đón bố có lạ không cơ chứ,” bố cười. “Mẹ đâu con?”

“Mẹ kêu mệt và buồn ngủ nên đi tắm trước rồi ạ.”

“Ồ, chuyện đó cũng lạ ghê.”

Bố bước trên hành lang, trên người vẫn còn phảng phất mùi không khí mùa đông. Bố đặt cặp xuống, đoạn nhòm vào phòng tắm.

“Mẹ nó không sao chứ?”

Có tiếng mẹ đáp lại gì đấy, nghe không rõ lắm. Nét mặt bố trở nên nghiêm nghị, bố sai Keisuke mang áo khoác và cặp ra phòng khách. Sau đó, bố vào phòng tắm xem tình hình.

Trong phòng khách, Tatsuya đang ngồi xem chương trình hài đặc biệt cuối năm.

Keisuke ngồi xuống ghế xô pha, đưa mắt thăm dò tình hình. Một lát sau, cậu nghe tiếng bố mẹ đi trên hành lang.

“Nào, bám vào anh. Hay tại em uống thuốc quá liều?”

Mẹ đáp “Em còn chưa uống mà”. Bố cứ thế dìu mẹ lên tầng hai rồi quay trở lại sau vài phút.

“Mẹ con mà bị thế này thì lạ quá. Dạo gần đây mẹ không ngủ được, chắc bị thiếu ngủ quá rồi.”

“Chú ăn cà ri không ạ?” Tatsuya hồ hởi.

“Ô, tối nay có cà ri à. Nói mới nhớ, mùi thơm thật” bố khịt khịt mũi.

“Bọn cháu tự làm tất đấy ạ,” Tatsuya tự đắc.

“Sao cơ, thế thì chắc phải ngon lắm đây.”

Bố dùng ngón tay nhón một mẩu xà lách trong bát xa lát, bỏ vào mồm.

“Thế để cháu đi múc cho chú.”

“Ồ, phiền cháu nhé. Kiểu này chú không hào phóng tiền mừng tuổi không được rồi.”

Bố lấy lon bia dài ra khỏi tủ lạnh.

Bình thường bố sẽ không ăn gì cho đến khi uống bia xong, nhưng hôm nay chắc bố muốn giữ ý với Tatsuya vì nó đã mất công múc cà rỉ ra rồi nên bố vừa uống bia, vừa nhồm nhoàm món cơm cà ri.

Ăn xong, bố ngồi xem tivi xả hơi, rồi đột nhiên ngáp một cái rõ to.

“Ngoáp...”

Ba người nhìn nhau cười bởi tiếng ngáp ngô nghê của bố.

“Hầy. Sao mà bố cũng buồn ngủ thế chứ. Xin lỗi hai đứa nhưng bố đi tắm rồi ngủ trước đây. Mấy việc còn lại, nhờ hai đứa xử lý nhé. Nhớ là không được bật máy sưởi dầu đâu đấy.”

Nói đoạn, bố chuyển điều hòa sang chiều nóng rồi vừa gãi bụng soàn soạt vừa đi vào nhà tắm.

Tắm xong, bố nhắc nhở một lần nữa, sau đó ngáp ngắn ngáp dài đi lên cầu thang.

“Sao tối nay ai cũng buồn ngủ thế nhỉ.”

Tatsuya nhìn Keisuke, cười tinh quái.

“Công nhận.”

“Tao cũng đi tắm rồi đi ngủ đây.”

Chỉ còn lại mình Keisuke ở phòng khách.

Đúng là tối hôm nay có cái gì đấy rất lạ.

Keisuke không biết giải thích thế nào, song cậu có cảm giác trong nhà thật u ám.

Keisuke đứng trước cửa sổ cạnh tủ, mở khoảng một phần ba tấm cửa kính đang đóng. Gió đêm ùa vào khiến những đoạn dây kim tuyến trên cây thông Noel rung rinh. Cảm giác buồn nôn khi nãy gần như đã không còn. Keisuke định ăn nốt chỗ cơm cà ri bỏ dở. Đột nhiên, đưa mắt nhìn lên chiếc tủ búp phê, cậu không khỏi giật mình.

Tàn thuốc vẫn còn sót lại trong gạt tàn.

Từ lúc về nhà, bố chưa hút điếu nào. Chứng tỏ chỗ tàn thuốc đó là do lúc nãy Keisuke hút chơi cùng Tatsuya. Nếu để bố mẹ nhìn thấy, chắc chắn sẽ lộ ngay trong một nốt nhạc.

Keisuke thở phào, nhìn mẩu thuốc dài mà cậu mới chỉ hút có một hơi.

Keichan đừng có mà hút thuốc đấy.

A ha ha ha.

Keisuke nhớ lại điệu cười coi thường người khác của Tatsuya.

Cậu nghe tiếng nó đang ngân nga hát trong phòng tắm.

Không hiểu sao Keisuke thấy tâm trạng thật u ám.

Cậu nhìn chăm chăm vào chiếc gạt tàn.

6

Keisuke vứt mẩu đầu lọc thuốc lá vào cái lon chuyên dụng để ở ngoài cửa sau.

Khi thấy không khí trong phòng đã thông thoáng trở lại, cậu liền đóng cửa sổ.

Cậu quyết định để lại lời nhắn "Tao đi ngủ trước. Mày nhớ tắt điều hòa và tivi", đoạn lên tầng hai trước khi Tatsuya tắm xong.

Đúng lúc Keisuke đi vào phòng thì nghe tiếng Tatsuya ra khỏi phòng tắm.

Tuy cũng lo lắng không biết để Tatsuya một mình có sao không nhưng rồi cậu lại tặc lưỡi nghĩ những thứ đồ có giá trị thì chắc bố mẹ cũng cất giữ cẩn thận rồi.

Tối nay tới lượt Keisuke được ngủ trên giường. Cậu nằm lăn trên giường, lật giở cuốn tạp chí bóng đá. Lúc nhắm mắt lại, cậu cảm tưởng người mình xoay chuyển theo cả chiếc giường, vậy mà không biết lúc nào, cậu đã chìm vào giấc ngủ.

Keisuke đang bị một con quái vật không rõ hình thù rượt đuổi.

Cậu vắt chân lên cổ chạy thục mạng, vậy mà con quái vật như sắp bắt được cậu tới nơi rồi. Cuối cùng, nó tóm được vai

cậu, lắc mạnh người cậu.

Keisuke choàng tỉnh. Mê thấy cảnh bị rượt đuổi có lẽ là vì ban ngày cậu đã xem phim kinh dị, nhưng còn chuyện bị ai đó lay dậy thì lại là sự thật.

Thứ cậu cảm nhận được đầu tiên là ánh sáng.

“Chói mắt quá.”

Keisuke nheo mắt. Trời đã sáng rồi ư. Không, không phải. Hóa ra đó là ánh sáng của đèn trần.

“Keichan, chạy mau.”

Người đang lay cậu là Tatsuya.

“Chạy? Để làm gì?”

Trong cơn mơ màng, Keisuke trả lời như vậy, thế rồi cậu bắt đầu ngửi thấy mùi khói.

“Tacchan, mày đang làm gì thế?”

“Này, đừng có ngái ngủ nữa. Tỉnh táo lại đi. Cháy nhà rồi.”

Tatsuya tát bốp vào má Keisuke ba cái, rồi kéo mạnh cánh tay cậu.

“A, đau thế.”

“Chạy thôi.”

“Ái ui đau.”

Keisuke bị Tatsuya lôi xềnh xệch khỏi giường. Đôi chân trần của cậu chạm xuống sàn nhà lạnh ngắt. Nhưng rồi ngay lập tức, mùi khói xộc vào mũi và cổ họng cùng với âm thanh của thứ gì đó đang phát nổ ở tầng dưới khiến cậu không còn cảm giác lạnh ở chân nữa.

Cháy nhà ư? Không thể nào...

Một chuyện khủng khiếp đang xảy ra. Cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, tim cậu đập thình thịch.

Tatsuya mở cửa sổ thông ra ban công. Nhưng cừa chóp lại đang đóng.

“Cái này mở kiểu gì đây.”

“Nhấc nó lên được đấy.”

“Như này à.”

Tatsuya dồn sức nhấc mạnh cửa chớp lên. Ngay lập tức, một cơn gió lạnh buốt ùa vào. Cùng với đó, khói của đám cháy cũng tràn vào dữ dội.

“Không nhanh lên là không kịp thoát đâu.”

Tatsuya leo ra ban công trước. Keisuke định theo sau nhưng rồi cậu ngoái nhìn cửa ra vào phòng. Bố mẹ cậu sao rồi?

“Còn bố mẹ thì sao?” Keisuke hét về phía Tatsuya.

“Không sao, họ chạy trước rồi. Bọn mình cũng phải chạy nhanh thôi.”

Tatsuya kéo mạnh tay Keisuke ra ngoài ban công. Đám khói dữ dội đang bốc lên từ phòng khách. Phòng ngủ của bố mẹ ở ngay phía trên. Cho dù có ngủ say đến mấy thì chắc là họ cũng phải phát hiện ra rồi. Nhưng cửa chóp vẫn đang đóng. Keisuke chạy về phía cửa chóp, ra sức đấm vào cửa từ bên ngoài.

Bụp, bụp... tiếng động vang rất to.

“Bố ơi, mẹ ơi. Bố mẹ dậy chưa?”

Tatsuya kéo áo Keisuke: “Làm gì thế. Mau chạy thôi.”

Choang! Tiếng cửa kính bị vỡ, khói đen kịt, dữ dội cùng với ngọn lửa đỏ bốc lên từ cửa sổ tầng một. Keisuke cùng Tatsuya

chạy về hướng đối diện. Ngay lập tức mọi lối đi bị chặn đứng ở chỗ tay vịn cầu thang.

“Nhảy xuống vườn thôi.”

Tatsuya hét lớn, đoạn nó đu lên tay vịn cầu thang. Nó dễ dàng trèo qua rồi nhảy xuống chỗ mái chìa ra của tầng một. Keisuke cũng theo sau. Chân cậu như tê liệt vì đau và lạnh.

“Này, hai đứa.”

Có tiếng người lớn gọi dưới vườn. Một người đàn ông khoác chiếc áo lông vũ bên ngoài bộ quần áo ngủ đang nhìn lên.

“Có sao không?”

“Cháu sẽ nhảy xuống” Tatsuya hét trả.

“Không, trèo cây xuống thì hơn.”

Người đưa ra chỉ dẫn đó là hàng xóm nhà kế bên. Ngoài ông ta ra, Keisuke còn trông thấy bóng dáng của vài người khác nữa. Tiếng còi xe cứu hỏa đột nhiên hú lên inh ỏi.

“Keichan, mày đi trước đi. Cẩn thận trơn đấy.”

Tatsuya nhanh nhảu nói. Nó đang lo lắng cho Keisuke. Cậu có cảm giác như vừa được thấy một bộ mặt không ngờ tới của Tatsuya.

Trời lạnh đến nỗi hai hàm răng Keisuke va lập cập vào nhau, cộng thêm nỗi sợ hãi trước biến cố chưa từng gặp phải trong đời khiến cơ thể Keisuke không thể cử động như mong muốn. Dù vậy, cậu vẫn tự nhủ phải bằng cách nào đó chạy thoát khỏi đây.

Cậu tóm lấy thân cây, gần như là tuột xuống chứ không phải trèo xuống, và tiếp đất bằng cú ngã dập mông xuống bụi cây. Khắp mình mẩy chỗ nào cũng đau. Tay chân dính toàn bùn đất.

Ngay lập tức, có ai đó đỡ cậu dậy. Tatsuya tuột xuống ngay đằng sau, có thứ gì đó phát sáng rơi ra khỏi túi quần nó. Keisuke đang định vươn tay ra thì Tatsuya đã kịp nhặt lấy trước và cất ngay vào túi. Một thứ lấp lánh màu xanh ánh kim.

"Đằng này."

Xung quanh còn có mấy người lớn khác nữa. Keisuke không biết lúc này đang là mấy giờ, song trời vẫn tối om. Cậu được người ta dìu ra con đường dân sinh trước nhà. Rất nhiều người đang tập trung ở đó. Hình như mọi người đều đang ngủ thì bị đánh thức nên ai nấy đều trong bộ dạng tóc tai bù xù, khoác những chiếc áo khoác hoặc áo cardigan bên ngoài bộ đồ ngủ hoặc áo nỉ. Chẳng mấy chốc, đội cứu hỏa xuất hiện, người dân dạt sang hai bên.

Người dẫn đầu bật vòi chữa cháy. Với tác phong nhanh nhẹn, người đó ra lệnh cho đồng đội.

Phòng khách nằm đối diện với cổng nhà, nơi Keisuke đang đứng. Cậu không biết tình hình bên trong thế nào rồi, song một đám khói đen còn dữ dội hơn nữa đang bốc lên từ phía vườn. Ngay cả trong mơ Keisuke cũng chưa bao giờ trông thấy cảnh tượng kinh hoàng đến thế này.

Keisuke tìm kiếm bóng dáng bố mẹ. Cậu không trông thấy họ ở đâu cả.

"Bố, mẹ."

Cậu cất tiếng gọi. Trống ngực cậu đang đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Nhân viên cứu hộ chạy tới.

"Là cậu bé này. Xin hãy trông chừng cậu bé."

Một người phụ nữ quen mặt nắm lấy vai cậu và hét lớn. Tiếng còi báo động cùng những tiếng gào thét của mọi người dội vào đầu Keisuke.

“Các cháu có bị thương hay bị bỏng gì không?”

Một nhân viên cứu hộ hét lên hỏi.

Vì quá căng thẳng nên lưỡi Keisuke cứng đơ lại, cậu lắc đầu nguầy nguậy, ra sức tìm xem bố mẹ đang ở đâu.

7

Xe cứu thương chở Keisuke và Tatsuya vào bệnh viện.

Sau khi các bác sĩ khám cấp cứu và xác nhận không có vết thương nghiêm trọng nào, họ chuyển hai đứa vào phòng bệnh. Tại đây, chúng tiếp tục được các cô điều dưỡng hỏi han và kiểm tra khắp lượt mắt mũi, mồm miệng.

“Bố mẹ cháu đâu rồi ạ?”

Suốt từ nãy, Keisuke đã hỏi đi hỏi lại câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng ai buồn trả lời cậu. Thay vào đó, Tatsuya đang nằm ở giường bên nói:

“Không sao đâu. Chắc chắn họ đã thoát rồi.”

Chắc chắn?

Keisuke biết ơn Tatsuya vì nhờ có nó mà cậu đã chạy thoát, song lúc này cơn giận dữ lại trào dâng trong câu.

“Lúc nãy không phải mày bảo họ đã chạy trước rồi sao?”

“Thì lúc đấy tao tưởng như vậy mà.” Tưởng như vậy?

Hai viên cảnh sát mặc đồng phục bước vào phòng bệnh khiến cuộc nói chuyện tạm dừng ở đó.

"Cháu là Okuyama Keisuke nhi?”

Viên cảnh sát trẻ tuổi, người gầy nhẳng, hỏi Keisuke sau khi xác nhận biển tên gắn trên giường bệnh.

“Vâng”

“Chú muốn hỏi chuyện cháu một lát, có được không?”

“Bố mẹ cháu sao rồi ạ?”

Thấy Keisuke đặt câu hỏi trước, viên cảnh sát chỉ gật gù. Gì vậy, thế là có ý gì?

Đứng bên cạnh, viên cảnh sát lớn tuổi hơn một chút đáp lời:

“Cả bố và mẹ cháu đều đã được chuyển tới bệnh viện rồi. Hình như bệnh viện này bị quá tải nên họ đã được chuyển sang một bệnh viện khác. Giờ chú muốn hỏi cháu vài câu về chuyện xảy ra tối nay...”

Keisuke có cảm giác viên cảnh sát đã học thuộc lòng câu này.

Bệnh viện nơi cậu và Tatsuya đang nằm là một trong những bệnh viện lớn nhất vùng này. Nói đến bệnh viện mà xe cấp cứu thường đưa tới thì người ta sẽ nghĩ đến tên viện này đầu tiên. Ngay cả Keisuke cũng biết. Chưa kể, chỉ xét riêng phòng bệnh này đã có đến ba chiếc giường đang còn trống. Tại sao bố mẹ cậu lại bị chuyển sang bệnh viện khác?

Một ý nghĩ vô cùng kinh khủng bỗng lóe lên khiến cậu phải vội vàng rũ bỏ nó ra khỏi đầu.

“Đầu tiên chú muốn hỏi lúc phát hiện ra đám cháy...”

Keisuke chỉ muốn hét lên rằng chuyện đó thì sao mà chẳng được. Cậu muốn nhìn thấy bố mẹ. Nhịp thở của cậu bỗng trở nên nhanh và nông hơn. Còn tầm nhìn thì hẹp và tối đi. Cậu hít thở một cách khó nhọc. Mình làm sao thế này. Keisuke ôm ngực, người gập làm đôi.

Viên cảnh sát đang gọi ai đó.

Hai người mặc áo blouse trắng chạy vào. Họ tiêm vào vai Keisuke. Cậu hầu như không thấy đau đớn gì.

Trong khi Keisuke hẵng còn nửa tỉnh nửa mê thì trời đã sáng tự lúc nào. Ánh sáng xiên vào qua ô cửa sổ. Xem ra hôm nay cũng lại là một ngày trời quang mây tạnh.

Mùi canh miso và món hầm phảng phất quanh đây. Bụng Keisuke réo rắt, một phần cũng vì tối qua hầu như cậu chưa ăn gì.

Có một chuyện rất quan trọng mà cậu cần phải suy nghĩ, song cậu không muốn nghĩ tới.

"Keichan, bác sĩ bảo tối qua mày bị tăng thông khí đấy."

Nằm ở giường kế bên, Tatsuya vui vẻ nói, song Keisuke lờ đi.

Lúc cậu ăn xong, có hai người đàn ông mặc vest tối màu bước vào.

"Bọn chú hỏi chuyện hai cháu một chút được không?"

Lần này là hai viên thanh tra.

Họ hỏi Keisuke và Tatsuya kỹ hơn xem tối hôm qua chúng đã nhìn thấy gì hay đã làm những việc gì. Họ không nhắc tới chuyện giờ này bố mẹ Keisuke ra sao rồi.

"Ở nhà cháu, ai là người hút thuốc?"

Viên thanh tra lớn tuổi hơn hỏi.

"Chắc chỉ có chú thôi nhỉ," Tatsuya trả lời ngay lập tức.

Viên thanh tra vừa đặt câu hỏi quay sang nhìn Tatsuya, sau đó chĩa ánh mắt trở lại Keisuke.

"Người chú mà cậu bé này nói đến là ông Masaharu phải không?"

“Vâng, đúng vậy. Ở nhà cháu chỉ có mỗi bố hút thuốc thôi ạ.”

“Ra vậy. Thế cháu có nhớ tối hôm trước cả nhà đi ngủ lúc mấy giờ không?”

Với bất kỳ câu hỏi nào, Keisuke cũng không thể trả lời ngay. Cho dù đó có là câu hỏi đơn giản đến mấy, nếu không ra sức suy nghĩ thì cậu cũng không thể nào tổng hợp được thành câu trả lời. Vừa mới ngủ dậy mà cậu đã lại muốn ngả lưng rồi. Cậu ngã lăn xuống gối, mắt nhìn lên trần nhà.

Cậu không thể tin được chuyện này. Chắc chắn có thể làm lại từ đâu đó. Giá như có thể quay lại thời điểm ăn cà ri.

Tatsuya trả lời thay cho Keisuke.

“Cô đi ngủ vào khoảng hơn tám giờ tối, còn chú thì ngủ sau đó tầm một tiếng ạ.”

Viên thanh tra lại tìm kiếm sự đồng tình từ Keisuke nên cậu đành miễn cưỡng gật đầu.

“Chắc thế ạ.”

“Sau đấy các cháu có thức đến khuya không?”

“Cháu đi ngủ ngay sau bố.”

“Thế còn cháu?” viên thanh tra hỏi Tatsuya.

“Cháu đi tắm rồi cũng đi ngủ luôn ạ.”

“Sau đấy, bố hay mẹ cháu có thức dậy hoặc có ai đến nhà cháu không?”

Trước câu hỏi đó, Keisuke chỉ còn biết lắc đầu.

Cậu muốn họ mau chóng cho mình gặp bố mẹ thay vì toàn hỏi những câu như vậy.

Sau khi tiếp tục hỏi thêm một vài câu vô thưởng vô phạt khác, viên thanh tra hỏi đến nhóm máu của Keisuke và

Tatsuya.

“Nhóm A ạ,” Keisuke trả lời trước.

“Cháu cũng nhóm A,” Tatsuya nói ngay sau.

Có vẻ như viên thanh tra đã hỏi xong, ông ta bảo có thể sẽ lại đến nữa rồi toan ra khỏi phòng.

“Chú gì ơi,” Keisuke gọi với lại. “Bố mẹ cháu đâu rồi ạ?”

Cậu vẫn chưa thể chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Dù vậy, cậu vẫn phải hỏi.

Hai viên thanh tra nhìn nhau, không đáp lời ngay. Keisuke cảm tưởng như mình đang nghe thấy mẩu hội thoại giữa họ: “Anh nói đi kìa” - “Cậu đi mà nói”. Cuối cùng, viên thanh tra lớn tuổi hơn là người mở miệng.

“Thực ra, bố mẹ cháu đã được cứu ra và chuyển tới bệnh viện này ngay, các bác sĩ đã cố hết sức nhưng…”

“Cháu không thể gặp họ sao?”

“Bọn chú còn nhiều thứ cần điều tra làm rõ.”

Quả nhiên là như vậy.

Nhìn thái độ của đám người lớn Keisuke đủ hiểu. Cậu không còn được gặp bố mẹ nữa. Không thể trò chuyện với họ. Không còn được nghe họ gọi tên "Keisuke".

“Có người họ hàng nào…”

Đột nhiên, Keisuke không còn nghe thấy âm thanh xung quanh nữa.

Cậu bé ngốc ạ. Khóc thì ích gì chứ.

Trong đầu cậu vang lên giọng nói của mẹ.

Con sắp sửa lên cấp hai rồi, phải mạnh mẽ lên.

Lần này là giọng của bố.

Không sao đâu, con sẽ làm được mà.

Bố đã định cười vào mặt con khi con khoác lên người bộ đồng phục lụng thụng, thế mà...

Một trong hai viên thanh tra đặt tay lên vai Keisuke, định nói gì đó.

Ông ta chỉ mấp máy miệng chứ không nói thành tiếng.

Keisuke không nghe được tiếng của viên thanh tra là bởi vì cậu đang gào thét inh ỏi.

Không biết từ lúc nào, điều dưỡng viên đã xuất hiện và lại tiêm vào người cậu.

"Tiêm cái này rồi cháu sẽ thấy dễ chịu hơn một chút đấy."

Cô điều dưỡng vừa xoa vào vết tiêm của Keisuke, vừa nói.

Keisuke nghĩ thứ này sao có thể khiến cậu dễ chịu hơn được, nhưng khi cậu ngả lưng xuống được một lát, quả đúng là tâm trạng có dịu đi thật.

Viên thanh tra hỏi cậu xem liệu có người bà con nào có thể tới đây ngay hay không.

"Cháu không biết," Keisuke bần thần đáp.

"Nếu các chú gọi cho mẹ cháu, chắc chắn bà ấy sẽ đến," ở bên cạnh, Tatsuya nói quả quyết.

8

Nằm trên giường suốt một ngày dài, đáng lý Keisuke phải thấy buồn chán lắm, song cậu chẳng còn cảm giác gì mấy về thời gian. Tatsuya chốc chốc lại lẻn ra ngoài, rồi chạy về khoe phòng bệnh nữ có cô này cô kia xinh lắm.

Sáng hôm sau, một nữ điều dưỡng lớn tuổi đến, giải thích cho Keisuke rằng cảnh sát sẽ lại tới nữa, nhưng vì Keisuke không bị thương gì, cũng không có biểu hiện hít phải khói nên chiều nay người ta sẽ chuyển cậu sang chỗ khác.

"Cháu hiểu chứ?" nữ điều dưỡng hỏi, Keisuke gật đầu. Cậu còn biết làm gì ngoài gật đầu.

Điều dưỡng đưa thuốc uống cho cậu, nói là dùng thay cho thuốc tiêm. Uống được một lát, cậu thấy đầu óc lơ mơ, người nhẹ bẫng. Cậu bắt đầu cảm thấy mọi thứ trước mắt như biến thành một thế giới khác.

Nhìn sang giường bên, Tatsuya đang đọc tạp chí manga số ra hằng tuần.

"Keichan đọc không?"

Tatsuya chìa một cuốn ra, nhưng Keisuke lắc đầu. Cậu không có tâm trạng đấy.

Cậu nghĩ về bố mẹ. Có thật là họ đã chết rồi không. Liệu có nhầm lẫn gì không. Có phải họ sắp sửa mở cánh cửa kia ra và bước vào không.

"Tatsuya!"

Người lao vào phòng là Michiko.

“A, mẹ.”

“Con có bị thương, bị bỏng chỗ nào không?”

Nét mặt Michiko không còn sự trơ trẽn mọi khi. Hình như cô ta đang khá lo lắng. Tatsuya từng nói họ không có quan hệ máu mủ nhưng đúng là những lúc thế này, cô ta vẫn lo cho nó từ tận đáy lòng.

Michiko ấn mặt Tatsuya vào bộ ngực như quả bóng của mình.

“Mẹ đã lo cho con lắm đấy,” cô ta khóc.

“Mẹ thôi đi,” Tatsuya cố sức giãy ra.

“Con đã bảo không sao rồi còn gì. Chuyện đáng nói là...” Tatsuya bỏ lửng câu nói, nhìn sang Keisuke. “Bố mẹ của Keichan đã...”

“À, mẹ nghe rồi.”

Michiko lại gần Keisuke, vỗ nhẹ lên chăn của cậu. Quần áo cô ta ám đầy mùi thuốc lá. Lớp trang điểm quanh mắt nhòe ra, trông thật ghê rợn. Cô ta đang đối xử tử tế với Keisuke, vậy mà không hiểu sao cậu lại thấy tức giận.

“Đã có người họ hàng nào tới chưa?” Michiko hỏi.

Keisuke lẳng lặng lắc đầu.

“Người ta bảo trước mắt sẽ cho cậu ấy vào trại trẻ,” Tatsuya trả lời thay.

“Vậy ư?”

“Nếu thế thì để cậu ấy ở nhà mình cũng được mà.”

“Cũng phải.”

Michiko khoanh tay, suy nghĩ hồi lâu.

“Keichan tới nhà cô nhé?”

Michiko nhòm vào mặt Keisuke, hỏi.

Keisuke hoàn toàn không biết “trại trẻ” là nơi như thế nào, ở đâu nhưng cậu dám chắc ở đó mình sẽ được những người không quen biết chăm sóc. Hơn nữa, có thể cậu sẽ phải sống chung với những đứa trẻ khác có hoàn cảnh tương tự.

Keisuke không ưa gì Michiko, nhưng chí ít cậu cũng có quen biết với cô ta, vả lại nói gì thì nói cô ta cũng là họ hàng của mẹ cậu. Còn hơn là sống với những người chẳng có dây mơ rễ má gì. Kể từ sau khi vào viện, Tatsuya cũng tỏ ra tử tế hơn một chút. Keisuke khẽ đáp: “Vâng.”

“Rồi, quyết thế đi,” Michiko gật gù như đang tự nói với chính mình. “Dù sao nhà cô cũng chịu ơn mẹ cháu đôi chút, cháu cứ ở nhà cô đến khi nào tìm được người thân chịu nhận nuôi cháu nhé.

Chiều hôm đó, Keisuke được ra viện.

Hỏa hoạn xảy ra vào rạng sáng ngày 29 tháng Mười hai, nên hôm nay chắc hẳn là ngày 30 rồi.

Cậu muốn về nhà ngay xem nó thế nào. Biết đâu mọi người chỉ đang hiểu lầm chuyện gì đó, bố mẹ vẫn đang ở nhà đợi cậu quay về thì sao. Cậu không thể ngăn mình nghĩ như vậy.

“Hôm nay sẽ đem thiêu đấy.”

Michiko nói nhẹ bẫng. Trong lúc Keisuke chưa kịp hiểu chuyện gì thì cô ta nói thêm: "Ở đài hóa thân hoàn vũ."

"Bố mẹ cháu ấy, không hỏa thiêu hôm nay thì lại dây dưa sang năm mới mất. Cho nên giờ chúng ta sẽ tới nhà hỏa táng. Nhà cô chật chội, sao để được những hai cái quan tài, vả lại đón năm mới bên linh cữu không phải là việc dễ chịu gì cho cam."

Keisuke không tin vào tai mình, nhưng có vẻ như cậu không nghe nhầm. Xem ra đối tượng bị "thiêu" chính là bố và mẹ cậu. Mọi việc đã thành ra thế này rồi sao. Bị hỏa thiêu rồi, làm sao bố mẹ có thể sống lại được đây. Hai chân cậu không còn sức lực.

Lúc đứng đợi taxi ở sảnh bệnh viện, Michiko ca cẩm một mình.

"Năm hết tết đến rồi còn hỏa mới chả hoạn. Làm mình mất công đến tận Osaka phụ giúp ông chồng rồi mà còn phải bỏ cả lại để về. Tiền tàu xe có ít gì đâu. Mà thôi, ai bảo có họ nên đành chịu chứ biết làm thế nào."

Nhà hỏa táng nằm cách xa đô thị một chút, xung quanh trồng nhiều cây xanh, còn có cả một công viên nhỏ cho trẻ con chơi.

Vừa bước vào bên trong, Keisuke đã thấy hai chiếc quan tài gỗ trắng muốt xếp cạnh nhau. Có đâu khoảng mười người lớn đang vận đồ tang. Trong số đó chỉ có bốn người là họ hàng, còn lại là hàng xóm láng giềng.

Bố cậu từng nói hai bên nội ngoại đều neo người, chưa kể lại toàn sống ở xa.

"Đấy đấy," Michiko đặt tay lên lưng Keisuke.

“Cô có gọi điện cho công ty bố cháu để thông báo về tang lễ vậy mà họ bảo nghỉ Tết rồi nên không ai đến dự được. Những lúc như thế này mới biết. Chỉ trông cậy được vào những người thân như bọn ta thôi.”

Keisuke trông thấy bác Sawako kể từ sau lần gặp bác ở đám tang ông ngoại hồi mùa hè. Vẫn cái vẻ bồn chồn, nhìn quanh nhìn quẩn ấy, nhưng khi nhìn thấy Keisuke, bác liền cất tiếng: “Keichan, khổ thân cháu tôi.”

Lúc Keisuke ngỏ ý muốn nhìn mặt bố mẹ, người phụ trách mặc chiếc áo khoác blazer liền mở nắp quan tài cho cậu.

"Bố.”

Cậu đã nghĩ nếu bố mẹ cháy đen thui rồi thì biết làm thế nào, nhưng khuôn mặt bố còn đẹp hơn, mà không, vẫn đẹp như cậu đã tưởng tượng. Chỉ là không còn cảm nhận được một chút sinh khí nào. Keisuke nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ấy với một cảm giác thật kỳ lạ, và rồi cậu đã hiểu ra lý do. Đấy là vì bố hoàn toàn không cử động.

"Mẹ.”

Khuôn mặt mẹ cũng không bị cháy. Tóc mẹ hơi xơ xác, đôi môi phớt hồng, không biết là ai đã đánh son cho mẹ. Liệu mẹ có muốn chí ít thì trước khi nhắm mắt xuôi tay được tự mình trang điểm không nhỉ. Nghĩ đến những chuyện phi lý như thế, Keisuke không sao kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.

Thấy Keisuke víu lấy quan tài, khóc nức nở, Michiko liền kéo cậu ra.

Chỉ hai tiếng nữa thôi, bố mẹ cậu, những người vừa mới vài hôm trước vẫn còn sống sờ sờ ra đấy, còn chuyện trò với cậu sẽ

trở thành nắm tro tàn.

Keisuke cầm bọc vải trắng - hài cốt của mẹ, còn Tatsuya cầm giúp hài cốt của bố. Họ lên taxi để đi về nhà Tatsuya.

“Cô ứng tiền taxi cho đấy nhé.”

Michiko vừa nói, vừa định lấy thuốc ra hút nhưng bị tài xế từ chối.

Có quá nhiều chuyện xảy ra khiến Keisuke không khỏi rối bời, ngay chính cậu cũng nhận ra cảm xúc của mình đang dần trở nên tê liệt. Cậu chỉ còn biết hành động theo lời nói của người khác mà thôi.

Họ xuống xe cách rừng trúc một đoạn.

Rồi đây, Keisuke sẽ sống trong cái khu tập thể ghê rợn mà cho đến vài ngày trước thôi, cậu thậm chí còn tránh bén mảng tới. Cậu tự nhủ tạm thời ngày nào mình cũng sẽ đi ngủ rồi thức dậy ở nơi này.

Hôm sau, ngày giao thừa, bốn người họ hàng ghé thăm nhà Asanuma.

Đó là một ngày lạnh đến nỗi sống mũi cay sè.

Bác Sawako cùng một người đàn ông tóc bạc trắng hình như là người hộ tống, cộng thêm hai người đàn ông trung niên nghe đâu là họ hàng đằng nội. Cả bốn người hôm qua đều có mặt ở nhà hỏa táng. Họ đã nghỉ lại một đêm ở khách sạn để bàn chuyện sau này.

Tổng cộng có bảy người ngồi quây xung quanh chiếc bàn có lò sưởi nhỏ ở trong phòng khách nhà Tatsuya. Không thấy bóng dáng Hideaki đâu cả.

Tất cả họ hàng của Keisuke đều nói họ không thể giữ hài cốt được. Ngay đến một cái hộp bé xíu như vậy còn không được, nói gì tới chuyện dẫn Keisuke về nuôi.

Nếu có nhen nhóm một chút hy vọng thì chỉ có thể trông chờ vào người bác Sawako mà thôi. Trong lúc bố mẹ Keisuke bị hỏa thiêu, bác ấy đã ở suốt bên cạnh cậu. Mặc dù hành động của bác có gì đó hơi kỳ quặc, nhưng phải thừa nhận là nom bác có nét nhang nhác mẹ cậu. Nhìn bác không có vẻ gì là người ưa bạo lực, vả lại nếu sống ở nhà bác, chắc là Keisuke có thể chịu đựng được. Cậu đã ngẩn ngơ nghĩ như thế. Vậy mà bác lại nắm tay Keisuke, vừa khóc lóc sụt sùi vừa xin lỗi cậu: "Nhà bác vẫn còn bà đã đến tuổi lẩn thẩn và một thằng con trai ngỗ ngược, bác không thể nào đem Keichan về nuôi được. Bác xin lỗi nhé, thật sự xin lỗi cháu."

Nhìn bác Sawako khóc rấm rứt mãi không thôi, Keisuke nghĩ mọi chuyện sau này có ra sao cũng được.

Sau buổi nói chuyện đó, họ quyết định tạm thời sẽ để Keisuke ở nhà Asanuma một thời gian, rồi dần dần tìm cách giải quyết căn nhà đã cháy rụi của nhà Okuyama.

"Thôi, trước mắt quyết định được như thế là tốt rồi."

"Ngày mai là sang năm mới rồi, hôm nay tôi phải về thôi."

Họ nói những câu như vậy và gật gù với nhau.

9

Nhà Asanuma có một phòng bếp kiêm phòng ăn rộng khoảng sáu chiếu[*], một phòng khách cũng rộng tầm đó, cộng thêm hai phòng ngủ kiểu Tây cũng rộng sáu chiếu. Ngoài ra còn có phòng tắm, bồn rửa mặt nhỏ và toilet kiểu Tây.

Keisuke từng nghe nói Michiko làm công việc tiếp thị đá quý. Cậu đã mơ hồ đoán rằng trong nhà chắc phải có cái tủ trưng bày và két sắt rất hoành tráng để cất giữ đá quý trong đó.

Song, cậu thậm chí còn chẳng nhìn thấy phụ kiện nào như quả cầu thủy tinh chứ đừng nói đến đá quý. Thay vào đó, mọi xó xỉnh trong nhà đều la liệt những vỏ lon, chai rỗng hoặc túi ni lông đựng đầy rác. Ban đầu Keisuke cũng cảm thấy có gì đấy hơi là lạ, nhưng những biến cố vừa xảy đến đã choán hết tâm trí cậu, thành thử cậu đã gạt đi ngay, sao mà chẳng được.

Phòng của Tatsuya là một trong hai căn phòng kiểu Tây, Keisuke sẽ ăn nhờ ở đậu ở đó. Chỉ mỗi căn phòng này là được dọn dẹp sạch sẽ đến kinh ngạc. Một phần vì đồ đạc không có nhiều, nhưng mọi thứ đều yên vị đúng chỗ của nó, cứ như thể vừa mới được sắp xếp lại cho gọn gàng, ngăn nắp vậy. Không có lấy một cuốn sổ hay một chiếc bút chì nào bị vứt bừa vứt bãi.

Khác xa căn phòng của Keisuke vẫn thường hay bị mẹ la mắng "Thi thoảng con phải dọn phòng đi chứ".

Mặc dù có phần ngạc nhiên, song Keisuke lại thấy căn phòng này hợp với kiểu người luôn tính toán trước khi hành động như Tatsuya.

Trong phòng có sẵn một chiếc giường gấp, nhưng Keisuke lại mượn một chiếc chăn bám đủ thứ mùi và có phần hơi ẩm để trải xuống bên cạnh.

Sau một đêm thức trắng ở nhà Tatsuya là đã sang đến ngày mùng một. Ngày đầu tiên của thế kỷ XXI.

Không có bất cứ chuyện gì xảy ra với thế giới này vào ngày mùng 1 tháng Một năm 2000. Vậy mà chỉ sau một năm, riêng mình Keisuke đã mất đi tất cả. Trong giờ quốc văn hồi học kỳ một, Keisuke đã phải viết một bài văn với chủ đề "Điều em mong muốn trở thành hiện thực trong thế kỷ XXI". Lúc đó, làm sao cậu có thể nghĩ mình sẽ trở thành một đứa trẻ mồ côi, không nơi nương tựa kia chứ.

Keisuke chẳng thiết ăn uống, cứ ngồi ngẩn ngơ ở phòng khách. Thấy thế, Michiko đề nghị cả ba người cùng đến thăm căn nhà đã bị thiêu rụi.

Trên đường, Keisuke đi ngang qua những gia đình có vẻ như vừa mới đi lễ chùa đầu năm về, hoặc cũng có thể là đang đi mua túi may mắn.

Keisuke bần thần ngắm nhìn cảnh tượng kỳ lạ mà cậu không dám tin là hiện thực.

Một nửa căn nhà đã bị cháy đen thui, bức tường đổ sụp để lộ ra những cột trụ. Ngoài vườn, bàn ghế và chiếc xô pha đã cháy rụi cùng nhiều đồ đạc khác đang nằm chất đống.

“Keichan, cháu có biết bố mẹ để két sắt ở đâu không?”

Giọng của Michiko khiến Keisuke sực tỉnh.

Đúng là trong phòng ngủ của bố mẹ trên tầng hai có một chiếc két sắt có quai xách to bằng cỡ một hòm thư.

“Hình như là trên tầng hai...”

Đúng lúc đó, một người đàn ông tuổi đã xế chiều, mái tóc bạc phơ lại gần họ, cất tiếng: “Keisuke đấy à.” Đó là ông Hirata nhà hàng xóm, Keisuke cũng biết mặt.

Thấy Michiko làm bộ mặt như muốn nói “Lão già chết tiệt nào đây”, ông Hirata liền tự xưng mình là trưởng khu phố.

“Khổ thân cháu.”

Ông Hirata an ủi Keisuke, đoạn cúi chào Michiko.

“Cô là họ hàng của thằng bé à?”

“Đúng vậy. Tạm thời tôi sẽ nhận nuôi thằng bé.”

Michiko ưỡn ngực. Ông Hirata liền nói: “Đúng lúc quá.”

“Thực ra, đồ trang sức và két sắt không bị cháy đang để ở nhà tôi. Cảnh sát đã nhờ tôi giữ chúng. Nói là két sắt nhưng không phải loại két chính thống đâu.”

“A, may quá. Tôi đang lo không biết có phải bị ai đem đi mất rồi không”

Đúng là trông mặt Michiko như vừa trút được lo lắng thật.

“Tôi đã niêm phong chúng trước sự chứng kiến của các thành viên trong tổ dân phố nên không sao đâu.”

“Vậy ông có thể cho tôi xin lại luôn không?”

“Dĩ nhiên rồi. Nhưng vác bộ thì hơi mệt đấy nhỉ.”

“Gay nhỉ. Liệu ông có thể gọi taxi giúp chúng tôi không?”

Xem ra ông Hirata là một người đàn ông tốt bụng, mặc cho Michiko nói gì, ông ta cũng không hề tỏ ra giận dữ. Trái lại, ông còn đề nghị: “Hay để tôi đánh xe đưa mọi người về.”

“Ôi, được thế thì còn gì bằng,” Michiko chắp hai tay, đoạn tiếp lời: “Nhưng để chúng tôi vào xem bên trong ngôi nhà một lát đã nhé.”

Ông trưởng khu phố chỉ cho Michiko vị trí nhà của mình, đoạn nói: “Khi nào xem xong, cô gọi tôi nhé. Tôi sẽ bê két sắt lên xe trước. Lát nữa cô ký tên vào biên bản giao nhận nhé.” Có lẽ ông ta đang muốn mau chóng bàn giao nó cho xong.

Cửa nhà nằm đối diện thẳng với phòng khách, lửa không bén tới nên vẫn còn nguyên vẹn.

Michiko đứng đằng trước, mở cánh cửa. Cô ta cứ thế đi vào mà không buồn cởi giày. Tatsuya bước theo sau. Keisuke xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà chưa có một vết cháy nào.

Càng bước sâu vào hành lang, càng sực mùi cháy khét.

“Eo ơi, kinh khủng quá.”

Tatsuya thốt lên kinh ngạc. Phòng khách gần như đã bị thiêu rụi hoàn toàn, không còn đồ đạc gì. Kính vỡ, tường thủng, nhìn thấy hết bên ngoài. Đống đổ nát chồng chất ngoài vườn. Cả những trái việt quất hẳng còn non xanh lẫn những bông hồng mà mẹ đã tỉ mẩn chăm sóc đều bị người ta giẫm nát.

Keisuke lên tầng hai, nhòm vào phòng ngủ của bố mẹ. Sàn nhà chỉ bị cháy khoảng một phần tư, chứ không khủng khiếp như tầng một. Tại sao một vụ hỏa hoạn cỡ này lại khiến bố mẹ

phải chết. Tại sao bên ngoài ầm ĩ như vậy mà họ không tỉnh dậy, trong khi chỉ một trận động đất nhỏ đã đủ khiến họ thức giấc? Cảm giác day dứt và khó hiểu ấy cứ cuộn xoáy trong lòng Keisuke.

Dụng cụ học tập của Keisuke, cuốn album còn sót lại cùng nhiều vật kỷ niệm khác được nhét trong một chiếc túi thể thao cỡ lớn.

Keisuke cũng tìm thấy cả những đồ dùng văn phòng phẩm mà bố từng dùng hay những thứ đồ trang sức không mấy đắt tiền của mẹ.

Cậu không thấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số bố vừa mới mua đâu cả. Bố đã khoe "nó có tận ba triệu điểm ảnh cơ đấy", hãnh diện hơn cả lúc khoe con dao đa năng. Nếu được, Keisuke muốn tìm nó để mang về, song cậu không tìm thấy.

Thấy Keisuke nhét đủ thứ vào túi, Michiko đứng đằng sau liền lên tiếng phủ đầu: "Đừng có mà nhặt nhạnh những thứ thừa thãi đấy nhé."

Keisuke quyết định không trái lời, vì cậu nghĩ mình có thể lén lút tới lấy sau cũng được.

Tatsuya nhét máy chơi điện tử vào ba lô-của-Keisuke và đeo sau lưng, sau đó ôm chiếc tivi nhỏ màn hình tinh thể lỏng không bị cháy ở căn phòng kiểu Nhật dưới tầng một. Michiko mở ra đóng vào các tủ đựng, tủ búp phê, mỗi khi tìm thấy thứ gì đó, cô ta lại thả vào chiếc túi ni lông đựng đồ đi chợ. Hai bọn họ cứ như đang đi tìm kho báu vậy.

Vừa về đến khu tập thể bằng xe của trưởng khu phố, Michiko đã định đem luôn két sắt vào phòng ngủ.

“Cô ơi, cái đó...”

“Đừng lo. Cô không tùy tiện sử dụng đâu. Cô sẽ cất giữ nó cẩn thận mà.”

Michiko nói rồi đóng sầm cửa lại.

Tatsuya bắt đầu lắp tivi vào phòng mình.

Trong lúc Keisuke còn đang ngồi bần thần, chẳng thiết làm gì thì Michiko vác về một đống đồ ăn thức uống. Đầu năm mới, các siêu thị bắt đầu giảm giá đồ ăn ngày Tết, xem ra Michiko đã ra siêu thị để săn các thứ đó.

Nhìn món rong biển cuộn hay món hầm vẫn còn để nguyên trong các hộp nhựa, bày trên bàn sưởi, Keisuke chỉ thấy nặng bụng chứ chẳng có tâm trạng động đũa.

“Tatsuya, mẹ đã mua món thịt bò nướng mà con yêu thích đấy, ăn đi.”

“Ui dào, thịt nhập khẩu chứ gì.”

“Đừng có con nhà lính tính nhà quan thế chứ.”

“Chẹp, mẹ còn mua hẳn bia Yebisu cho mình cơ mà."

Keisuke cảm thấy thật lạc lõng. Căn phòng khách chật chội, bày la liệt đủ thứ đồ, lại còn hôi mùi thuốc lá. Ăn uống xong xuôi, Michiko nằm lăn ra xem tivi. Tatsuya thì kéo rèm phòng kín mít rồi say sưa với trò chơi điện tử.

Keisuke xin phép ra ngoài một lát. Cậu định quay trở lại nhà mình một lần nữa.

Trên đường, cậu gặp một bé gái quen mặt, chừng năm tuổi, mặc trang phục ngày Tết màu hồng, đang được bố mẹ dắt tay đi, khuôn mặt thấp thoáng vẻ hãnh diện.

Sáng hôm sau, Keisuke thức dậy lúc tám giờ hơn, trong khi Tatsuya vẫn đang ngáy còn Michiko hình như vẫn đang ngủ trong phòng. Trên chiếc bàn sưởi trong phòng khách, các hộp đựng món ăn ngày Tết mà hôm qua họ đã ăn vương ăn vãi, lai rai cả ngày vẫn còn nguyên trạng.

Mặc dù chẳng muốn làm gì, nhưng Keisuke vẫn ra khỏi khu tập thể để hít thở không khí bên ngoài. Từng cơn gió lạnh buốt thổi qua người cậu. Tự nhiên, chân cậu cứ bước về phía căn nhà sau đám cháy. Dù có nhìn đi nhìn lại bao nhiêu lần, Keisuke vẫn phải thừa nhận nó đã cháy thật rồi và bố mẹ cậu đã không còn nữa. Cậu chậm rãi đi quanh nhà một mình.

Gần trưa, lúc Keisuke quay trở về, quả nhiên cả hai đều đã dậy và đang bắt đầu ăn lẩu sukiyaki không biết được chuẩn bị từ lúc nào trên chiếc bàn sưởi trong phòng khách.

“Wow, Keichan thính thật. Bọn này vừa mới bắt đầu thôi. Thịt bò lông đen của Nhật đấy nhé.”

Tatsuya vừa bỏ nguyên liệu vào nồi, vừa nói oang oang.

Michiko làm một hơi bia lon, đoạn ngẩng lên phả khói thuốc, tỏ vẻ đắc ý.

“Mua với giá ngày Tết đấy, dù sao thi thoảng cũng phải xông xênh một chút. Còn phải xốc lại tinh thần cho cháu nữa chứ nhỉ.”

Michiko cười đầy ẩn ý, sau đó nói với Keisuke.

“Phải rồi, từ giờ Keichan đi mua đồ giúp cô nhé. Cháu ở nhà, có mỗi việc đó thôi thì chẳng nhằm nhò gì đúng không?”

Chuyện đáng nói là, két sắt của nhà cậu giờ sao rồi?

Hôm qua Michiko đã mượn nhà hàng xóm một vài dụng cụ. Sau đó, Keisuke nghe thấy tiếng đập kim loại phát ra từ phòng cô ta. Liệu có phải cô ta đã mở được két sắt rồi không. Cho dù Keisuke có hỏi, chắc chắn cô ta cũng không chịu trả lời thành thật, nhưng chí ít thì Keisuke cũng muốn Michiko cho cậu biết bên trong két sắt có gì, có bao nhiêu tiền.

Vì đó là tài sản của bố mẹ cậu.

“Keichan lại đây ăn mau đi.”

Tatsuya miệng nhai nhồm nhoàm đầy thịt, nói. Keisuke ngồi xuống trước bàn sưởi. Không hiểu sao, cậu không muốn ăn thịt. Cậu húp xì xụp một miếng shirataki[*]. Không ngờ nó lại ngon thế.

“Này, mẹ của con ơi,” Tatsuya miệng dính đầy thức ăn, nói giọng nũng nịu.

“Gì thế, nghe ghê chết đi được.”

“Mẹ mừng tuổi con thêm ít nữa đi mà?”

“Hâm à. Mẹ làm gì có nhiều tiền như thế chứ.”

Thấy họ nhắc đến chuyện tiền nong, Keisuke lấy hết can đảm để mở lời.

“Cô ơi, cái két sắt của nhà cháu ấy ạ...”

Michiko liền tỏ vẻ: “Đừng lo. Hôm qua cô cũng nói rồi còn gì. Cô sẽ giữ hộ. Nhưng cháu đừng có hiểu nhầm. Cô bảo giữ hộ không có nghĩa là cô không đụng tới đâu đấy. Thì đúng rồi còn gì. Nuôi cháu cũng tốn kém đủ thứ chứ. Có thế cháu mới được ăn thịt thế này... Khi nào tìm được người nhận nuôi cháu, cô sẽ trừ hết chi phí rồi trả lại cháu, đừng có lo.”

“Vâng”

Thấy Keisuke cụp mắt xuống, Michiko liền nói: “Phải rồi. Cháu đã được nghe ai nói về nguyên nhân xảy ra cháy chưa?”

“Chưa ạ,” Keisuke ngẩng đầu lên, nhìn Michiko. “Cháu chưa nghe ai nói cả.”

“Vậy ư? Chắc họ nghĩ nói với trẻ con cũng chẳng để làm gì… Nghe nói là do bất cẩn với tàn thuốc đấy.”

“Thuốc lá ạ?”

“Ừ, hình như lửa bén từ miếng đệm ngồi ở phòng khách ấy.”

Miếng đệm ngồi ở phòng khách? Chính là miếng đệm ngồi ở gần cây thông Noel ư? Sao nó có thể bén lửa tàn thuốc mà cháy được nhỉ? Nói mới nhớ, cảnh sát cũng đã hỏi Keisuke là “Ở nhà cháu có những ai hút thuốc?”

“Nói là bất cẩn với tàn thuốc, nhưng không phải cứ làm rơi tàn thuốc là sẽ bén lửa ngay đâu, mà có khi nó cháy âm ỉ, lâu thì cũng phải tầm năm tiếng ấy. Cô cũng mới nghe chuyện này lần đầu.”

Chẳng lẽ… Không, không thể nào có chuyện đó được.

Đầu óc Keisuke trở nên hỗn loạn, nhịp thở nhanh dần. Mồ hôi túa trên trán. Lại là triệu chứng tăng thông khí nữa rồi.

“Theo nhận định của cảnh sát thì có vẻ như đầu thuốc lá bị rơi xuống miếng đệm ngồi, sau khoảng hai đến ba tiếng thì bốc cháy, rồi lan sang dây dợ tua rua trên cây thông Noel bên cạnh.”

Miếng đệm ngồi, cây thông Noel. Liệu có chuyện như vậy xảy ra hay không…

“Tatsuya, con cũng phải cẩn thận đấy.”

“Không sao đâu mẹ. Con toàn hút ở những chỗ có gạt tàn mà.”

Keisuke thở chầm chậm, cố trấn tĩnh lại.

Cả cây thông Noel và miếng đệm ngồi đều ở ngay cạnh cửa sổ, bên hông chiếc tủ búp phê. Tối hôm đó, bố đi ngủ trước cả Keisuke. Ít nhất thì bố đã không hút thuốc trong phòng khách.

Sau đấy, người hút thuốc ở chỗ đó là...

Nếu vậy thì, người gây ra hỏa hoạn chính là...

“Đúng là phải ăn thịt bò Nhật mới đã nhỉ.”

Keisuke bắt gặp ánh mắt Tatsuya, trông nó có vẻ vui. Không biết từ lúc nào, ngón tay nó đã kẹp điếu thuốc vừa châm lửa, nó vừa nhả khói thuốc, vừa tủm tỉm cười. Thôi đi, đừng có hút thuốc nữa.

“Giá mà Keichan dọn dẹp cái cây thông đó sớm hơn nhỉ. Hay nói đúng hơn nhà mình thật may mắn vì ngay từ đầu đã chẳng có cây thông Noel nào.”

“Thật đấy.”

Michiko và Tatsuya cùng cười khúc khích.

“Nhưng cháu cũng đừng nên buồn bã quá mà làm gì. Đây cũng là cái số rồi.”

Giọng nói vui vẻ của Michiko vang vọng khắp căn phòng ám đầy mùi lẩu.

Lúc gần ăn xong, thấy Keisuke ngồi thừ người ra, Michiko liền làm bộ mặt nghiêm túc, nói: “Có chuyện này cô muốn nói với cháu.”

“Chuyện sau này ấy mà. Keichan mới đang học cấp một, vả lại cũng không thể cứ ở lì nhà cô mãi được. Cháu hiểu chứ?”

“Cháu hiểu,” Keisuke ngoan ngoãn gật đầu.

“Cháu chỉ có một trong hai lựa chọn. Một là đến những nơi chuyên nhận nuôi những đứa trẻ giống như cháu và để người ta chăm sóc. Đó là nơi như thế nào thì cô cũng chịu. Nhưng ở đó cháu sẽ phải sống cùng những người không quen biết. Hai là để ai đó nhận nuôi cháu. Cụ thể là họ hàng hay gì đấy. Họ sẽ trở thành người giám hộ của cháu và thay bố mẹ chăm sóc cháu cho đến khi trưởng thành.”

Keisuke thấy ngột ngạt vì Michiko vừa hút thuốc vừa nói nhưng vì là chuyện quan trọng nên cậu cố chịu đựng. Cậu hình dung ra cái được gọi là *người giám hộ*.

“Liệu có ai đồng ý làm người giám hộ của cháu không ạ?”

“Đấy mới là vấn đề. Vì Keichan cũng ít họ hàng mà. Mấy người đến dự đám tang hôm nọ đều tỏ ý không thể nhận nuôi cháu được đúng không. Họ chả nói gì mà ‘Mai là mùng một Tết rồi nên tôi phải về thôi’ đấy thây. Lúc mình sa cơ lỡ vận là người ta lạnh lùng thế đấy.”

Keisuke không khỏi thất vọng. Cậu cứ mong Michiko sẽ nói cụ thể là có người họ hàng nào đấy muốn nhận nuôi cậu. Thấy Keisuke cúi đầu ủ rũ, Michiko nãy giờ vẫn không ngừng hút thuốc liền nói “Đây là cô nói ví dụ nhé...” đoạn dụi điếu thuốc đang hút dở vào gạt tàn.

“Nếu như Keichan *một mực* mong muốn, thì cháu có thể ở nhà cô cũng được.”

“Ở đây ấy ạ?”

Bất giác, Keisuke nhìn khắp căn phòng. Nói thật là cậu không thích. Quả thực cậu vẫn muốn ở cùng bố mẹ trong căn nhà đã sống từ trước tới nay. Song, ước mong đó chắc chắn không bao giờ trở thành hiện thực.

"Thay vào đó, để chăm sóc Keichan, cô phải trở thành *người giám hộ* như vừa nói khi nãy. Tức là cô sẽ thay thế bố mẹ cháu. Nghe đâu phải làm nhiều thủ tục rắc rối, rườm rà lắm, nhưng cô sẽ làm vì cháu. Cháu thấy sao?"

Keisuke hiểu Michiko đang đòi hỏi cậu phải đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng. Có thể sẽ làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống sau này của cậu. Cậu không thể trả lời ngay. Thấy Keisuke đăm chiêu suy nghĩ, Michiko lại hiểu nhầm là cậu không bằng lòng nên chuyển sang nói giọng có phần hơi phật ý.

"Cô không ép uổng gì cháu đâu nhé. Nhưng nếu vào trại trẻ là cháu sẽ phải chuyển trường đấy. Ít nhất thì cháu cũng muốn được học chung với các bạn cũ đúng không. Nếu vậy cô sẽ nhờ vả người ta để cháu vẫn được học trường cũ cho đến khi tốt nghiệp cấp một. Chưa kể cháu sẽ được ở chung với Tatsuya như hai anh em. Hay cháu ghét Tatsuya?"

Đương nhiên rồi. Keisuke không muốn ăn chung ở chạ với nó. Nhưng cậu không thể nói thật lòng mình được.

"Không có chuyện đấy đâu ạ," cậu đáp.

Nếu sống ở nhà Tatsuya, Keisuke sẽ vẫn học ở trường cấp hai như cậu đã dự định từ đầu. Nếu vậy thì cậu sẽ được học chung cùng những người bạn thời cấp một. Cậu cho đó là điều cực kỳ quan trọng.

"Cô hãy cho cháu ở đây."

“Vậy quyết thế nhé. Cháu sẽ sống ở nhà cô. Thế là ổn đấy. Vì chúng ta là họ hàng với nhau mà.”

“Xin nhờ cô giúp đỡ cháu ạ.”

“Tuyệt vời, Keichan,” Tatsuya vỗ mạnh vào lưng Keisuke đau điếng.

10

Những ngày sau đó, Keisuke tưởng như chẳng có lúc nào được thấy trời quang mây tạnh.

Bản thân cậu cũng không biết đó thật sự là những ngày âm u kéo dài hay chỉ là cảm giác của cậu mà thôi.

Chuyện xảy ra sau khi Keisuke đến ở nhà Tatsuya được khoảng bốn, năm ngày. Đó là lần hiếm hoi cậu tỉnh dậy lúc nửa đêm.

Trời lạnh, Keisuke chẳng muốn chui ra khỏi chăn, nhưng cậu lại mắc tiểu không chịu nổi. Chắc vì món thịt heo rang gừng Michiko nấu mặn quá khiến Keisuke phải uống bao nhiêu nước. Cậu không để ý xem Tatsuya có đang nằm ngủ trên giường hay không.

Keisuke bước ra khỏi phòng, người run cầm cập vì lạnh. Thế rồi, cậu nghe có tiếng nói ở đâu đó. Theo phản xạ, Keisuke đứng khựng lại, dỏng tai lên nghe.

Giọng nói vọng ra từ phòng của Michiko. Đó là tiếng của phụ nữ, tiếng rên "a, a, a" đều đặn và xem chừng khó nhọc. Không biết Michiko bị bệnh hay trúng cảm mà sốt cao nữa. Keisuke thấy hơi lo lắng, nhưng cậu không đủ dũng khí để chủ động lên tiếng.

Đúng lúc Keisuke định quay về phòng để bàn với Tatsuya thì lại bất ngờ nghe tiếng nó vọng ra từ chính căn phòng ấy.

“Đừng…. nghe thấy…”

Đó là một giọng nói rất nhỏ.

Michiko ngừng rên ư ử, đáp lại gì đó bằng giọng còn nhỏ hơn cả Tatsuya. Keisuke hầu như không nghe thấy họ nói gì.

"A, a, a.”

Ngay sau đó, tiếng rên rỉ theo từng nhịp ngắn lại bắt đầu. Keisuke nán lại nghe ngóng tình hình, cố chịu đựng cảm giác đau đớn ở chân vì phải giẫm trên sàn nhà lạnh ngắt. Tiếng Michiko lại dần dần lớn hơn.

Không phải Tatsuya đang chăm bệnh cho mẹ. Keisuke không rõ là chuyện gì, song cậu biết có một chuyện vô cùng ghê tởm đang diễn ra trong căn nhà này…

Tim cậu đập mạnh đến nỗi đau thắt cả ngực.

Keisuke nín thở, quay trở về phòng, cố gắng để không tạo ra tiếng động. Bụng cậu cứng ngắc vì căng thẳng và vì lạnh.

Keisuke nhận ra cậu vẫn chưa đi tiểu. Không chịu được nữa, cậu bèn mở hé cửa sổ độ năm xăng ti mét rồi mắc cần câu ra ngoài. Luồng khí lạnh xộc thẳng vào mũi cậu.

Keisuke vô cùng hối hận vì đã trả lời rằng mình muốn sống ở đây cùng mẹ con họ.

Đã qua mấy ngày mà Michiko vẫn không có ý định tổ chức một “đám tang” tử tế cho bố mẹ Keisuke. Mà Keisuke thì không thể tự mình làm việc đó. Duy chỉ có một lần, nhân lúc tâm trạng Michiko đang vui vẻ, Keisuke ướm hỏi song cô ta chỉ trả

lời cộc lốc: “Làm rồi còn gì.” Hình như cô ta đang nói đến cái hôm người ta hỏa táng bố mẹ cậu.

Sang học kỳ ba, Keisuke vẫn được học ở trường cũ.

Michiko nói như kể công rằng, Keisuke ăn nhờ ở đậu nhà Asanuma nên đáng lý cậu sẽ phải học cùng trường với Tatsuya nhưng vì đang có chuyện thế này nên cô ta đã xin cho cậu được tiếp tục học trường cũ.

Trước buổi lễ khai giảng một ngày, thầy chủ nhiệm Tabata có đến tận nhà Tatsuya để thăm hỏi tình hình. Lúc đó, Keisuke đang trông nhà một mình.

“Cô Asanuma than phiền là thủ tục chuyển trường lằng nhằng quá, vì thế chúng tôi quyết định để em học ở đây cho đến khi tốt nghiệp.”

Thầy giáo nói rồi nở một nụ cười nhăn nhó.

Thầy Tabata bảo nếu tinh thần Keisuke chưa ổn định thì cứ nghỉ ở nhà một thời gian, nhưng cậu trả lời là mình không sao. Cậu không muốn ở cái nhà này cho lắm. Nói vậy nhưng cậu cũng chẳng còn nơi nào khác để đi. Đi học có vẻ là việc dễ chịu nhất vì cậu chỉ cần ngồi vào bàn là xong.

Vào ngày khai giảng, càng đến gần trường học, Keisuke càng bắt gặp nhiều gương mặt thân quen.

“Chào cậu, chào cậu.”

Các bạn chào hỏi cậu, miệng thở ra khói trắng.

“Khổ thân Keichan.”

Những đứa bạn khá thân trong lớp chạy tới hỏi han cậu. Có thể thôi mà nước mắt Keisuke đã chực trào ra rồi.

“Tao muốn đến thăm mày, nhưng bố mẹ tao lại cản vì sợ tao làm phiền mày.”

“Xin lỗi vì tao đã lỡ gửi thiệp mừng năm mới cho mày.”

“Hôm Giáng sinh tao được tặng hai cái máy điện tử giống nhau, tạo cho mày mượn một cái nhé.”

Keisuke nước mắt lã chã, không thể trả lời các bạn.

Vào giờ học, cậu thấy rõ ràng cả thầy Tabata cũng đang lưu tâm đến mình. Trong giờ, thầy cố gắng không gọi Keisuke lên phát biểu, lúc giao bài tập, thầy cũng nói “Em Okuyama không cần phải cố quá sức nhé”.

Sau giờ tan học hoặc vào những ngày nghỉ, Keisuke lại đến nhà cũ của mình và ở đó cho đến tận tối. Mặc dù đã mặc mấy lớp áo nhưng cậu vẫn thấy lạnh từ trong lạnh ra, nước mũi cứ chảy mãi không thôi.

Trong nhà vẫn còn sót lại một vài kỷ vật. Chẳng hạn như sách vở, đồ văn phòng phẩm của bố, hay các dụng cụ nấu nướng mà mẹ vẫn thường dùng. Nhưng Michiko đã phủ đầu trước: “Nhà cô không có chỗ để nên ngoài những thứ có giá trị ra thì đừng có mang thứ gì về.” Cô ta chỉ cho phép Keisuke mang một thùng các tông nhỏ mà thôi.

Nhưng thế cũng tốt.

Chỉ cần tới đây là Keisuke có thể chạm vào chúng. Có thể nói, căn nhà sau đám cháy này chính là nơi ẩn náu của cậu. Từ nay về sau, đây vẫn sẽ là nhà của cậu.

Michiko cũng không còn ở nhà cả ngày nữa, xem ra cô ta đã quay lại với công việc tiếp thị đá quý rồi.

“Cô cũng có công việc của mình nên từ giờ Keichan cũng phải giúp đỡ cô đấy nhé.”

Michiko đã nói như vậy. Cụ thể là hằng ngày, sau khi tan học, Keisuke sẽ phải đi mua đồ, dọn dẹp nhà tắm, đổ nước nóng vào bồn.

Buổi sáng, lúc Keisuke và Tatsuya đi học thì Michiko vẫn còn say giấc. Cô ta để sẵn danh sách những thứ đồ cần mua cùng chiếc ví đựng số tiền tối thiểu trên mặt bàn sưởi. Công việc hằng ngày của Keisuke là cầm những thứ đó và ghé qua siêu thị chuyên bán đại hạ giá.

Michiko hầu như không nấu nướng. Cùng lắm thì có món lẩu đơn giản là ninh nguyên liệu cùng nước lẩu, hoặc thịt rán cùng nước xốt mua sẵn.

Cứ khoảng hơn sáu giờ chiều là Michiko trở về trong bộ dạng mỏi mệt. Cô ta mặc chiếc vest dày cộp tới nỗi nhìn như có tận hai lớp lót và xách chiếc túi in logo của thương hiệu mà ngay cả Keisuke cũng biết. Nhưng không thấy cô ta cầm theo thứ quan trọng: đá quý. Có lần Keisuke hỏi Tatsuya lý do thì được trả lời rằng “Vali hoặc hàng mẫu thì nguy hiểm lắm nên mẹ tao để ở *văn phòng*”. Nghe đâu Michiko phải có mặt ở văn phòng rồi mới đi các điểm tiếp thị sản phẩm.

Khi học kỳ ba đã trôi qua được khoảng hai tuần, Hideaki, bố của Tatsuya trở về.

Trong lúc Keisuke đang đứng ở bếp phụ giúp Michiko thì đột nhiên Hideaki mở cửa bước vào. Đi cùng là một người đàn ông tuy thấp bé nhưng tạng người rất săn chắc.

Hideaki chỉ liếc nhìn Keisuke một cái chứ chẳng buồn chào hỏi. Ông ta giới thiệu người đàn ông đi cùng với Michiko.

"Đây là anh Togashi. Từ giờ chúng ta sẽ nhờ anh ấy lo giúp thủ tục."

"Xin chào."

Người đàn ông có tên Togashi mặc một chiếc áo vest xem chừng hơi gò bó. Ông ta chắc cũng tầm tuổi như Hideaki. Lúc cười, những nếp nhăn dồn lại trên khuôn mặt có nước da căng nhẫy. Ánh mắt sắc lẹm trông thật đáng sợ.

"Cháu là Keisuke phải không nhỉ," mùi mỹ phẩm nam giới nồng lên.

"Vâng."

"Có một vài thủ tục hơi phiền hà một chút, nhưng cứ giao cho chú là được. Đừng lo."

"Vâng."

Trước ánh nhìn chăm chăm của ba người lớn, Keisuke chỉ còn biết trả lời như vậy.

Kể từ hôm đó, người đàn ông có tên là Togashi thường xuyên xuất hiện ở nhà Asanuma. Có lúc ông ta đi cùng Hideaki nhưng cũng có lúc tới một mình. Ông ta nhìn Keisuke vẫn bằng ánh mắt sắc lẹm ấy và giải thích cho cậu nghe những thủ tục cần làm sau này. Để Michiko có thể trở thành người giám hộ, họ sẽ phải nộp rất nhiều hồ sơ, giấy tờ lên tòa án và hoàn thành những thủ tục vô cùng phiền phức.

"Cháu cũng phải đến tòa án một hoặc hai lần gì đấy. Ở đó, họ sẽ hỏi ý kiến của cháu, nhớ trả lời là cháu muốn sống ở nhà cô

chú Asanuma đấy nhé.”

Keisuke chỉ còn biết gật đầu. Đến nước này rồi, cậu không thể nói không thích được nữa.

Tuy vậy, trong số tất cả người lớn, người khiến cậu e sợ nhất quả nhiên vẫn là Hideaki. Ông ta có đôi mắt chỉ cần trừng lên nhìn Keisuke thôi cũng đủ khiến toàn thân cậu đông cứng.

Keisuke bí mật đặt biệt danh cho Hideaki là *Thần Chết*.

Cậu không biết tư vấn kinh doanh cụ thể là công việc gì, nhưng nhìn Hideaki không giống những nhân viên bình thường vẫn thấy trên tàu điện. Hideaki người gầy như que củi, má trơ xương như bị mài bằng giũa. Những lúc ở nhà, ông ta vén chỗ tóc mái hơi dài vương trên trán lên, uống rượu shochu đã rót ra cốc mà không pha thêm bất kỳ thứ gì. Cho dù uống nhiều đến mấy, mặt Hideaki vẫn không một chút biến sắc, cũng chẳng ngâm nga vui vẻ. Thi thoảng, ông ta lại sai Michiko hay Tatsuya việc gì đấy. Quả nhiên, ngay đến cả Tatsuya cũng không dám trái lời Thần Chết.

Kể từ khi Hideaki trở về, Tatsuya không mấy khi ở nhà nữa. Chừng nào chưa đến giờ cơm tối thì nó còn chưa về. Trời mùa đông loáng cái là xế bóng. Có những hôm chỉ có mình Keisuke ở cùng với Thần Chết trong căn phòng mờ tối nơi ánh tà dương chiếu xiên vào.

Dạo gần đây, Hideaki thường ca cẩm về chiếc răng khôn mới mọc và tỏ ra buồn bực, khó chịu. Mỗi lần ấn vào chỗ xương ở má bên trái là ông ta lại xuýt xoa. Trong con mắt của Keisuke thì đó giống như hành động liếm môi của Thần Chết đang thèm khát con mồi.

Trở về được vài ngày, Hideaki cuối cùng cũng đi nhổ chiếc răng khôn. Ông ta mặt mày nhăn nhó, xem chừng khá đau đớn. Hideaki ngồi ở phòng khách, vừa lẩm bà lẩm bẩm, vừa bắt đầu uống shochu suông như mọi bận.

"Chú có sao không ạ?" Keisuke lỡ miệng hỏi.

Hideaki nhìn cậu. Cốc rượu ông ta cầm trên tay nhuốm đỏ, hình như là máu rỉ ra từ miệng.

"Sao cái gì."

Hideaki đáp lại bằng giọng trầm thấp, rồi cứ thế nốc chỗ chất lỏng màu đỏ. Cứ như Thần Chết thật.

"... Không có gì ạ."

Thấy Keisuke cuống quýt lắc đầu, Hideaki liền chuyển đề tài.

"Đến nước này rồi, không rút lại được nữa đâu đấy."

"... Chú nói chuyện gì cơ ạ?"

Hideaki nhìn chằm chằm vào Keisuke bằng cặp mắt ti hí như lá liễu.

"Chuyện chọn người giám hộ. Bọn tao đã phải mất rất nhiều công sức, bao nhiêu con người phải lo liệu công chuyện. Đến nước này rồi, mày không thể nói là không thích được nữa đâu. Nhớ lấy."

Khóe miệng Hideaki nhếch lên khiến Keisuke tưởng ông ta đang đau răng, nhưng lại cũng thấy như đang cười.

"Vâng," Keisuke chỉ còn biết gật đầu, đến giờ phút này cậu bắt đầu có ý nghĩ buông xuôi. Ngày nào cũng bị rót vào tai câu "mày chỉ có thể nương tựa vào cái nhà này", thành thử Keisuke

cũng bắt đầu nghĩ như vậy thật. Vả lại, cho dù có muốn cầu cứu bố mẹ thì họ cũng chẳng còn trên cõi đời này nữa.

Cứ thế, chuỗi ngày ngột ngạt khi chung sống cùng Tatsuya, Michiko và "Thần Chết" Hideaki đã bắt đầu.

Keisuke phát hiện ra Michiko còn có một bí mật không muốn để Hideaki biết. Ngoài *quan hệ với Tatsuya* ra.

Chuyện xảy ra không lâu trước khi Hideaki trở về. Một hôm, do có một sự kiện gì đấy ở trường nên Keisuke chỉ phải học nửa buổi. Sau khi ăn bán trú xong, học sinh toàn trường được ra về. Về nhà sớm hơn hai tiếng so với thường lệ, Keisuke suýt chút nữa thì va phải người đàn ông vừa bước ra khỏi cửa nhà Asanuma.

Trên người anh ta có mùi thuốc lá. Tạng người rắn chắc, khoác chiếc áo kiểu như đồng phục bảo hộ lao động. Vai đeo một chiếc túi da đã khá cũ.

Người đàn ông vội vã bước đi, chẳng buồn nhìn mặt Keisuke. Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng Keisuke cảm thấy người này có đôi mắt khá gian xảo.

Keisuke bước vào nhà đúng lúc Michiko đang dọn dẹp thứ gì đấy. Cô ta tỏ ra hơi bối rối một cách hiếm thấy. Michiko nói như quở trách "Sao lại về sớm thế?" Vài sợi tóc rối dính trên cái trán lấm tấm mồ hôi. Cả căn phòng nồng lên mùi hôi cơ thể.

Khoảng hai ngày sau đó, hiếm hoi lắm mới có ngày Keisuke không bị sai làm việc gì. Trong lúc đang đi lang thang để giết thời gian, cậu trông thấy Michiko trong bộ com lê bước xuống khỏi chiếc ô tô đỗ ở bãi đậu của hiệu thuốc. Keisuke vội nấp vào sau một thân cây. Người bước xuống từ ghế lái của chiếc ô tô

con màu xanh đậm không phải là người đàn ông mặc áo khoác bảo hộ lao động hôm trước. Đó là một người đàn ông có khuôn mặt dài như mặt ngựa, mặc chiếc áo blazer xộc xệch.

Có lần Keisuke còn trông thấy Michiko bước vào quán mì ramen cùng một người đàn ông khác trẻ hơn.

Sau đó, cậu lại bắt gặp người đàn ông mặc áo bảo hộ lao động, khoác túi đeo vai vài lần nữa.

Keisuke có cảm giác mình đã nắm được điểm yếu của Michiko, nhưng cậu không biết phải làm gì với nó.

Chẳng bao lâu sau, cậu được dẫn đến tòa án, ngồi trước mặt một vài người lớn để họ hỏi này hỏi nọ. Tóm lại, họ muốn biết cậu có đồng ý để Michiko làm người giám hộ cho mình hay không.

“Có, cháu muốn được cô Asanuma Michiko chăm sóc.”

Không biết ai đã chuẩn bị và chuẩn bị vào lúc nào, nhưng ngay cả tờ giấy “Tôi đại diện cho toàn bộ họ hàng, đồng ý để cô Michiko làm người giám hộ cho cháu Keisuke” của người bác Sawako đang sống ở Akita cũng đã xong xuôi đâu vào đấy. Khi mà người lớn đang đôn đáo ngược xuôi như vậy, Keisuke không thể một mình đi ngược lại với họ.

Rồi đây, Michiko sẽ trở thành người giám hộ của cậu.

Vào buổi tối hôm đến tòa án, Keisuke nghe thấy tiếng cãi cọ giữa Michiko và Thần Chết.

“... Anh đừng có nói như thế, tiền đấy chưa phải là của mình đâu.”

“Cô đừng lắm lời. Thằng oắt con đang ở nhà này còn gì. Nếu đã gọi là chăm sóc thay bố mẹ nó, thì tiền đấy chả là tiền của nhà này thì sao.”

“Người ta còn chưa ra quyết định mà. Với lại, đấy không phải là tiền để anh nhậu nhẹt bù khú ngày này qua ngày khác đâu. Tòa án sẽ phát hiện ra đấy.”

“Có tiền bảo hiểm trong đấy đúng không?”

Michiko gằn giọng: “Điên à, nói to thế.”

“Tôi đã lấy tư cách là người đại diện cho Keisuke để giục công ty bảo hiểm, nhưng họ cứ lần lữa, hỏi chuyện kế thừa thế nào rồi. Tài khoản ngân hàng cũng bị đóng băng cho đến khi xong hết thủ tục. Với lại, anh nghĩ trong két có bao nhiêu tiền hả. Tôi vừa phải lo thủ tục lằng nhằng vừa phải co kéo chi tiêu với vài đồng ít ỏi đấy.”

“Lắm điều, đừng có ca cẩm nữa. Mau đưa tiền đây.”

“Tôi nói cho anh biết, tiền này vốn dĩ là của thằng bé đó. Hơn nữa, tôi mới là người giám hộ của nó. Tôi sẽ quản lý tài sản, anh nhớ lấy.”

Hideaki buông mấy lời chửi rủa vô nghĩa rồi bỏ ra ngoài.

Ngày hôm đó, Keisuke bắt đầu cảm thấy thời tiết như đã chớm sang xuân nhờ những tia nắng giữa ban ngày, mặc dù gió vẫn còn lạnh.

Vào giờ nghỉ trưa, Keisuke được gọi lên phòng giáo viên, sau đó thầy Tabata dẫn cậu sang “Phòng tiếp khách”.

Người đàn ông mặc áo vest đang ngồi đợi trên ghế, vừa nhác thấy Keisuke, anh ta đã đứng ngay dậy, nói: “Chào cháu.” Xem

ra đó là một người nhanh nhẹn.

Thầy Tabata giới thiệu: “Chú này làm cùng công ty với bố em đấy.”

“Chú là Tanabe, cấp dưới của bố cháu.”

Mặc dù sở hữu thân hình to con và giọng nói sang sảng, song Tanabe lại đem đến ấn tượng về một người đàn ông hiền lành.

“Cháu chào chú,” Keisuke chào lại.

Tanabe giải thích bằng giọng nói mà dù ngồi ở phòng giáo viên bên cạnh chắc cũng nghe thấy.

“Có một phụ nữ tự xưng là người giám hộ của cháu đã báo với chú là *Chúng tôi đã tổ chức một đám tang kín đáo. Nếu anh có lòng thì hãy gửi qua bưu điện cho chúng tôi,* vì thế mặc dù áy náy nhưng chú cũng đã mạn phép gửi chút lòng thành qua đường bưu điện.”

Đây là lần đầu tiên Keisuke nghe đến chuyện này. Nhưng vì không thể nói “Cháu không biết chuyện đó” nên cậu đành nói “Cháu cảm ơn chú”. Giờ thì cậu đã hiểu lý do vì sao mãi đến bây giờ vẫn không thấy đồng nghiệp nào của bố xuất hiện.

“Ngoài ra, người đó còn bảo chú hãy vứt bỏ hết đồ đạc cá nhân của bố cháu, vì thế chú cũng đã bỏ đi gần hết rồi. Nhưng, có một thứ dù thế nào chú cũng không đành lòng vứt đi. Chú nghĩ nên đưa tận tay cho cháu, với lại chú cũng muốn chào hỏi cháu một lần, vì vậy chú đã mạn phép đến tận đây, làm phiền cháu thế này... Là cái này.”

Không đợi Keisuke trả lời, Tanabe đã chìa ra một chiếc túi ni lông cỡ bằng một phần hai quyển vở.

“Cháu cảm ơn chú.”

Bên trong đựng một khung ảnh.

Đó là bức ảnh chụp cả gia đình ba người đi ngắm hoa ở công viên gần nhà hồi mùa xuân năm ngoái.

Keisuke nhớ ra là hôm đó họ đã để máy ảnh ở gốc cây để chụp bằng chế độ chụp tự động nên ảnh mới bị lệch.

Dưới những cánh hoa anh đào đang bay liệng như những bông tuyết, cả ba người cùng chỉ tay về phía máy ảnh và mỉm cười rạng rỡ. Chỉ có bố mới chọn bức ảnh này để trưng. Nghĩ vậy, Keisuke cảm ơn Tanabe một lần nữa.

Bất chợt cậu trông thấy những bông hoa mơ đang bung nở ngay bên ngoài cửa sổ.

Ngày hôm đó, sau khi tan học về, Keisuke lại ghé thăm ngôi nhà cũ. Cậu trông thấy một chiếc máy xúc đang đỗ trước nhà, phát ra những âm thanh ầm ĩ tới nỗi chỉ muốn bịt tai lại.

Họ đang phá nhà cậu. Lại còn theo một cách cực kỳ thô bạo. Tường nhà bị phá không thương tiếc, mái nhà gần như đã không còn. Xung quanh, một vài người đàn ông có vẻ là công nhân, mặc quần rộng thùng thình, đầu đội mũ bảo hiểm. Họ chỉ khoanh tay đứng nhìn ngôi nhà đang bị phá hủy hoặc chất những mảnh vụn vương vãi lên thùng xe tải. Keisuke lấy hết can đảm để lên tiếng.

“Các chú đang làm gì thế ạ?”

Người đàn ông đứng gần nhất ngoái lại. Đó là người có khuôn mặt khỏe khoắn với nước da rám nắng.

“Không được đến chỗ này, nguy hiểm lắm,” ông ta hét lớn bằng cái giọng không thua kém gì tiếng ồn của máy xúc.

“Đây là nhà của cháu,” Keisuke cũng hét lại bằng giọng to nhất có thể.

Người đàn ông khi nãy còn nhìn Keisuke như nhìn một con chó hoang phiền toái bỗng dịu nét mặt đi một chút.

“Thế hả? Nhà bị cháy, khổ ghê nhỉ? Các chú sẽ san cho gọn ghẽ. Rồi lại xây nhà mới mà.”

Ai sẽ là người xây nhà mới?

Keisuke muốn hỏi vặn lại như vậy, nhưng những người này không làm gì xấu. Điều đáng nói là rốt cuộc ai mới là người yêu cầu họ làm vậy?

Liệu có phải người ở tòa thị chính hay cảnh sát đã tự ý làm chuyện này? Lẽ nào chính là Michiko? Keisuke phải làm gì để ngăn chuyện này lại đây.

Mỗi khi tay trục khổng lồ của máy xúc đưa xuống là những bức tường lại dễ dàng đổ sụp một cách chóng vánh, khiến mọi thứ bên trong ngôi nhà lộ ra toang hoác. Chắc chắn có rất nhiều thứ đã bị phá hủy bên dưới. Nếu biết mọi sự thành ra thế này, chẳng thà Keisuke cứ mang thật nhiều thứ ra khỏi ngôi nhà, bất chấp việc sẽ bị Michiko mắng mỏ.

Sau khoảng một tiếng, ngôi nhà chỉ còn là một đống đổ nát. Những người công nhân nhanh nhẹn bốc các vật liệu gỗ lên xe tải.

Một cơn gió khô và lạnh thổi bay những sợi dây kim tuyến màu nhũ bạc treo trên cây thông Noel.

Về đến nhà, Keisuke hỏi chuyện Michiko, khi đó đang ngồi xem tivi. Trên mặt bàn bày vô số lon bia rỗng. Gần đây, Michiko không mấy khi đi làm.

“Cô đã bảo người ta phá nhà cháu ạ?”

“Hả? Nhà nào?” mắt Michiko đục ngầu.

“Ngôi nhà mà gia đình cháu đã ở ấy. Vừa nãy họ đã đem máy xúc đến phá hủy toàn bộ rồi.”

“À,” Michiko gật gù, đoạn châm thuốc.

“Lo thủ tục mắc mệt luôn đấy. Luật pháp Nhật Bản đúng là phiền phức mà.”

Nói đoạn Michiko tự mình nắn bóp vai và cổ, như thể cô ta đang bị đau vai cổ.

“Sao cô lại phá nhà cháu ạ?”

“Sao trăng gì, ai mà để thế mãi được. Phía tòa thị chính cũng nói ra nói vào đấy.”

“Nhưng, bố và mẹ cháu...”

“Này, Keichan,” Michiko phả một lượng lớn khói thuốc ra đằng mũi. “Cháu hơi tí là nhắc tới mẹ cháu, bố cháu nhưng bọn họ đã chết cả rồi. Không còn trên cõi đời này nữa đâu. Chuyện qua rồi mà cứ vương vấn mãi thì ích gì. Cô làm mấy chuyện đó không phải vì thích đâu. Hay là những người đã hóa thành tro bụi đấy sẽ lo giúp cháu?”

Michiko búng mạnh điếu thuốc lên mép của chiếc gạt tàn khiến tàn thuốc rơi xuống. Nhìn cảnh tượng đó, Keisuke cảm tưởng như mình lại sắp lên cơn tăng thông khí. Cậu cố hít thở sâu và chậm lại.

“Bác cháu ở Akita có biết chuyện này không ạ?”

“Tất nhiên là biết rồi,” Michiko, bấy giờ đang định quay lại với màn hình tivi, liền quay ra lườm Keisuke lần nữa. “Bác ấy nhờ nên cô mới làm mà.”

Michiko nốc lon bia một cách thô bạo. Bia chảy ra từ đằng mép. Ánh mắt cô ta rõ ràng đã trở nên dữ dằn. “Chết tiệt,” cô ta chửi thề, đoạn bóp nát lon bia.

“Tao làm thế xuất phát từ sự tử tế vậy mà không ngờ lại bị mày nói năng bằng cái giọng này. Nếu không vừa lòng thì cứ việc đi đâu thì đi. Nào, xin mời. Nếu mày có thể tự mình bán đất rồi quản lý tài khoản ngân hàng. À, phải rồi. Khi đi, đừng quên đem theo bình tro cốt nhé. Cái thứ phiền chết đi được, chẳng lẽ lại đem vứt vào ngày thu gom rác không cháy nhỉ. Thật tình. Nào, đi mau đi.”

Trước thái độ hùng hổ của Michiko, Keisuke cắn chặt môi, đầu cúi gằm.

Đúng lúc đó, Tatsuya về. Vừa bước vào nhà trong lúc đang ngâm nga một bài hát đương nổi đình đám, nó đã nhận ra bầu không khí khác thường.

“Có chuyện gì thế?”

Michiko khịt mũi.

“Thằng bé này bảo nó không thích cách làm của mẹ, nên mẹ đang bảo vậy thì xin mời nó ra khỏi nhà đây.”

“Không thể nào,” Tatsuya cố tình tỏ ra kinh ngạc. “Keichan sẽ ra khỏi nhà mình ư. Thế thì buồn chết mất.”

“Thế phải làm thế nào?” Michiko gằn giọng. “Để yên cho nó ăn nói như lúc nãy thì mẹ không cam tâm. Đúng là ôm rơm rặm

bụng, đi làm người giám hộ cho nó, rước về toàn những chuyện phiền phức."

Dĩ nhiên, Keisuke muốn đi khỏi đây ngay lập tức. Chắc chắn vào "trại trẻ" mà họ từng nhắc tới trước đây còn tốt hơn gấp nhiều lần. Nhưng nếu ra đi vào lúc này, e rằng bọn họ sẽ cướp hết mọi thứ của cậu.

"Hãy cho cháu ở lại đây," Keisuke vẫn cúi đầu ủ rũ, nói lí nhí.

"Hả? Cô không nghe rõ."

"Hãy cho cháu ở lại đây."

"Trước hết còn phải nói gì nữa chứ nhỉ?"

"Cháu xin lỗi."

"Biết lỗi thật chưa?"

"Rồi ạ."

"Cháu muốn cô quản lý thay cháu đúng không?"

"... Vâng."

"Cô không nghe rõ."

"Cháu xin nhờ cô."

"Cô tử tế lắm mới làm việc này, hãy nhớ lấy."

"Vâng"

Ngay sau đó, giọng Michiko liền vui vẻ trở lại. Cô ta sai Tatsuya lấy thêm một lon bia nữa ra khỏi tủ lạnh.

Ngay sau lần đó, Michiko cũng không đưa tiền mặt cho Keisuke nữa.

"Cô đã nghe tòa án nhắc nhở đến điếc cả tai là phải quản lý cho tốt mà."

Đó là câu cửa miệng của Michiko.

Chỉ khi nào nhà trường thu tiền, Michiko mới miễn cưỡng đưa cho Keisuke, vừa khít đến từng đồng bạc lẻ, còn cái gọi là tiền tiêu vặt thì đến một xu cô ta cũng chẳng cho. Vì thế, toàn bộ gia tài của Keisuke chỉ vỏn vẹn một cuốn sổ tiết kiệm đứng tên cậu cùng chiếc ví mà cậu đã đem khỏi phòng sau vụ hỏa hoạn. Trong ví có hơn một nghìn ba trăm yên, còn trong sổ tiết kiệm có ba mươi hai nghìn yên tiền mừng tuổi mà cậu đã dành dụm bấy lâu. Đó là toàn bộ số tiền cậu có thể tự do chi tiêu.

Keisuke lúc nào cũng mang sổ tiết kiệm và ví kè kè theo người, đề phòng ai đó trong nhà Asanuma lấy mất. Thậm chí ngay cả lúc đi tắm, cậu cũng nhét vào túi ni lông để mang theo vào phòng tắm.

Ở quầy hoa tươi trong siêu thị Keisuke vẫn lui tới hằng ngày, bắt đầu có thêm nhiều loài hoa mùa xuân.

Các loài hoa đua nhau khoe sắc thắm, mặc dù Keisuke chỉ biết mỗi hoa păng xê, hoa tulip, hoa chi anh.

Một ngày nọ, khi mà học kỳ ba cũng sắp sửa kết thúc, trong lúc Keisuke đang ngồi bó gối, thẩn thơ trong phòng thì nghe thấy tiếng reo "Tuyệt vời!" của Tatsuya ở phòng khách.

Chắc là lâu lâu Michiko lại làm lẩu, hoặc có thể là món bò bít tết.

Hồi Keisuke mới được nhận về nhà này, tức hồi chỉ ba người sống với nhau, các bữa ăn có phần xa xỉ với món thịt là chủ đạo theo nguyện vọng của Tatsuya. Cứ nghĩ đến chuyện tiền đó từ đâu ra là Keisuke lại chẳng thiết ăn nữa, nhưng vẫn phải công nhận là đồ ăn rất ngon. Song từ dạo Thần Chết trở về thì mọi sự

đã thay đổi. Lý do là vì ông ta sẽ giận dữ quát: "Các người toàn ăn những thứ thế này đấy à." Trong khi bản thân thì nhậu nhẹt bù khú thâu đêm suốt sáng, vậy mà hễ về đến nhà là ông ta lại bới tung thùng rác để kiểm tra xem ba người đã ăn món gì và sẽ lộn tiết lên nếu cho đó là món gì đấy xa xỉ.

Vì thế, thực đơn bữa tối được đổi thành những món như bánh khoai tây chiên xù siêu rẻ hoặc thịt lợn gần hết đát được giảm giá năm mươi phần trăm. Song, Keisuke biết Michiko và Tatsuya thường xuyên giấu cậu để ra ngoài ăn. Họ sẽ đưa cho cậu những đồ ăn dán tem giảm giá một nửa rồi sau đó kéo nhau ra ngoài. Lúc về, thể nào người ngợm cả hai cũng bám mùi thuốc lá, mùi thịt nướng hoặc mùi các món ăn Trung Hoa.

Tuy nhiên, chuyện khiến Tatsuya vui mừng không phải là thực đơn bữa tối. Vừa lao vào phòng, nó đã túm lấy vai Keisuke mà lắc: "Này, Keichan."

"Mẹ bảo sẽ chuyển nhà đấy."

"Ai cơ? Chuyển đi đâu?"

"Đương nhiên là tất cả bọn mình rồi. Lần này sẽ là lên chung cư đấy."

Hỏi thì có vẻ như Michiko định chuyển đến một khu chung cư cho thuê ở gần nhà ga hơn.

"Tao thích ở sàn gỗ kiểu Tây hơn. Chứ không phải cái sàn lát ván bẩn thỉu này."

Chuyển nhà cũng tốt, nhưng tiền thuê nhà ở đâu ra? Trước đây - mặc dù chỉ là tưởng tượng của Keisuke - Michiko thi thoảng vẫn đến nhà cậu để vay tiền, vậy thì tại sao cô ta đột

nhiên lại có thể thường xuyên đi ăn hàng quán rồi còn chuyển được nhà cơ chứ.

Dĩ nhiên, Keisuke biết tiền đó ở đâu ra. Nhưng trong cái ngôi nhà không có lấy một ai là đồng minh này, cho dù cậu có phản kháng thế nào cũng chẳng có cơ thắng nổi họ.

11

Có lần, Keisuke được đi tham quan trang trại nuôi heo - một hoạt động ngoại khóa của bộ môn Xã hội.

Những chú heo được chăm sóc tận tình trong những cái chuồng sạch sẽ.

Keisuke thầm nghĩ cuộc sống hiện tại của cậu còn tệ hơn cả chúng.

Cậu phải ở trong một căn phòng hôi hám, chật chội, toàn rác rưởi, ăn những thứ đồ đã bốc mùi, quần áo thì ba ngày mới được giặt một lần. Dĩ nhiên là không có chuyện được mua cho quần áo mới.

Ở trường, càng ngày càng ít bạn bè muốn bắt chuyện với Keisuke.

Ngay cả những đứa hồi đầu học kỳ mới còn nói năng hòa nhã với cậu, giờ cũng không muốn lại gần một Keisuke tóc tai dính bết, người bốc mùi lạ. Keisuke cũng đành chịu.

Trong lớp, Keisuke có cảm tình với một bạn gái. Có lúc cậu còn mơ mộng giá mà lên cấp hai được tham gia chung một câu lạc bộ rồi nhờ một cơ duyên nào đấy mà chơi thân với bạn ấy thì tốt biết mấy. Đến giờ nghĩ lại, Keisuke mới thấy đó là một sự ảo tưởng hão huyền.

Vào cái đêm ngay trước khi chuyển nhà, một cơn mưa xối xả táp mạnh vào khung cửa sổ khiến Keisuke choàng tỉnh lúc nửa đêm. Bước ra ngoài hành lang để đi vệ sinh, cậu chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc.

"A, a, a."

Lại là tiếng của Michiko. Nói mới nhớ, hôm nay Hideaki không có nhà.

Trống ngực Keisuke đập nhanh hơn, nhưng không đến nỗi căng thẳng như lần trước. Cậu nín thở nghe ngóng tình hình.

Tatsuya đang nói chuyện gì đấy bằng giọng thì thào.

Còn Michiko chỉ rên rỉ "a a", rồi "ư ư".

Âm thanh của hai người đó mỗi lúc một to hơn, nhanh hơn, cuối cùng họ rên lên gần như cùng một lúc rồi đột nhiên im bặt.

Keisuke nín thở, dỏng tai lên nghe. Có một tiếng "tách", sau đó là mùi thuốc lá phảng phất.

Michiko nói gì đó bằng giọng hơi khàn. Hơi thở gấp gáp.

"... Sao chẳng được," Tatsuya đáp lại như vậy.

Michiko cười khẩy, đoạn nói tiếp gì đấy.

"Nói thì nói thế nhưng đúng là chướng mắt thật, Tatsuya thay đổi giọng điệu. "Nếu thủ tục ở tòa án xong xuôi rồi thì cho hắn biến mất luôn cũng được đấy."

Tim Keisuke như sắp sửa nhảy khỏi lồng ngực. Cậu chăm chú hơn nữa, cố để không nghe sót câu nào.

"Thế phải làm như nào?" Keisuke nghe được cả giọng của Michiko.

"Sao hắn không biến đi đâu nhỉ."

Keisuke bắt đầu thấy chướng bụng, buồn nôn. “Hắn không biến đâu. Vì hắn biết trong nhà này có tiền mà.”

“Nhỡ hắn đốt hết tiền thì sao. Có khi lại đi đua xe đấy.”

Đua xe...?

Xem ra Keisuke đã hiểu nhầm. Nhận ra họ đang nói về Thần Chết, cảm giác thấp thỏm trong cậu dịu đi phần nào.

“Không sao. Tôi chỉ đưa đủ tiền để lão già vào được mấy quán nhậu rẻ tiền thôi. Nói gì thì nói đấy cũng là tiền của tôi mà. Tôi không để lão ta thích làm gì thì làm đâu.”

“Khi nào lão già biến mất thì tôi mới thấy nhẹ người được.”

Im lặng một lát, Michiko lại thì thào.

“Đúng thật. Cứ rượu vào là lão chẳng còn phân biệt gì sất. Tôi cũng không muốn bị đánh rồi làm huyên náo cả bệnh viện như lần trước đâu. Để tôi nghĩ xem nào.”

“Nhờ người đàn ông nào đó đi. Bà chẳng có mấy bạn trai cơ mà. Như cha nội làm công ty vận tải chẳng hạn.”

“Bậy nào. Không có chuyện đó đâu.”

“Hừm, tôi biết hết đấy. Mà cũng chả sao... Này, chỗ đập nước thì sao?”

“Đập nước á, nói nghiêm túc đấy hả? Lão là bố của cậu đấy.”

“Cái thằng cha đấy... Từ bé đến giờ tôi chỉ toàn bị lão tẩn.”

“Kể ra tôi cũng chán ngấy rồi thật.”

“Này, tôi vừa nghĩ ra. Hỏa hoạn thì sao? Chết cháy vì tàn thuốc lá chẳng hạn?”

Có tiếng hai người cười ha hả, rồi vỗ đen đét vào cái gì đấy.

Không thể nghĩ ngợi được gì nữa, Keisuke đành rời khỏi chỗ đó.

Vào lễ tốt nghiệp, mọi người đều ăn diện một chút.

Keisuke mặc bộ quần áo như thường ngày mà tự tay cậu đã giặt sạch. Sau buổi lễ, từng nhóm người đứng túm tụm ở sân trường hoặc cổng trường để chụp ảnh kỷ niệm. Keisuke cũng được rủ ra chụp cùng nhưng cậu từ chối. Hoa cỏ ngoài vườn đang tỏa hương thơm ngát.

Đúng lúc Keisuke đang định đi về một mình thì thầy Tabata tiến đến gần và bắt chuyện với cậu.

“Cố gắng lên nhé.”

Keisuke im lặng gật đầu.

Nơi họ chuyển đến là một căn hộ chung cư cho thuê, gồm một phòng khách thông với bếp, một phòng kiểu Nhật và hai phòng kiểu Tây. Căn phòng kiểu Tây rộng bảy chiếu[*] - một con số nửa vời, là phòng của Tatsuya và Keisuke. Michiko mua một chiếc giường tầng, Tatsuya nằm tầng trên còn Keisuke nằm tầng dưới. Có một chiếc bàn, và đương nhiên Tatsuya là kẻ độc chiếm.

Phiền toái nhất là chuyện quần áo.

Sắp sửa không mặc đến quần áo mùa đông Keisuke cũng đã cao hơn, quần áo năm ngoái hầu như đã chật hết, không mặc được nữa. Khi cậu rụt rè nói với Michiko, cô ta khó chịu ra mặt.

“Quần áo cũ của Tatsuya cô tưởng nó không mặc đến nữa nên đã bán hoặc vứt hết rồi.”

Có vẻ như cô ta tiếc rẻ vì phải bỏ tiền cho những thứ đáng ra có thể không cần.

Dù vậy, Michiko vẫn mua quần áo đủ dùng ở mức tối thiểu cho Keisuke. Dĩ nhiên là không quan tâm đến sở thích của cậu. Xem ra cô ta thường mua ở chợ trời hoặc cửa hàng đại hạ giá, nơi quần áo chất đống trong những thùng các tông. Có lần, cô ta đưa cho Keisuke chiếc áo sơ mi có giá "hai trăm yên" nhưng bị gạch đi để dán tem giảm giá còn "năm mươi yên".

Còn quần áo của Tatsuya, hai người đến tận Shinjuku vào ngày nghỉ để chọn mua những bộ cánh hợp mốt.

Ngoài ra còn một sự thay đổi lớn khác, đó là thi thoảng Keisuke cũng được cho tiền tiêu vặt.

Tất nhiên không phải là cho không.

Ngoài những hôm hứng chí đi chơi pachinko ra, Michiko hầu như chỉ ở nhà ăn không ngồi rồi. Thế mà, hoặc phải nói là có khi chính vì thế mà cô ta lúc nào cũng kêu mệt, kêu mỏi. Có lần, Michiko sai Keisuke: "Đấm bóp cho cô."

Kỳ thực Keisuke ghét phải chạm vào người cô ta, nhưng cậu vẫn bất đắc dĩ làm.

"Cháu bóp khéo thật," Michiko vui vẻ nói. "Tatsuya dùng lực mạnh quá nên cô thấy đau, còn cháu thì bóp vừa phải."

Bóp vai xong, cô ta lại nằm lăn ra, bắt Keisuke bóp hông.

"Đừng sờ lung tung đấy nhé," Michiko cười khúc khích.

Sau khi nắn bóp liên tục khoảng nửa tiếng đồng hồ, cánh tay Keisuke mỏi nhừ. Thấy cậu bảo không bóp được nữa, bấy giờ Michiko mới chịu tha. Sau đó, cô ta cho Keisuke ba đồng một trăm yên. Keisuke kỳ cọ tay mình bằng xà phòng mạnh đến nỗi đau rát.

12

Tòa chung cư cao tầng mà họ chuyển đến vẫn ở cùng tuyến với khu nhà cũ, bởi vậy Keisuke vẫn được học trường cấp hai mà cậu đã dự định từ đầu. Dĩ nhiên là cùng với Tatsuya và các bạn học cùng lớp khác.

Ngay sau khi nhà bị cháy, một trong những lý do khiến Keisuke quyết định sống nhờ ở nhà Tatsuya là vì không muốn rời xa ngôi trường có những người bạn đã chơi cùng bấy lâu, song từ lâu cậu đã hối hận về chuyện đó.

Từ trước khi tốt nghiệp cấp một, cậu đã không còn người bạn nào gọi được là bạn chí cốt nữa.

Dần dà, cậu đã không còn những mối quan hệ bạn bè kiểu như đến giờ nghỉ giải lao thì ở trong lớp đấu vật hay ra sân trường đá bóng, hoặc sau giờ tan học thì đạp xe đến cửa hàng bán bánh kẹo rẻ tiền ở thị trấn kế bên để mua kẹo kéo, hoặc mượn nhau phần mềm trò chơi điện tử mới hay băng đĩa của chương trình nào đó mà chúng quên không ghi lại.

Keisuke không định thù ghét các bạn.

Cậu đến trường với mái tóc tự cắt trước gương vì Michiko không cho đi hiệu cắt tóc, mặc chiếc áo sơ mi không đúng size, hoặc đi giày mà không có tất nếu giặt từ tối mà đến sáng chưa

kịp khô. Giày của cậu tất nhiên không phải là giày hiệu như của các bạn. Mỗi lần soi gương trong nhà vệ sinh ở trường, Keisuke lại thầm nghĩ đến mình còn chẳng muốn làm bạn với mình nữa là.

Đâu đó trong đám học sinh, có những đứa đã sở hữu điện thoại di động riêng, còn Keisuke vốn ngay từ đầu đã chẳng mơ tưởng gì tới việc có một chiếc.

Tatsuya khoe khoang là nó được mẹ mua tặng một chiếc kim từ điển nhân dịp năm học mới.

"Trong này tích hợp rất nhiều từ điển đấy," nó dương dương tự đắc.

Tiếng lũ bạn ồ lên: "Wow, cho tao xem, cho tao mượn."

"Tao đã bảo không cần đồ dùng học tập gì hết, nhưng bà già tao nói là có những đứa muốn còn chẳng được kia kìa."

Từ lâu, Keisuke đã không còn muốn than thở mỗi khi không được mua cho cái này cái nọ nữa, nhưng lúc này cậu thấy tủi thân đến phát khóc.

Bởi lẽ chiếc kim từ điển của Tatsuya giống hệt chiếc bố mẹ đã mua tặng cậu nhân dịp Giáng sinh trước, nhưng sau đám cháy cậu đã không tìm thấy.

Có một chút thay đổi trong mối quan hệ giữa Keisuke và Thần Chết.

Kể từ sau khi chuyển sang nhà mới, người đàn ông tên Togashi không mấy khi xuất hiện nữa, Hideaki thường trở về một mình trong trạng thái say liểng xiểng.

Keisuke không rõ Michiko và Tatsuya làm cách nào biết được nhưng hễ hôm nào Hideaki về nhà là mãi không thấy hai người đó đâu. Khoảng thời gian Keisuke phải ở một mình với Hideaki cũng vì thế mà nhiều lên. Trong lúc cậu làm những việc nhà theo lệnh của Michiko như giặt giũ quần áo, Thần Chết sẽ sai cậu làm gì đó.

Toàn việc vặt vãnh kiểu như hâm nóng thức ăn ông ta mua về làm mồi nhậu hay đi lấy đĩa và nước tương. Nhưng mỗi lần Keisuke răm rắp làm theo là Hideaki lại nói: "Ờ". Nhận ra ông ta đang cảm ơn mình, Keisuke vô cùng kinh ngạc. Michiko tuy nhiều lời nhưng cho dù Keisuke có làm gì cô ta cũng không bao giờ nói nổi một câu cảm ơn.

Hideaki cũng bắt đầu nói chuyện chút ít với Keisuke.

"Không có người họ hàng nào nhận nuôi mày à?"

"Vâng!"

"Đừng thù hằn cuộc đời bất hạnh. Nhiều đứa còn bi đát hơn nhiều."

Thần Chết cười khẩy rồi lại nốc rượu shochu.

Vào một ngày khi hoa anh đào trong sân trường đã rụng nhường chỗ cho những chồi non mọc lên mơn mởn, Hideaki đột nhiên nói ra một câu khiến Keisuke suýt thì chết đứng.

"Mày có biết Michiko và Tatsuya đang làm cái gì không?"

Keisuke vội lắc đầu quầy quậy.

"Thế hả," Hideaki lại cười khẩy bằng cái mũi nhọn hoắt như mọi khi. "Ra là có biết à."

"Cháu..."

“Lúc ta đi vắng, Michiko đã dẫn trai về nhà phải không?”

Keisuke lại lắc đầu.

“Ra vậy,” Thần Chết cười khẩy.

Ông ta viết số điện thoại vào mặt sau của tờ hóa đơn đang để trên bàn rồi đưa cho Keisuke.

“Lần tới nếu nhìn thấy gì thì gọi điện cho ta.

Nói đoạn, Hideaki lấy tờ năm nghìn yên rúm ró ra khỏi túi và đặt lên bàn. Thấy Keisuke bối rối không biết phải làm thế nào, ông ta liền thấp giọng nói: “Cầm lấy. Đây vốn là tiền của mày mà.”

Keisuke vội cầm lấy tờ tiền, nhét vào túi.

Ngay sau đó, cậu cảm thấy hoang mang thực sự. Michiko và Thần Chết, cậu nên về phe nào đây. Nếu giữa hai bên xảy ra một cuộc chiến khốc liệt, liệu ai sẽ là người chiến thắng? Hay là cậu không nên can dự gì thì hơn?

Tuy nhiên, sau ngày hôm đó, Hideaki không trở về nữa. Keisuke hoàn toàn không trông thấy bóng dáng ông ta. Thay vào đó, Michiko và Tatsuya bắt đầu về nhà sớm hơn.

Có lần Keisuke ra bốt điện thoại công cộng để gọi thử vào số điện thoại ghi trên tờ hóa đơn, mặc dầu cậu không có ý định mách lẻo.

Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...

Lúc đặt ống nghe xuống, không hiểu sao Keisuke lại nghĩ: “Liệu có phải Thần Chết đã trở về thế giới của mình hay không?”

Có hai trường tiểu học cùng tuyến với trường cấp hai mà Keisuke theo học, bởi vậy có khá nhiều gương mặt cậu mới gặp lần đầu.

Mặc dù đã trở nên xa cách với những người bạn từ thời cấp một, nhưng mặt khác Keisuke cũng có bạn mới, tuy ít ỏi.

Dạo đó, dù là ở trường hay ở nhà, hầu hết thời gian rảnh rỗi Keisuke đều dùng để đọc sách.

Lý do lớn nhất là vì cậu chẳng còn việc gì khác để làm cả.

Keisuke thường đến thư viện, mượn một thể vài cuốn rồi đọc ngấu nghiến hết cuốn này đến cuốn nọ. Làm vậy, cậu khỏi phải nghĩ ngợi chuyện gì khác nữa. Những cuốn bìa cứng thì bìa rất dày, mang vác khó khăn nên Keisuke thường cố gắng mượn những cuốn bìa mềm. Ban đầu, cậu chọn bừa theo tiêu chí tác giả nổi tiếng hoặc tiêu đề hấp dẫn. Và rồi, cậu phát hiện trong số đó, trinh thám là thể loại cậu có thể đọc một lèo đến cuối mà không chán.

Bên cạnh những câu chuyện giời ơi đất hỡi kiểu như ai đã phá hoại vườn hoa thì hầu hết đều xoay quanh chuyện ai đó bị sát hại hoặc suýt bị sát hại. Thi thoảng, Keisuke cũng chột dạ không biết mình có được đọc tiểu thuyết về các vụ án mạng thế này trong khi bố mẹ vừa mới qua đời chưa đầy nửa năm hay không. Nhưng cậu cũng chẳng nghĩ ra việc gì khác để có thể đắm chìm trong đó mà không phải tốn xu nào.

Sách trong thư viện phần lớn đều là sách cũ, có thể nói không một cuốn nào được gọi là tác phẩm đình đám mà người ta vẫn bày bán nhan nhản ở các hiệu sách ngoài kia. Sách phát hành cách đây cả mười, hai mươi năm cũng là chuyện thường.

Keisuke ngay lập tức nhận ra một người bạn cùng lớp với cậu cũng đang ngồi đọc sách cách đó mấy hàng ghế.

Tên cậu ta là Morota Hisato, không học cùng trường tiểu học với Keisuke. Keisuke chưa từng nói chuyện trực tiếp với cậu ta bao giờ.

Năm học mới đã trôi qua được ba tuần. Keisuke cảm thấy hơi mỏi mắt, bèn khom lưng xuống, lơ đãng ngắm nhìn dáng vẻ say sưa đọc sách của Hisato. Thế rồi không biết có phải Hisato cũng định thư giãn một chút hay không mà lại ngẩng mặt lên rồi ngoái đầu ra sau, thế là hai đứa chạm mắt nhau.

Keisuke vội đảo mắt đi chỗ khác vì không muốn gặp rắc rối. Chuyện chỉ có thế.

Nhưng hôm sau, mọi chuyện lại lặp lại y như vậy, đến hôm sau nữa, hai đứa bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Okuyama, bạn lúc nào cũng đọc sách nhỉ.”

Vào giờ nghỉ trưa, Hisato bắt chuyện với Keisuke bằng một thái độ hết sức tự nhiên. Đúng là theo quan sát của Keisuke mấy ngày hôm nay thì Hisato không phải là đứa sẽ kiếm chuyện gây gổ với cậu, kiểu: “Mày nhìn cái gì mà nhìn!”

Keisuke ngẩng mặt lên khỏi cuốn sách bìa mềm. Nhìn kỹ mới thấy Hisato có một khuôn mặt điển trai, với đôi mắt dài có đuôi nhưng trông có vẻ hiền lành.

“Ừ,” Keisuke trả lời nửa vời.

“Bạn đọc những loại sách nào?”

Những lúc thế này, nếu là Tatsuya, thể nào nó cũng giật ngay cuốn sách lên xem mà chẳng thèm đoái hoài đến cảm xúc

của Keisuke. Nhưng Hisato chỉ đứng yên, chờ Keisuke đáp lời. Keisuke lật bìa sách ra cho Hisato xem.

Đó là cuốn *Tuyển tập truyện ngắn của Agatha Christie*.

"A, mình cũng đọc cuốn này rồi. Truyện *Nhân chứng buộc tội* hay nhỉ."

Keisuke không khỏi ngạc nhiên khi thấy Hisato nói ra tên một truyện ngắn trong tuyển tập một cách trơn tru như thể cậu ta đã chuẩn bị sẵn ngay từ đầu vậy. Chưa kể, trong số bọn con trai ở lớp, chắc chỉ có Keisuke với Hisato là xưng "mình".

Nhân chứng buộc tội cũng là một tác phẩm mà Keisuke cực kỳ yêu thích. Đến đoạn cuối, toàn bộ diễn biến câu chuyện bị lật ngược hoàn toàn. Thậm chí đọc một lần chưa thông, Keisuke phải đọc đến lần thứ hai mới hiểu được mạch truyện.

"Anh chàng luật sư nhân vật chính trong truyện đấy oách nhỉ," Hisato nở một nụ cười.

"Ừ," lần này thì Keisuke gật đầu thành thật.

Nói là oách nhưng không phải kiểu mỹ nam vừa uống rượu vừa buông lời cợt nhả với các cô gái đẹp, hay kiểu đá đấm bọn côn đồ. Chính vì phác họa một anh chàng luật sư hết sức bình thường nên câu chuyện mới trở nên thú vị.

Hisato tiếp tục giải thích.

"Truyện đấy còn được chuyển thể thành phim đấy. Bạn biết chứ? Nhưng là phim đen trắng xưa rồi, tên phim là *Gái điếm*."

"Mình không biết."

Keisuke nghĩ bụng không biết từ "gái điếm" được viết bằng chữ Hán nào. Thấy Keisuke trầm ngâm, Hisato liền lấy bút chì viết lên mép vở của Keisuke hai chữ "Tình Phụ".

Keisuke phần nào hiểu ra nghĩa của từ này. Cậu vội vàng tẩy hai chữ đó đi. Thấy vậy, Hisato liền cười khúc khích.

"Không sao. Đấy không phải là phim tục tĩu gì đâu. Nó khá trung thành với nguyên tác."

"Thật không?" Keisuke vừa vun vụn tẩy, vừa hỏi lại.

"Anh chàng luật sư to béo cá tính lắm."

Hisato nói như ông cụ non, rồi lại nhoẻn miệng cười.

Thì ra, anh chàng luật sư đó là một người to béo. Còn cô nhân chứng lại là mỹ nữ. Không biết chi tiết đó sẽ được tái hiện trên phim như thế nào nhỉ. Nghĩ thế, tự nhiên Keisuke lại muốn xem thử một lần.

"Mình muốn xem quá."

"Đến cửa hàng cho thuê băng đĩa là có đấy."

"Thật á."

"Nhưng rồi, Keisuke ngay lập tức từ bỏ ý định vì nghĩ cậu lấy đâu ra cơ hội để xem. Cứ cho là cậu có thể xoay xở được tiền thuê băng đĩa, nhưng cậu làm gì được phép đụng tới đầu video hay đầu DVD ở nhà Tatsuya. Mỗi việc ngồi xem tivi thôi mà Keisuke cũng bị Michiko nói lời đay nghiến, không thì cũng phải nắn bóp người cho cô ta. Chính vì thế mà khoảng thời gian đọc sách gần như là khoảng thời gian duy nhất để cậu trốn tránh hiện thực.

Mới nói chuyện đôi chút mà Keisuke đã thấy khối lượng sách Hisato từng đọc xem chừng rất đồ sộ. Và hầu hết trong số đó đều là sách mượn từ một người được Hisato gọi bằng *chú*. Keisuke không hỏi cặn kẽ nhưng xem ra chú của Hisato là một người ham mê đọc sách, trong nhà còn có cả phòng chuyên để

sưu tập sách và Hisato có thể tùy ý đọc bất cứ cuốn nào mình thích. Đối với Keisuke mà nói, đó quả là chuyện đáng ghen tị, chẳng khác nào trong mơ cả.

Mặc dù nghĩ Hisato sẽ từ chối khéo nhưng Keisuke vẫn ướm hỏi xem lần tới cậu ta có thể cho mình mượn cuốn gì đó không. Không ngờ, Hisato liền đáp tỉnh bơ "Được chứ."

13

ở trường, được tán gẫu với Hisato về tiểu thuyết hoặc phim trinh thám đã trở thành niềm vui lớn nhất mỗi ngày của Keisuke.

Hisato chẳng bao giờ khoe khoang cậu ta đã đọc được bao nhiêu cuốn sách, chủ đề nói chuyện cũng thuận theo sở thích của Keisuke. Có lần Hisato còn cho cậu mượn tiểu thuyết của Edogawa Ranpo và Edgar Allan Poe, gợi ý cậu thử đọc kết hợp xem thế nào.

Keisuke nói chuyện với Hisato nhiều hơn không chỉ vì hai đứa hợp cạ nhau. Không biết vì muốn giữ ý hay hoàn toàn không có hứng thú mà Hisato chẳng mảy may đả động tới bi kịch đã xảy đến với Keisuke cũng như hoàn cảnh éo le của cậu hiện tại.

Ngay cả sau khi giờ học đã kết thúc, hai đứa sẽ lại ra ngồi cạnh vườn hoa trong sân trường những hôm đẹp trời hoặc chui vào xó xỉnh nào đó trong thư viện những buổi trời mưa, để rồi tỉ tê về sách truyện, phim ảnh, cũng như những vụ án nổi tiếng đã xảy ra trong quá khứ, từ vụ ám sát tổng thống Kennedy cho đến vụ của geisha Abe Sada, mà chủ yếu Hisato là người kể.

Mặc dù vậy, Keisuke không có nhiều thời gian để cà kê buôn chuyện. Cậu còn có nhiệm vụ ở nhà Asanuma, đó là đi mua đồ.

Sáng nào Michiko cũng đưa cho Keisuke danh sách những thứ cần mua ngày hôm đó. Có lúc là đồ tươi sống hoặc rau củ, cũng có khi là gia vị hoặc chất tẩy rửa được giảm giá đặc biệt. Nhìn tờ danh sách liệt kê một loạt toàn những thứ đồ nặng là tâm trạng Keisuke lại chìm nghỉm.

Dạo Keisuke bắt đầu thân hơn với Hisato, đã xảy ra một chuyện như thế này.

Danh sách Michiko đưa cho Keisuke hôm đó gồm mười cân gạo, một chai coca cỡ lớn, ngoài ra còn có nguyên liệu đầy đủ để làm món cà ri như khoai tây, cà rốt, hành tây. Đặc biệt với gạo, Michiko đưa kèm một tờ rơi trong đó có khoanh tròn mặt hàng cụ thể đang được bán hạ giá.

Sau khi đến siêu thị và cho toàn bộ đống đồ vào giỏ, Keisuke mới nhận thấy việc mang tất cả về một lúc là quá sức với cậu.

Chia thành hai chuyến cũng không phải việc gì quá khó nhưng đã có lần Michiko nổi đóa với cậu chỉ vì không mua cho xong một lần. Liệu có thể xoay xở bằng cách nào không nhỉ? Nếu bớt nguyên liệu nào đó thì không thể làm thành món cà ri được, thành thử Keisuke bất đắc dĩ phải đổi sang mua gạo loại đóng bao năm cân. Đằng nào cũng không thể ăn hết ngần ấy trong một bữa, khi nào hết thì lại đi mua tiếp là được.

Dù vậy, quai xách của mấy chiếc túi ni lông mà Keisuke đang xách khệ nệ cả hai bên tay vẫn bị kéo căng như sợi chỉ, thít vào các khớp ngón tay cậu.

Chật vật lắm Keisuke mới mang được về nhà. Cậu xin lỗi Michiko vì không thể mua được gạo như cô ta dặn.

“Nếu cô cần, cháu sẽ đi mua nốt năm cân còn lại.”

Michiko, cho đến lúc đó hẵng còn tỏ ra vui vẻ, chắc vì hiếm hoi lắm mới chơi thắng ở quán pachinko, đột nhiên trợn trừng mắt. Cô ta ném một củ khoai tây đang chuẩn bị rơi ra khỏi túi về phía Keisuke. Vì đứng ở khoảng cách quá gần nên Keisuke không kịp né. Củ khoai tây đập vào trán cậu đánh cốp một cái trước khi rơi xuống sàn nhà.

“Ái, đau quá.”

“Mày đã tốt nghiệp tiểu học chưa cái thằng này!”

“Rồi ạ,” cho dù có là chuyện rõ như ban ngày nhưng nếu Keisuke không trả lời thì thể nào cũng sẽ bị ăn mắng.

“Giữa một bao gạo mười cân giá ba nghìn bốn trăm tám mươi yên với hai bao gạo năm cân giá mỗi bao là một nghìn bảy trăm tám mươi yên thì mua đằng nào rẻ hơn và rẻ hơn bao nhiêu hả?”

Lúc ở siêu thị, Keisuke đã làm phép tính.

“Mua bao mười cân rẻ hơn tám mươi yên ạ.”

“Thấy chưa? Nếu vậy sao mày không mua bao mười cân? Tiền không tự nhiên ở dưới đất chui lên đâu nhé.”

“Vâng”

“Biết rồi thì đi đổi mau lên.”

Keisuke không thể làm trái lời. Cậu ôm bao gạo năm cân, nhét hóa đơn vào túi áo đồng phục rồi đi tới siêu thị cách nhà chừng một cây số.

Không riêng gì gạo. Nếu Keisuke về muộn hay một món đồ giá rẻ đặc biệt bị bán hết, Michiko sẽ vo rác hoặc tệ hơn là cầm lon gì đấy vẫn còn đồ bên trong ném thẳng vào cậu.

Ở trường cấp hai Keisuke theo học, thầy hiệu trưởng đề ra chủ trương tuyên dương năm mươi học sinh có thành tích đứng đầu mỗi khối dựa trên tổng điểm các bài kiểm tra. Chủ trương này từng vấp phải tranh cãi ở Ủy ban giáo dục, nhưng thầy hiệu trưởng vẫn không chịu thay đổi.

Kết quả bài kiểm tra giữa kỳ đầu tiên của cấp hai, Keisuke đứng thứ năm trên tổng số hai trăm hai mươi tám học sinh khối lớp Bảy. Hisato xếp thứ mười bảy. Không có tên Tatsuya nhưng xét từ thành tích học tập hồi cấp một của nó, Keisuke đoán nó mấp mé ở bên ngoài tốp năm mươi.

Điểm số của Hisato không đồng đều tùy thuộc vào từng môn học cũng như đề bài kiểm tra. Đặc biệt với các bài kiểm tra ngắn thuộc môn ngữ văn và môn toán, Hisato hầu như đều đạt điểm tuyệt đối. Keisuke không hề thấy Hisato ôn thi bao giờ. Có lần, khi Keisuke, vốn hơi đuối môn ngữ văn hỏi: “Bạn chỉ cho mình bí quyết đi,” Hisato liền đáp: “Thì sao mà làm sai được cơ chứ?” nhưng thái độ cậu ta hình như không phải là tự cao. Cậu ta bảo ngữ văn cũng giống như toán, chỉ đơn thuần là giải theo phương trình chứ không cần học thuộc.

Keisuke thực lòng thán phục, cậu nghĩ người như Hisato chắc phải giỏi ngang thiên tài. Hơn nữa, cậu ta còn không phải là người có tính lầm lì.

Dù chơi bất kỳ môn thể thao nào, Hisato cũng không bao giờ phạm sai lầm. Mỗi khi cậu ta chơi bóng rổ hoặc bóng chuyền trong giờ thể dục là đám con gái ở sàn đấu bên cạnh lại reo hò cổ vũ. Theo lời họ thì Hisato thuộc tốp năm "hot-boy" của khối. Có điều, cậu ta không tỏ ra dễ dãi kiểu mình là idol, thi thoảng ánh mắt hay khóe miệng còn toát ra vẻ lạnh lùng. Vì tính cách hơi lập dị nên ban đầu Hisato có phần lạc lõng trong lớp. Nhưng dần dà, đám con gái bắt đầu bâu quanh cậu ta như một lẽ tự nhiên.

"Morota, cậu đang đọc cái gì thế?"

Bọn con gái, cho dù làm gì vào lúc nào cũng thường túm tụm thành nhóm hai đến ba đứa, có lúc đông thì năm đứa. Tuy bị lũ con gái xúm quanh bàn, làm phiền trong lúc đang đọc sách bằng những câu hỏi giời ơi đất hỡi như vậy, nhưng Hisato vẫn không hề tỏ thái độ khó chịu ra mặt. Nói vậy không có nghĩa là cậu ấy tỏ ra hòa nhã để gây cảm tình.

Có lần, vào giờ nghỉ giải lao, ba đứa con gái rủ nhau đứng trước bàn của Hisato. Quả nhiên, chúng nhòm vào cuốn sách cậu đang đọc và nói mấy câu vô duyên.

Đúng lúc Keisuke đảo mắt liếc sang xem tình hình thì một trong số đó bước lại gần cậu.

"Okuyama cũng hay đọc sách nhỉ."

Keisuke biết tên cô bé đó. Là Kizaki Mika.

Mika có khuôn mặt nói là dễ thương thì đúng hơn là xinh đẹp, với đôi mắt tinh nghịch, đầy sức hút. Lúc nào cô bé cũng cười giòn tan một cách vui vẻ. Thành tích học tập khoảng trên

trung bình. Được khá nhiều bạn bè yêu mến, bất kể là bạn nam hay bạn nữ. Ngay cả Keisuke cũng có cảm tình với Mika.

Mika cầm lấy cuốn sách Keisuke đang đọc bằng những ngón tay thon trắng.

"Xem nào, *Đạo tâm của cha xứ Brown*."

Trống ngực Keisuke đập thình thịch. Cậu lo lắng không biết mình có đang bị đỏ mặt không.

"E hèm, chữ Hán đó đọc là *doushin*."

Thôi xong, hình như Keisuke đã nói lời thừa thãi mất rồi.

"*Doushin* hả. Chà, hóa ra là truyện nước ngoài. Truyện kể về cha xứ à?"

Keisuke ngẩng lên, thấy Mika đang nhìn thẳng vào mình bằng đôi mắt đặc trưng. Mika không có vẻ gì là xem thường hay muốn nhấn chìm tâm trạng của Keisuke. Kể từ khi lên cấp hai, đây là lần đầu tiên có một bạn gái bắt chuyện với cậu theo cách này.

Keisuke lại cúi xuống vì cậu tin chắc mặt mình đang đỏ như quả cà chua chín.

"Cha xứ Brown là người đi phá giải những bí ẩn. Đây là thể loại truyện trinh thám."

"Tức là giống *Thám tử Conan* đấy hả?"

"Kiểu kiểu vậy."

"Này, Okuyama. Sao cậu lại nhìn vào cái bàn để nói chuyện thế?"

Chắc chắn các bạn của Mika đang nhìn về phía này mà cười. Keisuke dường như nghe thấy họ đang nói gì đó kiểu như: "Mika cũng hiếu kỳ quá nhỉ".

Mika tỏ ra chẳng hề bận tâm đến chuyện đó, cô bé nói rõ to rằng bố mình cũng rất thích truyện trinh thám.

“Hình như trên giá sách của bố tớ có đấy. Lần tới tớ sẽ mang cho cậu mượn nhé. Truyện của Nhật thôi, nhưng cũng được chuyển thể thành phim rồi.”

Mika chỉ nói có thế, đoạn bảo “Thế nhé” rồi quay lại chỗ đám bạn đang đứng xúm quanh Hisato.

Một lát sau, Keisuke nghe thấy tiếng Hisato nói “Nếu là cuốn *Gia tộc Inugami* thì Okuyama cũng đọc rồi”.

Bản thân Keisuke cũng không biết mình thích Mika ở điểm nào.

Từ lần gặp gỡ đầu tiên, cậu đã nghĩ Mika là người tốt nhưng chỉ sau một lần nói chuyện, cậu đã bị cô bé chiếm trọn trái tim.

Lúc thức nghĩ đến đã đành, thi thoảng ngay cả trong giấc mơ Keisuke cũng mơ thấy nụ cười của Mika. Chỉ riêng việc được học chung lớp với cô bé đã đủ khiến cậu vui sướng và căng thẳng đến nghẹt thở.

Từ dạo những bông cẩm tú cầu bắt đầu khoe sắc thắm, Keisuke, Hisato, cộng thêm Mika là ba người, bắt đầu có nhiều dịp được đi học về cùng nhau.

Lúc tan trường, thấy Mika vừa tung tăng lại gần, vừa đề nghị “Về cùng đi”, Keisuke tưởng như chân không còn chạm đất.

Hầu như ngày nào ba đứa cũng về theo một cung đường cố định và chắc chắn sẽ đi qua cây cầu vượt cũ kỹ dành cho người đi bộ.

Người ta mới làm vạch kẻ cho người đi bộ sang đường ngay gần đó, có cả đèn giao thông, vì lẽ đó mà giờ đây hầu như không còn ai dùng đến cây cầu bộ hành cũ này nữa. Chỉ có thể nghĩ rằng họ không có kinh phí để dỡ bỏ nên mới bỏ mặc như thế mà thôi.

Ba đứa thường đứng trên cây cầu này, lơ đãng ngắm nhìn dòng xe cộ chạy trên đường, nói chuyện phim ảnh, sách truyện cho đến sát giờ Keisuke phải đi chợ.

"Lớn lên tớ sẽ..." là câu cửa miệng của Mika. Ngày ba bữa khoai tây chiên giòn, nuôi hết số mèo có thể, mỗi năm đi du lịch nước ngoài một lần, tự tay làm bánh ngọt vào các ngày kỷ niệm... Nghe thôi đã đủ thấy vui rồi, thì ra bọn con gái chỉ toàn nghĩ đến những chuyện như vậy.

Nghe cách nói chuyện hay nhìn ánh mắt của Mika, Keisuke thừa hiểu cô bé đem lòng yêu mến Hisato. Cậu lý giải việc Mika làm thân với mình chẳng qua chỉ vì cậu là bạn thân của Hisato và cậu sẽ không ngáng đường họ.

Trong khi đó Hisato lại tỏ thái độ hờ hững với Mika. Ít nhất thì Keisuke cũng không cảm thấy Hisato có tình cảm yêu đương gì. Chẳng may Mika có nói trật lất chuyện gì đấy là Hisato lạnh lùng phản bác: "Cậu nói sai rồi". Nếu như hai người này cùng đem lòng yêu nhau, có khi Keisuke đã có thể từ bỏ hẳn rồi. Thế nhưng, nhờ mối quan hệ tay ba mập mờ này mà trong lòng Keisuke mới có thể nung nấu tình cảm dành cho Mika.

Mặc dù đã biết yêu một người bao nhiêu là nhận về khổ đau bấy nhiêu, nhưng với Keisuke, cậu còn có một loại tự ti khác

nữa.

Bố mẹ vừa mới chết tức tưởi như vậy được vài tháng mà cậu đã dính vào yêu đương, liệu cậu có bị ông trời trừng phạt không nhỉ. Cậu đã nghĩ về chuyện đó một cách nghiêm túc.

Dầu vậy, Keisuke vẫn quyết định chí ít thì cũng phải gội đầu hằng ngày mà không để Michiko biết.

14

“Chuyện gì bạn cũng dễ dàng bỏ cuộc ngay nhỉ. Lại còn hơi tí là xin lỗi.”

Phải đến khi bị Hisato nhận xét như vậy, Keisuke mới lần đầu tiên nghĩ có lẽ mình đúng là con người như vậy.

Chẳng hạn, khi Keisuke nói về một cuốn sách nào đấy cậu đang muốn đọc, nếu Hisato bảo “Nhà mình có đấy, để mình mang đi cho” thì lúc đấy Keisuke sẽ ôm hy vọng. Nhưng chỉ cần Hisato nói “Mình không tìm thấy, để mình về tìm kỹ lại trong kho sách xem sao” thì y như rằng Keisuke sẽ đáp “Thế thôi không cần đâu. Xin lỗi vì đã nhờ bạn một việc phiền phức như vậy”.

“Nói theo cách của người xưa thì bạn cứ như kiểu một nhà tu ẩn dật ấy.”

Keisuke biết từ đó và cậu cũng hiểu điều Hisato muốn nói.

Không biết từ khi nào, cậu đã có tật nghĩ rằng mình không được phép vui đến mức phá lên cười, cũng không được phép kỳ vọng vào những điều tốt đẹp.

Cậu chỉ có thể nghĩ đến một lý do duy nhất cho việc này.

Đó chính là cảm giác tội lỗi đối với bố mẹ khi mà chỉ mình cậu còn sống sót.

Nếu nói ra điều này với Hisato, hẳn cậu ấy sẽ cười mà bảo: "Mình không hiểu".

Dù vậy, chỉ riêng tình cảm dành cho Mika là ngay cả bản thân Keisuke cũng chẳng thể ngăn lại.

Khoảng giữa tháng Sáu, trong lúc Keisuke đang đọc sách trong phòng trước bữa tối thì Tatsuya bắt chuyện với cậu.

"Này, Keichan. Dạo này mày có vẻ thân với Kizaki Mika học cùng lớp nhỉ."

"Thân gì đâu."

Keisuke ngạc nhiên không biết Tatsuya đã trông thấy khi nào, song cậu vờ như không quan tâm. Tatsuya quàng tay qua cổ Keisuke.

"Đừng có xạo. Hôm nào hai đứa cũng về cùng nhau còn gì."

Tatsuya siết mạnh cánh tay. Keisuke giận sôi máu.

"Còn có cả Morota là ba người mà. Tao khó thở lắm, mày bỏ tay ra đi."

Mặc dù cảm thấy có lỗi khi nói ra tên của Hisato, nhưng Keisuke vẫn phải nhấn mạnh rằng cậu không đi riêng với Mika.

"Tao biết. Thằng đó sớm muộn cũng chẳng còn vị gì đâu nên không cần quan tâm. Tóm lại, mày giới thiệu Mika cho tao đi. Xin mày đấy."

"Giới thiệu thì biết nói gì mới được."

"Mày vẫn thế nhỉ," Tatsuya chẹp miệng.

"Đây là Asanuma Tatsuya, họ hàng nhà tớ. Giờ tớ đang sống nhờ ở nhà cậu ấy. Tatsuya rất giỏi thể thao, thích ăn thịt nướng và cà ri. Trông cậu ấy bảnh trai thế này vậy mà lại có một bà mẹ mắc

ói. Mày cứ nói bừa thế là được. Nếu làm cho Mika cười với tao thì tuyệt vời."

"Mày tự đi mà nói cũng được chứ sao."

"Rồi tao sẽ tự nói, nhưng trước mắt mày phải giới thiệu tao đã."

Keisuke không có cách nào từ chối lời đề nghị của Tatsuya. Nếu làm nó phật ý, cậu sẽ bị Michiko sai bảo nhiều việc vặt hơn nữa.

Hôm sau, vào giờ nghỉ giải lao sau tiết một, Keisuke lấy hết can đảm để mở lời với Mika.

"Kizaki, tớ nhờ cậu một chút được không?"

"Chuyện gì thế?"

Mika ngoảnh lại, nét mặt không mảy may nghi ngờ.

"Tớ muốn giới thiệu cậu với một người."

"Ồ, sao cơ, sao cơ. Ai thế?"

Chắc Mika nghĩ đó phải là người giống giống Hisato thì Keisuke mới phải nhọc công giới thiệu. Mika vừa ngâm nga hát, vừa đi theo Keisuke đến trước cửa lớp 7A1 - lớp của Tatsuya.

Lúc Keisuke mở cửa lớp và nhòm vào bên trong, cậu bắt gặp ánh mắt Tatsuya đang ngồi chầu sẵn. Tatsuya giơ một tay lên "Đây", đoạn vừa đưa hai tay lên vuốt tóc vừa đi ra cửa lớp.

Nó đứng cạnh cửa ra vào, cười tủm tỉm. Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì trông nó rất ổn. Mặc dù nhận thấy nét mặt Mika tối sầm lại, song đến nước này rồi Keisuke không thể làm khác nữa.

"Cậu ấy là Asanuma Tatsuya. Bây giờ tớ đang sống nhờ ở nhà cậu ấy."

“Xin chào,” Tatsuya chào hỏi bằng giọng hồ hởi. “Tớ là Tatsuya, bận thân của Keisuke. Tôn chỉ của tớ là vui - khỏe - dịu dàng.”

"À, ừ.”

Mika trả lời mập mờ, đoạn nhìn Keisuke. Dường như cô bé đang muốn trách móc Keisuke: cậu nghĩ gì mà lại giới thiệu tôi với người này.

“Vậy nhé.”

Keisuke bỏ đi như một kẻ trốn chạy. Để lại sau lưng tiếng cười như bao trùm cả không gian của Tatsuya.

Keisuke ngồi vào bàn, cúi đầu ủ rũ. Chỉ lát sau, Mika cũng quay về chỗ ngồi. Nhưng có chết cậu cũng không dám nhìn về phía Mika.

Trong suốt giờ toán tiết thứ hai, Keisuke khổ sở vì phải ngồi yên một chỗ. Tựa như đang ngồi trên chiếc ghế đóng băng lạnh ngắt vậy.

Cậu nhớ lại chuyện Tatsuya đã từng kể lể đầy tự hào.

Bọn tao đã dụ một đứa con gái vào căn nhà hoang trong khu tập thể rồi cả hội cùng lột đồ của nó.

Keisuke thấy bụng óc ách khó chịu. Cậu buồn nôn.

“Mình xin lỗi, hôm nay mình có việc nên về trước đây.”

Vì tuần này không phải trực nhật nên vừa học xong tiết sáu là Keisuke đã lao ngay ra khỏi lớp, chẳng buồn đợi Hisato trả lời.

Cậu cuống cuồng xỏ chân vào giày rồi chạy thục mạng. Có mấy lần cậu suýt thì vấp ngã, mãi đến khi ra khỏi cổng trường

cậu mới chịu bước chậm lại.

Cậu thở hổn hển.

Cậu chống hai tay lên đầu gối, điều hòa lại nhịp thở. Bữa trưa khó tiêu ở trường chực trào ngược khỏi dạ dày. Cảm thấy dễ thở hơn một chút, Keisuke bèn ngoái nhìn sân trường. Học sinh đang nối đuôi nhau ùa xuống từ bậc cầu thang. Đứng ở đây, Keisuke không thể biết Hisato, Mika hay Tatsuya có lẫn trong số ấy hay không.

Keisuke rảo bước, cậu chọn con đường ít người qua lại, khác với con đường mọi khi.

Cho dù đã cố không nghĩ đến nhưng cuối cùng hình ảnh Tatsuya vẫn cứ hiện lên trong tâm trí cậu.

Dễ chừng bọn Tatsuya không chỉ trêu ghẹo mỗi một đứa con gái. Chẳng lẽ mấy cô bé đó không nói ra sao? Họ không tâm sự với người lớn sao? Tatsuya từng nói "bọn nó sẽ không mách bố mẹ đâu". Hoặc có thể họ đã nói nhưng người lớn lại giữ bí mật vì nghĩ đến miệng lưỡi thế gian.

Nói vậy thì...

Keisuke nhớ lại vụ một cô bé tiểu học bị ngã chết ở khu tập thể hồi cậu học lớp Năm.

Cậu nghe đồn cô bé đó vốn ngổ ngáo nên đã tự mình trèo lên thành cầu thang chơi để rồi bị ngã. Nhưng đó chắc chắn chỉ đơn thuần là lời suy đoán, chẳng có ai chứng kiến cả.

Có thật đó chỉ là tai nạn không nhỉ?

Lúc nhận ra, Keisuke thấy mình đang ngồi sụp xuống bên cạnh cột điện, thở dốc. Rõ ràng cậu đang mở mắt, vậy mà mọi thứ lại tối sầm như ban đêm. Đã lâu rồi chứng tăng thông khí

của Keisuke mới lại tái phát. Cậu tự nhủ: Thở chậm thôi, chậm thôi nào.

“Bạn có sao không?”

Nghe giọng nói quen thuộc, Keisuke ngẩng đầu lên thì thấy cô bạn cùng lớp Sugihara Mio đang đứng nhìn mình. Trông mặt Mio như giận dữ nhưng xem ra cô bé đang lo lắng cho cậu. Keisuke nghe nói gia cảnh nhà Mio cũng phức tạp. Nhà chỉ có hai mẹ con, bà mẹ mắc chứng nghiện rượu khá nặng, đã mấy lần phải nhập viện. Nếu không nhầm thì em trai Mio mất vì tai nạn. Mio trông già dặn, và cũng giống như Keisuke, là thành phần bị cô lập trong lớp.

“Mình không sao. Mình chỉ hơi chóng mặt thôi.”

Thấy Keisuke đứng lên, Sugihara liền nói “Vậy chào nhé” rồi bỏ đi.

Keisuke bắt đầu quay ngược trở lại con đường cậu vừa đi.

Cậu cần cảnh báo Mika phải cẩn thận với Tatsuya.

Keisuke đứng chờ ngay ngoài cổng trường.

Từng tốp học sinh nườm nượp đi ra. Đây là giờ cao điểm khi các học sinh không tham gia câu lạc bộ được tan trường, bởi vậy nếu Keisuke không hết sức tập trung thì e là sẽ để lỡ mất. Cậu trông thấy Hisato đang đi ra. Vì không muốn giáp mặt cậu ta nên Keisuke bèn đi vào cửa hàng văn phòng phẩm gần cổng trường, nấp sau kệ đồ, chờ Hisato đi khỏi.

Một lúc sau, mặc dù đám đông mặc đồng phục đã vãn đi, chỉ còn thưa thớt vài học sinh đi ngang qua, nhưng Keisuke vẫn không thấy bóng dáng Mika đâu cả.

Trong sân trường, đám học sinh tham gia câu lạc bộ Thể dục thể thao đang hò hét.

Keisuke nhác thấy ba bạn nữ học cùng lớp đang lê từng bước chân nặng nhọc, nom có vẻ uể oải. Không còn ai đi phía sau họ nữa. Lưỡng lự mãi, cuối cùng Keisuke cũng cất tiếng hỏi thử.

"Xin lỗi..."

Đám con gái nhìn Keisuke như thể vừa bị một con chó hoang sủa nhặng.

"Sao?"

"Các bạn có thấy Kizaki đâu không?" Keisuke cố hỏi bằng cái giọng sao cũng được. Ba đứa này, mặc dù không đến nỗi là bất trị, nhưng nếu phân loại một cách đại khái thì chúng cũng được dán nhãn thành phần bất hảo. Chúng rất hay bỏ học, thường xuyên bị thầy cô nhắc nhở về đầu tóc hoặc đồ dùng mang đến trường.

"Ô, Okuyama. Té ra là bạn đang đợi Mika à!"

Một trong ba đứa cố tình tỏ ra kinh ngạc. Hai đứa còn lại hùa theo "oa oa", "ôi ôi".

"Đùa, quan hệ giữa hai đứa là như thế á. Thế mà tao chẳng biết gì hết."

"Tao thì biết đấy."

"Không thể nào, thật ý hả!"

Keisuke bỗng thấy chán nản, xem ra cậu lại vừa gieo rắc thêm một phiền toái không đáng có nữa rồi.

"Vừa nãy có thằng học bên lớp 7A1 sang gọi nên Mika đã về cùng nó rồi," một đứa nói cho Keisuke biết.

“Đúng rồi. Thằng Asanuma nhỉ. Cái thằng tinh vi tinh tướng ấy.”

"Hả?”

Hình như mặt Keisuke đang hiện lên chữ: “Thôi xong. Muộn mất rồi.”

“Này, bạn ấy đang thất vọng kìa.”

“Ôi, thế chuyện đấy là thật hả bọn mày.

“Tao sốc quá.”

“Sốc là ý gì?”

“Không, tao chỉ nói đại vậy thôi. Tung hứng cho hợp với hoàn cảnh ấy mà.”

"Nice.”

Nhìn ba đứa con gái đang cười hô hố, Keisuke hỏi thêm một câu nữa.

“Họ về từ lúc nào?”

“Xem nào...” một đứa đảo mắt. “Hình như là ngay sau khi trực nhật xong. Trước bọn này khoảng mười phút thì phải, chúng mày nhỉ?”

Nghe bạn hỏi, hai đứa còn lại cũng gật gù: “Phải rồi. Tầm đấy.”

“Cảm ơn các bạn,” Keisuke nói lời cảm ơn rồi bước đi không chút chần chừ.

“Tạm biệt nhé, Okuyama.”

“Cố gắng lên!”

“Đừng để thua Asanuma đấy nhé!”

Keisuke quay trở lại sân trường, bỏ lại sau lưng những lời cổ vũ cợt nhả của đám con gái.

Cậu đã đứng suốt ở cổng chính. Cậu tin chắc mình không để mất dấu họ. Nếu vậy thì có nghĩa là họ đã đi ra từ cổng khác.

Keisuke chạy ra cổng sau.

“Sao thế Okuyama. Em để quên gì à?” thầy chủ nhiệm Harashima đang huấn luyện cho câu lạc bộ tennis, cất tiếng hỏi.

“À, vâng ạ. Em xin lỗi.”

Keisuke trả lời lấy lệ rồi vội vàng đi tiếp. Nhưng cậu không thấy bóng dáng hai người đó đâu cả.

Cậu ra ngoài đường bằng cổng sau, mỗi lần nhác thấy ai trông có vẻ giống học sinh cấp hai là cậu lại chạy đến gần. Nhưng lần nào cũng là nhận nhầm. Keisuke cứ chạy tìm khắp nơi cho đến khi bóng chiều đã xế, không còn nhìn rõ mặt ai với ai nữa. Cậu không tìm thấy cả Tatsuya lẫn Mika.

Mặc dù đã quá muộn so với thời gian quy định, nhưng Keisuke vẫn hoàn thành nhiệm vụ mua đồ rồi mới về nhà.

Thấy Michiko đang đứng làm gì đó trong bếp, Keisuke cất tiếng xin lỗi vì đã về muộn.

Vừa ngoảnh đầu lại Michiko đã hất ngay cốc gì đó đang cầm trên tay vào người cậu. Sau một tiếng xoẹt, từ đầu đến bụng Keisuke ướt sũng bởi thứ chất lỏng có mùi whisky. Michiko vừa hất chỗ rượu pha nước đang uống dở vào người cậu. Lý do cô ta tức giận đương nhiên là vì Keisuke về nhà muộn hơn quy định.

Michiko đùng đùng tuyên bố cắt bữa tối của Keisuke, song chuyện đó với cậu chẳng là gì.

Đã gần bảy giờ rồi mà vẫn chưa thấy Tatsuya về nhà.

Rốt cuộc Michiko vừa uống bia cùng đống đồ ăn mà Keisuke mua về, vừa dán mắt vào màn hình tivi như mọi ngày. Keisuke lén lút chuồn khỏi nhà nhân lúc cô ta không để ý. Cậu đem theo tờ giấy in địa chỉ liên lạc của lớp cùng một chiếc ví nhỏ đựng tiền xu.

Sau khi nhét vài đồng mười yên vào chiếc điện thoại công cộng ở trước công viên, Keisuke vừa nhìn số điện thoại trên tờ giấy vừa bấm nút. Cậu lắng nghe tiếng tút tút trong tâm trạng như đang thầm cầu nguyện.

“Vâng, nhà Kizaki xin nghe.”

Trong khoảnh khắc, Keisuke cứ ngỡ đó là Mika. Giọng nghe rất giống, nhưng có vẻ trẻ con hơn.

“Xin hỏi, Mika có nhà không? Mình là Okuyama, học cùng lớp Mika.”

“À, chị Mika ấy hả,” Quả nhiên đúng là em gái của Mika. “Chị ấy vẫn chưa về đâu.”

Keisuke rợn tóc gáy.

“Anh biết rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền em.”

Lúc em gái Mika hỏi có cần gửi lời gì không, Keisuke đưa ra một lời nhờ kỳ quặc “Nhờ em bảo với chị ấy là đừng gọi lại cho anh”, đoạn cúp máy.

Keisuke không nghĩ ra được mình phải làm gì tiếp theo.

Cậu âm thầm trở về phòng để Michiko không phát hiện ra, sau đó mở sách ra đọc.

Nhưng cho dù cậu có đưa mắt lướt trên những con chữ thì cũng chẳng thể dung nạp ý nghĩa của chúng vào đầu. Lòng như

lửa đốt, Keisuke chốc chốc lại nhìn lên đồng hồ. Cậu cảm giác thời gian sao mà trôi lững lờ đến thế.

Tám giờ tối, Tatsuya vẫn chưa về. Làm thế nào đây, hay thử gọi điện lại một lần nữa? Nhưng gọi nhiều thể nào cũng bị nghi ngờ.

Gần mười giờ, cuối cùng Tatsuya cũng về nhà. Vừa về nó đã bảo "Con ăn tối rồi" khiến cơn giận của Michiko lại trỗi dậy.

"Thật hết biết, đứa nào đứa nấy đều không biết đếm xỉa đến công sức của người khác gì cả."

Michiko đá thúng đụng nia, sai Keisuke đi dọn dẹp ngay lập tức. Keisuke vừa dọn đống đồ ăn thừa mà Michiko vứt vương vãi, vừa lén nhìn trộm Tatsuya đang uống coca. Nét mặt nó chẳng có gì khác mọi ngày, Keisuke không đọc được gì từ khuôn mặt nhìn ngang ấy cả.

Cho dù có muốn hỏi Mika thì lúc này cũng đã quá muộn để gọi điện. Nói vậy nhưng Keisuke cũng không dám tự mình hỏi Tatsuya xem "Mày đã làm gì với Mika". Cậu quyết định đi ngủ luôn để sáng sớm mai đến trường hỏi. Keisuke trằn trọc mãi không ngủ được, đến gần nửa đêm, Tatsuya đi vào phòng. Người nó đầy mùi thuốc lá.

"Sau khi tan học mày đã đi đâu?"

Không kiềm chế được, Keisuke bèn hỏi. Trong phút chốc, Tatsuya thoáng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi ngay lập tức nó phì cười.

"Mày tò mò à?"

"Mày đã làm gì Kizaki rồi?"

Tatsuya vừa quan sát nét mặt của Keisuke, vừa châm thuốc.

“Mày thực sự muốn nghe à? Mika ấy à, có bộ ngực khủng ra phết. Keichan, mày có biết chuyện đó không?”

Keisuke sốc như thể vừa có một bàn tay lạnh ngắt bất ngờ thọc vào bụng mình. Thấy Keisuke sửng sốt, toan ngồi dậy khỏi giường, Tatsuya liền giội thêm một gáo nước lạnh.

“Nó mặc đồ lót in hoa, không biết có phải là vi phạm nội quy nhà trường không nhỉ.”

“Tacchan... Không thể nào, mày nói dối đúng không?”

“Tao đã can bọn họ lại đấy. *Mấy anh ơi, đừng làm chuyện kinh khủng đó nữa mà.*”

“ Anh nào? Mika đang ở đâu?”

“Ái chà chà, làm gì mà nóng thế. Hóa ra đúng là mày thích nó!”

Cuối cùng Tatsuya cười phá lên như thể không nhịn nổi.

15

Sáng hôm sau, Keisuke ra khỏi nhà sớm hơn mọi ngày, nhưng cậu không đến trường.

Cậu nhét đồng mười yên vào bốt điện thoại công cộng ở gần công viên, sau đó bấm số.

“Vâng, trường trung học XX xin nghe.”

Giọng cô Mizutani dạy môn ngữ văn. Trong đầu Keisuke hiện lên khuôn mặt hơi ngăm đen và có vẻ đáng sợ của cô.

“Dạ, thưa cô, em là Okuyama học lớp 7A2. Cô cho em gặp thầy Harashima với ạ.”

Sau một thoáng im lặng, Keisuke những tưởng mình sẽ bị thuyết giáo một bài, nhưng rồi cô Mizutani lại đáp: “Em đợi một chút”. Keisuke giữ máy một lúc, sau đó cậu nghe thấy giọng thầy Harashima.

“Vâng, tôi nghe đây.”

“Em là Okuyama ạ. Em xin lỗi, hôm nay em bị cảm sốt nên xin phép thầy cho em nghỉ ạ.”

Vì bị đau miệng nên Keisuke nói giọng hơi lí nhí.

“Em cũng biết quy định của nhà trường mà đúng không. Muốn nghỉ học thì phải nhờ người giám hộ xin mới được.”

Câu trả lời đúng như dự đoán của Keisuke.

“Dạ, em có nhờ người nhà gọi điện giúp nhưng cô ấy bảo phiền phức nên không thích ạ.”

Dĩ nhiên, Keisuke không nhờ Michiko việc đó. Nhưng kể cả cậu có nhờ thật thì kiểu gì cô ta cũng sẽ nói như vậy.

“Em nói gì vậy. Nếu người nhà em đang ở đó thì chuyển máy giúp thầy.”

“Chuyện đó thì, vừa nãy cô ấy bảo phải đi xếp hàng ở quán pachinko nên đã ra ngoài rồi ạ.”

“Mới sáng ngày ra thế này sao.”

“Vâng, cô ấy bảo hôm nay quán đó khai trương lại sau thời gian đóng cửa tân trang ạ. ”

Keisuke bê nguyên câu chuyện Michiko từng nói trước đây.

Cậu nghe thấy tiếng thầy Harashima chép miệng ở đầu dây bên kia. Thầy Harashima cũng từng đến thăm nhà và gặp Michiko một lần. Chắc hẳn thầy đang nhớ lại con người cô ta.

“Thầy hiểu rồi. Em hãy nhờ người nhà viết vào sổ liên lạc rồi ngày mai... À mai được nghỉ nhỉ. Thứ Hai mang đến lớp nhé. Được chứ?”

“Em biết rồi ạ.”

Keisuke buông một tiếng thở dài thườn thượt, đoạn trả ống nghe về chỗ cũ. Chuyện ngày thứ Hai thì sao cũng được.

Thậm chí Keisuke đã nghĩ cho dù có thuyết phục được thầy chủ nhiệm hay không cũng chẳng thành vấn đề. Chẳng qua trường có quy định nên cậu mới gọi điện xin phép mà thôi.

Keisuke soi mình trên tấm chắn gió làm bằng nhựa trong bốt điện thoại.

Chỗ xương má trái tím bầm, mắt trái thì sưng đỏ. Bên trái môi bị rách, đến giờ vẫn còn hơi rớm máu. Hễ chạm vào đầu lưỡi là Keisuke lại đau đến nỗi nhảy dựng lên. Mũi hết chảy máu nhưng vẫn còn sưng tấy. Mé bụng cũng đau. Cả bắp đùi lẫn cánh tay, chỗ nào cũng toàn vết thâm tím. Tất cả đều là vết tích do Tatsuya gây ra đêm qua.

Khi biết Tatsuya đã làm nhục Mika, những cảm xúc Keisuke cố kìm nén bỗng nhiên vỡ òa.

Cậu gào lên như chưa bao giờ được gào như thế và lao đến túm lấy Tatsuya. Song, cậu chẳng đánh nổi nó một cú nào.

Ngược lại, cậu bị Tatsuya ngáng chân, ngã lăn xuống sàn nhà. Sau đó, cậu chỉ còn biết nằm yên cho nó đá túi bụi.

Đây là lần đầu tiên Tatsuya động tay động chân với Keisuke. Mặc dù hận mình không thể đánh lại nó, nhưng điều khiến Keisuke cảm thấy thất bại nặng nề là Tatsuya hoàn toàn không có chút nghiêm túc nào.

Trong căn phòng chỉ nghe tiếng cười khúc khích của Tatsuya, tiếng rên rỉ của bản thân, tiếng gót chân nó nện vào da thịt từng nhát chậm rãi, Keisuke phải chịu không biết bao nhiêu vết bầm tím.

“Này, Keichan.”

Tatsuya nói, giọng nó đúng là có phần hụt hơi. Vẫn là cái giọng điệu chẳng hề thay đổi so với hồi nó sán đến rủ Keisuke “Cùng chơi điện tử đi” khi đến ở nhờ nhà cậu cách đây nửa năm.

“Để tao nói cho mà biết nhé, tốt hơn hết là đừng có làm trái ý tao. Mày chỉ thắng được tao mấy bài kiểm tra thôi. Khôn hồn thì hài lòng với chuyện đó đi. Tao mà điên lên thật cũng hơi

đáng sợ đấy. Lúc đấy tao cũng không thể ngăn mình lại đâu. Chính vì thế mà tao chưa động tay động chân bao giờ. Thật đấy."

Keisuke không ngóc đầu dậy nổi, cậu nằm im trên sàn nghe Tatsuya nói. Chính cậu cũng lấy làm lạ khi không cảm thấy sợ hãi hay tức giận gì hết.

"Lỗi tại mày đấy. Ai bảo mày đánh tao trước."

Keisuke nghe tiếng Tatsuya bật lửa châm thuốc, sau đó là mùi thuốc lá phảng phất khắp căn phòng.

"Mày không trả lời thì tao biết đằng nào."

Keisuke nghẹt thở không nói nổi, cậu gật đầu cho Tatsuya thấy.

"Biết rồi thì tốt," đoạn Tatsuya chìa tay ra trước mặt Keisuke. "Nào, đưa tay đây. Đau lắm đúng không?"

Bất đắc dĩ, Keisuke tóm lấy tay Tatsuya.

"Nói gì thì nói, bọn mình cũng là họ hàng với nhau, phải thân thiết với nhau nhé... Cầm cái này lau máu mũi đi."

Tatsuya đưa hộp khăn giấy cho Keisuke, sau đó bắt đầu lật giở cuốn tạp chí truyện tranh mới mua.

Đúng lúc Keisuke đang định ra khỏi phòng để giặt chiếc áo sơ mi bị vấy máu mũi thì Tatsuya nói với sau lưng cậu.

"Tao nhớ ra cái đêm nhà mày bị cháy."

Keisuke đứng khựng lại. Cậu ngoái nhìn Tatsuya.

"Có rất nhiều chuyện đã xảy ra," Tatsuya nhìn lên trần nhà, nói giọng trêu ngươi. "Tao vẫn còn nhớ rất rõ buổi tối hôm ấy. Chuyện cả bố và mẹ mày đều đi ngủ sớm. Chuyện lúc xảy ra cháy, tao đã cứu sống mày. Còn cả chuyện này, chuyện qua rồi

nên giờ tao mới nói, mẹ mày... Này, Keichan, sao thế, sắp sửa đến đoạn hay rồi cơ mà."

Keisuke lao ra khỏi phòng, đi về phía bồn rửa mặt.

Cậu mở vòi cho nước chảy xối xả rồi vốc lên mặt ướt sũng. Cái dạ dày trống rỗng của cậu không ngừng cuộn lên thứ dịch vị đắng ngắt.

Khi con người bị đối xử quá bất công, đến một ngưỡng nào đấy, cảm giác hận thù cũng dần trở nên mờ nhạt. Hisato đã chỉ cho Keisuke biết rằng trong thế giới của ngành tâm lý học tội phạm, tồn tại một giả thuyết như thế. Lúc nghe Hisato nói vậy, Keisuke không tài nào lĩnh hội được, nhưng giờ thì cậu nghĩ mình đã hiểu.

Cậu không thể chống lại Tatsuya. Chừng nào còn sống, cậu tuyệt đối không thể làm trái ý nó...

Keisuke bắt đầu nghĩ như vậy.

Thậm chí cậu còn cho rằng phải chăng số mệnh là có thật, ông trời bắt bố mẹ phải chết để cậu trở thành nô lệ cho Tatsuya. Muốn thoát khỏi nó, cậu chỉ còn nước chết đi mà thôi. Còn sống ngày nào, cậu còn phải khuất phục nó ngày đó.

Keisuke kết luận như vậy, bình tĩnh đến nỗi chính cậu cũng lấy làm lạ.

Sau khi gọi điện cho thầy giáo để viện cớ trốn học xong, Keisuke ra khỏi bốt điện thoại, bắt đầu bước đi, cố tránh ánh mắt của người khác.

Đích đến của cậu là khu tập thể nơi cậu từng sống cho đến đầu mùa xuân.

Nghe đâu người ta sắp sửa bắt tay vào xây dựng lại khu đó. Những cư dân đến kỳ gia hạn hợp đồng lần lượt chuyển đi các khu chung cư khác. Vì thế mà người sống ở đây ngày một ít đi, nghe nói hiện tại có khoảng gần một phần ba số căn hộ bỏ trống.

Keisuke định sẽ lẻn vào một căn nhà trống nào đấy rồi ở đó trong những giờ phút cuối cùng.

Cậu muốn tìm chỗ nào không bị ai làm phiền để có thể thong thả đọc nốt chỗ sách mượn ở thư viện còn đang đọc dở. Nếu sau khi đọc xong, hoặc ngay trong lúc đang đọc, có một kẻ gớm ghiếc nào đấy ngụ trong khu tập thể như cậu từng nghe đồn, đến giết chết cậu thì lại càng đúng ước nguyện của cậu.

Nếu không có thế giới sau khi chết thì coi như mọi thứ đến đấy là hết, còn nếu có thì chắc chắn cậu sẽ được gặp lại bố mẹ. Nếu vậy thì cậu sẽ có vô khối chuyện để nói với họ.

Keisuke đi loanh quanh trong khu tập thể và tìm được một căn nhà hoang trông có vẻ chưa đến nỗi hoang tàn cho lắm. Cửa kính trông ra vườn đã bị vỡ, chỉ cần mở cánh cửa thì chắc là sẽ vào được bên trong.

Bên trong căn nhà không tệ đến mức phải dùng từ “hoang phế”. Tuy có hơi bụi bặm nhưng xem chừng nó bị bỏ không chưa được bao lâu. Trên trần nhà, phần đui kim loại sau khi người ta tháo bóng đèn vẫn còn trơ ra đấy. Không biết chừng có thể dùng thứ đó. Keisuke định sẽ thử sau.

Cậu ngồi lên chiếc ghế gỗ màu trắng rẻ tiền bị bỏ lại trong phòng ăn chật chội và bắt đầu đọc sách.

Cậu quyết định sẽ không nghĩ đến chuyện của Mika nữa. Có nghĩ cũng chỉ thêm đau lòng chứ chẳng thay đổi được gì. Điều Keisuke có thể làm được là đền tội theo cách riêng của cậu.

Keisuke hầu như không nghe thấy âm thanh gì, ngoài tiếng xe cộ thi thoảng đi ngang qua con đường gần đó. Cậu chậm rãi lật giở từng trang sách.

Đến đoạn miêu tả cảnh ăn uống, Keisuke mới sực tỉnh. Cậu không biết bây giờ chính xác là mấy giờ, nhưng mặt trời đã lên rất cao rồi. Cậu thấy đói. Từ tối qua đến giờ cậu chưa bỏ bụng thứ gì.

Trước khi ra khỏi nhà, cậu đã làm vội một nắm cơm. Nhét một quả mơ muối vào nắm cơm đã nguội tanh nguội ngắt, rắc muối lên, quấn một lá rong biển bên ngoài rồi bọc lại.

Keisuke lấy nắm cơm ra khỏi túi, nhai nhồm nhoàm. Miếng mơ muối chạm vào bên trong má khiến cậu ứa nước miếng.

Keisuke nhăn mặt vì chua quá. Cậu nhớ lại khuôn mặt tươi cười của Mika. Cô bé từng nói thích ăn cơm nắm. Hôm đi học ngoại khóa cách đây khoảng hai tuần, Mika đã đem theo một hộp đựng thức ăn và một nắm cơm khá to, bị các bạn trêu là không phân biệt được đâu là cơm nắm đâu là mặt Mika.

Nếu như, đã có chuyện bẩn thỉu gì đó xảy ra với Mika...

Keisuke lắc đầu, cố gạt đi những suy nghĩ không hay đó. Có thể cậu là một thằng hèn, nhưng cứ nghĩ đến chuyện đó là cậu lại muốn hét lên thật to.

Chuẩn bị hành động thôi. Keisuke đang định dùng thử cái đui kim loại khi nãy thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của ai đó.

Cậu hướng ánh mắt về phía cửa sổ trông ra vườn. Vừa xong cậu còn nghĩ có bị một con quỷ máu lạnh giết chết cũng chẳng sao, thế mà đến lúc này tim cậu lại đập thình thịch. Cậu nín thở nghe ngóng tình hình. Lại có tiếng người nói.

"Okuyama, bạn có đó không?"

Keisuke không khỏi ngạc nhiên. Đó là giọng của Hisato. Cậu thắc mắc không hiểu tại sao cậu ta lại ở đây.

"Morota," Keisuke đứng dậy, đáp.

Người đang bước vào khu vườn hoang tàn là Hisato trong bộ đồng phục học sinh. Cậu ta không đi một mình. Đi ngay sau là Sugihara Mio.

"Sugihara đã nói cho mình biết đấy."

Thấy Hisato ngoái lại nhìn mình, Sugihara bèn khẽ gật đầu, vẫn giữ nguyên bộ mặt cau có.

"Hôm nay nhà cậu ấy có việc nên đi học muộn. Cậu ấy trông thấy bạn đi vào đây nên đã nói cho mình. Cậu ấy bảo trông mặt bạn tệ lắm."

Nói mới nhớ, Sugihara cũng sống ở khu này. Thật kỳ quặc khi bạn ấy không mách thầy giáo mà lại đi nói với Hisato.

"Mình muốn nhập hội với bạn nên đã xin về sớm đấy. Mio cũng cất công đi cùng mình."

Hisato nói nhẹ bẫng. Không biết cậu ta đã đoán được tới đâu rồi.

"Vậy chào nhé," Sugihara chỉ nói có thế rồi bỏ đi.

Hisato vừa nhìn theo bóng lưng ấy, vừa lẩm bẩm:

“Cậu ấy tuy hơi lập dị nhưng là người tốt nhỉ.”

"Ừ.”

Sau khi Sugihara đi khuất, nét mặt Hisato liền trở nên nghiêm trọng.

“Mặt bạn sao thế?”

“Không có gì.”

“Sao lại không có gì được cơ chứ?”

“Thật sự là không có gì mà.”

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Keisuke không sao ngăn nổi những giọt nước mắt đang rơi lã chã.

Rốt cuộc cậu đã kể cho Hisato nghe toàn bộ chuyện xảy ra tối hôm qua.

Mới nghe được nửa chừng, Hisato đã phẫn nộ: “Chuyện này kinh khủng quá.”

Điều đáng ngạc nhiên là Mika vẫn đến trường bình thường.

“Bạn không nhầm chứ?”

“Ừ, chính mắt mình đã trông thấy mà. Mình thấy bạn ấy chẳng khác gì so với mọi hôm cả. Mika vẫn cười khanh khách với các bạn xong còn nói tỉnh bơ là Ơ kìa, hôm nay Okuyama nghỉ học à’ cơ mà. Nếu bạn ấy gặp phải chuyện tệ hại gì đó, chắc không thể cư xử bình thường như thế được đâu.”

Keisuke như trút được gánh nặng, tới nỗi hai chân bủn rủn. Nếu vì chuyện tối qua mà Mika tự tử, hoặc cho dù cô bé không chết nhưng phải mang vết thương lòng suốt cuộc đời thì có lẽ

Keisuke sẽ không thể tha thứ cho bản thân, còn hơn cả cảm giác không thể tha thứ cho Tatsuya.

Nếu đúng là Mika không gặp phải chuyện gì thì tốt quá rồi.

Chắc hẳn vì mọi việc không suôn sẻ như ý mình nên Tatsuya mới bịa ra chuyện đó để trút giận. Vì không thể động tới Mika nên đổi lại nó mới đem Keisuke ra để đày đọa, mua vui.

"Trước mắt, mình sẽ thử bàn với chú mình xem nên làm như thế nào."

"Chú bạn là cảnh sát à?"

Hisato cười, mặc dù Keisuke đang hỏi một cách đầy nghiêm túc.

"Không phải, chú ấy đọc rất nhiều sách nên kiến thức phong phú lắm."

Tuy không hy vọng gì cho lắm nhưng Keisuke vẫn cúi đầu nói: "Nhờ bạn nhé."

"Nhưng mà trông mặt bạn tệ quá... Phải rồi, hay bây giờ chúng mình đến nhà của chú mình đi. Mình nghĩ là ở đó có cao dán đấy. Cũng không xa đây lắm đâu."

Hisato đã quyết chí làm như vậy. Về phần mình, Keisuke cũng hứng thú với người chú mà Hisato vẫn thường xuyên nhắc đến.

Keisuke định cất bọc cơm đang ăn dở vào cặp sách. Vừa mở khóa kéo, cậu nhác thấy sợi dây phơi quần áo đã lén lút lấy ở ban công đem đi. Cậu vội vàng dúi nó xuống đáy cặp. Chắc là Hisato chưa nhìn thấy đâu.

"Nào, đi thôi," Hisato đứng lên, đi trước.

"Nhưng, sao bạn lại phải xin về sớm để đến đây thế?"

Hisato ngoái lại.

"Thì mình đã bảo là nghe Sugihara nói mà. Mặc dù nhà bạn ấy có nhiều chuyện và bị đối xử như một đứa lập dị nhưng về bản chất bạn ấy là người tốt. Bạn ấy đã lo cho Keichan. Với lại..."

Đây là lần đầu tiên Hisato gọi Keisuke là "Keichan".

"Trước đây bạn từng nói với mình là '*Kể cả có xác chết trong khu đó thì người ta cũng chẳng tìm ra ngay được.*"

Suýt chút nữa thì Keisuke đã "a" lên một tiếng.

Cậu đã bị Hisato nhìn thấu tâm can.

Cậu tới đây vì nghĩ mình có thể treo cổ tự tử mà không bị ai quấy rầy. Và rằng, đó là cách duy nhất để cậu tạ lỗi với Mika và để có thể thoát khỏi Tatsuya.

16

Nhà của "chú" Hisato là một căn nhà gỗ hai tầng cũ kỹ, nằm cách ga chừng mười phút đi bộ.

Khu này có nhiều dinh cơ lâu đời, khuất sau những lùm cây, rộng đến nỗi không nhìn thấy nhà chính đâu, thậm chí có những tòa còn được chọn làm di sản văn hóa.

Nhà của chú Hisato cũng không thua kém gì về độ cũ kỹ. Căn nhà được bao quanh bởi hàng rào hoa chuông với cành lá mọc rậm rạp. Cánh cổng gỗ hơi xiêu vẹo, không làm tròn vai trò của một chiếc cổng cho lắm.

Ushijima.

Biển tên đề như vậy. Hình như Keisuke đã nhìn thấy cái tên này ở đâu đó. Cũng mới gần đây thôi. Nhưng cố mấy cậu cũng không nhớ ra nổi.

Vừa bước qua cổng, Keisuke trông thấy một lối đi nho nhỏ rải đầy những viên đá sỏi đẹp đẽ, dẫn thẳng đến cửa kéo cửa khu nhà chính.

"Bạn cứ tự nhiên nhé."

Thấy Hisato giục mời, Keisuke bèn đi theo sau. Hisato đưa tay đẩy nhưng hình như cửa đang khóa.

"Chắc họ ra ngoài rồi."

Hisato lấy chìa ra khỏi túi, đoạn mở cửa. Hình như cậu ta được giữ chìa khóa sơ cua.

Bước lên thềm sảnh rộng rãi, Keisuke trông thấy một hành lang lát ván cũ kỹ trải dài vào trong. Đang là giữa tháng Sáu mà không khí trong nhà lại hơi lành lạnh.

“Bên trong kia.”

Phía bên trái hành lang là cầu thang dẫn lên tầng hai, còn phía bên phải có tấm cửa kéo đang đóng, chắc bên trong có phòng ở. Cuối hành lang mờ tối là cánh cửa kính mờ, nơi ánh mặt trời chiếu vào.

Keisuke đi theo sau Hisato. Phía trong cánh cửa là phòng khách kiêm phòng bếp.

Sàn nhà cũ đến độ gọi là sàn lát ván thì nghe hợp hơn là sàn gỗ.

“Tổng thể căn nhà trông cũ đúng không? Nó được xây dựng từ cuối thời Taisho mà. Chỗ này vốn được ngăn riêng phòng bếp và phòng khách nhưng cô chú đã bỏ vách ngăn ra để dùng cho rộng rãi. Tổng diện tích phải trên hai mươi chiếu[*] đấy.”

Ở khu vực bếp có đặt một chiếc bàn ăn gọn gàng, còn phòng khách thì đặt một chiếc bàn thấp nom có vẻ nặng. Căn phòng rất thoáng, cảm giác như chỉ có những vật dụng tối thiểu cần thiết.

“Bạn cứ ngồi xuống đi.”

Nghe Hisato nói vậy, Keisuke ngồi xuống chiếc ghế xô pha xem ra cũng tương đối cũ. Chiếc ghế đỡ trọn cơ thể cậu một cách vững chắc chứ không có vẻ gì là lò xo sắp sửa bật tung ra.

Hisato đem một chiếc hộp gỗ tới.

“Đây là hộp cứu thương”

Hisato lấy miếng dán giảm đau ra rồi bảo Keisuke vén áo lên. Mặc dù lưỡng lự vì không muốn để Hisato trông thấy những vết thương của mình nhưng cuối cùng Keisuke vẫn vén áo lên. Đúng như cậu dự đoán, Hisato liền thốt lên: “Kinh khủng quá.”

“Không đến bác sĩ liệu có ổn không?”

“Không sao. Trông thế thôi nhưng cũng không đến nỗi đau lắm, với lại chắc là không bị gãy xương gì đâu.”

Keisuke không nói dối, nhưng vẫn còn một lý do khác khiến cậu không thể đến gặp bác sĩ. Song, cho dù đối phương có là Hisato đi nữa, cậu cũng không thể nói mình không đi bệnh viện vì không có tiền được.

“Asanuma Tatsuya đúng là thằng tồi. Mình nghĩ bạn nên trao đổi với thầy cô hoặc cơ quan nhà nước.”

“Cơ quan nhà nước á?”

“Nếu mình không nhầm thì Ủy ban quận có bộ phận chuyên tiếp nhận những chuyện kiểu này đấy, ngoài ra còn có Trung tâm tư vấn và hỗ trợ trẻ em nữa. Mình không rành lắm nhưng thi thoảng người ta vẫn đưa tin về những đứa trẻ bị ngược đãi được trung tâm đó bảo vệ đấy. Trốn vào mấy chỗ đó cũng là một cách.”

Đúng là có cách như vậy thật.

Cú sốc từ việc mất đi bố mẹ cộng thêm tình thế bị Michiko và Tatsuya lấn át đã khiến Keisuke dùng dằng mãi ở nhà Asanuma. Không chỉ có thế. Với tư cách là người giám hộ, hình

như Michiko có quyền ngang bố mẹ cậu. Nói "hình như" là bởi sau khi hoàn thành những thủ tục rối rắm, Keisuke chưa được nghe một lời giải thích nào từ những người lớn mà cậu có thể tin cậy cả.

"Mình có thể đi cùng bạn," Hisato tử tế nói.

"Ừ, để mình nghĩ xem," Keisuke trả lời mập mờ.

Kể từ ngay sau khi bắt đầu ăn nhờ ở đậu nhà Asanuma, Keisuke luôn cố tránh đối đầu với Michiko và Tatsuya. Cứ nghĩ đến những rắc rối mà cậu có thể sẽ phải hứng chịu nếu đối đầu với họ là Keisuke lại không cách nào đưa ra được quyết định. Bộ dạng toàn thương tích lần này của cậu là một ví dụ. Sẽ chẳng có gì tốt đẹp nếu cậu cả gan chống đối họ. Cậu đành nghĩ có khi cứ tỏ ra ngoan ngoãn lại hơn.

Nếu không phải là người ngày ngày sống chung với Michiko và Tatsuya, có lẽ sẽ không thể hiểu được tâm trạng này.

Đột nhiên Hisato nói "Phải rồi" như vừa chợt nghĩ ra điều gì.

"Hay bạn thử nói chuyện với bố của Asanuma? Ông ta có phải kiểu người hiểu chuyện không?"

Chuyện đó cũng là không thể.

"Ông ta không nghe đâu. Với lại, gần đây mình không thấy ông ta nữa."

"Ông ấy không có ở nhà ư?"

"Có thể ông ấy lại đi công tác đâu đó. Hơn nữa, mình không nghĩ là Tatsuya sẽ chịu nghe lời ông ấy đâu."

Keisuke nhớ lại câu chuyện mà Michiko và Tatsuya đã nói với nhau lúc nửa đêm. Keisuke chỉ kể cho Hisato nghe đoạn hội thoại đó chứ không nhắc gì đến quan hệ giữa hai người.

“Ôi, đập nước á... Nghe kinh khủng thế nhỉ.”

Hisato thở dài. Xem ra cuối cùng cậu ấy cũng đã hiểu được sự đáng sợ của hai mẹ con nhà đó.

Dán cao cho Keisuke xong, Hisato tự ý lấy dụng cụ và hạt cà phê, rồi bắt đầu pha cà phê bằng bình syphon. Mùi cà phê thơm lừng cả căn phòng.

“Bạn ở lại thêm chút nữa cũng được đúng không?”

Keisuke nhìn lên đồng hồ treo tường. Lúc này đang là giữa tiết thứ sáu. Cậu đáp: “Thêm chút xíu nữa thì được.”

“Cô chú của bạn không về à?”

“Họ chưa về đâu. Phải rồi, hay là lên phòng mình đi.”

Không khỏi ngạc nhiên, Keisuke liền hỏi lại.

“Bạn có phòng riêng ở đây á?”

“Ừ, ở tầng hai.”

Thấy Hisato đi ngay lên tầng hai, Keisuke bèn theo sau.

Leo hết bậc cầu thang thì thấy hành lang, một bên có ba phòng, bên còn lại có một phòng. Tất cả đều là phòng của kéo. Hisato mở cửa căn phòng nằm một mình một bên. Tiếng cửa nghe nặng trịch.

Quả nhiên, sàn nhà được lát ván, trong phòng có một chiếc bàn gỗ cũ và một chiếc giường gấp đơn giản. Dưới sàn nhà hầu như không còn khoảng trống nào.

Một mặt tường được làm thành giá sách, những cuốn sách xếp chật cứng trên giá, khiến căn phòng trông như thư viện. Không những thế, sách chất cao tới nỗi tưởng như chủ nhân

của chúng đang dùng sách và tạp chí để chơi trò rút gỗ Jenga vậy. Căn phòng có mùi ẩm thấp.

“Thi thoảng mình cũng cho lưu thông không khí, nhưng mà căn phòng vẫn hơi có mùi ẩm mốc nhỉ.”

Keisuke cảm thấy căn phòng hơi tối, không phải vì nhiều sách mà là vì cửa sổ hơi bé so với một căn phòng bình thường.

“Đây là phòng hướng Bắc nên vốn nó là phòng chứa đồ. Thế mà nó cũng rộng gần sáu chiếu[*] đấy.”

Nghĩ thế nào cũng không hiểu được, Keisuke đành đầu hàng:

“Nghĩa là nhà của chú bạn lại có phòng của bạn ư?”

Hisato cười vui vẻ.

“Xin lỗi, xin lỗi. Mình không định nói dối bạn đâu. Tại Keichan chuyện gì cũng hơi tí là ngạc nhiên nên mình thấy buồn cười quá. Mình xin bật mí là hiện giờ mình đang sống trong ngôi nhà này. Là ở nhờ ấy.”

Cuối cùng Keisuke cũng hiểu ra sự tình. Thì ra, Hisato cũng chung cảnh ngộ với cậu.

“Mình quê ở Hokkaido, vốn dĩ mình sống cùng bố mẹ ở đấy cơ. Gần nhà mình có một thảo nguyên vô cùng rộng lớn, ở đó có một loại cỏ hoang mọc tự nhiên, nhiều kinh khủng. Cùng họ với cỏ chè vè ấy. Từ nhỏ mình đã được phát hiện mắc hen suyễn, kiểu như viêm phế quản dị ứng mà nguyên nhân là do loại cỏ đấy. Vì vướng công việc của bố nên nhà mình không thể chuyển đi được, nhưng cũng không thể đốt sạch đống cỏ hoang

đấy, vì thế mà từ hồi lớp Năm mình đã đến ở nhờ nhà chú họ. Chú Ushijima là con của em trai bà mình.”

Keisuke lại “a” lên một tiếng nữa. Không phải vì cậu có thể dễ dàng hiểu được sơ đồ quan hệ phức tạp mà Hisato vừa nói. Mà là vì khi nãy nhìn thấy biển tên Ushijima trước cửa nhà, cậu không nhớ đã nhìn thấy cái tên đó ở đâu, nhưng giờ thì cậu đã nhớ ra. Trong tờ địa chỉ liên lạc cậu được phát ngay sau khi nhận lớp, có một học sinh ở cuối phần địa chỉ nhà có ghi chữ “Chủ hộ: Ushijima".

Địa chỉ của Keisuke cũng có ghi “Chủ hộ: Asanuma”, vì thế lúc đó cậu đã nghĩ hóa ra cũng có bạn đang ở nhờ nhà Ushijima, giống như mình ở nhờ nhà Asanuma. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Keisuke cũng không tò mò muốn biết gì thêm.

Thì ra, người đó chính là Hisato.

Nhưng Keisuke cũng lại nghĩ, tuy cậu ấy giống mình nhưng thực chất thì khác xa một trời một vực.

“Căn phòng này vốn là kho sách của chú. Vì là phòng hướng Bắc nên sách sẽ không bị ố vàng. Cảm giác được vùi mình giữa đống sách thật tuyệt vời đúng không. Thật ra mình cũng có phòng ở hướng Nam nhưng mình hay nằm đây đọc sách rồi ngủ luôn. Mặc dù việc đó không tốt cho phế quản của mình cho lắm.”

“Thế chú bạn sẽ vào đây để lấy sách à?”

“Chú cần gì đâu. Phòng đọc sách và kho sách ở tầng một còn nhiều sách gấp mấy lần ở đây ấy chứ.”

17

Rốt cuộc ngày hôm đó, Keisuke đã ra về trước cả khi gặp mặt *chú*.

Bởi nếu không tự tử nữa thì cậu vẫn phải đi mua đồ.

Keisuke ghé vào siêu thị, vừa đẩy xe vừa nhặt những món đồ ghi trong giấy. Xem ra bữa tối nay sẽ là món okonomiyaki. Trong lúc cậu đang đi đến quầy bột mì sau khi đã bỏ thịt ba chỉ vào giỏ thì có ai đó chọc vào lưng cậu.

Keisuke ngoái lại, thấy Mika đứng đó trong bộ đồng phục. Đôi mắt tinh nghịch đang tươi cười.

"Okuyama, bạn đang làm gì thế? Hôm nay bạn nghỉ học à?" Mika nói bằng giọng trêu chọc, đoạn nhòm vào giỏ đồ. "Bạn bị sai vặt à?"

Đáng ra trong tình huống này Keisuke phải thấy xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chạy trốn nhưng có một chuyện nhất định cậu phải nói.

"Này, nhưng mà mặt bạn sao thế?"

"Không có gì. Về chuyện hôm qua, cho mình xin lỗi nhé. Tại Tatsuya cứ nài nỉ mình."

"Chuyện gì cơ?"

"Thì chuyện mình giới thiệu Asanuma cho bạn ấy."

“À, chuyện đó hả,” Mika gật đầu. “Đằng nào thì bạn cũng bị nó bắt ép đúng không. Bạn không cần bận tâm đâu. Nhưng thật sự là bạn không sao chứ?”

“Không tệ như những gì bạn thấy đâu.”

Cách nói chuyện vô tư của Mika đã cứu rỗi tâm hồn Keisuke. Nhìn vào giỏ đồ của cô bé, Keisuke thấy có socola hạnh nhân và bánh pudding.

“Bạn có bị Asanuma đeo bám không?”

“Có, có đấy,” Mika nhăn mặt nói, trong lúc đang phân vân giữa các loại khoai tây chiên giòn trên kệ. “Nó cứ lèo nhèo rủ mình đi hát karaoke nên mình đành đi rồi bỏ về giữa chừng.”

“Bạn đã đi á? Nó không làm gì bạn chứ?”

Mika khẽ phì cười.

“Mình không vào quán đâu. Mình phát hiện nó đã bốc phét về chuyện sẽ có thêm mấy đứa con gái đi cùng, với cả nó còn bảo sẽ gọi cả bọn con trai đến nữa, nên mình đã viện cớ để chuồn về trước.”

Keisuke không khỏi ngạc nhiên, thằng Tatsuya đó mà chịu ngoan ngoãn để Mika ra về sao. Mika cười híp cả mắt.

“Mình bảo nó bố mình là cảnh sát đấy.”

“Ôi, thật á?”

“Asanuma cũng phải xoắn luôn.”

“Oách thật. Bố bạn là cảnh sát cơ.”

“Giỡn chơi thôi.”

“Bạn... nói dối nó á?”

“Nói dối đấy. Bố mình đúng là công chức nhà nước thật, nhưng chỉ là nhân viên quèn, quản lý đường sá gì đấy thôi.”

Xem ra cô bạn Mika này sẽ biết cách đối phó với Tatsuya. Keisuke cảm thấy yên tâm phần nào.

“Tốt rồi.”

“Đừng bảo bạn đang lo lắng cho mình đấy nhé?”

“À, ùm, một chút thôi.”

"Thank you. Mà này, bạn nên chườm lạnh cái mặt kia đi.”

“Mình biết rồi.”

Mika bỏ túi khoai tây chiên giòn vào giỏ, nói: “Mình cũng phải mua đồ giúp mẹ nên gặp bạn sau nhé,” đoạn đi mất.

Dĩ nhiên, Keisuke không thể về nhà mà trách thẳng mặt Tatsuya rằng: “Hôm qua mày đã nói dối đúng không?” Chỉ cần biết Mika vẫn bình yên vô sự và không thù hằn gì mình là cậu đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Lúc Keisuke đưa túi đồ cho Michiko, dường như cô ta cũng nhận ra những vết bầm tím trên mặt cậu. Trong một thoáng, cô ta tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng rồi lại quay mặt đi ngay. Chắc vì cô ta nhận ra đây là tác phẩm của Tatsuya nên định lờ đi chăng. Keisuke không hy vọng nên cũng chẳng thất vọng.

Ngày hôm sau, rồi cả ngày hôm sau nữa, Tatsuya cũng không đem chuyện Mika ra nói với Keisuke thêm lần nào.

Xem ra ngay cả Tatsuya một khi đã thất bại thì cũng mất luôn hứng thú.

Vào cuối tuần, cuối cùng Keisuke cũng được gặp chú Ushijima Hajime.

Mika cũng đi cùng. Lúc nghe Keisuke và Hisato trò chuyện, Mika nói mình cũng muốn đến nên Hisato đành chiều theo.

Hajime 35 tuổi, là một người đàn ông cởi mở, với mái tóc cắt ngắn gọn gàng, hai hàng lông mày dày rậm trên khuôn mặt tròn vo, mỗi khi cười là không còn nhìn thấy mắt đâu nữa.

Misao, vợ Hajime, 32 tuổi, kém chồng ba tuổi, là một người phụ nữ còn vui vẻ, hoạt bát hơn cả Hajime, với cách nói chuyện rõ ràng, rành rọt.

Năm người ngồi quây xung quanh chiếc bàn thấp trong phòng khách, trước mặt mỗi người là một chiếc bánh bông lan cuộn do chính tay Misao làm và một cốc hồng trà.

“Hai cô chú yêu nhau lắm.”

Tiệc trà vừa bắt đầu, Hisato đã bất ngờ nói như vậy.

“Cái thằng bé này,” Hajime lườm cháu, nét mặt không có vẻ gì là ngượng ngùng cho lắm.

“Nhưng cháu nói đúng còn gì.”

“Ừ thì thế.”

Ngồi bên cạnh, Misao mỉm cười, không tỏ ra thẹn thùng gì mấy.

“Wow, thích thế,” mắt Mika bừng sáng long lanh. “Tuyệt thật.”

Sau đó, Hisato khéo léo đưa ra chủ đề để Hajime thể hiện được sự uyên bác của mình. Đặc biệt khi nói về lịch sử hay khoa học tự nhiên, Hajime có thể tuôn ra một tràng toàn những từ ngữ Keisuke còn chưa nghe đến bao giờ. Cậu chỉ còn biết tâm phục khẩu phục, cứ như là trong đầu Hajime đã có sẵn cuốn bách khoa toàn thư vậy.

“Chú làm nghề gì thế ạ?” Mika hỏi.

“Chú ấy là phó giáo sư môn Văn học Nhật ở trường đại học đấy.”

Hisato nhắc tên một trường đại học dân lập nổi tiếng mà ngay cả Keisuke cũng biết.

“Chú siêu quá...” Mika thực lòng cảm phục. “Liệu cháu có vào được trường đấy không ạ?”

“Chú nghĩ chỉ cần chăm chỉ học ôn một chút là ổn.”

“Tuyệt. Chú ấy bảo chỉ cần một chút là ổn kìa.”

Cả bốn người còn lại cùng cười vang.

Khi cuộc trò chuyện tạm lắng xuống, nhân lúc Mika đứng lên đi rửa tay, Hajime liền tỏ vẻ nghiêm nghị, nói:

“Chú đã nghe Hisato kể về hoàn cảnh của cháu. Đúng là hơi tệ đấy nhỉ. Nếu chú giúp được gì thì cứ để chú giúp nhé.”

Kể từ sau khi bố mẹ qua đời, Keisuke không còn hiểu được cảm xúc của chính mình nữa. Có lúc dù nhìn thấy hay nghe thấy gì cậu cũng hoàn toàn vô cảm, nhưng lại có lúc chỉ vì một chuyện rất nhỏ cũng đủ khiến cậu đột nhiên khóc sướt mướt. Như lúc này cũng vậy, Hajime vừa dứt lời, nước mắt Keisuke đã lăn từng giọt xuống bàn.

“Mới mười hai tuổi đầu đã phải một mình ôm gánh nặng to lớn như thế, thật tội cho cháu. Chú ấy tuy mặt tròn nhưng là người tương đối đáng tin cậy đấy. Có gì cháu cứ nhờ chú ấy nhé.”

Nghe Misao nói, nước mắt Keisuke càng tuôn rơi.

“Câu em vừa nói có vấn đề rồi. Về mặt khoa học, mặt tròn chẳng liên quan gì tới tính cách cả, Hajime chu miệng nói.

“Em đang khen anh cơ mà.”

“Rồi, rồi. Cháu xin.”

Nghe Hisato nói bằng giọng ông cụ non, ai nấy đều bật cười. Sau đó nét mặt Hajime nghiêm túc trở lại.

“Chú nghe nói người phụ nữ có tên là Asanuma Michiko đã trở thành người giám hộ của cháu, nhưng chắc chắn một người giám hộ sẽ phải chịu những ràng buộc và phải tuân thủ rất nhiều điều. Tuy cháu vẫn còn là trẻ vị thành niên nhưng nói gì thì nói cô ta cũng đang giữ tài sản của người khác. Keisuke đã bao giờ nhận được những thứ như là liệt kê tài sản hay báo cáo thu chi gì chưa?”

“Chưa ạ.”

Chẳng có cái gì cụ thể hết. Michiko chỉ nói đi nói lại câu “Cô sẽ giữ gìn cẩn thận” mà thôi.

Hajime khoanh tay, ậm ừ.

“Chú có một người bạn học cùng đại học hiện đang làm luật sư. Chú cũng không rành chuyên môn lắm nên để lần tới chú hỏi thử cậu ấy xem thế nào.”

“Vâng ạ.”

Tuy đáp vậy nhưng Keisuke nửa mừng, nửa lo sợ rắc rối.

“Tóm lại, nếu chú còn nghe Hisato kể chuyện mặt cháu bị bầm tím thêm một lần nào nữa thì cho dù cháu có phản đối thế nào, chú vẫn sẽ làm những gì mình cần làm đấy nhé. Đúng ra chú phải hành động ngay bây giờ rồi nhưng xem ra cháu không muốn nên chú sẽ theo dõi tình hình thêm một thời gian nữa xem sao.”

Keisuke gật đầu mấy cái, cánh tay vẫn áp lên mắt để che đi những giọt lệ.

Quay lại sau khi đã rửa tay xong, Mika hỏi: “Đã có chuyện gì vậy?”

18

Tatsuya không còn động tay động chân với Keisuke thêm lần nào nữa, cứ như thể nó đã nghe được cuộc trò chuyện giữa Keisuke và chú Hajime vậy.

Thi thoảng Keisuke cũng cay cú khi bị nó vật ra nhưng ít nhất thì cũng không có hành động bạo lực kiểu gây thương tích. Có thể là, Tatsuya đã thành thật khi nói rằng "Tao chưa bao giờ động tay động chân với ai".

Theo những gì Keisuke nghe được từ Mika thì hình như kể từ sau đó Tatsuya cũng không lại gần cô bé nữa. Xem ra chiêu bịa chuyện bố làm cảnh sát thực sự có hiệu quả.

Sau lần đó, Keisuke vẫn đến nhà Ushijima với tần suất khoảng hai lần một tháng. Không gì sánh bằng niềm vui thích khi được lắng nghe kho tàng kiến thức vô tận của Hajime.

Bước vào kỳ nghỉ hè, Keisuke hầu như ngày nào cũng tới nhà Ushijima.

Miễn là cậu hoàn thành nhiệm vụ mua đồ vào buổi chiều cũng như các việc nhà khác mà Michiko sai bảo thì cô ta sẽ không càm ràm gì. Còn Tatsuya có vẻ bận chơi bời với đám bạn mới quen từ hồi lên cấp hai nên không rảnh để kiếm chuyện gây sự với Keisuke nữa.

Mặt khác, trường đại học của Hajime được nghỉ hè nên ngày nào anh cũng ở nhà.

“Ba người hay bốn người thì cũng như nhau ấy mà,” Misao nói vậy khi đãi Keisuke món mì Ý sở trường của mình cho bữa trưa. Ngay cả Mika, tuy không đến mức ngày nào cũng đến, nhưng cũng cứ cách ba ngày là lại ghé qua nhà Ushijima một lần. Có lần cô bé còn đem theo bánh quy tự nướng và được mọi người khen nức nở.

Chuyện xảy ra khi tháng Tám đã trôi qua được một tuần.

Suốt hai ngày liền Keisuke không có lúc nào rảnh rỗi để đến nhà Ushijima.

Ngày thứ nhất cậu bị sai ở nhà vì sẽ có người giao hàng tới, còn ngày hôm sau, gã mặc áo bảo hộ lao động lần trước đến từ sáng sớm rồi ở lì trong phòng, sai Keisuke đi mua bia rồi mua thêm đồ nhắm. Kể từ khi Thần Chết biến mất, gã bắt đầu ngang nhiên đến khu chung cư này. Vẫn là cái ánh mắt xảo trá giống như khi người ta gian lận thi cử vậy.

Keisuke không bắt gặp người đàn ông nào khác, xem ra Michiko đã rút bớt số nhân tình xuống còn một người.

Hôm sau nữa, từ sáng sớm Keisuke đã nhanh nhảu giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa rồi mau mau chóng chóng ra khỏi nhà trước khi Michiko kịp nghĩ ra thêm việc gì cho cậu.

Lúc Keisuke bấm chuông cửa sau hai ngày không đến, Misao là người ra đón tiếp. Ngay lập tức cậu nhận ra nét mặt có gì đó khác với mọi khi.

Misao tỏ ra áy náy, nói: “Hisato có chút việc nên đã đi vắng rồi.” Xem ra Keisuke khó mà hỏi Hisato đi đâu được.

“Thế thì ngày mai cháu đến ạ.”

“À, có thể Hisato sẽ không quay trở về một thời gian. Thằng bé đến nhà họ hàng mà. Nó dặn cô nhắn với cháu là nó sẽ gọi điện cho cháu đấy.”

Kiểu nói chuyện quanh co chẳng hợp với Misao chút nào. Keisuke cúi chào cảm ơn rồi ra khỏi cổng.

Tối hôm đó, cậu nhận được điện thoại từ Hisato. Lúc chuyển máy cho Keisuke, Michiko lườm cậu cháy mặt.

“Mình xin lỗi. Gọi điện thế này chắc phiền bạn lắm nhỉ,” đoán được tình hình nên Hisato nói lời xin lỗi.

“Bạn không cần để ý đâu. Mà bạn có chuyện gì à?”

"Ừm…”

Hiếm khi thấy Hisato lúng búng như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nhà Ushijima?

“Thực ra mình đã về quê rồi.”

“Quê, ý bạn là Hokkaido ấy à?”

“Đúng vậy. Họ hàng mình xảy ra chút chuyện không may. Chắc tạm thời mình chưa thể quay lại đó được.”

“Đừng bảo là bạn sẽ chuyển trường luôn đấy nhé?”

Đến lúc này Keisuke mới nghe thấy tiếng cười của Hisato.

“Không có chuyện đó đâu. Cùng lắm mình sẽ quay trở lại trước học kỳ hai.”

Keisuke nửa vui mừng, nửa luyến tiếc. Tóm lại, có khả năng cậu sẽ không được gặp Hisato lâu nhất là đến trước học kỳ hai. Đồng thời, điều đó cũng có nghĩa cậu sẽ không còn nơi nào để

đi nữa. Cậu không thân thiết với nhà Ushijima đến mức dám đến đó một mình.

“Bạn giữ gìn nhé,” Keisuke chào bằng câu nói không hợp hoàn cảnh cho lắm, đoạn cúp máy.

Ngày hôm sau, Keisuke đến thư viện để giết thời gian, nhưng vẫn vật vờ không biết làm gì cho hết ngày. Do dự chán chê, cuối cùng cậu lấy hết can đảm, gọi điện tới nhà Mika.

Một người đàn ông nghe máy với giọng nói có vẻ hơi bực tức. Keisuke đoán đó là bố của Mika. Keisuke xưng tên và hỏi xem Kizaki Mika có nhà không.

“Mika đến nhà họ hàng rồi, tạm thời con bé sẽ không về.”

Đây có thật là bố của cô bạn Mika lúc nào cũng tươi cười thân thiện không nhỉ. Keisuke đành nói “Cháu xin lỗi” rồi cúp máy.

Tuy một người về quê, một người đến nhà họ hàng, nhưng cả hai đều sẽ không quay về trong một khoảng thời gian. Cho dù tự nhủ với lòng mình rằng đó chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên, song Keisuke vẫn không thể ngăn nổi nỗi bất an đang dấy lên trong lòng.

Sau hôm Keisuke gọi điện tới nhà Mika, có một đôi nam nữ lạ mặt ghé thăm nhà của Tatsuya. Việc Tatsuya có mặt ở nhà vào lúc đó, xem ra là vì họ đã có hẹn từ trước chứ không phải tình cờ. Lý do là vì Michiko cũng ngồi cùng nó, mặt mày hậm hực, khó chịu.

Keisuke ở trong phòng, nghe ngóng tình hình.

Đôi nam nữ đó lặp đi lặp lại những câu hỏi đại loại như quan hệ bạn bè của Tatsuya, hay vào ngày này ngày nọ, nó đã ở đâu,

làm gì. Với cách nói chuyện nhẹ nhàng, họ sẽ hỏi đi hỏi lại cho đến khi Tatsuya chịu trả lời nghiêm túc. Lúc cuối, họ còn nhắc đến tên của Hideaki nữa.

Keisuke đoán họ là người của cảnh sát.

Đến lúc này, cho dù Tatsuya có bị cảnh sát tìm gặp rồi bị đưa đi cải tạo thì Keisuke cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Vấn đề là nó đã gây ra chuyện gì mới được.

Nỗi lo của Keisuke ngày một lớn. Lẽ nào việc này có liên quan đến Mika và Hisato? Một chuyện ghê gớm tới nỗi cảnh sát phải vào cuộc?

Chỉ cần hỏi thẳng hai người đó là biết ngay. Cậu muốn nói chuyện với họ càng sớm càng tốt...

Thế nhưng, cả hai đều không quay về cho đến tận khi kỳ nghỉ hè kết thúc.

Sáng hôm khai giảng học kỳ hai, Keisuke không trông thấy bóng dáng Mika.

Về phần Hisato, tuy hội ngộ sau một thời gian dài không gặp, nhưng không hiểu sao trông cậu ta có vẻ đăm chiêu và hơi xa cách. Keisuke đang định chủ động hỏi han tình hình thì lại đến giờ sinh hoạt lớp mất tiêu.

Đứng trước mặt đám học sinh đang nhốn nháo sau kỳ nghỉ hè, thầy chủ nhiệm Harashima lên tiếng.

"Bạn Kiza Mika đã chuyển trường vì lý do cá nhân."

Cả lớp đồng loạt ồ lên.

“Không thể tin được. Tao chẳng nghe nó nói gì cả. Chuyện này là sao...”

Keisuke bắt đầu thở gấp.

“Mika sẽ không nói cụ thể là chuyện gì đâu.”

Keisuke nghe tiếng mấy đứa con gái chơi thân với Mika đang xì xào với nhau.

Bình tĩnh nào. Hít thở sâu nào. Chắc chắn là không có chuyện gì đâu.

“Trật tự, cả lớp trật tự,” thầy Harashima đập bốp bốp quyển sổ điểm danh lên mặt bàn. “Thầy bảo trật tự cơ mà.”

Cuối cùng những tiếng nhao nhao cũng lắng xuống.

“Bố mẹ Mika đã đến gặp thầy và gửi lời xin lỗi của Mika đến các em, bạn ấy xin lỗi vì chuyển trường đột ngột quá nên không đến chào cả lớp được. Nhưng bạn ấy có gửi quà chia tay, bây giờ thầy sẽ phát cho lớp mình. Nào, các em ngồi bàn đầu hãy lên lấy về rồi chuyển cho các bạn ngồi sau nhé.”

Không được rồi, gay to rồi. Mình khó thở quá.

“Này, Okuyama, đưa đây nhanh lên.”

Bị đứa ngồi sau chọc vào lưng, Keisuke mới nhận ra món quà đã được chuyển đến bàn mình.

Cậu lấy phần của mình rồi đưa cho bạn ngồi sau. Quà chia tay là một chiếc khăn tay bọc trong giấy gói quà của một trung tâm thương mại nổi tiếng.

“A, là khăn tay.”

“Trời, dễ thương quá.”

Đây đó, lũ bạn cất lên những câu nói vô tâm.

Keisuke ngoái nhìn Hisato ngồi chếch phía sau. Hisato mang bộ mặt tức giận mà Keisuke chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Mọi thứ trước mặt cậu bỗng tối sầm. Cậu chúi mặt xuống bàn, không sao ngẩng lên được.

“Thưa thầy, bạn Okuyama bị sao ấy ạ.”

Bạn nữ ngồi bên cạnh cất tiếng.

Vào giờ nghỉ giải lao sau khi học xong tiết một, Hisato đến phòng Y tế thăm Keisuke.

“Bạn sao rồi?”

“Mình không sao. Chỉ là chứng tăng thông khí thôi. Đến tiết ba mình sẽ về lớp. Nhưng này, đừng bảo chuyện của Kizaki là do thằng Tatsuya đấy nhé.”

Hisato cắn môi, mặt vẫn ngoảnh đi chỗ khác, không đáp lại câu hỏi của Keisuke.

“Nếu bạn biết chuyện gì thì nói cho mình với.”

“Thằng đó không liên quan. Bề ngoài là vậy.”

“Bạn nói bề ngoài là có ý gì? Còn nữa, lý do bạn về quê là gì?”

“Như mình đã nói trước đây thôi.”

Keisuke chưa từng thấy Hisato nói chuyện úp mở như thế bao giờ.

“Mình hiểu rồi. Mình sẽ hỏi thẳng Tatsuya.”

Hisato lẳng lặng nhìn vào mắt Keisuke, sau đó cứ thế rời khỏi phòng Y tế.

* * *

Tatsuya không đến trường.

Suốt kỳ nghỉ hè, nó cứ lải nhải “Sang kỳ hai tao chẳng muốn đi học”, chắc vì thế nó đã bùng học ngay ngày đầu tiên.

Rốt cuộc, ngày hôm đó Keisuke và Hisato cũng cứ gượng gạo, hai đứa hầu như không nói với nhau câu nào.

Keisuke đi mua đồ xong xuôi rồi về nhà đợi. Đến khoảng tám giờ thì Tatsuya về. Quả nhiên nó đã trốn học đi chơi, người ngợm sặc mùi thuốc lá.

"Tatsuya."

“Gì?”

Tatsuya hé miệng, ra bộ khó hiểu.

“Keichan, sao tự nhiên mày lại nghiêm túc thế?”

“Có phải mày đã làm gì Kizaki không?”

"Hả?”

Nhìn điệu bộ giả ngây giả ngô của Tatsuya, Keisuke từ hoài nghi chuyển sang tin chắc.

Thật không thể tin nổi chuyện như vậy đã thật sự xảy ra.

“Mày đã làm chuyện kinh khủng gì đó với Kizaki đúng không?”

“Này, mày lại mè nheo gì thế?”

Keisuke lao vào Tatsuya song nó đã kịp xoay người né nhanh như chớp khiến cậu không thể ra tay được.

“Mày đang nói chuyện đời thuở nào thế?” Tatsuya cười nhăn nhở.

“Mày đã làm gì hả? Thằng súc sinh”

“Nghe này, người làm chuyện đó là anh Matsuda. Chứ tao chẳng làm gì hết. Thật đấy. Con bé Kizaki ấy, nó cứ khóc lóc kêu gào *Không, đừng*. Kể cũng tội nghiệp.”

Keisuke tự nhận thấy máu đang tắc nghẽn ở hai bên thái dương đến mức đau đớn. Từng giọt nước mắt rơi xuống sàn.

“Mày... đã đứng nhìn sao?”

“Đừng có kích động, Keichan.”

Keisuke ngồi dậy, gào lên một cách vô nghĩa, sau đó cậu lao tới ôm ngang chân Tatsuya.

Bị tấn công bất ngờ, lần này Tatsuya ngã dập mông xuống sàn. Keisuke trèo lên bụng nó, đánh liên tiếp vào cánh tay đang che mặt của nó.

“Rồi rồi, tao biết rồi. Tao sẽ xin lỗi mà.”

Tatsuya, hầu như chỉ phòng ngự, cất lên cái giọng như rên rỉ.

Keisuke sực tỉnh, xuống khỏi người Tatsuya.

“Đau quá,” Tatsuya lẩm bẩm đứng dậy, sửa lại mớ tóc rối. Trông nó chẳng có vẻ gì là bị thương tích. Nó cười nham hiểm.

“Tao thề, tao chả làm cái đếch gì cả. Lần trước anh Matsuda nhờ nên tao mới rủ nó đi thôi. Chứ con bé Kizaki đó không phải gu của tao.”

Tatsuya kẹp điếu thuốc vào miệng rồi châm lửa.

“Lần trước con ranh ấy nói dối là có bố làm cảnh sát. Chuyện đó làm bọn anh Matsuda tức điên.”

“Matsuda là cái thằng học lớp Tám ấy à?”

“Thôi đừng, mày mà chống đối anh Matsuda thì không xong đâu. Với lại giờ anh ta cũng không đến trường đâu.”

“Nhà anh ta ở đâu?”

“Tao đã bảo thôi rồi còn gì. Tao chịu. Chỉ vì cái thằng Morota bạn thân của mày mách lẻo nên cả bọn bị gọi lên tòa án gia đình đấy. Rồi còn bị nhà trường mời lên, giờ cả ba đứa cùng hội với Matsuda đều đang phải cấm túc ở nhà. Bây giờ mày mà trâng

tráo vác mặt đến đấy, nói thật tao không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Cả Mika lẫn gia đình nó đều không ý kiến gì mà mày lại đi chĩa mồm vào, đúng là dở người. Cả cái thằng Morota nữa."

Cơn giận dữ lại trỗi dậy đến nỗi các đầu ngón tay của Keisuke như đang run rẩy.

Cuối cùng cậu cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra vào mùa hè vừa rồi.

Mặc dù không biết Tatsuya đóng vai trò đầu sỏ tới mức độ nào, nhưng rõ ràng cái thằng học khóa trên tên là Matsuda cùng đồng bọn của nó đã bạo hành Mika. Có lẽ trước cú sốc của con gái, bố mẹ Mika đã quyết định đưa cô bé đi đâu đó rồi cứ thế chuyển trường luôn.

Keisuke nghĩ đến nỗi đau của Mika và gia đình cô. Xem ra vì muốn tránh điều tiếng nên gia đình Mika mới đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Còn Mika, cô bé chỉ thông báo gián tiếp cho mỗi mình Hisato - người mà cô bé có tình cảm đặc biệt. Hisato vì tức giận nên đã báo cảnh sát.

Hình phạt dành cho bọn Matsuda chỉ đơn giản là cấm túc tại gia, quá nhẹ so với suy nghĩ của Keisuke. Chắc vì lo sợ chúng sẽ trả đũa nên vợ chồng Ushijima mới phải đưa Hisato về quê.

Keisuke, mặc dù cũng giận Hisato vì đã đối xử lạnh nhạt với mình, song cậu cho rằng việc Hisato không nói gì với cậu chắc hẳn là vì lo lắng cho cậu - một kẻ vốn chẳng có nơi nào để thoát thân.

Điều đáng nói là liệu Hisato quay về lúc này có ổn không. Chắc gì sau này cậu ấy vẫn được an toàn. Cậu ấy định tự bảo vệ mình bằng cách nào đây.

Mấy người lớn từng đến nhà Michiko hồi nọ quả nhiên đúng là người của cảnh sát hoặc cơ quan nhà nước. Chắc chắn họ đến để hỏi chuyện Tatsuya vì cho rằng nó là đồng lõa hoặc nhân chứng. Dù vậy, Keisuke tin câu "Tao chẳng làm gì hết" của Tatsuya là thật. Vì nếu làm thì nó đã tự hào về chuyện đó rồi.

"Nào, đừng có nổi nóng vì mấy chuyện như thế" Tatsuya vỗ vào vai Keisuke. "Keichan, mày thích con bé Mika nhỉ. Tao hiểu tâm trạng của mày. Nếu mày chịu nói trước thì tao đã cho vào xếp hàng cùng rồi. Nhưng mày phải xếp thứ năm đấy."

Keisuke không còn sức lực để đánh Tatsuya một lần nữa.

"Gu của tao không phải mấy con nhãi ranh như Kizaki, mà phải kiểu như người phụ nữ ở cái nhà mà thằng Morota đang ở nhờ ấy. Nếu tao không nhầm thì cô ta tên là Misao nhỉ. Nếu có thể cưỡng ép những người đàn bà lớn tuổi ấy nằm bất động thì... Aa, mới nghĩ thôi đã không chịu nổi rồi."

Keisuke nghĩ cậu phải làm gì đó với thằng khốn này.

Cho dù có phải đánh đổi bằng mạng sống của bản thân, cậu cũng phải làm gì đó với thằng Asanuma Tatsuya này.

"Có lần một là sẽ có lần hai. Hoặc, đúng là tao thích phụ nữ hơn tuổi thật. Này Keichan, mày nghĩ sao? Mẹ mày cũng được đấy chứ. À nhưng đừng có nói với đứa nào đấy nhé. Không chúng nó lại tưởng tao mắc chứng phức cảm Oedipus."

Keisuke lao ra khỏi nhà. Cậu thấy chân đau khủng khiếp, hóa ra cậu chưa xỏ dép. Đến lúc này rồi, Keisuke chẳng còn tâm trạng đâu mà quay về, đành cứ thế đến khu đất nơi có căn nhà đã bị thiêu rụi. Gần đây, cậu không ghé thăm thường xuyên, đã gần hai tuần rồi cậu chưa tới đó. Lúc này đây, cậu đang cảm

thấy nhớ da diết cái nơi cậu từng được sống chung một mái nhà với bố mẹ.

“Cái gì thế này.”

Lúc đầu, Keisuke cứ ngỡ mình nhầm chỗ. Cậu vội vàng nhìn xung quanh đặng xác nhận lại. Quả đúng là nơi này rồi. Một ngôi nhà mới đang bắt đầu được xây.

Những thanh trụ đứng sừng sững, vật liệu gỗ chất đầy trên nền đất trống, bên dưới lớp bạt phủ. Thậm chí người ta còn dựng hẳn một nhà vệ sinh tạm bợ ở góc khu đất.

Keisuke đọc dòng chữ trên tấm biển màu trắng dựng ở đấy.

Chủ công trình là một đơn vị thi công khá nổi tiếng ở vùng này. Không lẽ Michiko đã bán tháo lô đất này rồi? Cho dù có là người giám hộ đi chăng nữa, liệu cô ta có quyền tự ý làm vậy hay không?

Quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc khiến Keisuke không thể suy nghĩ thông suốt được.

Cậu cứ lang thang vô định. Một giờ sáng, thấy Keisuke ngồi tần ngần trên ghế đá công viên, mấy chú cảnh sát mặc đồng phục đã giúp cậu. Ngay cả lúc ngồi trên ghế sau của xe cảnh sát để các chú đưa về nhà, hình ảnh bố mẹ, Mika rồi cả Hisato và vợ chồng Ushijima đang tươi cười rạng rỡ vẫn cứ quẩn quanh trong đầu Keisuke như thể đang oán trách cậu vậy.

Chương hai

1

"Tòa tuyên án."

Giọng của chủ tọa phiên tòa vang vọng khắp phòng xử.

"Phạt bị cáo mười lăm tháng tù giam. Tuy nhiên, tòa cho phép bị cáo hưởng án treo trong vòng hai năm tám tháng. Sau đây, tòa sẽ trình bày lý do đưa ra phán quyết này. Bị cáo có thể đứng nghe được không?"

Bị cáo Hirano Masashi, chớp chớp mắt ngập ngừng như mọi khi, khẽ đáp: "Vâng."

Ở hàng ghế luật sư, Okuyama Keisuke và luật sư Shiraishi Makoto ngồi kế bên quay sang nhìn nhau.

Thôi, cũng tạm chấp nhận được.

Makoto tỏ ra rất bình thường, một kết quả không tốt cũng chẳng xấu.

Đám đông đến tham dự phiên tòa bắt đầu xôn xao bàn tán. Không phải vì đây là một phán quyết bất ngờ, mà vì họ đã sớm dự đoán được kết quả này.

Với một vụ án không có gì đặc biệt như thế này, thật hiếm thấy khi có đến phân nửa số ghế dự khán được lấp kín. Song, ngay khi tòa tuyên án, đám đông bắt đầu lục tục đứng dậy ra về.

Phần lớn trong số họ đều không liên quan gì đến phiên xét xử này, nói cách khác họ là đám đông đến tham dự vì hiếu kỳ. Chưa kể, nếu ví đây là rạp chiếu phim thì họ là những vị khách bỏ về mà không thèm xem phần hậu kết.

Keisuke quan sát phản ứng của ba vị thẩm phán. Trông họ chỉ hơi đỏ mặt hoặc thoáng lộ vẻ căng thẳng chút xíu. Tuy cố tình tỏ ra không quan tâm, nhưng kỳ thực có không ít thẩm phán luôn để tâm đến phản ứng của những người đến dự khán phiên tòa.

Việc đưa ra một phán quyết nhàm chán không phải là lỗi của hội đồng xét xử. Lỗi là ở đám đông cuồng dự khán đã tự ý kỳ vọng vào *một điều gì đó*. Trong các phiên tòa tại Nhật, kỳ tích sẽ không xảy ra.

Keisuke cũng suýt chút nữa thì chuẩn bị đồ ra về, nhưng cậu đã kịp dừng tay.

Nếu ngay đến luật sư cũng rục rịch cất tài liệu trước cả khi tòa đọc xong phán quyết thì quả thực là không hay. Mặc dù vậy, Keisuke cũng đã bắt đầu chuyển dần mối quan tâm sang vụ tiếp theo.

Với tòa án dân sự Nhật Bản, nơi tự hào về tỷ lệ xét xử đúng người, đúng tội đạt đến 99,9%, thì việc đưa ra phán quyết "Có tội nhưng hoãn thi hành án" được cho là một đích đến an toàn. Thân làm luật sư nhưng Keisuke cũng rất hiếm khi phải đối mặt với giây phút tòa đưa ra phán quyết nghẹt thở "có tội hay vô tội".

Trong vụ này, tội mà Hirano gây ra, nói theo ngôn ngữ đời thường là "tội giật đồ".

Luật hình sự không có quy định về "tội giật đồ". Đại khái, người ta chia thành các tội trạng xếp theo mức độ nặng dần gồm: trường hợp chiếm đoạt tài sản một cách nhanh chóng rồi tẩu thoát được gọi là "tội trộm cắp tài sản", trường hợp vừa chiếm đoạt tài sản vừa đe dọa được gọi là "tội cưỡng đoạt tài sản", còn trường hợp gây thương tích dù chỉ một chút được gọi là "tội cố ý gây thương tích và cưỡng đoạt tài sản".

Vào buổi tối cách đây khoảng chừng ba tháng, Hirano chạy đuổi theo một người phụ nữ 63 tuổi bấy giờ đang đi bộ trong một khu dân cư, định giật chiếc túi xách trên tay bà ta. Lúc này, người phụ nữ không chịu buông tay nên y đã trừng mắt lên chửi bới: "Bỏ tay ra, con mụ già". Nạn nhân vì bất ngờ nên đã lỡ buông tay ra và bị y cướp mất túi. Nhưng khi chạy được mấy chục mét, Hirano bị người qua đường chứng kiến sự việc bắt lại. Vì vậy, có thể nói là không có thiệt hại gì về người và của.

Tuy nhiên, không biết là do nạn nhân cứ một mực nói rằng mình "suýt chết vì sợ" hay do công tố viên phụ trách vụ việc thấy khó ở trong người mà Hirano lại bị khởi tố về "tội cưỡng đoạt tài sản".

Tóm lại, phiên tòa hôm nay tập trung vào việc xét xử xem câu "Bỏ tay ra, con mụ già" có được coi là đe dọa hay không.

Chủ tọa phiên tòa kết án bị cáo về "tội trộm cắp tài sản". Theo Keisuke thì đây là một phán quyết hợp lý. Thậm chí, cậu còn muốn hỏi những người đã ra về trong hụt hẫng xem rốt cuộc họ kỳ vọng điều gì ở phiên tòa này.

Cũng giống như phiên xét xử công khai Hirano lần này, không ít trường hợp công việc của một luật sư do tòa án chỉ

định từ đầu đến cuối chỉ mang tính chất là người tham dự để đáp ứng yêu cầu về mặt pháp luật. Năm thì mười họa cũng có những phán quyết được in đậm trong lịch sử tố tụng, nhưng phải nói rằng những vụ việc như vậy thực sự rất hiếm.

Và sự việc hiếm hoi ấy đã xảy ra cách đây ba tháng.

Shiraishi Shinjiro - một luật sư do tòa án chỉ định, đã lật ngược vụ án mà bất kỳ ai, dù nghĩ thế nào cũng tin rằng bị cáo chính là thủ phạm.

Bị cáo là một người đã có năm tiền án, tiền sự về tội cướp giật. Mấu chốt dẫn đến việc y bị bắt giữ nằm ở lời khai của một phụ nữ 73 tuổi, cho rằng đã bị y tấn công bằng thủ đoạn giống hệt như từ trước tới nay. Sau đó, dựa theo lời thú nhận của bị cáo, người ta đã tìm ra chiếc khăn tay của nạn nhân từ bụi cây ở gần nhà riêng của người này. Đây là vụ án đúng người đúng tội điển hình, kèm theo cái được gọi nôm na là "vạch trần bí mật".

Tuy nhiên, khi đưa ra xét xử công khai, bị cáo bắt đầu khẳng định mình bị oan. Shinjiro tin vào lời nói của bị cáo, ông đã vạch trần hành vi bức cung cũng như bịa đặt lời khai bằng những câu hỏi dẫn dụ và cuối cùng giành được phán quyết trắng án của tòa. Không những thế, thủ phạm bị bắt giữ trong một vụ án khác gần như cùng thời điểm đã thú nhận mình chính là kẻ gây ra vụ này, càng thu hút sự chú ý của dân chúng. Không chỉ được đưa lên chương trình Wide-show trên tivi hay đăng trên tạp chí tuần mà ngay cả các tờ báo lớn cũng có hẳn một loạt bài đưa tin về vụ việc. Hơn nữa, người ta thậm chí còn xôn xao về một chuyện ngoài lề: cô gái xinh đẹp luôn ngồi cạnh luật sư Shinjiro trên bản tin thời sự là ai?

Shiraishi Shinjiro là chủ văn phòng luật nơi Keisuke đang làm việc, còn nữ luật sư trẻ tuổi luôn xuất hiện bên cạnh chính là con gái ông, Shiraishi Makoto.

Kể từ sau vụ xoay ngược tình thế đó, đây đã là vụ thứ ba văn phòng Shiraishi phụ trách được tòa đưa ra phán quyết, nhưng không hiểu người ta điều tra được ở đâu và mong đợi chuyện gì sẽ xảy ra mà đám đông cuồng nhiệt hay đôi khi là cả các phóng viên cũng tìm đến. Cả Keisuke lẫn Makoto đều mong đám đông bớt quan tâm, và rằng sắp sửa đến lúc họ phát chán cho mình nhờ. Có điều, cả hai cũng có chút đồng cảm với hội đồng xét xử, những người đang phải chịu căng thẳng khi đột nhiên có thêm nhiều người đến theo dõi phiên tòa.

Keisuke một lần nữa đưa mắt nhìn xuống hàng ghế dự khán.

Những anh chàng không phải sinh viên hay thực tập sinh vẫn đang nán lại đây, họ đến dự phiên tòa này không phải để nghe phán quyết. Keisuke cũng đã nhẫn mặt họ rồi. Họ chính là fan hâm mộ của Makoto.

Một trong những điều khiến Keisuke ngạc nhiên khi bước chân vào giới luật sư chính là việc giới này có rất nhiều mỹ nữ. Lắm lúc lướt qua những cô gái xinh đẹp đang đi lại trong tòa án, Keisuke cứ ngỡ họ đến quay phim truyền hình hoặc là người mẫu đến làm chứng cho phiên tòa xét xử người nổi tiếng, để rồi sau đó mới vỡ lẽ họ là công tố viên. Tương tự với các nữ luật sư hoặc nữ thẩm phán. Nghe đâu đám đông cuồng nhiệt với các phiên tòa còn có hẳn "idol" cho riêng mình.

Makoto cũng là một trong những người có lượng fan cố định, cô còn được một tờ tạp chí lớn có số ra hằng tuần mời tham gia phỏng vấn cho chiến dịch "Những nữ chiến sĩ đẹp mê hồn". Theo lời kể của Makoto thì cô đã "từ chối trong vòng một nốt nhạc".

Cuối cùng, Keisuke rời khỏi tòa án sau khi gặp Hirano và xác nhận anh ta không có ý định kháng cáo.

Đang là mùa mưa, những đám mây nặng nề trôi. Chiều nay Keisuke cũng có việc phải ra ngoài nên mong trời đừng mưa. Cậu và Makoto quyết định tạm thời sẽ quay trở về văn phòng. Họ không kiếm được nhiều đến mức có thể đi taxi. Từ ga Sakuradamon, họ lên tàu điện ngầm, hướng về văn phòng nằm ở cổng phía Tây ga Ikebukuro. Có thể nói khoảng thời gian chưa đến hai mươi phút này cũng chính là lộ trình đi làm hằng ngày của họ.

Trước khi ngồi vào hàng ghế trên chuyến tàu tương đối vắng vẻ, Keisuke và Makoto đã chuyển sang nói về vụ bạo hành phụ nữ mà phiên xét xử sơ thẩm sẽ bắt đầu vào tuần sau. Tại phiên tòa đó, Makoto sẽ là luật sư bào chữa chính, còn Keisuke đảm nhận vai trò trợ lý.

Keisuke luôn nghĩ Bộ tư pháp có sự tính toán hơn thiệt rất kỳ quặc.

Chẳng hạn như vụ Hirano khi nãy, họ không mời bồi thẩm viên.

Họ áp dụng chế độ bồi thẩm đoàn cho những phiên tòa *chật cứng người tham dự,* xét xử các vụ án được cả xã hội quan tâm như giết người hay cưỡng dâm. Vụ việc mà Keisuke và Makoto

sẽ phụ trách từ tuần sau chính là một vụ xét xử có bồi thẩm đoàn như vậy. Chế độ này đã có từ thời Keisuke bắt đầu chính thức học luật. Chính vì vậy, có thể nói cậu gần như không lạ lẫm gì với khái niệm này. Song, luật sư trưởng Shiraishi hay Ebisawa Koichi - một luật sư đàn anh của Keisuke, đến bây giờ vẫn chưa thôi than phiền. Họ cảm thấy khó khăn vì phải đưa ra những chiến lược khác hoàn toàn so với kiểu xét xử truyền thống trước đây. "Khoan bàn đến tốt xấu nhưng chưa gì đã thấy sặc mùi phim ảnh rồi" chính là câu cửa miệng của Shiraishi.

"Bị cáo vẫn khẳng định hành vi của hắn đã được đối phương đồng ý đấy."

Makoto nhíu cặp lông mày hài hòa của mình. Keisuke cảm thấy, mặc dù đang nói chuyện trên tàu điện ngầm nhưng Makoto vẫn nói hơi to. Dầu vậy, cậu yên tâm đôi chút khi thấy cô dùng từ *hành vi*. Có lúc chuyện trò hăng say quá, Makoto còn nói thẳng toẹt là "hình dạng khi dương vật cương cứng" mà chẳng buồn quan tâm xem mình đang ở đâu. Họ đã từng bị đám nhân viên văn phòng mặc vest nhìn với ánh mắt sửng sốt.

"Chỉ có mỗi luận điểm đó thôi à?" Keisuke đáp bằng giọng giữ ý.

"Đúng vậy. Đâm ra lại thành cãi cùn và thế là có lợi cho nạn nhân rồi còn gì. Bởi thế tôi mới muốn nhấn mạnh với bồi thẩm đoàn về mối quan hệ giữa hai người đó, xét từ những hành động trong quá khứ. Theo tôi thấy thì nạn nhân là kẻ bắt cá hai tay. Trong cơn tuyệt vọng vì bị người yêu mới trách cứ, cô ta bèn nói mình bị ép phải quan hệ. Kể ra mà có ảnh hai người giơ tay chụp trên giường thì tốt."

Keisuke vội vàng giả bộ tìm tài liệu.

2

"Văn phòng luật Shiraishi" chỉ cách cửa ra phía Tây của ga Ikebukuro khoảng vài phút đi bộ.

Xét về địa thế thì nó nằm ở khoảng giữa Nhà hát kịch Tokyo và trường Đại học Rikkyo - một vị trí không tồi. Tuy nhiên, tòa nhà văn phòng lại tương đối cũ. Họ thuê phòng trên tầng năm của một tòa nhà phức hợp nơi thang máy phát ra những âm thanh lạ lùng.

Năm Keisuke tốt nghiệp đại học là năm cuối cùng áp dụng song song cả hai chế độ thi cũ và mới. Keisuke không học lên cao học vì tốn cả thời gian và tiền bạc, thay vào đó cậu tham dự kỳ thi thử rồi tiến thẳng đến kỳ thi chính thức. Tóm lại là kỳ thi tư pháp theo kiểu cũ. Chính vào năm tốt nghiệp đại học đó, Keisuke đã thi đỗ ngay lần thử sức đầu tiên. Sau khi kết thúc khóa đào tạo tư pháp, Keisuke được tuyển vào văn phòng luật này nhờ lời giới thiệu của một đàn anh học khóa trên thời đại học.

Lẽ ra Keisuke có thể lựa chọn con đường làm thẩm phán hoặc công tố viên, nhưng cậu đã từ bỏ trước cả khi thử sức. Dĩ nhiên, một phần lý do là vì cánh cửa bước chân vào con đường đó rất hẹp. Nhưng trước hết, Keisuke thấy mình không thể trở

thành một công tố viên suốt ngày chăm chăm vào việc khép tội bị cáo, buộc họ phải gánh những hình phạt dù chỉ hơi nặng một chút. Còn nếu trở thành thẩm phán, cậu sẽ phải tuyên bố mức án phạt từ chính miệng mình. Cũng có khi sẽ là án tử hình. Keisuke không đủ tự tin để có thể chịu đựng được sức ép nặng nề ấy.

Không biết từ khi nào, Keisuke đã bắt đầu nghĩ rằng cậu muốn được cứu giúp những người vốn không có một ai cứu giúp. Cậu không mấy khi nói ra với người khác về ước mong trở thành một luật sư giống như anh chàng luật sư trong bộ phim Gái điếm mà Hisato từng cho cậu xem ngày xưa - một con người nhìn bề ngoài thì không có gì đáng nói nhưng ẩn sâu bên trong là cả một bầu trời chính nghĩa.

Đừng có nói những lời hoa mỹ.

Keisuke nghe thấy giọng nói của chính mình.

Đã từng có một người khiến Keisuke phải căm hận từ tận xương tủy. Mặc dù chưa nghĩ đến thủ đoạn giết người cụ thể nào, nhưng không biết bao nhiêu lần cậu đã thầm mong hắn biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng mặt khác, mỗi lần nguyền rủa hắn như vậy, trong đầu cậu lại dấy lên suy nghĩ: “Mày có tư cách để kết tội người khác hay không?”

Đó là lý do thật sự giải thích cho việc Keisuke không nhắm tới vị trí công tố viên hoặc thẩm phán.

“Bọn cháu về rồi đây.”

“Vất vả cho hai đứa rồi.”

Vừa trông thấy Keisuke và Makoto bước vào văn phòng, Shibuya Miwako khi đó đang dọn dẹp bàn tiếp khách đã cất tiếng. Miwako là nhân viên hành chính, tuổi tầm bốn mốt, bốn hai gì đó.

Tiếp đến là tiếng của luật sư trưởng Shiraishi Shinjiro.

“Hai đứa vất vả rồi.”

Trên mặt bàn, những tập hồ sơ không còn nhét vừa giá để tài liệu xếp thành một chồng cao đến nỗi tưởng như sắp đổ tới nơi, che khuất nửa khuôn mặt của Shiraishi. Keisuke đã thông báo cho Shiraishi kết quả phán quyết trước khi rời khỏi tòa.

“Gần như chúng ta dự đoán nhỉ. Hai đứa cũng chấp nhận được kết quả này đúng không?”

Chất giọng sang sảng tự nhiên của Shiraishi được tôi luyện qua những lần đứng trong phòng xử án.

“Con thấy chấp nhận được,” Makoto trả lời trước. “Bị cáo cũng nói là sẽ không kháng cáo.”

“Cháu cũng vậy,” Keisuke đáp gọn lỏn.

Vậy là kết thúc những bình luận xoay quanh phiên xét xử lần này. Nếu là luật sư do bị cáo chỉ đích danh thì có thể sẽ phải gặp mặt bị cáo để trao đổi về những chuyện tiếp sau, nhưng với luật sư do tòa án chỉ định thì trên thực tế đến đây là hết nhiệm vụ. Còn cả núi việc cần họ xử lý. Lấy đâu ra thời gian để cấn cá mãi một vụ.

Keisuke lại gần bàn làm việc của Shiraishi để báo cáo.

“Lát nữa cháu sẽ đến chỗ ông Umeda để nghe chuyện. Vụ đang đi dạo thì bị chó cắn phải khâu năm mũi ấy ạ. Ông ấy bảo tiên lượng không được tốt lắm.”

Shiraishi Shinjiro vốn rất giỏi xử lý các vụ án hình sự. Ở ông toát ra phong thái của một người thầy giáo cấp hai tốt bụng, nhưng bên trong lại là ngọn lửa chính nghĩa hừng hực cháy. Thế nhưng, ông cũng lại có câu cửa miệng là "Làm *tố tụng hình sự* không ra tiền".

Nói một cách sỗ sàng thì chính vì không có tiền nên người ta mới đi trộm, cướp. Khó mà bỏ tiền túi ra để thuê luật sư. Cũng không phải là không có những vụ án mà bị cáo là người giàu có, nhưng những người như thế bình thường đã có sẵn luật sư thân cận bên cạnh rồi. Chính vì thế, Shiraishi quyết định làm mảng *tố tụng dân sự* cốt để kiếm kế sinh nhai.

Tuy rạch ròi như vậy nhưng không biết có phải vì ý thức rằng mình không giỏi trong các vụ dân sự hay không mà Shiraishi lại giao phần lớn các vụ dân sự ông nhận được cho ba luật sư cấp dưới của mình.

Dạo gần đây, thi thoảng cũng có những vụ Shiraishi giao cho Keisuke một mình xử lý. Trong vụ lần này, nguyên đơn đang đòi khởi kiện với số tiền yêu cầu bồi thường lên tới năm triệu yên, vì lý do khi ông này chìa tay về phía con chó mà một người quen đang dắt đi dạo thì bị nó cắn, phải khâu mất năm mũi. Mặc dù cho rằng yêu cầu này không thấu tình đạt lý nhưng trước tiên Keisuke vẫn phải đến nghe ông ta giải thích. Trên đời này, nếu ai cũng khiêm nhường và cẩn trọng thì đâu cần đến tòa án nữa.

Nếu như trong tố tụng hình sự, việc đi đến phán quyết buộc tội được coi là kết quả đã định sẵn thì trong tranh chấp dân sự, lý tưởng nhất là hòa giải đôi bên. Cũng có những luật sư khi lôi

vụ án ra tòa kiện tụng đã bị hội đồng xét xử nhìn bằng ánh mắt đầy lộ liễu như muốn nói: “Anh đang gây phiền toái cho chúng tôi”. Bản thân Keisuke cũng từng trải qua chuyện đó.

“À không, thật ra là...” Shiraishi gãi soàn soạt lên mớ tóc rối bời không được chải chuốt mấy. “Nếu luật sư Okuyama đồng ý thì tôi định sẽ nhờ anh Ebisawa phụ trách vụ đó.”

Shiraishi gọi Keisuke là "luật sư Okuyama" như một minh chứng cho việc ông coi cậu là một người chững chạc, trưởng thành. Ban đầu Keisuke cảm thấy hơi ngượng ngùng nhưng gần đây cuối cùng cậu cũng quen với cách gọi đó.

Ebisawa là một luật sư làm việc cho văn phòng này. Ebisawa 40 tuổi, kém Shiraishi, người năm nay vừa bước sang tuổi 52 đúng một giáp. Makoto 27 tuổi, còn Keisuke năm nay 25, đều còn rất trẻ. Bởi vậy trong mắt họ luật sư Ebisawa mang hình tượng của một người chỉ huy chiến đấu. Keisuke sẽ rất áy náy nếu để Ebisawa đi giải quyết hậu quả của một vụ chó cắn.

“Nhưng cháu nghĩ mình có thể xoay xở vụ này được.”

Nghe Keisuke thỏ thẻ phản biện như vậy, Shiraishi liền bật cười: “Không phải thế.”

“Đang có một vụ khác người ta yêu cầu đích danh cậu. Xem ra có vẻ thú vị đấy.”

“Chỉ đích danh cháu ấy ạ?”

Shiraishi phe phẩy tập hồ sơ trước mặt Keisuke khi đó đang tỏ ra đầy kinh ngạc.

“Đây là hồ sơ tôi lấy được từ Hội luật sư...” Shiraishi đeo cặp kính lão mỏng, vừa kiểm tra hồ sơ vừa giải thích cho Keisuke. “Bào chữa cho bị cáo của một vụ cưỡng đoạt tài sản gây chết

người. Xem nào, bị cáo chưa có tiền án, tiền sự. Thậm chí còn chưa từng bị gửi hồ sơ điều tra lên viện kiểm sát chứ đừng nói là có tội. Không rõ lịch sử bắt giữ thế nào. Phía tòa án đã chỉ định luật sư theo vụ này và cũng đã mở được ba buổi thảo luận trước phiên tòa rồi. Nhưng đột nhiên bị cáo lại đòi tự mời luật sư."

Luật sư do tòa án chỉ định là chế độ nhà nước sẽ chỉ định luật sư thay cho bị cáo trong trường hợp người này không có khả năng mời luật sư vì lý do tài chính hoặc vì không quen biết luật sư nào phù hợp. Nếu không có lý do thực sự khách quan và chính đáng thì bị cáo không có quyền yêu cầu thay đổi luật sư.

Tuy nhiên, họ có một cách khác.

Đó là tự thuê luật sư. Bị cáo có quyền thuê luật sư vào bất kỳ thời điểm nào, ngay cả giữa phiên tòa. Khi đó, luật sư do tòa chỉ định sẽ được miễn trách nhiệm.

Tội cưỡng đoạt tài sản gây chết người được xử như tội giết người cướp của. Theo quy định của Luật hình sự, khung hình phạt dành cho tội danh này chỉ có thể là "tù chung thân" hoặc "tử hình". Nếu bị cáo phạm tội lần đầu và chỉ có một nạn nhân thì trên thực tế có thể sẽ không bị tử hình, nhưng khó tránh khỏi án tù chung thân. Xem ra bị cáo cũng muốn làm mọi cách, đánh đổi gia tài để mời luật sư giỏi. Keisuke rất hiểu tâm trạng đó, nhưng...

"Người được chỉ định là cháu sao ạ?" quả thực cậu vẫn không sao lý giải được.

"Đúng là như vậy đấy."

Shiraishi gật đầu, đoạn nhìn Keisuke mỉm cười.

“Bị cáo khẳng định mình vô tội. Tức là phủ nhận tội danh đấy.”

Makoto đang đọc hồ sơ trên bàn làm việc của mình bỗng dưng ngẩng mặt lên. Xem ra cô ấy đã nghe được câu chuyện.

Những vụ án phủ nhận tội danh được ví như tâm điểm chú ý của tòa án hình sự. Có thể nói đây là cơ hội để người luật sư thể hiện tài năng của mình. Vì trước mặt anh ta là cả một bức tường 99,9% chắn lối.

Shiraishi lại nhìn xuống tập hồ sơ.

“Lúc mới bị bắt, bị cáo đưa ra những lời khai không rõ ràng, nhưng không lâu sau đó bị cáo đã nhận tội và bị khởi tố. Vậy mà đến gần đây bị cáo lại chuyển hướng sang phủ nhận tội danh. Nghe đâu bất chấp việc bị cáo phủ nhận tội danh, luật sư được tòa chỉ định phụ trách vụ này lại thuyết phục là *Nếu anh gây ấn tượng xấu thì có khả năng sẽ bị tử hình đấy. Đến nước này rồi đừng cố vùng vẫy vô ích nữa mà hãy xin tòa xem xét các tình tiết giảm nhẹ đi.*”

Đọc đến đây, Shiraishi liền ngẩng đầu lên.

“Bởi vậy, bị cáo mới muốn đổi luật sư.”

Một chuyện thường gặp trong các vụ án hình sự. Không chỉ thường gặp mà phải nói là toàn trường hợp như vậy. Có điều, đây vẫn chưa phải là lời giải đáp cho thắc mắc của Keisuke: “Tại sao lại là mình?”

Shiraishi nói tiếp:

“Bị cáo đã nói ra tên của luật sư Okuyama và yêu cầu tòa án đề nghị cậu bào chữa cho mình. Bị cáo còn nói ngay lúc này chưa thể trả thù lao cho cậu nhưng sau này sẽ tìm cách. Bởi vì bị

cáo biết chắc rằng cậu sẽ không từ chối. Ha ha, người này xem chừng hơi vị kỷ đấy nhỉ."

Bên dưới cặp kính lão, đôi mắt vốn dĩ lúc nào cũng nghiêm nghị của Shiraishi thoáng mỉm cười.

"Lúc đầu tôi nghĩ chắc là người này lại nghe được đánh giá về văn phòng của chúng ta ở đâu đó rồi ôm niềm hy vọng mong manh là có thể xoay ngược tình thế chăng, nhưng anh ta lại chỉ đích danh luật sư Okuyama. Vì thế, tôi đoán không chừng đó là người quen của cậu."

"Người đó tên là gì ạ?"

Chỉ cần hỏi tên là mọi chuyện sẽ rõ ràng.

"Xem nào, Ando Tatsuya, hai mươi tư tuổi, hiện trú tại quận Itabashi, Tokyo."

"Ando, Tatsuya."

Đột nhiên, Keisuke cảm thấy ớn lạnh đến gai người như thể đang phải chống chọi với cơn gió âm độ vậy.

Lẽ nào...

"Ừm..., người này đã từng đổi họ. Cho đến trước năm mười lăm tuổi thì họ của anh ta là Asanuma. Cậu biết người này chứ?"

Không thể nhầm lẫn được. Đó chính là Tatsuya. Nhịp thở của Keisuke bắt đầu trở nên gấp gáp. Ý thức được điều đó, cậu cố gắng thở chậm lại.

Chúng mình là họ hàng với nhau mà, phải thân thiết với nhau nhé.

Bất giác Keisuke có cảm giác tựa như vừa bị ai đó gọi tên, cậu nhìn ra xung quanh.

Khuôn mặt tươi cười của Tatsuya hiện lên mờ ảo trên khung cửa sổ ướt nước mưa.

3

Quay trở về bàn làm việc của mình, Keisuke bắt đầu đọc lướt qua đống hồ sơ đính kèm cùng những thông tin mà nhân viên hành chính Shibuya Miwako đã gấp rút thu thập cho cậu.

Vụ án xảy ra vào ngày 28 tháng Hai, cách đây khoảng bốn tháng

Honma Yasumitsu (35 tuổi, trú tại Nishitokyo) làm việc cho công ty vận tải Maruoka có địa chỉ ở khu Itabashi đã bị tấn công bởi một tên trộm đột nhập vào văn phòng từ cửa ra vào. Xét từ tình hình, có thể phán đoán rằng đó là thời điểm ngay trước khi Honma đóng cửa chuẩn bị ra về sau khi tất cả các nhân viên khác đều đã rời khỏi công ty. Ngoài ra, dựa vào lời khai của nhân chứng cũng như mức độ thương tích của nạn nhân, cảnh sát suy đoán thủ phạm đã ra tay trong khoảng từ chín giờ năm phút đến chín giờ ba mươi phút tối.

Honma bị đánh mạnh vào phần gáy bằng một thanh gậy cứng và ngã úp mặt xuống bàn.

Cửa chính nhìn ra đường cái bị khóa trái nên người ta cho rằng hung thủ đã lẻn vào từ cửa sau thường ngày vẫn được những nhân viên ở lại làm thêm giờ sử dụng để ra vào. Hung thủ đã lấy đi tổng cộng chín trăm ba mươi tư nghìn yên tiền

mặt từ két sắt trong văn phòng, bao gồm số tiền thu được ngày hôm đó cộng với số tiền mặt được cất giữ phòng khi cần kíp, sau đó y đã bỏ trốn.

Thường ngày Honma rất chịu khó gọi điện cho vợ nhưng hôm đó quá mười giờ đêm mà Suzuka - vợ nạn nhân vẫn không thấy chồng liên lạc gì. Thấy lạ nên chị đã gọi vào số di động rồi gọi đến văn phòng của chồng. Không có ai nghe máy, Suzuka đâm lo lắng, liền gọi taxi tới nơi làm việc của chồng cách nhà chừng hai mươi phút đi bằng ô tô để xem tình hình. Đến nơi, chị thấy hầu hết đèn đóm bên trong tòa nhà đều đã tắt nhưng dàn nóng của điều hòa lắp ở bên ngoài thì vẫn đang chạy. Cảm thấy có điều bất ổn, Suzuka đẩy cửa văn phòng ở tầng một nhưng không thấy khóa.

Bước vào bên trong, chị bật công tắc đèn ở gần cửa và phát hiện một người đàn ông trông giống chồng mình đang nằm úp mặt xuống bàn, máu chảy ra từ phần đầu. Khi lại gần và xác nhận đó chính là chồng mình, chị liền gọi cấp cứu đồng thời báo cảnh sát ngay lập tức. Lúc được phát hiện, Honma Yasumitsu vẫn còn sống. Anh được chuyển ngay đến bệnh viện để cấp cứu, nhưng đã qua đời vào ngày mùng một tháng Ba. Nguyên nhân tử vong do chấn thương sọ não, tụ máu dưới màng cứng cấp tính, đồng thời xuất huyết dưới nhện do bị bầm giập phần đầu.

Không tìm thấy đồ vật gì được cho là thủ phạm bỏ quên ở hiện trường. Ngoài ra, còn có bằng chứng cho thấy hung thủ đã cố tình né tránh hai chiếc camera an ninh. Nhiều khả năng đây là người biết rõ nội tình.

Ba ngày sau, cảnh sát điều tra ngẫu nhiên Ando Tatsuya, 24 tuổi (trú tại Itabashi, Tokyo) và thi hành lệnh bắt giữ vì nghi ngờ y có hành vi đột nhập nơi ở của người khác. Khoảng một tháng trước khi xảy ra vụ việc, Ando bị công ty vận tải Maruoka sa thải (chính xác là hủy ngang hợp đồng) vì lý do thái độ làm việc không tốt. Y được coi là một trong số các kẻ tình nghi. Từ kết quả điều tra, cảnh sát đã củng cố nghi ngờ về việc Ando đã có hành vi cưỡng đoạt tài sản gây chết người và tái bắt giữ y vì cáo buộc này.

Lý do dẫn đến việc Ando bắt giữ bao gồm:

Thứ nhất, Honma Yasumitsu (sau đây gọi là "nạn nhân") là Chief Manager (chức vụ tổ trưởng thông thường) của văn phòng đó, phụ trách phân công công việc cho những nhân viên không chính thức. Ngay trước khi thôi việc, Ando Tatsuya (sau đây gọi là "bị cáo") đã chỉ trích và có cuộc tranh cãi nảy lửa với nạn nhân vì cho rằng việc anh ta bị sa thải là do nạn nhân toàn giao cho anh ta những công việc quá sức nhằm hạ thấp đánh giá. Mặc dù chưa đến mức động thủ nhưng anh ta cũng đã liên tục có những lời lẽ mang tính chất đe dọa khiến cho nhiều nhân viên khác có mặt tại đó phải đứng ra giảng hòa.

Thứ hai, qua lời khai của những người xung quanh thì rõ ràng tại thời điểm xảy ra vụ án, bị cáo đang ở vào tình cảnh túng quẫn vậy mà cảnh sát lại phát hiện mười tờ mười nghìn yên để hớ hênh trong ngăn kéo tủ tại căn hộ của y. Người ta đã tìm thấy *dấu vân tay của nạn nhân* trên ba trong tổng số mười tờ tiền này.

Thứ ba, cảnh sát đã phát hiện khu đất nơi có căn hộ bị cáo đang ở có vết tích đào bới trong thời gian gần đây, tại đó có chôn một chiếc dùi cui ba khúc bằng kim loại. Mặc dù chiếc dùi cui này có dấu hiệu bị tẩy rửa song cảnh sát vẫn tìm thấy vết máu, tuy rất ít của nạn nhân còn lưu lại trên đó.

Thứ tư, trước đây khi nghe đồng nghiệp của mình nói rằng "Ở công ty vận tải Maruoka, từ xưa đã có rất nhiều khách hàng trả tiền mặt nên cứ đến cuối tháng là trong két sắt phải có đến gần một triệu yên tiền mặt", bị cáo đã tỏ ra cực kỳ hứng thú.

Thứ năm, tối hôm xảy ra vụ án, khi người phụ nữ (63 tuổi) sống ở căn hộ phía bên kia đường đối diện với công ty vận tải Maruoka nghe thấy tiếng động lạ (tiếng ai đó đóng cửa vội), bà ta liền nhìn ra ngoài từ cửa sổ tầng hai nhà mình và chứng kiến một người đàn ông trông giống hệt bị cáo đang chạy trốn từ cửa sau của công ty này. Cách đó một tháng, người phụ nữ này đã từng có cuộc cãi vã với bị cáo khi y ném vỏ lon cà phê rỗng vào vườn nhà bà, vì thế bà ta vẫn còn nhớ đặc điểm nhận dạng của bị cáo. Bà ta khai rằng tuy chỉ nhìn thấy từ sau lưng nhưng dáng người đó đích thị là bị cáo, không thể nhầm lẫn được, cả chiếc áo khoác lông vũ mà thường ngày bị cáo vẫn mặc hay chiếc mũ len đặc trưng của bị cáo đều rất quen. Trong cuộc thực nghiệm sau đó, người phụ nữ này cũng đã chỉ đúng chiếc mũ len trong số rất nhiều chiếc mũ.

Thứ sáu, cảnh sát đã nhận được một cuộc điện thoại nặc danh được cho là giọng nói của một phụ nữ trung niên, không phải người phụ nữ kể trên, trình báo rằng: "Sau hôm xảy ra vụ án, Ando Tatsuya đã đến quán nhậu, trong lúc xem chương

trình thời sự trên tivi đưa tin về vụ án, y đã cười và nói rằng *Kẻ nào dám coi thường thằng này sẽ phải chịu kết cục như thế đấy.* Y cũng đã trả hết các món nợ ghi sổ của mình". Vì là cuộc gọi từ bốt điện thoại công cộng nên cảnh sát không rõ người gọi điện là ai. Quán nhậu Matsumoto (địa chỉ ở khu Itabashi) này là nơi bị cáo thường lui tới, và đúng như lời trình báo của người phụ nữ nọ, bị cáo đã tự mình trả hết số tiền ghi nợ, ước chừng khoảng hai trăm nghìn yên.

Thứ bảy, không có nhân chứng hay bằng chứng nào có thể chứng minh bị cáo đã ở đâu vào tối hôm đó.

Còn về các điều kiện khác...

Khoảng thời gian gây án được suy đoán căn cứ vào việc có ba nhân viên khác đã ra về trước nạn nhân vào lúc chín giờ năm phút. Ngoài ra, thời điểm người phụ nữ sống ở nhà đối diện nghe thấy tiếng động lạ và nhìn ra ngoài cửa sổ rơi vào khoảng chín giờ ba mươi phút, lúc này đèn trong văn phòng đã tắt. Người phụ nữ khai rằng sau đó bà ta vẫn ngồi đọc sách bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, đến khoảng mười giờ ba mươi thì thấy đèn bật trở lại. Điều này trùng khớp với thời gian vợ nạn nhân chạy đến văn phòng tìm chồng.

Ngoài ra, không có mâu thuẫn với tình trạng thương tích theo kết quả giải phẫu của bên pháp y.

Ngay sau khi bị bắt giữ, bị cáo đã đưa ra những lời khai mập mờ, không rõ ràng nhưng trải qua quá trình điều tra, bị cáo đã nhận tội.

Không có bằng chứng trực tiếp, cũng không có lời thú nhận mang tính chất quyết định theo kiểu vạch trần một bí mật nào

đó.

Keisuke ngẩng mặt lên khỏi tập hồ sơ đính kèm.

Cậu có biết vụ án này.

Song, cậu chỉ coi nó như là một trong những tin tức vô can với mình, kiểu như vụ tai nạn liên hoàn xảy ra ở Hokkaido, hay vụ tàu trật bánh xảy ra ở Kyushu.

Bình thường Keisuke không mấy khi xem tivi, cũng không có thói quen thường xuyên điểm lại các bản tin nhanh trên Internet. Bận tối mắt tối mũi suốt ngày, cậu lấy đâu ra thời gian để quan tâm quá nhiều đến một vụ án cưỡng đoạt tài sản gây chết người *bình thường*. Vả lại, quan trọng hơn cả là cậu sao có thể ngờ được Tatsuya lại chính là nghi can của vụ án.

"Cậu định thế nào?"

Sực tỉnh bởi giọng nói lúc nào cũng sang sảng của luật sư trưởng Shiraishi, Keisuke liền ngẩng đầu lên.

"Chú có thể. từ chối giúp cháu được không ạ?"

"Ồ, thế ư?"

Shiraishi chỉ thoáng tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng không hỏi lý do. Dường như ông cũng cảm nhận được Keisuke có lý lẽ riêng chứ không phải là sợ thua kiện. Trước sự tinh tế đó của Shiraishi, Keisuke cho rằng cậu cũng nên giải thích một chút cho phải phép.

"Nghe cái tên này, cháu đoán có khả năng đó là một người cháu có quen biết sơ sơ từ hồi xưa. Nhưng đó không phải là người đặc biệt thân thiết với cháu, nói đúng hơn đó còn là người cháu không muốn gặp lại."

“Ra vậy. Thế thì chúng ta sẽ từ chối vụ này nhé.”

Shiraishi nói dứt khoát, ông viết vài chữ ngắn gọn vào tập hồ sơ vừa nhận lại từ Keisuke rồi bỏ vào khay “Đã chốt”. Shiraishi tuy là người nói năng huỵch toẹt nhưng lại có tài đọc được tâm tư của người khác. Có vẻ như ông đã nhìn ra sự khó chịu của Keisuke.

“Nếu vậy thì vụ chó cắn ta vẫn nhờ luật sư Okuyama theo đúng kế hoạch nhé.”

Dặn lòng phải tỏ ra phấn chấn hết sức có thể, Keisuke đáp: “Vâng”

Buổi chiều, đúng như dự định, Keisuke đến chỗ thân chủ của mình để nghe sự tình.

Nếu đây là một văn phòng luật phục vụ toàn những người ví dày cộp phải xếp hàng đợi đến lượt thì luật sư có thể gọi họ đến theo lịch của mình, nhưng với một văn phòng nhỏ và hẫng còn non trẻ thì khách hàng là thượng đế.

Người kiện chủ của con chó sống gần nhà là một người đàn ông 54 tuổi sống ở Mitaka, có tên là Umeda Yasuo. Ông này làm việc cho một công ty chuyên sản xuất thực phẩm chế biến sẵn, sống cùng vợ và hai đứa con đang tuổi ăn học, một hoàn cảnh gia đình hết sức bình thường.

Keisuke ghé thăm nhà Umeda đúng giờ đã hẹn. Vừa đến nơi, cậu đã được dẫn ngay vào phòng khách để nghe trình bày. Nghe đâu bà vợ đang đi mua đồ nên không có nhà.

Xem ra vợ chồng Umeda có sở thích du lịch nên trên tường hay trên tủ búp phê bày chật ních nào nón mũ có ghi tên địa

danh, nào các loại búp bê của từng vùng miền. Umeda mang phê ra, đợi Keisuke nhấp xong ngụm đầu tiên là vào đề ngay.

"Đúng là tai bay vạ gió cậu ạ."

Umeda giơ cánh tay phải đang được quấn băng mới tinh lên cho Keisuke xem. Keisuke cũng đã đọc hồ sơ và nắm sơ qua. Umeda bị chó cắn từ hai mươi ngày trước và cũng đã tháo chỉ xong xuôi được khoảng hai tuần rồi. Ông ta thao thao bất tuyệt như thể đang phải chịu đau đớn lắm không bằng. Keisuke lựa thời điểm thích hợp để cắt ngang.

"Cháu nghe nói tiên lượng của bác không được tốt..."

"Tiên lượng?"

"À, ý cháu là sự hồi phục sau điều trị ạ."

"Vết thương thì không nói làm gì. Vấn đề là chăm sóc cho chỗ này này."

Không hiểu sao Umeda vẫn lấy cánh tay quấn băng vỗ nhẹ vào ngực mình.

"Sau vụ này tôi đâm sợ chó hẳn. Nếu về già tôi không thể nhận sự chăm sóc của những chú chó dịch vụ thì đây sẽ là một bất hạnh lớn trong cuộc đời. Cái này gọi là chấn thương tâm lý phải không?"

Keisuke suýt chút nữa thì cười nhăn nhó nhưng rồi cũng kịp nén lại. Nguyên đơn trong các vụ kiện đòi tiền bồi thường động tí là lôi ngay mấy khái niệm như chấn thương tâm lý, rồi thì rối loạn tinh thần sau một biến cố bi đát (PTSD) ra để nói.

"Tôi nghĩ ngần này là được, đấy là tôi còn tém tém lại rồi đấy."

Umeda hơi ngả người vào ghế xô pha, đoạn xòe năm ngón tay bên không băng bó. Xem ra, ông ta thật sự muốn đòi năm triệu yên.

Keisuke hơi cúi xuống, cố để không nhìn thẳng vào mắt Umeda, đoạn giải thích.

“Chắc bác cũng biết, ở các nước như Mỹ chẳng hạn, thi thoảng có những vụ người ta phải bồi thường số tiền rất khủng. Nhưng ở nước mình thì vẫn có xu hướng hạn chế số tiền bồi thường trong các vụ việc dân sự. Thông tin cháu đưa ra đây xét cho cùng chỉ là để bác tham khảo, nhưng theo phán đoán của cháu từ những án lệ cũng như số tiền để đôi bên hòa giải ngoài tòa án trong các vụ trước đây, thì trong trường hợp của bác nếu đi đến phán quyết cuối cùng, cháu nghĩ bác sẽ được bồi thường khoảng trên dưới một phần mười số tiền đó ạ.”

Umeda đã nhận lại đủ chi phí điều trị. Keisuke nghĩ tầm đó là hợp lý. Ông ta đã bình phục hoàn toàn trong một tuần, cũng không có nguy cơ để lại di chứng.

Umeda, khi nãy còn nở nụ cười đắc thắng, bỗng đanh mặt lại.

“Tóm lại, ý cậu là năm trăm nghìn yên?”

Kỳ thực, Keisuke nghĩ con số đó vẫn là nhiều.

“À, xét cho cùng đây chỉ là con số mà cháu tham khảo từ các tiền lệ thông thường thôi. Cũng có thể thương lượng được nhiều hơn một chút. Chỉ có điều số tiền yêu cầu bồi thường càng nhiều thì án phí càng cao. Phí trả trước cho văn phòng luật của chúng cháu là tám phần trăm, rơi vào bốn trăm nghìn yên, chưa kể thù lao khi bào chữa thành công là...”

“Luật sư,” Umeda đặt tay lên đầu gối, rướn người về phía trước. “Tóm lại cậu chỉ cần thắng kiện là được mà. Có tên ngốc nào lại đi mặc cả cơ chứ. Nếu là một người luật sư chưa từng lao tâm khổ tứ vì đồng tiền thì âu cũng dễ hiểu, nhưng kinh doanh buôn bán là như thế đấy. Trong vụ này, tôi quyết làm tới cho đến khi đối phương chịu khóc lóc van xin tha thứ mới thôi.”

Sau đó, Umeda bắt đầu giảng giải một tràng về những bí kíp thương lượng mà ông đã học được sau ba mươi năm bươn chải ngoài xã hội. Keisuke bắt đầu thấy hối hận, biết thế khi luật sư trưởng Shiraishi đề nghị, cậu cứ để luật sư Ebisawa đi thay mình cho xong. Nếu là Ebisawa, hẳn sẽ biết cách khéo léo đưa đến kết luận.

Lời Umeda nói lọt qua tai Keisuke rồi cứ quay mòng mòng trong đầu cậu. Thay vào đó, hình ảnh Tatsuya đang từ từ hiện ra từ miền ký ức đã choán hết tâm trí cậu.

Mặc dù đã từ chối bào chữa cho hắn, nhưng trong lòng Keisuke vẫn cứ vương vấn mãi chuyện đó.

Keisuke biết chuyện hồi học cấp hai Tatsuya đã đổi sang họ Ando. Lên đến cấp ba, thi thoảng cậu cũng nghe được những lời bàn ra tán vào về Tatsuya. Nhưng kể từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu gần như không hay tin gì về hắn nữa.

Ando là họ cũ của Michiko. Vào mùa thu năm Keisuke học lớp Chín, Michiko đã ly hôn với Hideaki. Nói là ly hôn nhưng không phải ly hôn thuận tình. Ngay sau khi Keisuke và Tatsuya lên cấp hai, “Thần Chết” bỗng dưng biệt tăm biệt tích. Chính là sau khi ông ta hỏi han Keisuke về mối quan hệ giữa Michiko và Tatsuya cũng như chuyện lang chạ của Michiko. Không biết

chừng những chuyện đó đều có liên quan đến nhau. Hoặc cũng có thể là hoàn toàn không.

Thông thường, phải sau ba năm vợ hoặc chồng bỏ đi biệt tích, người còn lại mới có quyền đâm đơn ly hôn ra tòa, nhưng Michiko đã yêu cầu giải quyết ly hôn sớm hơn vì lý do người chồng "cố tình bỏ bê gia đình" theo quy định trong Luật dân sự và được tòa chấp nhận. Khi đó, Hideaki đã bỏ đi biệt tích được hai năm mấy tháng. Tatsuya vẫn ở với Michiko và đổi sang họ cũ của cô ta là Ando. Sau đó, Keisuke thậm chí không nghe được một tin đồn nào về Hideaki, nói gì đến việc gặp lại ông ta.

Theo hồ sơ, Tatsuya thậm chí chưa từng bị gửi hồ sơ điều tra lên viện kiểm sát, chứ đừng nói đến bị kiện ra tòa.

Mặc dù thấy lạ nhưng mặt khác Keisuke cũng có thể lý giải được, nếu là Tatsuya thì có thể như thế lắm.

Trong quãng thời gian từ lần gặp đầu tiên năm lớp Năm cho đến khi tốt nghiệp cấp hai, Keisuke biết hết từ sở thích ăn uống đến vẻ mặt của Tatsuya mỗi khi rắp tâm làm việc xấu, cứ như thể cậu đúng là người một nhà với hắn.

Hồi học cấp hai, ngoài vụ của Mika ra, còn có hai lần Tatsuya bị cảnh sát hỏi đến. Lần nào cũng là vì nghi ngờ nó có liên quan đến một vụ uy hiếp nào đấy. Nhưng chắc vì không có bằng chứng nên Tatsuya không phải chịu bất kỳ sự trừng phạt nào.

Tuy sống chung một nhà, nhưng không phải lúc nào Keisuke cũng kè kè bên cạnh Tatsuya hai mươi bốn tiếng một ngày. Vì thế, cậu không thể nắm hết mọi hành tung của nó. Dù vậy, cậu vẫn tin chắc rằng Tatsuya có liên quan.

Không chỉ có vậy. Ít nhất, Tatsuya phải là đầu sỏ của mấy chục vụ bạo hành hoặc uy hiếp - mà phần lớn là cả hai. Lý do Tatsuya không bị kết tội, dĩ nhiên phần nhiều là do sự ma mãnh của nó. Tatsuya gần như không bao giờ tự tay nhúng chàm. Nó cũng không mở miệng đe dọa ai. Nó để người khác làm thay mình tất cả những việc đấy. Mặc dù không ít lần nó cũng có mặt ở hiện trường chứng kiến sự việc song khi đó, có khi nó còn khuyên can: "Chúng mày đừng làm như thế nữa". Kết quả là, trong bản ghi chép điều tra chỉ còn lưu lại thông tin: "Cậu thiếu niên Tatsuya cũng tình cờ có mặt ở đó và đã nhắc nhở các bạn nên dừng hành động đó lại."

Tatsuya là học sinh cấp hai. Keisuke tưởng rằng cho dù nó có ranh ma đến đâu thì việc qua được mắt của người lớn, đặc biệt là người của cảnh sát cũng chỉ có mức độ. Nhưng kết quả lại khác.

Keisuke đoán có hai lý do khiến cảnh sát phải dè chừng nó.

Lý do thứ nhất đương nhiên là những rào cản liên quan đến Luật vị thành niên. Tuy đã được sửa đổi nhưng luật này vẫn còn khá nương tay với đối tượng phạm tội là trẻ vị thành niên. Nếu xử lý không khéo, chẳng những ít có cơ hội lập công mà cảnh sát còn phải đối mặt với những rủi ro vô cùng lớn. Người ta gọi đó là: *Đừng có dại mà chọc vào tổ kiến lửa.*

Lý do thứ hai là Tatsuya đã gặp một chuyện may mắn.

Keisuke biết chuyện này vì hồi còn ở chung nhà, Tatsuya đã có lần say xỉn mà buột miệng nói ra. Vào mùa đông trước khi nhà Keisuke bị cháy một năm, Tatsuya bị đưa đi cải tạo vì cảnh sát nghi ngờ nó đã phóng hỏa đốt nhà. Nó đã bị chuyển từ trung

tâm tư vấn nhi đồng sang tòa án gia đình, nhưng tại đây người ta lại ra quyết định "không xử phạt", đồng nghĩa với "vô tội". Thậm chí họ còn chỉ trích cách điều tra của cảnh sát có vấn đề. Nói theo góc độ của người lớn thì cảnh sát đã phạm phải một sai lầm ngang với lỗi bắt nhầm người. Chưa kể trong quá trình thẩm vấn cảnh sát đã đánh đập Tatsuya.

Trước sự việc đó, Hideaki và Michiko đã nằng nặc đòi kháng nghị, họ kêu gọi sự chú ý của các phương tiện truyền thông đại chúng, khiến sự việc lan rộng khắp nước Nhật. Kết cục viên thanh tra được cho là đã đánh Tatsuya buộc phải thôi việc, cảnh sát trưởng thuộc sở cảnh sát có thẩm quyền điều tra vụ việc cùng một nhân vật "hơi quyền cao chức trọng" của Sở cảnh sát Tokyo đã phải đến tận nhà Tatsuya để xin lỗi.

Keisuke không được nghe bố mẹ kể về chuyện đó. Cũng có thể cậu đã cố tình bỏ ngoài tai. Với tính ung dung tự tại, không màng thế sự, cậu không hề hay biết đã có một chuyện rùm beng như thế xảy ra. Có lẽ đây chính là lý do ánh mắt mẹ Keisuke dành cho mẹ con nhà đấy có chút ghê tởm xen lẫn sợ hãi.

Và ngay lúc này đây, Keisuke chừng như đang nhìn thấy cảnh tượng khi ấy. Có lẽ, cảnh sát không đánh Tatsuya một cách tự phát. Chính nó đã xui khiến cảnh sát đánh mình. Giống như cách nó đã làm với Keisuke ngày hôm đó.

Phải chăng sau vụ phóng hỏa đó, cảnh sát cũng trở nên thận trọng hơn với Tatsuya. Kể cả có biết nó là một thiếu niên bất hảo đi chăng nữa, nhưng nếu chưa có được bằng chứng xác thực, họ sẽ không hành động. Keisuke không thể ngăn mình nghĩ rằng có một lý do như thế đằng sau tất cả mọi chuyện.

Chưa kể, việc Tatsuya không có tiền án tiền sự không hoàn toàn chỉ vì sự tiêu cực của cảnh sát. Hắn là thiên tài trong việc không để người khác tóm được đuôi của mình. Nếu không phải cực chẳng đã, hắn sẽ dùng ngôn từ để bỡn cợt cảm xúc của đối phương thay vì chủ động gây ra bạo lực. Hắn chờn vờn, dồn ép, và lấy làm thích thú khi nhìn bộ dạng khổ sở của họ. Thậm chí hắn còn không chỉ huy ai cả. Hắn chỉ tạo ra bầu không khí để kích động những người xung quanh. Phải chăng đối với hắn, được chứng kiến cảnh ăn chặn tiền trấn lột, bạo hành với con gái có khi còn là một niềm vui trời cho.

Hẳn là phải quẫn bách lắm thì một thằng như Tatsuya mới phạm sai lầm. Đã đến lúc con thú hoang bị nhốt vào lồng. Chưa kể trong trường hợp xấu nhất, hắn sẽ phải ngồi tù chung thân. Vĩnh viễn không thể ra tù.

“Tuyệt đối không thể.”

“Chuyện gì kia?”

Umeda tỏ ra không bằng lòng khi bị Keisuke cắt ngang giữa lúc đang thao thao bất tuyệt.

4

Keisuke mất khoảng mười phút ngồi tàu điện tư nhân để đi từ ga Shinjuku đến ga gần nhất nằm hơi chếch về hướng Đông khu Setagaya.

Qua cửa soát vé, đi bộ thêm khoảng mười lăm phút là đến ngôi nhà hiện tại của vợ chồng Ushijima. Và cũng chính là nơi ở hiện tại của Keisuke.

Keisuke rất thích ngôi nhà cũ mà ngày xưa Hisato dẫn cậu tới lần đầu tiên, mặc dù không gian lạnh lẽo nhưng cậu vẫn cảm nhận được sự ấm áp. Song cuối cùng nó đã không thể chống lại sự xuống cấp.

Căn nhà mới này chỉ là một căn nhà bê tông cốt thép bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Tòa nhà hai mươi năm tuổi đời này vốn được dùng làm văn phòng kế toán tư nhân. Lý do lớn nhất khiến vợ chồng Ushijima chọn nơi này là bởi cho dù có chất bao nhiêu sách vở trong nhà, họ cũng không phải lo sàn nhà sẽ bị bục.

Vị trí của căn nhà dường như cũng phản ánh sở thích của Hajime. Nơi này được bao quanh bởi bốn tuyến đường sắt tư nhân, từ đây có thể đi bộ đến cả bốn tuyến. Một vị trí đắc địa đối

với một người yêu thích đường sắt tư nhân, chuộng di chuyển bằng tàu điện hơn là ô tô như Hajime.

Mặc dù đã lên chức giáo sư nhưng bản tính cần mẫn của Hajime vẫn không đổi. Những tưởng anh sẽ làm việc đến khuya hết ngày này qua ngày khác, vậy mà có những hôm anh trở về nhà từ lúc mặt trời còn chưa xế bóng, vác theo một đống nguyên liệu rồi vào bếp nấu nướng. Mặc dù tóc trên đầu ít nhiều đã thưa hơn và bắt đầu điểm xuyết một vài sợi bạc nhưng đôi đồng tử trên khuôn mặt tròn trĩnh ấy vẫn lấp lánh tinh nghịch như ngày nào. Hajime thường ra ga để đi làm trên chiếc xe đạp gấp sản xuất tại Anh.

Về phần Misao, cô cũng có mảnh trời của riêng mình, không thua kém gì chồng. Hồi nhỏ, cô từng sống ở Milan mấy năm, đến tận bây giờ vẫn còn giữ quan hệ với bạn bè người Ý. Hiện cô đang giảng dạy tiếng Ý cho các chị em nội trợ và một nhóm những người đã về hưu ở nhà văn hóa gần nhà. Món sở trường của cô là các loại mì Ý và những món ăn với hải sản là thành phần chủ đạo. Mặc dù thực đơn không mấy đa dạng nhưng xét về độ ngon thì tất cả những món mà Keisuke từng ăn ở nhà Tatsuya đều thua xa.

Hisato đã thi vào một trường đại học ở quê nhà Hokkaido, sau khi tốt nghiệp cậu quay trở lại Tokyo nhưng chọn sống một mình một căn hộ. Vì thế, hiện tại chỉ có ba người gồm vợ chồng Ushijima và Keisuke sống cùng nhau.

Nếu không gặp được những con người này, không biết cuộc đời mình đã đi về đâu rồi. Cho đến tận bây giờ, chỉ cần thoáng

nghĩ đến việc đó thôi là Keisuke đã cảm thấy ớn lạnh, gần như buồn nôn vậy.

"Cháu về rồi đây."

"Về rồi hả cháu."

Ngồi bên chiếc bàn trong phòng khách, Misao đáp mà không buồn ngẩng mặt lên. Tay phải cô đưa ly rượu vang lên miệng, trong khi mắt vẫn dán chặt vào cuốn sách đang để mở trên mặt bàn - trông có vẻ giống một trò chơi boardgame. Hình như Hajime vẫn chưa về.

Thấy một đống bưu phẩm để ở xó nhà, Keisuke liền nhặt ra những thứ đề tên cậu. Mắt cậu dừng lại trên một tấm bưu thiếp.

Cuối cùng đã quyết định được ngày tổ chức! Thông báo về buổi hội khóa.

Lại nữa à, Keisuke nghĩ bụng. Từ đầu năm nay, thi thoảng cậu lại nhận được thông báo kiểu này.

Trong đó có viết tên trường cấp hai của cậu. Nhưng người gửi không phải cá nhân mà là một công ty phụ trách từ khâu lên kế hoạch cho đến khâu tổ chức buổi hội khóa. Ban đầu, Keisuke không khỏi thán phục vì nhìn đâu cũng thấy mầm mống thương mại hóa. Nhưng một khi giao vào tay công ty dịch vụ thì họ sẽ bám dai như đỉa. Mặc cho Keisuke phớt lờ, tháng nào họ cũng gửi đến đều như vắt chanh. Xem ra số người đăng ký tham gia phải hẻo lắm nên họ mới nới rộng phạm vi đối tượng là những cựu học sinh có thời gian tốt nghiệp trong năm năm. Buổi hội khóa còn khoảng một tháng nữa là đến ngày tổ chức.

Về nội dung sự kiện và danh sách người tham gia mới nhất, vui lòng xem trên website.

Keisuke không giấu giếm nơi ở mới của mình. Song cậu cũng không chủ động gửi thông báo chuyển nhà. Xem ra những người ham hố tổ chức hội khóa đã lần ra địa chỉ của cậu bằng cách nào đó. Cho dù chuyên mục thời sự có nói ra rả suốt ngày thì trên thực tế, ý thức của người dân liên quan đến vấn đề bảo mật thông tin cá nhân cũng chỉ ở mức độ này thôi.

Chọn lúc nào không chọn lại chọn đúng lúc này, Keisuke thật không muốn tham gia. Cậu định lát nữa sẽ tống nó vào máy hủy giấy cùng với những tài liệu không cần thiết khác.

Misao, mắt vẫn nhìn xuống cuốn sách, nói:

"Tối nay chỉ có món bò hầm kiểu Pháp thôi. Phiền cháu tự múc ăn giúp cô nhé. Với lại tối nay cô sẽ độc chiếm cái bàn này."

Thứ Misao đang trải ra trên bàn là bản đồ châu Âu. Nó đã được cải biến sao cho núi và biển nhìn như hình lập thể. Tấm bản đồ được chia thành những hình lục giác nhỏ, tổng thể trông giống một tổ ong, trên đó rải rác thứ gì đấy nom như quân cờ.

"Đây là trò chơi mô phỏng ạ?"

"Ồ, cháu cũng rành ghê nhỉ."

Cuối cùng Misao cũng chịu ngẩng mặt lên. Đôi mắt sáng lấp lánh. Keisuke gặp Misao lần đầu tiên khi cô 32 tuổi. Tính ra, năm nay cô đã 44 tuổi rồi, vậy mà ngoài một vài nếp nhăn quanh mắt ra thì trông cô vẫn trẻ như xưa. Mái tóc dài quá vai một chút được cột lên kiểu đuôi ngựa.

"Trận Waterloo à cô?"

“Chính xác! Cháu siêu thế, cháu từng chơi rồi à?”

“Nhắc đến trò chơi chiến lược lấy bối cảnh ở châu Âu thì chỉ có thể nghĩ đến một vài cái thôi mà cô. Kia là sách chiến thuật ạ?”

Trên sách có vạch mấy đường bằng bút dạ quang.

“Đã chơi là phải thắng chứ, đúng không?”

Xem ra Misao đã đấu với Hajime và bị thua tơi bời đây mà. Nếu Hajime nhường vợ thắng thì có khi thực đơn bữa tối đã là món bò bít tết ăn kèm với xa lát ceasar rồi cũng nên.

Keisuke cười thiểu não, đoạn bật bếp lửa nhỏ để hâm nóng món bò hầm kiểu Pháp.

5

Keichan, tao nghe đồn mày đã đỗ kỳ thi tư pháp theo kiểu một phát ăn ngay. Lúc nghe tin ấy, tao đã nghĩ với một thằng vốn thông minh từ xưa như mày thì chuyện đó chẳng có gì lạ. Với tư cách là một người họ hàng, một người bạn, một người ăn chung nồi, ngủ chung giường với mày theo đúng nghĩa đen, tao cảm thấy vô cùng hãnh diện về mày...

Đọc đến đây, Keisuke ngẩng mặt lên khỏi bức thư, thăm dò thái độ của Makoto đang ngồi ở ghế đối diện. Có vẻ cô đang không để ý đến cậu.

Keisuke lật phong bì thư ra xem. Không nhầm lẫn gì nữa, bức thư được gửi đến từ Sở cảnh sát Itabashi-Nishi. Nghe đâu Tatsuya hiện đang bị giam tại phòng giam thuộc sở cảnh sát, trước đây từng được gọi là nhà giam thay thế, chứ không phải là trại tạm giam.

Ngoài phong bì có đề đích danh tên người nhận, bởi vậy Shibuya Miwako đã mang đến tận bàn cho Keisuke. Cả luật sư trưởng Shiraishi và những người khác đều không hay biết gì. Dĩ nhiên Keisuke không làm điều gì khuất tất nhưng chỉ cần nhìn thấy cái tên Tatsuya đã đủ khiến cậu có cảm giác tựa như vừa

bốc phải một quẻ xấu. Cậu định sẽ ném bức thư vào máy hủy giấy ngay lập tức.

Cuối cùng Keisuke đã hiểu lý do vì sao dạo gần đây mình lại nhận được thiệp mời hội khóa. Không chừng Tatsuya đã điều tra về cậu, dĩ nhiên là trước khi bị bắt giữ. Trong quá trình đó, người khác cũng đã biết được thông tin về cậu. Nhiều khả năng Tatsuya đã biết về văn phòng này từ lâu rồi.

Sau một thoáng do dự, cuối cùng Keisuke lại đọc tiếp bức thư.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai, mày đã rời khỏi nhà tao nhỉ. Kể từ đó, mày gần như bặt vô âm tín, thi thoảng nếu có nghe được tin tức gì thì cũng là từ tay luật sư chẳng khác nào thằng côn đồ, tự xưng là người đại diện của mày. Mặc dù đã xảy ra những chuyện như thế, nhưng đến bây giờ tao vẫn nghĩ tình bạn giữa chúng ta vẫn chẳng có gì thay đổi. Mẹ tao toàn bảo mày là đồ ăn cháo đá bát nhưng tao thì không nghĩ vậy. Mỗi người đều có những lý lẽ của riêng mình. Mày chắc cũng muốn bước đi trên con đường riêng đúng không. Để thực hiện ước mơ của mình thì có đối xử lạnh nhạt một chút với người khác âu cũng là chuyện bất đắc dĩ. Sợ mày sẽ lăn tăn nên tao cứ viết ra đây cho chắc ăn nhé. Tao chẳng hề để bụng chuyện mày vẫn chưa trả số tiền sinh hoạt phí mà hồi ấy nhà tao đã ứng ra cho mày đâu. Tao cũng bảo với mẹ tao là: “Thôi mẹ đừng có suy nghĩ nhiều về chuyện đó nữa”. Bởi vì ba năm mày sống nhờ ở nhà tao, tính từ cái đêm giao thừa năm bọn mình học lớp Sáu thật sự là những kỷ niệm vô giá, không gì có thể thay thế được. Đúng là vui thật.

Có lần chúng mình còn giở trò nghịch ngợm, rủ nhau hút thuốc nhỉ.

Tạm gác chuyện đó lại, lần này tao bị bắt mặc dù tao vô tội. Đã thế tao còn bị kiện ra tòa (có lẽ tao không nên viết cụ thể hơn nữa).

Tao nhắc lại, tao hoàn toàn không hay biết gì về vụ này. Xin mày hãy tin tao. Tao không làm chuyện đó. Tao xin thề có trời đất chứng giám, lời tao nói là thật. Chẳng ai chịu tin tao cả. Tao bị cấm tiếp xúc với người ngoài suốt thời gian qua, không được gặp cả gia đình lẫn bạn bè. Nếu là mày, chắc mày sẽ hiểu cho cảm giác cô độc này của tao nhỉ.

Tao xin mày hãy nể tình chúng ta ngày xưa mà bào chữa cho tao, được không? Ít nhất thì xin mày hãy đến gặp tao một lần. Tao có rất nhiều chuyện muốn nói với mày.

Ando (họ cũ là Asanuma) Tatsuya
Gửi luật sư Okuyama Keisuke

Tái bút: Đến tận bây giờ, thi thoảng tao vẫn nhớ đến những chuyện đã xảy ra vào cái đêm nhà mày bị cháy. Ngọn lửa đỏ rực tràn vào từ ô cửa sổ, cột khói đen sì bốc nghi ngút lên trời. Vì lý gì mà bố mẹ mày lại phải hứng chịu một chuyện kinh khủng đến như thế. Lúc nào tao cũng nghĩ về chuyện đó.

Đáng ra Keisuke không nên đọc mà phải ném ngay bức thư này đi mới phải.

Đến tận bây giờ, Tatsuya vẫn là thiên tài trong việc khiến tâm trí người khác trở nên bấn loạn. Keisuke cảm thấy khó chịu như thể đang mặc đồ lót ẩm. Tatsuya không chỉ đơn thuần là

đang coi thường Keisuke. Chắc chắn, nó biết chuyện đó. Biết đấy, nhưng đến tận hôm nay nó vẫn không hé răng nửa lời.

Có lần chúng mình còn giở trò nghịch ngợm, rủ nhau hút thuốc nhỉ.

Một câu nói tưởng chừng vô thưởng vô phạt, có chút khập khiễng khi đứng giữa cả đoạn, nhưng lại tác động mạnh tới Keisuke. Như muốn nói rằng: Mày không thể phớt lờ tao được đâu.

Keisuke bắt đầu suy nghĩ xem sẽ phải giải thích với Shiraishi thế nào để được ông đồng ý cho đi gặp Tatsuya.

Tatsuya đang bị giam giữ tại cơ sở tạm giam nằm ở tầng bốn của Sở cảnh sát Itabashi-Nishi.

Vì Tatsuya đang bị cấm tiếp xúc với người ngoài nên Keisuke phải hoàn tất thủ tục dưới tư cách là luật sư chuẩn bị đứng ra biện hộ, trước khi bước vào phòng thăm gặp.

"Ồ, Keichan. Lâu rồi không gặp mày."

Tatsuya xuất hiện với chiếc áo thun màu xám và quần nỉ bo gấu màu trắng. Lần cuối Keisuke gặp hắn là hồi mùa thu năm lớp Chín. Trông hắn ngày càng đậm chất hoang dã. Mái tóc được cắt ngắn, không biết có phải để phần tóc nhuộm vàng hoe trông bớt nổi bật đi không. Nét mặt vẫn sắc sảo như ngày nào, cơ thể vạm vỡ lồ lộ bên dưới lớp áo thun.

Tatsuya chỉ đang ngồi một chỗ vậy mà toàn thân hắn như phát ra cái uy lực giống như thứ mùi đặc trưng của cơ thể. Xem ra Keisuke cảm thấy như vậy là do những ký ức từ thời còn là một đứa trẻ.

Thấy Keisuke không nói năng gì mà chỉ gật đầu đáp lại, Tatsuya vui vẻ nói tiếp:

“Tao nghe nói mày đã trở thành luật sư, hóa ra đúng là thật à. Mày chắc là đứa thành đạt nhất trong đám học cùng khóa bọn mình đấy nhỉ.”

Cái lối ăn nói vừa bốp chát vừa suồng sã vẫn hệt như ngày nào.

“Nếu anh cứ nói những chuyện ngoài lề thì cuộc gặp này sẽ phải dừng giữa chừng đấy.”

Keisuke phủ đầu.

Vì là cuộc gặp với luật sư nên sẽ không có sự giám sát của cảnh sát. Mà ngay cả khi họ nghe được cuộc trò chuyện này thì cũng không có chuyện yêu cầu dừng giữa chừng nếu chỉ ở mức độ nói vài câu kiếm chuyện làm quà. Nhưng nếu cứ để kệ thì Keisuke sẽ bị cuốn theo ý của Tatsuya mất. Cậu cần phải nắm quyền chủ động.

“Này Keichan, trong này phát ngốt đi được. Mày nhờ họ bật điều hòa đi.”

“Tôi sẽ hỏi thử, nhưng chắc không được đâu.”

Tatsuya cười khẩy, thế rồi nó bất ngờ đập trán đánh bốp một cái vào vách ngăn làm bằng mika trong suốt. Keisuke bất giác ngửa người ra sau. Thấy vậy, Tatsuya liền bật cười ha hả.

“Mày sẽ bào chữa cho tao chứ?”

Trán Tatsuya để lại một vệt hình tròn trên tấm mika.

“Tôi không có ý định đấy.”

“Thế tại sao mày lại đến đây?”

“Vì trong thư anh viết là hãy đến gặp anh.”

“Đừng có giỡn mặt tao. Mày phải làm thủ tục dưới tư cách là người biện hộ thì mới được vào gặp tao chứ.”

Một sự hơn thua vô bổ.

“Thôi được rồi. Còn tùy thuộc vào cuộc gặp này. Nếu cảm thấy anh đang nói dối thì tôi sẽ không nhận vụ này. Lúc đó anh hãy mời luật sư khác hoặc yêu cầu luật sư do tòa chỉ định.”

Tatsuya làm bộ mặt buồn bã, đoạn nhún vai.

“Lạnh lùng thế. Chẳng gì thì hai đứa mình cũng sống cùng nhau tận ba năm ở nhà tao cơ mà.”

“Hai năm hai trăm bảy mươi hai ngày.”

“Trí nhớ của mày đúng là tốt thật. Nếu vậy thì không biết mày còn nhớ cái đêm nhà mày bị cháy không nhỉ?”

Đến rồi đây... Keisuke đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

“Đương nhiên là tôi nhớ. Nếu anh không đánh thức tôi và kéo tôi ra ngoài thì có khi tôi đã chết cháy rồi. Nhưng bây giờ chuyện đó không còn liên quan gì nữa.”

“Cái gì mà anh anh, tôi tôi chứ. Nghe xa cách lắm.”

“Đấy là cách xưng hô hết sức bình thường giữa luật sư và thân chủ. Nào, giờ thì tôi sẽ hỏi về cái đêm xảy ra vụ án ngày 28 tháng Hai.”

Tatsuya bắt đầu nghịch móng tay.

“Đêm hôm đó đã xảy ra một vài chuyện kỳ lạ nhỉ.”

“Hãy nói về vụ án lần này.”

“Đầu tiên phải kể đến chuyện bố mẹ mày đã đi ngủ từ rất sớm đúng không. Cảnh sát nói cả hai người đều uống thuốc ngủ mà bác sĩ đã kê cho mẹ mày.”

“Chuyện đó hoàn toàn không liên quan đến vụ án lần này. Hay là chúng ta kết thúc buổi gặp tại đây?”

“Này,” Tatsuya nheo mắt, chúi người về phía trước. “Đừng có nói mấy lời coi thường người khác như thế.”

Keisuke cảm giác mình đang bị rút hết nhuệ khí. Cậu dồn lực vào các đầu ngón chân đang xỏ trong đôi giày.

“Kết thúc...”

“Thôi được rồi, tao biết rồi,” Tatsuya đột nhiên nở một nụ cười thân thiện rồi xua tay. “Mày đúng là vẫn như ngày xưa, chẳng biết đùa là gì nhỉ.”

“Vậy, bây giờ tôi sẽ hỏi anh một vài câu hỏi.”

“Nếu đến để gặp tao thì sau này mày muốn gặp bao nhiêu chẳng được. Thật ra mày đến đây vì muốn hỏi về chuyện đêm hôm đó đúng không?”

Bất giác, Keisuke nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang cười hềnh hệch của Tatsuya.

Thằng khốn này không lo lắng gì về phiên tòa xét xử hay sao? Mặc dù chỉ toàn chứng cứ gián tiếp, nhưng cứ đà này thì khả năng hắn bị buộc tội là tương đối cao. Trong trường hợp đó, *nhẹ nhất* là án tù chung thân đang chờ đợi hắn ở phía trước. Tatsuya không lo sợ điều đó ư? Sao hắn có thể cười cợt như thế được nhỉ?

Tatsuya tiếp lời, chắc vì hắn hiểu sự im lặng của Keisuke là đồng ý.

“Tối hôm đó, sau khi mọi người đi ngủ hết, tao đã thử đi thám hiểm quanh nhà.”

“Cái gì mà thám hiểm?”

“Nghe tao nói đã nào. Tao đã nhòm vào phòng ngủ của bố mẹ mày. Lúc đó bố mày đang ngáy o o. Tự nhiên tao muốn trải nghiệm cảm giác mạo hiểm nên đã đi vào trong phòng. Trước đó không lâu tao vừa được xem video người lớn ở nhà một ông anh học khóa trên nên tự nhiên có cảm hứng với phụ nữ. Mẹ mày cũng đang ngủ say lắm. Tao đã thử chọc khẽ vào tay bà ấy nhưng bà ấy vẫn ngủ ngon lành.”

Chứng tăng thông khí tấn công Keisuke lần đầu tiên chính vào lúc cậu biết được sự ra đi vĩnh viễn của bố mẹ. Sau lần đó, cậu đã mấy lần nếm trải cảm giác khổ sở khi mọi thứ trước mắt bỗng dưng tối sầm lại. Ngay lúc này đây cậu cũng có dự cảm mình sắp bị như thế nữa rồi.

“Nói mới nhớ, tao đã tìm thấy lọ thuốc ngủ ở bồn rửa mặt trên tầng hai đấy. Liệu có khi nào họ đã uống quá liều không nhỉ?”

Nhìn vào mắt Tatsuya đang nói những lời ấy, Keisuke tin chắc vào điều mà cậu đã nghi ngờ bấy lâu. Bố mẹ cậu không chủ động uống thuốc ngủ. Chính Tatsuya đã trộn thuốc ngủ cho họ uống.

“Lúc anh múc cà ri phải không?”

“Mày nói gì cơ?”

“Chắc anh đã cho vào cơm. Vì nếu trộn vào nước xốt thì nó sẽ bị nhạt bớt, lại còn để lại vết tích. Vì thế, lúc xới cơm anh đã rắc thuốc ngủ đã được tán nhỏ vào.”

“Tao không hiểu mày đang nói gì.”

“Anh cho tỏi vào, bảo là để tăng mùi vị nhưng thực chất cũng là để che giấu chuyện đó.”

Rốt cuộc Tatsuya đã rắc bao nhiêu thuốc ngủ vào đó. Để rồi bố mẹ cậu đã ngủ say đến nỗi nhà bị cháy mà cũng không tỉnh dậy, gần như đã tử vong ngay lập tức vì hít phải khí độc...

Keisuke nắm chặt tay thành nắm đấm, tì mạnh vào đùi mình. Cậu thầm nghĩ giá như không có vách ngăn này. Nhưng rồi, cậu nghĩ lại ngay lập tức. Cho dù cậu có ra tay đánh Tatsuya thì cuối cùng người bị hạ gục vẫn là cậu. Giống như ngày xưa vậy.

"Mà cũng có thể có chuyện như thế thật. Chỉ là một trò nghịch ngợm vớ vẩn thôi. Nhưng tao không nghĩ là nó lại hiệu nghiệm đến thế. Đúng là cả hai đều ngủ say sưa, ngon lành. Lúc đầu quả thật tao cũng có chút chột dạ, cơ mà nhìn tao thế này thôi chứ đến lúc cần là cũng to gan ra trò đấy. Nhìn mẹ mày nằm ngủ say sưa như thế không hiểu sao cái tính tò mò trong tao lại trỗi dậy. Chẳng mấy khi có dịp mà. Với lại tao cũng đang ở vào cái tuổi đấy."

"Anh thôi đi."

"Nào nào Keichan, sao mày thở khó nhọc thế. Hay mày đang phấn khích?"

"Kết thúc ở đây thôi," Keisuke hít một hơi sâu.

"Nghe tao nói thêm một chút nữa đi mà. Tao còn chụp cả ảnh nữa đấy."

"Ảnh gì?"

"Ảnh gì thì mày tự đi mà tưởng tượng."

"Anh nói dối."

"Chuyện gì cơ?"

"Tôi chưa từng thấy anh cầm máy ảnh bao giờ."

“Ý mày là nhà tao nghèo chứ gì? Không được rồi. Làm luật sư mà lại có thiên kiến như thế là không được đâu. Đùa chút thôi. Thế sau vụ cháy mày có tìm thấy cái máy ảnh kỹ thuật số của bố mày không?”

“Chẳng lẽ...”

Tatsuya tỏ ra vô cùng thích thú.

“Ừ thì, chuyện là thế đấy. So với thời nay thì cũng không được mĩ mãn cho lắm nhưng dù sao cũng là cái máy ảnh ba trăm pixel nên ảnh chụp cũng gọi là tạm được. Không biết đống ảnh đó đang lưu lạc ở đâu rồi nhỉ. Liệu có phải vì vụ bắt giữ vô lý lần này mà đã bị cảnh sát tịch thu rồi không ta.”

“Thằng khốn.”

“Nào, đừng có kích động như thế chứ. Mày đúng là thằng ngây thơ thật đấy. Thế nên tao mới bảo ít nhất thì mày cũng phải nhìn mẹ mày trần truồng trong nhà tắm đi. À phải rồi, tao còn chưa nói đến nguyên nhân của vụ cháy nhỉ. Trong đám cảnh sát hình như cũng có kẻ nghi ngờ tao đã phóng hỏa nhưng tiếc là không có bằng chứng. Thì đúng là tao không làm mà. Cảnh sát giải thích là do tàn thuốc mà bố mày hút ở chỗ cửa sổ hóng mát trước khi đi ngủ rơi xuống miếng đệm ngồi bên dưới, cháy âm ỉ và rồi bùng phát thành đám cháy. Nhưng tối hôm đó bố mày vừa uống bia vừa ăn cà ri, sau đó đi tắm. Ông ấy không hút thuốc ở phòng khách. Đúng không?”

Thấy Keisuke im lặng không đáp, Tatsuya liền lên giọng: “Ô hay.”

“Một người có trí nhớ tốt như Keichan mà không nhớ thì lạ thật nhỉ. Tao thì tao nhớ rõ lắm. Mẹ mày đi ngủ trước, rồi đến

lượt bố mày ăn cà ri, đi tắm rồi đi ngủ. Sau đó, tao đi tắm. Lúc tao ra khỏi phòng tắm thì mày đã đi lên tầng hai rồi. Tao đã định tắm xong sẽ làm một điếu. Và rồi, tao thấy cái gạt tàn dùng lúc trước đã rỗng không. Ô, chẳng lẽ Keichan đã đổ đi hay sao."

"Đương nhiên rồi. Bố tôi không hút mà lại thấy tàn thuốc ở đấy ắt sẽ phát hiện ra."

"Hừm, ra vậy. Mà thôi. Tạm gác chuyện đó lại, chuyện tao sắp nói ra đây mới là mấu chốt này. Tao thấy trong phòng có mùi thuốc lá. Lạ thật. Phòng khách lúc đó chỉ có mỗi mình mày thôi mà nhỉ."

Keisuke dùng khăn mùi soa lau những giọt mồ hôi đang rịn ra trên trán và cổ.

"Đấy tao đã bảo mà, mày cũng thấy trong này phát ngốt đúng không... Mà nhé, lúc đấy tao ngồi hút thuốc ở bàn chứ không thừa hơi ra tận cửa sổ để hút đâu."

Đúng là Keisuke không nên đến đây mới phải.

Chiều hôm đó, Keisuke đã cố sống cố chết hút cho bằng được, để rồi ngay sau đó phải hứng chịu cơn chóng mặt, buồn nôn và bị Tatsuya cười cho thối mũi. Cậu tự thấy bản thân thật thảm hại, chẳng lẽ ngay cả việc hút thuốc chơi bời mà mình cũng không làm cho ra hồn được sao. Nghĩ thế nên nhân lúc bố mẹ đều đã đi ngủ sớm, Tatsuya thì đi tắm, chỉ còn lại một mình trong phòng khách, Keisuke đã nhặt mẩu thuốc hẳng còn dài trong gạt tàn.

Và rồi, cậu đã thử-châm-lửa-một-lần-nữa.

Song, quả nhiên cậu lại bị sặc và phải vội vàng dụi điếu thuốc vào gạt tàn. Sau đó, cậu đổ ra chiếc lon đựng tàn thuốc để ở bên ngoài cửa sau và còn rửa sạch cả gạt tàn. Đó là lý do vì sao lúc Tatsuya ra khỏi phòng tắm thì gạt tàn đã trống không.

Liệu có phải trong lúc Keisuke quýnh quáng dụi điếu thuốc, tàn lửa ở đầu điếu thuốc đã rơi xuống hay không...

Cậu đã thử tái hiện hình ảnh đó trong đầu mình cả trăm nghìn lần, mà không, cả chục nghìn lần rồi. Không có lý gì lại xảy ra một chuyện như thế.

"Ra vậy. *Không có lý gì* ư?"

Nếu đang ở trong phòng xử án, chắc hẳn Keisuke sẽ bị vặn lại như vậy. Cậu không thể khẳng định rằng "tuyệt đối không có chuyện đó". Trái lại, trải qua thời gian, những hình ảnh trong ký ức mông lung như sương mù giăng lối ngày ấy lại dần trở nên rõ nét. Thậm chí trong ký ức của cậu còn đọng lại hình ảnh một thứ gì đó rất nhỏ đã rơi xuống trong lúc cậu cuống cuồng dập điếu thuốc vào gạt tàn khi nhận ra Tatsuya đã tắm xong.

Liệu đây có phải là hiện tượng cấy ký ức không nhỉ.

Keisuke không thể khẳng định chắc chắn. Đúng là cậu đã có cảm giác đầu mẩu thuốc đang hút dở bị rơi xuống. Đến bây giờ, hình ảnh về giây phút ấy vẫn hiện lên rõ ràng trong tâm trí.

Không phải là không có khả năng tàn lửa của điếu thuốc mà cậu hút chơi đã rơi xuống miếng đệm, cháy âm ỉ nhiều giờ liền sau đó bùng phát thành đám cháy...

Chỉ nghĩ thôi cậu đã muốn vò đầu bứt tóc rồi cào cấu vào da thịt mình rồi. Không biết đã bao lần cậu mơ thấy ác mộng và tỉnh dậy lúc nửa đêm vì không sao thoát ra khỏi lời nguyền rủa

này. Ỷ vào việc không ai phát hiện ra việc mình làm nên cậu đã tự thuyết phục mình rằng chắc chắn Tatsuya là kẻ phóng hỏa và coi ý nghĩ đó là chốn nương náu tinh thần.

Cái chốn nương náu ấy vừa bị Tatsuya phá hủy thật dễ dàng. Căn hầm trú ẩn nơi Keisuke giam mình suốt bao năm nay đã bị hắn phá cho tan tành mất rồi.

"À, phải rồi, tao lại nhớ ra mấy chuyện nữa. Không biết có phải tao chỉ chụp mỗi ảnh không thôi hay gì nhỉ."

Tatsuya nhìn chăm chăm vào không trung, xoay ngón tay trỏ quanh cằm.

"Ý anh là gì?"

"Tao đang nghĩ một thằng trai tơ đứng trước một phụ nữ đang say ngủ mà chỉ chụp ảnh không thôi thì có đành lòng không. Người ta gọi là gì ấy nhỉ. Cái gì mà cơm đã dọn lên mà không ăn thì sao ấy..."

"Bởi vậy tôi đang hỏi ý anh là gì?"

Keisuke hét lên rồi đấm mạnh vào tấm mika. Cán bộ phòng giam liền mở cửa bước vào.

"Không sao chứ?"

Anh ta hỏi với giọng lo lắng nhưng rồi lại tỏ ra ngạc nhiên khi nhận ra người vừa hét lên là Keisuke.

"Không sao. Tại tôi hơi nhập tâm," Keisuke cúi đầu.

"Vậy à... Nếu có vấn đề gì cứ gọi tôi nhé."

Viên cán bộ vẫn giữ ánh mắt nghi hoặc, khẽ cúi chào rồi ra khỏi phòng.

Những tế bào não trở nên quá nóng vì phải vận động với tốc độ nhanh chưa từng thấy nhất loạt ngừng mọi hoạt động.

Keisuke chẳng muốn nghĩ gì nữa.

“Tóm lại, nhờ mày bào chữa cho tao. Nếu nhớ ra chuyện gì nữa tao sẽ liên lạc với mày sau.”

Keisuke rời khỏi phòng giam, bỏ lại sau lưng Tatsuya đang cười khoái trá.

Cậu đã bị Tatsuya thu phục chỉ bằng một cuộc gặp kéo dài vỏn vẹn hai mươi phút.

6

Lúc Keisuke đề xuất nguyện vọng muốn nhận bào chữa cho Ando Tatsuya, Shiraishi chỉ thủng thẳng đáp: "Ồ, thế hả?"

"Nhưng chắc cháu chỉ dám hy vọng nhận được thù lao ngang với luật sư do tòa chỉ định thôi ạ."

Trong thâm tâm, Keisuke đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc phải tự bỏ tiền túi ra để bù vào.

"Hừm, thế thì cũng hơi gay đấy nhỉ."

Shiraishi nhăn nhó, đoạn đưa đầu ngón tay xoa lên cằm. Đám râu ria lởm chởm hai ngày chưa cạo khẽ kêu sột soạt. Keisuke hiểu ông nói thế không phải vì keo kiệt. Mà chỉ vì không thể tùy tiện phá giá văn phòng đã quy định.

"Thôi, đành vậy. Dù sao đấy cũng là bạn từ thời thơ ấu của luật sư Okuyama mà."

Nghe được câu chuyện giữa hai người, Makoto ngồi kế bên liền nói chen vào.

"Bố, à quên, sếp mà chẳng thế à, suốt ngày đi nhận bào chữa không công, bởi vậy mặc dù văn phòng bận tối mắt tối mũi như thế này mà tình hình kinh doanh vẫn thế."

"Ta có làm không công bao giờ đâu."

"Thế vụ của ông Toyama hôm trước thì sao?"

“Thì tại vì đấy là...

“Cháu thành thật xin lỗi,” Keisuke nói xen vào. Cậu cúi rạp đầu. “Phần thiếu hụt, có thể cháu chỉ trả góp được thôi, nhưng xin chú hãy trừ vào thù lao của cháu.”

“Anh không việc gì phải nói như thế.”

Makoto lên tiếng. Keisuke định ngẩng đầu lên nói lời cảm ơn thì Makoto đã quay ngoắt người, bỏ đi mất. Shiraishi nhìn Keisuke nhún vai, khẽ chép miệng.

Cậu e rằng mình sẽ phản bội những con người này.

Hôm sau, Keisuke đến gặp Tatsuya một lần nữa.

Lần này cậu nhất định phải bình tĩnh đối diện với hắn.

“Luật sư trưởng đã đồng ý để tôi bào chữa cho anh rồi.”

“Thank you,” Tatsuya nói nhẹ bẫng như thể đang cảm ơn một người vừa cho mình điếu thuốc lá.

“Tao biết Keichan không đời nào từ chối tao đâu. Chúng mình đã từng ăn chung một nồi, hút chung một điếu thuốc cơ mà.”

“Anh hãy thôi nói đến chuyện đó đi. Giờ chúng ta sẽ đi vào nội dung cụ thể của buổi gặp hôm nay.”

“À được thôi. Mày bắt đầu đi.”

“Trước tiên tôi muốn hỏi anh. Có thật là anh không dính líu gì đến vụ án cưỡng đoạt tài sản gây chết người lần này không?”

“Tao không làm. Tao vô tội,” Tatsuya chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

“Nếu vậy thì tại sao anh không phủ nhận ngay từ đầu?”

“Có chứ. Tao đã phủ nhận nhưng bọn chúng có chịu nghe tao đâu. Chúng chỉ lải nhải mãi một câu đần độn *Mày đã làm đúng không*. Điên tiết quá nên tao mới lỡ mồm bảo *Ừ đấy. Tao đã làm đấy. Thằng ngu!*”

“Anh có biết điều đó sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào không?”

“Biết nên tao mới nhờ luật sư Keichan đến đây đấy thôi.”

Một khi đã quyết định bào chữa, người luật sư chỉ còn cách tin tưởng hoàn toàn vào thân chủ của mình, trừ phi thấy mâu thuẫn sờ sờ. Nhưng đấy là xét về mặt nguyên tắc. Chứ Keisuke không định tin những gì Tatsuya nói, dù chỉ một lời.

“Trước tiên là về hành tung của anh ngày hôm đó. Theo lời khai ngay sau khi bị bắt giữ thì anh đã thừa nhận việc đến công ty vận tải Maruoka nhằm mục đích cưỡng đoạt tài sản phải không?”

“Không phải là cưỡng đoạt tài sản. Tao đến để yêu cầu bọn họ trả tiền bồi thường mất việc. Nhưng rồi tao thấy việc đó thật ngớ ngẩn nên đến trước cửa công ty là tao quay về."

“Vậy đúng là anh có đến phải không?”

“Bởi vậy tao đã nói với cảnh sát là tao đến đó vào ngày 27 tháng Hai, trước khi xảy ra vụ án một ngày. Hơn nữa tao còn đến vào ban ngày. Tao đã nhắc đi nhắc lại với cảnh sát cả triệu lần rồi.”

“Ngày hôm trước ư? Trong biên bản điều tra đang ghi là ngày 28 cơ mà.”

“Bọn chúng tự ý quy kết như thế rồi ép tao phải điểm chỉ vào. Chúng bảo tao muốn đính chính gì thì đợi ra tòa rồi nói.”

Mặc dù thật khó tin nhưng Keisuke vẫn quyết định hỏi tiếp.

“Tiếp theo chúng ta sẽ phản bác từng bằng chứng. Tôi đã được xem bản cáo trạng, mặc dù tất cả đều là chứng cứ gián tiếp nhưng lại tương đối bất lợi cho anh. Đã từng có những vụ bị cáo bị tòa tuyên án tử hình trong khi không hề có một vật chứng hay lời thú nhận mang tính quyết định nào.”

“Thế nên thôi ngay mấy cái lý lẽ nhai đi nhai lại đó đi.”

Keisuke tránh nhìn Tatsuya bấy giờ đang ngoáy mũi, đoạn cậu nói tiếp:

“Người phụ nữ sống ở căn hộ đối diện đã trông thấy một người đàn ông giống hệt anh Ando chạy trốn ngay sau khi xảy ra vụ việc. Đó là bà Komori Fujiko. Theo lời khai của bà ấy thì trang phục của nghi phạm trùng khớp với bộ quần áo mà cảnh sát đã thu giữ được từ căn hộ của anh.”

Keisuke quyết định gọi Tatsuya là “anh Ando”. Như vậy dễ làm việc hơn.

“Cái áo khoác lông vũ đấy tao mua ở Unic. Dễ đến cả mấy nghìn người hay mấy chục nghìn người có cái áo giống như thế ấy chứ. Chưa kể mũ của tao đã bị thằng khác chôm mất.”

“Unic” mà Tatsuya nhắc tới là tên một thương hiệu thời trang giá rẻ dành cho giới trẻ, hiện đã thâm nhập ra cả thị trường nước ngoài. Đúng là có thể bắt gặp kiểu áo cũng như màu áo đó nhan nhản khắp nơi thật.

“Vấn đề nằm ở chiếc mũ. Bà Komori cũng nhớ chính xác đặc điểm của chiếc mũ len đó. Một chiếc mũ sặc sỡ với ba màu tím, vàng, trắng, đằng trước in hình một cái đầu lâu đỏ thẫm cùng hình tia chớp chạy dọc từ chóp mũ ra đằng sau. Bà Komori đã nhìn thấy chiếc mũ này.”

“Thế nên tao mới bảo có thằng chôm mất mũ của tao còn gì.”

“Có thể bồi thẩm đoàn cho rằng sau khi gây án, anh đã vứt chiếc mũ đi. Cho đến trước khi xảy ra vụ án, nhiều người đã trông thấy anh đội nó hằng ngày. Chiếc mũ này anh đã cướp của một thanh niên có tên là Kinoshita đúng không?”

“Tao chỉ mượn nó thôi mà.”

Kinoshita Nanigashi là một người quen trong đám bạn chơi cùng Tatsuya. Chiếc mũ len này vốn là quà kỷ niệm mà một người bạn đã tặng cho Kinoshita nhân dịp đi du lịch Mỹ về. Chắc là Tatsuya thích chiếc mũ lòe loẹt này nên vừa nhìn thấy một cái là hắn đã cướp ngay từ tay Kinoshita. Đây không phải là mũ của nhãn hiệu nổi tiếng, cũng không thấy bán ở Nhật.

“Mà này, mày nghĩ tao ngu đến mức độ nào hả? Có đời thuở nhà ai chuẩn bị đi cướp mà lại đội cái mũ lòe loẹt như thế không. Với lại bà già đó nhìn thấy từ cửa sổ tầng hai chứ gì. Chắc bà ta cũng chẳng nhìn thấy mặt thằng thủ phạm đâu đúng không?”

Đúng là làm thế thì quá ấu trĩ với một thằng như Tatsuya. Keisuke xém chút nữa thì tin có thể hắn không làm việc đó thật.

“Cả lũ cảnh sát lẫn bọn mày đều bị bà ta lừa rồi. Mụ già đó chỉ đang thù tao thôi.”

“Ý anh là bà ấy thù anh vì đã ném lon cà phê rỗng vào nhà bà ấy ư?”

“Ờ đúng rồi.”

“Bà Komori Fujiko hiện đang mở một lớp thư pháp. Nghe nói bà ấy tuy đã 63 tuổi rồi nhưng lại có biệt tài nhớ được và nói trúng phóc bộ quần áo mà học sinh của bà ấy đã mặc cách đó một tuần. Có khả năng chi tiết này sẽ được dùng làm tư liệu để tòa đưa ra phán đoán. Chưa kể, tôi còn nghe nói bà ấy vốn là một phụ nữ ôn hòa, rất được học sinh tín nhiệm. Nhìn chung, khó mà nghĩ được rằng bà ấy lại đi khai man chỉ vì bị anh ném lon cà phê rỗng vào vườn nhà. Rất có thể bồi thẩm đoàn sẽ nghĩ như vậy.”

“Tao không cần biết bà ta là người ôn hòa hay đĩ thỏa nhưng việc gì tao không làm thì tao bảo không.”

“Ngoài ra, cảnh sát đã tìm thấy cây dùi cui có dính máu của anh Honma trong vườn nhà anh. Anh có biết gì về thứ đó không?”

“Tao đã nói hết với thằng cha luật sư ngu xuẩn lần trước rồi đấy.”

“Tôi muốn nghe lại bằng chính đôi tai của mình. Cây dùi cui đó không phải là của anh Ando sao?”

“Không. Còn đầy người khác đang sống trong khu căn hộ đấy cơ mà. Chưa kể người ngoài ai muốn vào mà chẳng được. Sao cứ phải là tao?”

“Trước hết, khu căn hộ đó có tổng cộng sáu hộ dân đang sinh sống. Trong đó, có ba người thuộc diện tuổi già sức yếu, sống thui thủi một thân một mình, không thể là người đi cưỡng đoạt tài sản của người khác được. Một người nữa là phụ nữ độc thân tuổi ngoài bốn mươi, tối hôm đó đã đi nhậu với

đồng nghiệp ở công ty đến tận nửa đêm. Cuối cùng là một sinh viên hai mốt tuổi, hiện đang về quê ở Kagawa."

"Có thể là người ngoài chứ sao."

"Ai lại chôn hung khí trong vườn nhà anh Ando và làm thế với mục đích gì? Thành viên bồi thẩm đoàn là những người có cái đầu lạnh và suy nghĩ theo đúng thường thức xã hội còn hơn cả những người dân thường. Họ sẽ loại trừ những khả năng phi lý. Nếu không thể đưa ra lý do hợp tình đạt lý để họ chấp nhận được thì khó đấy."

Tatsuya quay mặt đi, tỏ vẻ không phục.

"Thôi được rồi, tạm gác chuyện đó qua một bên. Tiếp theo là sự hiện diện của mười tờ mười nghìn yên mà cảnh sát tìm được trong tủ. Đây mới là chuyện phiền hà nhất. Trước tiên tôi muốn hỏi anh số tiền đó ở đâu ra? Chẳng lẽ chưa đến mùa đông mà ông già Noel đã bí mật lẻn vào phòng rồi để số tiền đó vào tủ của anh à?"

"Này, mày là luật sư đấy. Mày đang đứng về phía tao hay muốn khép tội tao thế?"

Quả nhiên trong người Tatsuya đang chảy dòng máu của Thần Chết. Ánh mắt hắn trừng lên nhìn Keisuke khiến cậu liên tưởng đến con quái vật xuất hiện trong bộ phim *Ác mộng trên phố Elm*.

Trống ngực Keisuke bắt đầu đập nhanh hơn. Mặc dù có vách ngăn song Tatsuya vẫn đang ở ngay tầm với của cậu. Người ta thường nói ngay cả khi đã trưởng thành con người ta vẫn không thể xóa bỏ những nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào tiềm thức từ thuở thơ bé. Xét về khía cạnh nào đó thì điều đó thật đúng.

“Dĩ nhiên, một khi đã nhận lời bào chữa thì tôi phải đứng về phía anh rồi. Tôi không đổ lỗi cho anh. Nhưng tôi phải phản bác từng chứng cứ mà phía kiểm sát đã đưa ra.”

“Biết rồi,” Tatsuya trả lời bằng giọng bất cần.

“Vậy tôi hỏi lại một lần nữa. Số tiền đó từ đâu mà có? Vì sao lại có những tờ dính vân tay của nạn nhân?”

“Này, chỉ có nhõn một trăm nghìn yên, một trăm nghìn yên thôi đấy. Có ngần ấy tiền thôi mà đã bị quy vào tội giết người cướp của thì tao cũng chịu.”

Chính xác là tội cưỡng đoạt tài sản gây chết người, nhưng dù là tội nào thì cũng không tránh khỏi ngồi tù mọt gông.

“Theo điều tra của cảnh sát thì quán bar do mẹ anh Ando quản lý làm ăn không thuận lợi, khách nợ tiền nhiều nên suýt phải ngừng nhập rượu đúng không. Nếu vậy thì việc anh để những một trăm nghìn yên nằm đắp chiếu một chỗ như thế xem ra không được hợp tự nhiên cho lắm.”

“Thế thì sao nào. Đấy là tiền của tao. Tao làm gì với nó mặc tao. Với lại, tao không muốn phải bỏ ra đến những đồng tiền cuối cùng nên mới gom góp để đấy.”

“Anh giải thích thế nào về dấu vân tay của anh Honma?”

“Nghe này, tao đã từng làm việc ở công ty đó. Thế thì tiền của tao có dấu vân tay của những người làm ở đấy có gì lạ nào?”

“Công ty anh trả lương bằng chuyển khoản mà nhỉ”

“Tao cho họ vay rồi họ trả lại đấy.”

“Hẳn ba mươi nghìn yên ư?”

“Hẳn ba mươi nghìn yên” Tatsuya lại trừng ánh mắt hằn học nhìn Keisuke. “Đùng có đi sâu vào mấy chuyện đấy nữa,

mày mau đưa tao ra khỏi đây đi. Tao vã rượu lắm rồi."

"Tôi hỏi anh một câu cuối. Lúc xảy ra vụ án anh đang ở đâu?"

"Quán bar."

"Tức là quán bar của mẹ anh à? Bên trong quán sao?"

"Ở trên tầng hai."

Keisuke chưa đến đó nhưng cậu đã đọc trong hồ sơ. Tầng dưới là quán bar, tầng trên là chỗ ở. Dĩ nhiên là nhà đi thuê, qua điều tra của cảnh sát cậu còn biết thêm rằng họ đang nợ tiền nhà.

"Anh làm gì ở đấy?"

"Chuyện không thể nói với người khác được."

"Tóm lại lập trường của anh Ando là như thế này. Anh hãy nghe cho kỹ, nếu có chỗ nào không đúng thì hãy sửa lại giúp tôi. Anh đã đến công ty vận tải Maruoka trên danh nghĩa là để đòi tiền bồi thường mất việc nhưng đến trước của công ty thì anh đổi ý ra về. Hôm sau, một người nào đó không biết từ đâu đến, mặc bộ quần áo giống hệt anh Ando, lẻn vào công ty để trộm tiền, rồi không hiểu vì lý do gì mà hắn lại giấu một phần số tiền đã cướp được cùng một chiếc dùi cui ở căn hộ của anh. Trong lúc hung thủ gây án thì anh Ando đang ở nhà mẹ mình và làm một việc gì đó không thể nói với người khác. Ngoài ra, anh đã cho nạn nhân - người đã khiến anh tức giận đến nỗi phải tranh cãi nảy lửa vay ba mươi nghìn yên và mới gần đây người đó đã trả lại tiền cho anh. Và anh đã giữ kín những sự thật này suốt gần bốn tháng kể từ khi bị bắt giữ."

"Ờ, thì là như vậy đấy. Đây gọi là án oan hả?"

Tatsuya cười phá lên, song Keisuke không quan tâm, cậu gọi cán bộ phụ trách.

Lúc chia tay, Tatsuya nói: “Phải rồi, để tao nói cho mày chuyện này hay lắm.”

“Ngày xưa tao từng kể với mày là tao đã giết chuột bằng cách cho nó uống thuốc độc đúng không? Chuyện đó là thật đấy. Tao đã cho nó uống thuốc trừ sâu. Vì trộn vào thức ăn nó không chịu nên tao đã cố tình vạch mõm nó ra và dùng ống nhỏ giọt mà tao thó được ở phòng thực hành khoa học để nhỏ thuốc vào. Đó là paraquat, một loại thuốc diệt cỏ. Ngày xưa nó được bán nhan nhản ra, người ta đã vứt nó ở vườn khu nhà tao. Thế có chết không cơ chứ nhỉ. Con chuột vừa quằn quại đau đớn, vừa lồng lộn lên mà chết đấy.”

“Chuyện đó thì sao?”

“À không, tao chỉ nghĩ con người mà uống cái thứ đấy thì chắc cũng quằn quại đến chết thôi.”

“Lẽ nào...”

Thấy Keisuke trừng mắt, Tatsuya liền phá lên cười.

“Đừng hiểu lầm. Tao mà lại đi làm cái chuyện man rợ như thế được sao.”

* * *

Sau khi kết thúc buổi gặp gỡ với Tatsuya, Keisuke đến gặp công tố viên phụ trách vụ án này. Cậu đã hẹn sẵn từ sáng sớm.

Keisuke chào hỏi công tố viên Motegi Kazuyuki theo đúng phép tắc, giới thiệu mình là luật sư bào chữa cho Tatsuya.

“Tôi nghe nói Ando đã chuyển sang phủ nhận tội danh rồi hả?”

Motegi chau mày một cách hơi quá lố khiến Keisuke không khỏi liên tưởng đến người diễn viên đang bận tâm đến hình ảnh của mình trên tivi.

“Xem ra anh ta định sẽ giữ nguyên lập trường đó khi ra tòa.”

“Đừng nói với tôi luật sư Okuyama đã vẽ đường cho anh ta đấy nhé.”

“Xin anh đừng nói những lời khó nghe như vậy. Chuyện này là tự anh ta nói ra.”

“Ồ, mạnh miệng gớm nhỉ. Cậu đã tìm được chứng cứ mới rồi sao? Nếu vậy thì đến buổi thảo luận trước phiên tòa, tôi mong là cậu sẽ chia sẻ đầy đủ.”

“Tôi xác định sẽ chơi một cách ngay thẳng.”

“Được... À mà, cậu muốn hỏi về vật chứng gì nhỉ?”

Suốt từ nãy đến giờ, Motegi vẫn ngồi ở chiếc bàn to uỳnh trong căn phòng công tố rộng thênh thang. Ngồi trên chiếc ghế xô pha dành cho khách, Keisuke nhắc lại những gì cậu đã nói qua điện thoại sáng nay.

“Không biết trong số các vật chứng có ảnh khỏa thân của phụ nữ được chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số không ạ? Tôi không thấy trong danh sách các vật chứng được nộp lên tòa.”

Về mặt pháp lý, phía kiểm sát không có nghĩa vụ phải công khai toàn bộ những chứng cứ đã tìm được. Vì vậy, họ thường chỉ dùng đến những chứng cứ có lợi cho mình. Đây cũng là lý do 99,9% các vụ án đều được xử có tội.

“Ảnh phụ nữ khỏa thân ấy à,” Motegi, mắt vẫn nhìn xuống tập hồ sơ trên mặt bàn, hỏi Keisuke bằng giọng dò xét.

“Biết cái đó rồi cậu định sẽ làm gì?”

“Tôi muốn tìm người có thể ra làm chứng.

“Làm chứng chuyện gì?” cuối cùng Motegi cũng ngẩng đầu lên nhìn Keisuke.

“Bị cáo nói rằng có thể ai đó thù ghét anh ta nên đã gài bẫy để đưa anh ta vào tròng.”

Mãi mà Keisuke vẫn chưa học được cách nói dối.

“Gài bẫy? Ý cậu là người phụ nữ bị Ando chụp ảnh khỏa thân đã gài bẫy anh ta?”

Khuôn mặt hơi ửng đỏ của công tố viên Motegi như muốn hỏi *cậu đang nói cái quái gì vậy*.

“Vì lý do đặc biệt nên tôi có biết về tính cách con người của bị cáo, anh ta sẽ không giấu hung khí một cách khinh suất như vậy đâu. Việc anh ta khẳng định ai đó đã đổ tội cho mình cũng có cái lý của nó.”

“Nghĩa là người phụ nữ bị Ando cư xử thô lỗ đã dựng nên chuyện này?”

“Thô lỗ hay không thì tôi không rõ...”

Đột nhiên Motegi tựa lưng vào ghế rồi phá lên cười, ra chiều rất kinh ngạc.

“Ha ha ha,” anh ta dùng mu bàn tay quệt nước mắt. “Luật sư Okuyama. Tôi nghĩ cậu nên chơi gái nhiều hơn đấy. Đàn bà ấy mà, họ không làm mấy chuyện rỗi hơi như vậy đâu. Nếu thù ghét ai họ sẽ châm lửa đốt nhà, không thì vác dao xiên cho một nhát. Họ là cái giống như vậy đấy.”

Dĩ nhiên, Keisuke hiểu lý lẽ mình đưa ra rất thiếu thuyết phục. Thấy Keisuke bối rối không biết trả lời thế nào, nét mặt công tố viên Motegi có phần nghiêm túc trở lại. Anh ta nói:

"Mà thôi, dù sao đây cũng không phải chuyện đáng để ra vẻ ta đây. Tiếc là chúng tôi không tìm thấy dữ liệu nào như vậy. Trong số các vật dụng thuộc sở hữu của bị cáo, thứ duy nhất có thể tạm gọi là thiết bị công nghệ chỉ có mỗi chiếc điện thoại thông minh, nhưng trong đó không có ảnh khiêu dâm."

Thành thực mà nói, Keisuke không có ấn tượng tốt đẹp cho lắm đối với cảnh sát, song cậu vẫn phải thừa nhận năng lực điều tra của họ. Nếu họ đã khám xét nhà và không tìm thấy thiết bị hoặc phương tiện lưu trữ nào có chứa dữ liệu hình ảnh thì chứng tỏ là chúng không tồn tại. Khó mà nghĩ được rằng Tatsuya phải nhọc công thuê máy chủ trên Internet để tải những dữ liệu đó lên. Cũng không đến mức giao cho Michiko giữ hộ giữa lúc cấp bách vì sắp sửa bị bắt giữ.

Quả nhiên, Tatsuya nói vậy để khiến Keisuke lung lay tinh thần.

Keisuke dùng khăn mùi soa cẩn thận lau mồ hôi trên trán, tránh không để Motegi nhận ra cậu đang thở phào nhẹ nhõm trong thâm tâm.

"Tôi hiểu rồi."

"Chỉ có vậy thôi à? Nếu vậy thì hẹn gặp cậu tại buổi thảo luận trước phiên tòa nhé."

Keisuke lịch sự cảm ơn, sau đó rời khỏi phòng công tố.

7

Hai ngày sau, Keisuke nhận được thông báo về buổi thảo luận trước phiên tòa lần thứ tư.

Mặc dù đây là buổi thảo luận đầu tiên cậu tham gia kể từ khi phụ trách vụ này nhưng theo kế hoạch thì đây cũng sẽ là buổi cuối cùng. Kể ra đề nghị lên tòa và được chấp thuận thì cũng có thể mở thêm nhiều cuộc thảo luận nữa, nhưng nếu không đưa ra được bằng chứng mới quan trọng nào thì việc đó e là hơi khó.

Còn năm ngày nữa là đến phiên xét xử sơ thẩm.

Chế độ bồi thẩm đoàn buộc những người nghiệp dư, hoàn toàn mù mờ về tư pháp phải đưa ra phán đoán khi mà chỉ còn vài ngày là diễn ra phiên xét xử. Chưa kể chế độ này còn áp dụng cho cả những tội danh nghiêm trọng với hình phạt nặng, bao gồm cả tử hình. Một chế độ có phần hơi tàn bạo trong cách suy nghĩ.

Do đó, những buổi thảo luận trước phiên tòa được sinh ra nhằm mục đích đẩy nhanh tiến độ và minh bạch hóa các vấn đề.

Trước khi diễn ra phiên xét xử công khai, hay nói cách khác là phiên xét xử chính thức, hội đồng xét xử, viện kiểm sát cùng với luật sư và đôi khi còn có cả sự góp mặt của bị cáo, sẽ cùng

ngồi lại với nhau để nói ra hết những suy nghĩ của mình. Họ sẽ nhất trí với nhau rằng "Phía chúng tôi có những bằng chứng như thế này", "Còn chúng tôi sẽ mời nhân chứng để làm chứng chuyện này". Tại đây, họ sẽ gói gọn những luận điểm của mình. Tóm lại, hoặc là họ sẽ phân định xem bị cáo có tội hay vô tội, hoặc là bị cáo nhận tội và họ sẽ tranh cãi về mức phạt.

Về nguyên tắc, tòa không chấp nhận việc tung chứng cứ hoặc nhân chứng ra sau. Bởi vốn dĩ mục đích của chế độ bồi thẩm đoàn là để không mất thời gian cho những cuộc thương lượng phức tạp cũng như thời gian làm các thủ tục để được sử dụng chứng cứ. Chuẩn bị đến phiên tranh luận cuối cùng thì một nhân chứng quan trọng được cho là lá bài bí mật bất thình lình mở cửa xuất hiện, chỉ tay vào hung thủ thực sự khiến cả phiên tòa ngã ngửa và thế là hết. Những diễn biến kịch tính kiểu như vậy sẽ không thể xảy ra.

Ví dụ, trường hợp không có vật chứng mang tính quyết định mà bị cáo lại phủ nhận cáo buộc giống như vụ án lần này thì công tố viên và luật sư bào chữa sẽ tranh tụng trực diện với nhau. Việc tung chứng cứ hoặc nhân chứng ra sau hẳn sẽ gây ấn tượng không tốt cho hội đồng xét xử. Tóm lại, Keisuke chỉ còn cách tranh tụng dựa trên những bằng chứng xét cho cùng chỉ là bằng chứng gián tiếp cùng với lời phủ nhận tội danh của Tatsuya. Xét từ góc độ của một luật sư thì tình thế đang hết sức bất lợi, đến nỗi đành phải cắn răng chịu đựng, song xét về phương diện cá nhân, trái lại Keisuke còn cảm thấy thiêu thiếu. Thậm chí cậu còn mong bên họ tìm được những bằng chứng xác thực hơn nữa.

Tay Tatsuya đã nhúng chàm từ rất lâu trước khi xảy ra vụ án này rồi. Cuối cùng cũng đến lúc hắn phải trả giá. Một khi phiên tòa xét xử bắt đầu, hắn sẽ không còn cơ hội nói năng lung tung nữa. Hắn cũng chẳng lấy đâu ra thì giờ mà bới móc lại vụ hỏa hoạn mười ba năm về trước. Keisuke sẽ hoàn thành trách nhiệm tối thiểu của một luật sư, song cậu tha thiết mong Tatsuya sẽ bị kết án.

Lúc về đến nhà, Keisuke trông thấy chiếc xe máy phân khối lớn đang dựng trong nhà để xe gần cửa.

Cậu trông thấy logo của hãng HONDA. Keisuke đã hỏi không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn quên - thực ra là cậu không ý định ghi nhớ - nhưng nếu không lầm thì đây từng là mẫu xe nổi tiếng một thời, gọi là CB hay gì đấy. Hình như là loại "bảy trăm rưỡi"[*]. Nhìn thấy chiếc xe, cảm giác ủ dột trong lòng Keisuke bỗng vơi đi phần nào.

"Cháu về rồi đây." Keisuke trông thấy đôi giày lạ ở ngoài cửa. Cậu rảo bước nhanh hơn về phòng khách.

"Lâu rồi không gặp."

Morota Hisato đang ngồi uống bia bên bàn ăn, vui vẻ cất tiếng chào. Chiếc Honda khi nãy là xế cưng của cậu ta.

"Cậu đến đấy à."

"Tớ đến mượn chú ít tài liệu, với cả cũng có vài chuyện khác nữa."

Với một người như Hisato thì cách nói này có phần vòng vo.

"Cô Misao đâu rồi?"

“Cô ấy bảo tớ trông nhà rồi đến chỗ của một kỳ phùng địch thủ mà gần đây cô ấy mới tìm được để đánh bại đội quân Carthage do Hannibal chỉ huy rồi. Mà cậu đã ăn tối chưa?” Hisato hỏi.

“Ừ, chưa.”

“Nếu được thì ăn cùng đi.” Dĩ nhiên Keisuke chẳng có lý do từ chối. Trên mặt bàn, món thịt lợn chua ngọt xào cùng giấm đen và củ sen - món sở trường của Hisato hẳng còn nóng hôi hổi. Đây cũng là món khoái khẩu của Keisuke.

* * *

“Ơ, đây chẳng phải là thông báo hội khóa hay sao?”

Hisato phát hiện tấm bưu thiếp đang vứt chỏng chơ trên mặt bàn.

"Ừm.”

“Sao không thấy gửi cho tớ nhỉ? Mà tớ cũng chẳng thông báo địa chỉ cho ai nên đành chịu vậy.”

Chẳng nhớ từ khi nào, Hisato đã chuyển sang xưng "tớ".

“Chắc thế.”

“Sao thế, chẳng mấy khi tớ đến thăm mà cậu cứ như người trên mây thế hả.”

Mặc dù đi xe máy đến, Hisato vẫn uống bia không ngừng nghỉ. Loại bia Larger mà cậu ta ưa thích. Hisato xách bia từ nhà tới, dễ chừng cậu ta định ngủ lại đây luôn.

“Dạo gần đây tớ hơi bận,” Keisuke vội gắp một miếng cải bẹ xanh thái nhỏ xào với trứng bỏ vào mồm. “Món này nhắm với

bia hợp nhỉ."

"Chứ còn gì," Hisato mỉm cười, sau đó quay về chủ đề cũ. "Thế nên tớ mới bảo nghề luật sư vất lắm mà. Cậu cũng biết chế độ thay đổi nên giờ người ta cạnh tranh nhau khốc liệt lắm còn gì. Nếu tớ mà siêng năng cỡ như cậu thì tớ đã thi hẳn kỳ thi công chức loại một của Văn phòng chính phủ, rồi đề đạt nguyện vọng để người ta sắp tớ vào chỗ nào nhàn hạ, không phải điều chuyển công tác. Chẳng cần thăng tiến mà làm gì, chỉ cần một cuộc sống ổn định, sung túc. Còn nếu đã bước chân vào ngành luật, tớ sẽ nhắm đến vị trí thẩm phán kia. Tuy hơi vất vả nhưng được cái ổn định."

Keisuke thầm nghĩ, Hisato ngoài miệng thì nói vậy song cậu ta lại đang làm một công việc trái ngược hẳn với cái gọi là cuộc sống ổn định. Cậu gắp một miếng thịt lợn xào chua ngọt bày trên đĩa, rồi nốc một ngụm bia mà Hisato vừa rót cho. Lâu lắm rồi cậu mới lại uống bia Larger, đâm cổ họng đắng ngắt.

Vừa bắt đầu học kỳ hai năm lớp Bảy, Hisato đã sang Mỹ.

Nghe đâu bố cậu ta phải chuyển công tác, cộng thêm một vài lý do nên không đi một mình mà kéo cả nhà đi cùng.

Keisuke chia tay Hisato khi mối quan hệ giữa hai đứa vẫn có gì đó gượng gạo do tàn dư từ chuyện xảy ra với Mika hồi mùa hè. Hôm ấy Keisuke đi bộ cùng Hisato ra nhà ga gần nhất để tiễn cậu ta về lại Hokkaido trước khi xuất ngoại, song hai đứa chỉ biết nói với nhau mấy câu vô thưởng vô phạt.

"Mình sẽ trở lại mà."

Vào giây phút chia tay cuối cùng, Hisato nói ra câu nghe cứ như lời thoại trên phim.

Quãng thời gian hai năm sau đó hầu như không để lại ký ức gì trong lòng Keisuke.

Cậu vốn không phải đứa có trí nhớ kém song những ký ức đó cứ mịt mùng, mờ ảo như bị bao phủ bởi lớp sương mù, hệt như một giấc mơ cậu đã chiêm bao thấy từ nhiều ngày trước, không thể nào hồi tưởng lại một cách rõ ràng.

Động tí là Michiko lại mắng chửi, ném đồ vào người cậu, còn Tatsuya đứng bên cạnh cười cợt và giương mắt nhìn. Quanh năm suốt tháng chỉ toàn những cảnh tượng na ná như vậy, thành thử Keisuke cũng không phân biệt được là chuyện gì xảy ra vào lúc nào.

Trái lại, cứ có một lý do bất chợt gì đấy là trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh ba đứa gồm cậu, Mika và Hisato đang cười đùa, chơi cầu lông với nhau trong công viên ngập tràn ánh nắng. Nhưng nghĩ kỹ ra thì chuyện như vậy không có thật. Đó chẳng qua chỉ là những ảo tưởng nhưng lại in sâu vào tâm trí cậu như những kỷ niệm. Và cũng giống như vậy, có nhiều chuyện cậu thậm chí quên mất là mình đã quên.

Ở nơi mà Keisuke từng chung sống với bố mẹ, một ngôi nhà mới được xây lên, một gia đình mà cậu không quen biết bắt đầu dọn đến ở. Cậu không có ký ức nào về việc được Michiko giải thích về chuyện này. Không phải cậu đã quên mà thật sự là không có. Thi thoảng, Michiko cho cậu xem "Giấy đồng ý" gì đó, bắt cậu ký tên vào, nói là thủ tục thì có lẽ đúng là thủ tục thật.

Tính cả chuyện đó thì Keisuke đã có hai lần gọi điện cho bà bác Sawako ở Akita từ bốt điện thoại công cộng. Nhưng bác Sawako chỉ toàn ấp a ấp úng bảo rằng *"Bác đã giao phó hết cho cô Michiko rồi, vả lại bác cũng không thể động tí là lại lên Tokyo lo thủ tục này nọ được"*, thành ra chuyện chẳng đi đến đâu. Thấy lãng phí số tiền giắt lưng vốn đã ít ỏi của mình nên Keisuke quyết định thôi không gọi điện cho bác nữa.

Keisuke đã không thể suy nghĩ những điều bình thường kiểu như "Đặt ra mục tiêu gì đó và hành động để biến mục tiêu ấy thành hiện thực". Cậu cũng không còn cảm thấy khổ sở về việc mình không có lấy một người bạn nào, cũng không thấy khổ sở mỗi khi nhìn bộ dạng của mình trong gương nữa.

Chính vì thế, vào ngày đầu tiên của học kỳ hai năm lớp Chín, khi thấy Hisato xuất hiện trong lớp, Keisuke chỉ nghĩ lớp cậu có thêm "một gương mặt lạ" chứ không hề có cảm xúc đặc biệt nào.

Hisato nở một nụ cười bẽn lẽn, bước đến gần Keisuke và bắt chuyện song cậu chỉ đáp "Ờ". Mặt Hisato biến sắc, cậu ta nhìn xoáy vào mắt Keisuke rồi thốt lên đầy sửng sốt.

"Keichan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bị Hisato túm lấy vai, lắc mạnh "Bạn trả lời hẳn hoi đi nào", Keisuke lại một lần nữa đáp "Ờ". Khi Hisato bắt đầu khóc cũng là lúc những giọt nước mắt của Keisuke lăn xuống.

Chính cậu cũng không hiểu lý do vì sao mình khóc. Ngay cả khi đã bắt đầu vào tiết một, nước mắt Keisuke vẫn tuôn mãi không ngừng. Vì lẽ đó mà lâu rồi cậu mới lại được đưa xuống phòng Y tế.

* * *

Ngày hôm đó, Hisato hỏi gì thì Keisuke thẫn thờ đáp nấy, về cuộc sống thường nhật, về tương lai, đặc biệt là về việc ngay từ đầu cậu đã từ bỏ ý định học lên cấp ba. Trong lúc nghe Keisuke nói, nét mặt Hisato bỗng trở nên nghiêm túc chưa từng thấy, thế rồi cậu tỏ thái độ như thể vừa đưa ra một quyết định gì đó.

"Không thể trốn tránh được nữa rồi. Đúng là chỉ còn cách đấu tranh thôi."

Không hiểu sao Keisuke lại có cảm giác Hisato đang tự nhủ với chính mình.

"Bạn có quyền mưu cầu được sống như một con người mà."

"Thôi bỏ đi. Chẳng ích gì đâu."

Một bộ an toàn tự động về mặt tinh thần đã gắn chặt vào người Keisuke. Nếu đã không thể hy vọng, hoặc đôi khi cho dù có thấp thoáng một tia hy vọng đi chăng nữa, thì cách tốt nhất là buông bỏ ngay từ đầu. Càng không mong đợi, càng ít đau thương. Vả lại, một người rất có thể chính là kẻ đã sơ suất để xảy ra đám cháy như Keisuke không có quyền ước mong một cuộc sống như những người bình thường khác.

Người giải cứu Keisuke khỏi lời nguyền ấy chính là vợ chồng Ushijima.

Sau khi nghe Hisato kể lại sự tình, Hajime đã ngay lập tức yêu cầu một cuộc nói chuyện với Michiko. Nhận thấy cô ta hoàn toàn không có ý định hợp tác, Hajime đã bàn bạc với bạn thân

của mình là luật sư Inasawa và liên tiếp đưa ra những hành động cụ thể.

Keisuke suýt nữa thì được chuyển ngay đến Trung tâm bảo trợ trẻ em, nhưng rồi họ lại quyết định để cậu ở tạm nhà Ushijima một thời gian.

Vào cuối tuần đó, khi mà tháng Chín của năm lớp Chín sắp sửa kết thúc, Keisuke được Hajime và luật sư Inasawa đón ra khỏi nhà mẹ con Michiko, sau suốt hai năm chín tháng sống ở đó. Keisuke không dám nhìn thẳng vào mặt Michiko. Còn Tatsuya thì không thấy đâu.

Hajime và luật sư Inasawa cũng tích cực đòi lại tài sản cho Keisuke.

Có điều, hầu như đều đã quá trễ.

Đầu tiên, mảnh đất hiện đã thuộc sở hữu của người khác. Không lâu sau khi Michiko được chỉ định làm người giám hộ, mảnh đất đã bị bán cho một công ty bất động sản có địa chỉ ở Osaka, sau đó nó còn trải qua hai lần sang tên nữa rồi mới đến tay gia đình đang ở hiện tại - được xem là "bên thứ ba ngay tình". Hai công ty đầu tiên trong số các công ty bất động sản đóng vai trò trung gian môi giới đều có tai tiếng liên quan đến nợ nần, cả hai đều đã phá sản và không rõ người chịu trách nhiệm hiện đang ở đâu.

"Khó mà đòi lại nhà từ gia đình hiện tại."

Luật sư Inasawa giải thích cho Keisuke với vẻ tiếc nuối.

Ngoài ra, tất cả những món đồ trang sức quý giá khác đều đã bị Michiko bán lấy tiền, chẳng còn lại gì.

Vấn đề là tiền mặt, nhưng phần lớn tiền mặt cũng đã không cánh mà bay.

Chắc chắn Masaharu, bố của Keisuke đã được bồi thường hai mươi triệu yên tiền bảo hiểm nhân thọ. Tiền mua nhà chưa trả xong đã được thanh toán hết bằng gói bảo hiểm khoản vay mà Masaharu tham gia khi vay mua nhà. Vì thế, chắc chắn tiền bán đất phải còn nguyên, song chắc vì nôn nóng muốn có tiền mặt ngay nên Michiko đã bán với giá khá rẻ so với thị trường - hơn hai mươi triệu yên một chút.

Tuy là bán tống bán tháo nhưng cộng với tiền bảo hiểm nhân thọ thì Michiko phải có hơn bốn mươi triệu yên tiền mặt. Vậy mà, theo những gì Inasawa điều tra được bằng quyền hạn luật sư của mình thì hiện tại Michiko chỉ còn khoảng bảy triệu yên.

Đầu tiên, luật sư Inasawa đã yêu cầu Michiko giải thích.

Theo luận điệu của Michiko thì cô ta đã cẩn thận gửi tiền vào ngân hàng nhưng ngay sau đó lại bị Hideaki cuỗm mất rồi cao chạy xa bay. Cô ta khẳng định Hideaki đã rút khoảng ba mươi triệu yên và biến mất, chính vào thời điểm Keisuke không còn trông thấy bóng dáng ông ta đâu nữa.

“Tại sao cô không báo cảnh sát?” dĩ nhiên Inasawa đã truy cứu đến cùng, song Michiko trả lời quanh co, nào thì “Tôi tin anh ta sẽ trở về”, nào thì “Tôi tưởng anh ta chỉ mượn tạm một thời gian thôi”. Mặc dù điều này mâu thuẫn với việc cô ta đã đâm đơn ly hôn với lý do Hideaki cố tình bỏ bê gia đình, song hơn ai hết, Keisuke hiểu rằng cho dù có nói gì đi nữa cũng chỉ tốn công vô ích. Tuy muộn màng nhưng cuối cùng họ vẫn tiến

hành khởi tố Hideaki đang bỏ trốn. Mặc dù vậy, Keisuke tin chắc việc đó rồi cũng kết thúc trong vô vọng.

Cậu cũng biết chuyện Michiko đã trả một triệu yên cho bác Sawako ở Akita, mặc dù xét về tổng thể thì số tiền này chỉ như muối bỏ biển. Keisuke không rõ Michiko đã dọa dẫm hay thao túng bác Sawako, song nhìn từ tình hình thực tế, xem ra đó là khoản thù lao cho việc bác Sawako không được dùng tư cách họ hàng để xen vào những chuyện Michiko làm. Luật sư Inasawa nói rằng Keisuke có thể đòi lại khoản tiền này, song cậu đã từ chối.

Giữa Hajime, luật sư Inasawa và Michiko đã diễn ra một vài cuộc gặp gỡ, trong đó duy chỉ có một lần là Keisuke cũng góp mặt để xác nhận sự thật. Không chỉ với Hajime hay Inasawa mà ngay cả với Keisuke, Michiko cũng buông những lời mắng chửi hết sức khó nghe.

Ngay cả luật sư Inasawa, mới đầu còn hừng hực khí thế, nói rằng "Chúng ta có thể truy cứu trách nhiệm hình sự về tội danh biển thủ tài sản bằng cách trở thành người giám hộ cho trẻ vị thành niên của cô ta. Nhất định phải khởi tố Michiko", đến khi mọi chuyện dần trở nên sáng tỏ, cũng không còn giữ được tinh thần như lúc đầu nữa.

Mặc dù cũng có những thiếu sót về mặt thủ tục, song nhìn chung Michiko đã làm đúng luật. Những việc cần đến sự đồng ý của Keisuke thì đều đáp ứng đủ điều kiện và có báo cáo. Tài khoản ngân hàng nơi gửi số tiền được cho là đã bị Hideaki cuỗm mất cũng đứng tên Keisuke đâu ra đấy. Mọi chuyện xấu

xa đều đổ hết lên đầu Hideaki. Nếu có vấn đề thì chỉ là ở chỗ Michiko đã để mặc chồng đem tiền cao chạy xa bay và không thực hiện nghĩa vụ báo cáo về việc đó, tuy nhiên khó mà tống cô ta vào tù được.

Chưa kể, nếu đúng là Hideaki đã cuỗm mất ba mươi triệu yên trong tổng số bốn mươi triệu yên đó, thì khoản ba triệu yên sau khi trừ hết đi được coi là số tiền Michiko dùng để chăm lo cho Keisuke trong suốt hai năm chín tháng. Tuyệt đối không thể gọi là tiền biển thủ được.

Luật sư Inasawa tỏ ra tiếc nuối khi nói rằng mặc dù có thể chỉ trích Michiko về một vài điểm, song trên thực tế khó mà khép tội cô ta được. Hơn nữa, theo những gì Inasawa điều tra được thì Hideaki đã từng có hai tiền án về hành vi lừa đảo liên quan đến các khoản tiền trợ cấp của nhà nước như lương hưu, bảo hiểm thất nghiệp, tiền bảo trợ xã hội. Sự thật này càng củng cố thêm cho luận điệu của Michiko. Nếu tìm được người đàn ông có tên là Togashi mà Hideaki đã dẫn về, may ra sẽ có sự thật gì đó được hé lộ, song chẳng ai biết cụ thể người đó là ai, hiện đang sống ở đâu.

Không lâu sau vụ lùm xùm này, đơn xin ly hôn vì lý do người chồng cố tình bỏ bê gia đình được tòa chấp thuận, Michiko và Tatsuya đổi từ họ Asanuma sang họ Ando.

“Cháu xin bỏ cuộc ạ. Cháu cảm ơn các chú.”

Keisuke nói với Hajime và luật sư Inasawa, đoạn cúi đầu.

Cho dù có thấy hết những diễn biến đã xảy ra trong thời gian qua, cậu cũng chẳng lấy làm tức giận cho lắm. Thậm chí cậu còn chấp nhận rằng kết cục này đúng như cậu dự đoán.

Nếu đằng nào cũng không thể lấy lại tài sản, thì cho dù Michiko có ngồi tù hay vẫn nghênh ngang bước đi, Keisuke cũng chẳng quan tâm.

Cậu không muốn dính dáng đến Michiko hay Tatsuya thêm nữa.

Cậu chẳng mong gì hơn. Cậu muốn sau này được sống mà không phải dây mơ rễ má gì đến họ. Thậm chí cậu còn nghĩ, nếu cứ phải lôi nhau ra tòa để rồi đôi co mãi không dứt, chẳng thà cậu cho họ hết số tiền còn lại cũng được.

Keisuke không còn nguyện vọng nào khác nữa.

Trước lời đề nghị của cậu, cả Hajime và luật sư Inasawa đều lấy làm khó hiểu, song chỉ duy điểm này là Keisuke không chịu nhượng bộ, cho dù những chuyện khác cậu đều không lên tiếng, bởi vậy cuối cùng hai người đành phải xuôi theo.

Kết quả là Keisuke chỉ còn trong tay vỏn vẹn hơn bảy triệu yên.

Keisuke cứ thế ở luôn nhà Ushijima. Hajime đã trở thành người giám hộ của cậu thay cho Michiko. Sau này Keisuke mới biết, để làm một cách chuẩn chỉnh thì vai trò người giám hộ thực ra khá vất vả. Cậu đã xem nhẹ vì cho rằng đến một người như Michiko còn làm được, song hóa ra đó chỉ là một sự hiểu nhầm tai hại. Trái lại, việc Michiko có thể trụ được đến tận bây giờ mà không từ bỏ gần như là một kỳ tích. Keisuke gửi bảy triệu yên cho vợ chồng Hajime để họ trang trải chi phí sinh hoạt cho cậu.

Sau đó, Keisuke gần như cắt đứt hoàn toàn với mẹ con Tatsuya. Nghe đâu họ đã chuyển đến một căn hộ cũ kỹ, sống

bằng tiền bảo trợ xã hội, còn Tatsuya thì học lên một trường cấp ba công lập. Song cậu thậm chí không muốn quan tâm đến họ nữa.

Về phần Hisato, cậu ta tiếp tục đến ở nhờ nhà Ushijima như trước đây, vì bố cậu ta đã điều chuyển công tác một lần nữa và quay trở về Nhật. Hisato học lên một trường cấp ba dân lập, còn Keisuke, được vợ chồng Ushijima hết lòng động viên, cũng thi vào cấp ba. Keisuke miệt mài làm thêm vì nghĩ tuy đây là trường công lập thuộc thủ đô nhưng chắc hẳn vẫn phải tốn một khoản tiền nhất định. Mặc dù vậy, vợ chồng Ushijima không nhận số tiền mà cậu đã kiếm được. Chẳng những thế, họ còn thông báo rằng họ đã gửi số tiền bảy triệu vào ngân hàng để dành làm vốn sau này cho Keisuke học lên đại học.

Trong khoảng thời gian vài tháng còn lại của thời cấp hai và sau đó là ba năm học cấp ba, Keisuke đã sống cùng Hisato và vợ chồng Ushijima.

Keisuke nợ vợ chồng Ushijima, những người không chỉ cứu cậu ra khỏi ngôi nhà chẳng khác nào chốn ngục tù mà còn đối xử với cậu như bố mẹ đẻ, giúp cậu hồi tưởng lại cái được gọi là gia đình, một ân tình không bao giờ đền đáp hết.

Và, trên tất cả, cậu vui mừng vì đã không có tai họa khủng khiếp nào xảy đến với Misao như Tatsuya đã nói ngày hôm đó.

Keisuke thi vào một trường đại học dân lập có đầy đủ chính sách học bổng dành cho sinh viên có thành tích xuất sắc, và cậu đã thành công trong việc lọt vào danh sách sinh viên được đãi ngộ đặc biệt, nhận học bổng không hoàn lại. Trong suốt bốn

năm học, cậu dành phần lớn thời gian để làm thêm và chuẩn bị cho kỳ thi tư pháp. Cậu chỉ có độc một chiếc điện thoại di động với gói cước rẻ nhất, nhưng cũng nhờ những ngày phải sống ở một nơi chẳng khác gì trại tập trung suốt quãng thời gian học cấp hai mà Keisuke hoàn toàn chẳng lấy gì làm khổ sở với cuộc sống không màng đến trò chơi điện tử trên tivi, huống chi mấy trò chơi trực tuyến phải nạp tiền.

Về phần Hisato, cậu ta nói rằng "Trước khi trở thành một người tự lập, mình sẽ báo hiếu bố mẹ phần nào" và quyết định vào học tại một trường đại học Sapporo. Để giải quyết chuyện dị ứng, Hisato phải ở lại ký túc xá của trường, nhưng dù sao cậu cũng đã có thể thường xuyên ló mặt về nhà hơn trước đây nhiều rồi.

Ngày Keisuke đỗ kỳ thi tư pháp, Hisato vẫn chưa đi làm. Cậu ta làm nghề tự do. Bén duyên nhờ công việc làm thêm thời đại học là nghe băng ghi âm rồi chép thành văn bản nên hiện tại Hisato đang làm công việc kiểu như trợ lý cho một người chuyên viết lách.

Kayanuma Masaru, nhà văn phi hư cấu, là người có sở thích viết về những vụ án oan sai không được chú ý lắm hay những vụ phạm tội của trẻ vị thành niên chưa được làm sáng tỏ. Nghe nói Kayanuma thường bán những bài viết của mình cho một tạp chí lớn có số ra hằng tuần và nhận mức thu nhập ngang tầm những người làm công ăn lương khác cùng thế hệ. Ở vai trò một trợ lý, hẳn thù lao Hisato nhận được cũng chẳng đáng là bao. Bản thân cậu ta cũng cười mà bảo rằng: "Công việc tuy thú vị đấy, nhưng bận tối mắt mà chẳng thấy tiền đâu". Hiện

Hisato đang sống trong một căn hộ không được mới cho lắm ở quận Shinjuku, và thường tranh thủ thời gian rảnh rỗi để làm thêm cho một cửa hàng tiện lợi gần nhà.

“Giờ tớ đang học hỏi kỹ năng thu thập tư liệu, thậm chí tớ còn nhận làm chân chạy việc để tạo dựng các mối quan hệ.”

Xem ra Hisato cũng có những kế hoạch cho riêng mình.

“Gần đây anh Kayanuma mới tìm được một vụ nghe vẻ hay ho lắm.”

Hisato nói, quả nhiên mắt đã đỏ ngầu khi mà cả vỉ sáu lon bia Larger loại lớn đều đã rỗng không.

“Lại một vụ oan sai nữa à?”

“Không” Hisato đưa mắt nhìn xuống mặt bàn. Trông có phần hơi do dự, nhưng rồi cậu ta ngẩng mặt lên ngay.

“Có lẽ cũng thâm sâu ngang một vụ oan sai. Liên quan đến một thằng nhãi ranh không ra thể thống gì.”

Keisuke dựng tóc gáy. Bởi lẽ cậu đã đoán ra mục đích thực sự đưa Hisato đến đây.

“Tên của thằng vô lại đó là Ando Tatsuya, họ cũ là Asanuma Tatsuya.”

8

Sang tuần mới, chỉ còn hai ngày nữa là Keisuke sẽ tham dự buổi thảo luận trước phiên tòa.

Trong lúc cậu đang ngập ngụa giữa đống hồ sơ giấy tờ ở văn phòng thì được nối máy với lời nhắn: “Có người muốn gặp luật sư Okuyama”.

Màn hình điện thoại hiển thị dòng chữ “Số công cộng”. Mặc dù ít nhiều cảm thấy nghi ngờ, song Keisuke vẫn áp ống nghe lên tai và bấm nút bỏ trạng thái giữ máy.

“Vâng, tôi nghe.”

“A lô, luật sư Okuyama phải không?”

Xem ra đây là giọng một người phụ nữ trẻ với cách nói chuyện có phần hơi lên tông ở cuối câu. Keisuke nghe thấy tiếng xe cộ đi lại ở phía sau.

“Vâng, đúng rồi.”

“Anh có thể đến địa chỉ mà tôi sắp nói đây không? Tôi có chuyện quan trọng. Chuyện này không thể nói qua điện thoại được.”

Người phụ nữ đang nhai kẹo cao su.

“Tên cô là?”

"Eiko.”

Keisuke tự hỏi không biết cái tên này viết như thế nào, song chuyện đó có lẽ để sau cũng được.

“Đó là chuyện gì vậy?”

“Tôi đã bảo không nói qua điện thoại được cơ mà. Anh là thằng ngốc hả?”

Cách nói chuyện khá ngoa ngoắt. Keisuke viết vào tờ giấy ghi chú đang cầm trên tay: “Eiko, hơn hai mươi tuổi? Nóng tính?”.

“Nếu cô không nói cho tôi biết đại khái là chuyện gì thì e rằng tôi khó mà đến gặp cô được...”

“A a, lắm chuyện quá. Thôi được rồi. Chuyện là tôi muốn làm chứng về người anh đang nhận bào chữa.”

“Cô đang nói đến bị cáo nào?”

“Mày đang giỡn mặt với tao hả thằng này?”

Qua điện thoại, Keisuke có cảm giác đối phương vừa nhổ toẹt một bãi nước bọt, cậu bèn bỏ ống nghe ra xa tai một chút. Keisuke rất hay gặp phải loại người khiếm nhã. Dù vậy, cậu hiếm khi thấy ai buông lời tục với luật sư.

“Nhưng nếu không được nghe bất kỳ thông tin cụ thể nào, thành thực mà nói, tôi buộc phải xem đây là một cuộc gọi trêu ghẹo.

"Tatsuya ấy. Ando Tatsuya.”

Xem ra đây không chỉ là một cuộc gọi đùa cợt đơn thuần.

“Cô biết anh Ando sao?”

“Đương nhiên rồi, đồ ngu.”

“Tôi không nhớ là mình đã làm gì để cô vô duyên vô cớ mắng chửi bằng những lời lẽ thô tục như vậy.’

“Anh lắm lời thế. Cho tôi số di động của anh đi.”

Keisuke từ tốn đọc một dãy mười một số.

Cô gái tự xưng là Eiko thông báo địa điểm gặp gỡ là tên một quán cà phê thuộc chuỗi lớn. Nó nằm ở cửa ra phía Nam ga Shinjuku.

“Nếu không biết địa chỉ thì tự đi mà tra. Bốn giờ chiều nay, hãy ngồi ở chiếc ghế cạnh cửa sổ cho tôi.”

“À, xin đợi một chút. Hôm nay vào giờ đó, tôi lại có việc...”

Keisuke chưa kịp nói dứt lời thì đầu dây bên kia đã cúp ngang.

Hôm nay cậu có cuộc hẹn với Umeda, người đã bị chó cắn vào tay. Liệu ông ta có chịu thay đổi lịch đột xuất không nhỉ. Với tính tình của ông ta, hẳn sẽ đùng đùng nổi giận cho xem. Không khéo ông ta còn kiện cả cậu. Cậu không thể dành thời gian cho cuộc điện thoại khiếm nhã như thế này được...

Keisuke thở dài, đoạn nhấc ống nghe điện thoại lên một lần nữa.

* * *

Cuối cùng Umeda cũng chịu đổi lịch hẹn sang ngày mai sau khi càm ràm một thôi một hồi.

Nếu đúng là lời khai liên quan đến Tatsuya thì quả thực Keisuke không thể làm ngơ cho được.

Bốn giờ kém năm phút, cậu bước vào quán cà phê như đã hẹn. Quán tương đối vắng vẻ. Sau khi gọi cà phê, Keisuke nhanh chóng đưa mắt nhìn ra ngoài của sổ, song người qua lại quá

đông, cho dù cậu có biết đặc điểm của Eiko đi chăng nữa cũng khó mà tìm ra được. Xem ra, việc cô ta chọn địa điểm này không phải là ngẫu nhiên.

Lúc nhấp một ngụm cà phê, Keisuke bỗng có cảm giác hình như trước đây cậu cũng từng gặp diễn biến như thế này. Sau khi suy nghĩ một lát xem đó là tình huống nào, cuối cùng cậu cũng nhớ ra. Đó chính là bộ phim *Gái điếm*. Trong phim có cảnh nhân vật chính là luật sư bị một cô gái kỳ quặc gọi ra ngoài, Keisuke đã lầm lẫn cảnh đó với trải nghiệm thực tế của mình. Đương nhiên chẳng có lý gì cô gái tự xưng là Eiko kia lại xem một bộ phim cũ đến vậy, nên chuyện này chắc hẳn chỉ là sự tình cờ.

Đúng bốn giờ mà vẫn chưa thấy Eiko xuất hiện. Cũng có thể cô ta đang ở ngay gần đây để quan sát Keisuke. Năm phút, rồi mười phút trôi qua. Vẫn không thấy bóng dáng Eiko đâu. Cô ta định làm gì đây.

Sau khi đợi thêm mười phút nữa, Keisuke quyết định bỏ cuộc. Đúng lúc cậu toan nhổm dậy để với tay lấy hóa đơn thanh toán thì thấy cô gái ngồi đối diện đứng lên, nhìn chằm chằm vào mình. Đây rồi, Keisuke nhủ thầm. Dĩ nhiên cậu đã quan sát tất cả những người ngồi trong quán. Suốt từ nãy đến giờ, cô gái này cứ cúi gằm mặt xuống, nghịch điện thoại.

Cô gái bưng chiếc khay có đặt ly và cốc để lên mặt quầy, sau đó chậm rãi đi về phía Keisuke. Nhân lúc đó, Keisuke quan sát lại một lần nữa. Cô ta không cao lắm. Chắc chưa đến một mét sáu. Thân hình gầy gò. Quần áo không lòe loẹt. Cô ta mặc một chiếc quần jeans bó sát, khoác áo sơ mi trắng rộng thùng thình

bên ngoài chiếc áo bó màu cam. Tóc cũng chỉ nhuộm màu hạt dẻ hơi sẫm, đem đến ấn tượng về một cô gái cực kỳ bình thường.

Eiko đứng bên cạnh bàn của Keisuke.

“Anh là Okuyama phải không?”

“Cô là Eiko à?”

Sau khi xác nhận bàn bên cạnh không có ai, Eiko mới thản nhiên ngồi xuống.

Keisuke mở sổ tay ghi chép, ra chiều đã sẵn sàng nghe cô ta nói. Cậu thọc tay vào túi trong của chiếc áo jacket đang mặc trên người bất chấp tiết trời nóng nực, đoạn bấm nút bật máy ghi âm.

“Rất vui được gặp cô.”

“Tên tôi là Tsukuda Sayumi. Cho tôi mượn cái đấy nào.”

Giọng cô ta nghe nhỏ nhẹ hơn nhiều so với khi nói chuyện qua điện thoại.

Cô ta giật lấy sổ và bút của Keisuke, viết tên “Tsukuda Sayumi” bằng chữ Hán, đoạn quăng trả. Nét bút ngay ngắn hơn so với những gì mà Keisuke hình dung ra từ cách ăn nói của cô ta. Xem ra “Eiko” chỉ đơn thuần có nghĩa là A-ko. Keisuke có cảm giác Sayumi đang quan sát phản ứng của mình, song cậu không có ấn tượng gì về cái tên này.

Keisuke cũng quan sát cả diện mạo của cô gái. Dáng người mảnh khảnh, động tác uyển chuyển, nhất là ánh mắt có phần hơi ghê gớm gọi liên tưởng đến một cô mèo non tơ. Cậu có cảm giác hình như mình đã gặp cô gái này ở đâu đó rồi. Không biết có phải là nhân chứng trong một phiên tòa nào đó không.

“Tối hôm xảy ra vụ án đó, tôi đã gặp Tacchan.”

Sayumi bất ngờ kết luận.

“Vụ-án-đó, ý cô là vụ án xảy ra ngày 28 tháng Hai u?”

“Đúng vậy. Chính là cái đêm Tacchan bị người ta vu là đã cưỡng đoạt tài sản đấy.”

“Ra vậy.”

Keisuke vừa gật gù, vừa quan sát nét mặt Sayumi. Lớp trang điểm không quá đậm nên có thể dễ dàng nhìn ra khuôn mặt mộc. Keisuke đoán cô ta ít tuổi hơn mình. Cỡ khoảng từ 20 đến 23.

“Gì thế? Anh nghĩ tôi đang nói dối chắc.”

Ánh mắt đang lườm nguýt Keisuke quả là giống mắt mèo. Ánh mắt của một con mèo đang vừa thăm thái độ của con người, vừa mưu đồ chuyện gì đấy.

“Không phải vậy. Nhưng cô có biết chuyện anh Ando Tatsuya đã bị cảnh sát bắt giữ không?”

“Tôi có biết.”

“Nếu vậy thì tại sao cô không ra làm chứng sớm hơn?”

“Đấy là quyền của tôi.”

“Đương nhiên đấy là quyền của cô, nhưng nếu vậy thì tại sao đến bây giờ cô lại nói ra?”

“Tôi cũng có lý do của mình chứ sao.”

“Cô không muốn nói với tôi cũng không sao hết, nhưng giả sử cô ra tòa làm chứng thì kiểu gì cũng sẽ bị phía kiểm sát vặn vẹo đấy.”

Sayumi gói bã kẹo cao su vào giấy rồi bỏ vào túi áo. Ngay sau đó, cô ta lại bắt đầu nhai một viên mới.

“Tôi có một gã bạn trai. Chúng tôi sống chung với nhau, nhưng chưa kết hôn. Đó là một thằng cha tởm lợm, vốn là tay chân cho hội yakuza. Hắn không chịu buông tha cho tôi. Hắn đích thị là một kẻ bạo hành gia đình, hơi tí là động tay động chân. Chuyện tôi gặp Tatsuya mà vỡ lở ra, chắc hắn giết tôi luôn chứ chẳng chơi.”

“Tên anh ta là gì?”

“Masato... Đưa tôi mượn nào.”

Cô gái lại giật lấy quyển sổ, viết vào đó cái tên "Taguchi Masato".

“Ra vậy. Vì vướng chuyện của anh Masato nên cô mới do dự phải không?”

“Thì thế đấy.”

“Nhưng tôi đã gặp anh Tatsuya rồi. Anh ta không nhắc gì tới cô cả.”

“Anh ấy là người như vậy mà. Anh ấy lo lắng cho tôi đấy.”

Keisuke cố kiềm chế để không bật cười.

“Ra vậy. Tôi đã nắm được sự tình rồi. Vậy cô có thể nói cụ thể hơn về buổi tối hôm đó không?”

“Tacchan đã ở suốt trong căn hộ của tôi từ bảy giờ tối cho đến tận sáng hôm sau. Sau khi ăn cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi, chúng tôi đã ở suốt với nhau.”

“Tức là...”

“Là vậy đó. Chúng tôi tắm táp, làm chuyện đó, rồi đi ngủ.”

Keisuke ghi vắn tắt vào sổ: Khoảng từ bảy giờ tối trở đi, hai người ở chung trong phòng.

“Trong khoảng thời gian đó, anh Tatsuya có đi ra ngoài không?”

“Không. Bẵng đi cả tháng chúng tôi mới được gặp nhau nên anh ấy ở với tôi suốt. Đến tận gần trưa ngày hôm sau.”

“Cô không lo lắng về anh Masato sao?”

“Anh ta đã có lịch đi chơi mạt chược từ trước đó rồi. Mỗi lần đi đánh mạt chược là anh ta đi thâu đêm suốt sáng, đến tận chiều tối hôm sau mới về.”

Không thể có chuyện như vậy được...

Tatsuya chính là thủ phạm. Chắc chắn là như vậy. Nếu được, Keisuke thậm chí còn muốn đứng ở vị trí của bên kiểm sát. Cô gái này đang nói dối.

Keisuke không có ý định tin những lời cô ta nói, nhưng một khi cô ta đứng ra tự nhận làm nhân chứng thì cậu không thể nhắm mắt làm ngơ được. Có điều, mức độ đáng tin cậy trong lời khai của nhân tình cũng chỉ ngang bằng lời khai của người thân trong gia đình. Bởi việc bao che cho người mình yêu được xem là lẽ thường tình.

“Tôi hiểu rồi. Cô muốn tôi làm gì?”

“Anh ấy đã ở cùng tôi, nghĩa là anh ấy vô tội còn gì. Anh hãy dựa vào đó để biện hộ cho anh ấy.”

“Anh Tatsuya đã bị khởi tố và không lâu nữa sẽ bị đưa ra xét xử. Một khi đã bị khởi tố thì không dễ gì đảo ngược được tình thế. Đó là lý do khi nãy tôi hỏi cô là tại sao lại không ra làm chứng sớm hơn đấy.”

“Tôi không muốn nghe anh thuyết giáo. Nếu vậy, tôi sẽ đứng ra làm chứng.”

“Cô định giải quyết thế nào với người bạn trai đang sống cùng mình?”

“Tôi muốn làm chứng mà không tiết lộ tên của mình.”

Ngay lập tức, Keisuke nghĩ đến những tiền lệ trước đây. Chắc chắn từng có nhân chứng nặc danh xuất hiện trong giai đoạn điều tra. Còn khi ra tòa thì sao nhỉ. Cậu nên tìm hiểu xem đã có tiền lệ hay chưa. Nhưng...

“Chắc là khó đấy,” cậu phủ định.

“Việc của luật sư không phải là tìm cách giải quyết những chuyện đó sao?”

“Cứ cho là cô có thể ra làm chứng bằng tên giả đi, nhưng kể cả có như vậy thì tòa cũng không thể đưa ra phán quyết vô tội ngay đâu.”

“Tại sao?”

Nhìn ánh mắt hoài nghi của cô gái, Keisuke nghĩ quả nhiên trước đây cậu đã từng gặp cô ta rồi.

“Lời khai của người thân trong gia đình hoặc những người có quan hệ thân thiết không được coi trọng cho lắm. Bởi vì nhiều khả năng họ đang bao che cho bị cáo mà.”

“Nhưng sự thật vẫn là sự thật chứ.”

“Phiên tòa lần này sẽ có sự tham gia của bồi thẩm đoàn. Còn phụ thuộc vào việc họ tiếp nhận chuyện này như thế nào.”

Sayumi gỡ hai cánh tay đang khoanh trước ngực và thôi không tựa lưng vào ghế nữa.

“Thôi bỏ đi. Anh là chuyên gia mà. Chuyện đó anh tự nghĩ đi.”

Sau đó, bằng một cử chỉ mau lẹ, tay phải của Sayumi vỗ đét vào má trái Keisuke. Bàn tay hơi ẩm và lạnh.

“Thế nhé.”

“Xin đợi một chút,” Keisuke vội cất tiếng, song Sayumi đã ra khỏi quán mà không buồn ngoảnh lại. Cậu nhìn trân trân vào cái tên “Tsukuda Sayumi” do chính tay cô gái viết thêm một lúc nữa.

Trở về văn phòng, Keisuke vừa sắp xếp đống hồ sơ giấy tờ - một công việc quen thuộc vốn không cần vận dụng trí óc - vừa nghĩ về Sayumi.

Cậu lục tung miền ký ức, chẳng khác nào đang vắt một cái giẻ lau, song vẫn không tài nào nhớ ra được. Không biết cậu đã gặp Sayumi ở đâu rồi nhỉ? Hay chỉ đơn giản là đã từng dự cùng một giờ học ở trường đại học? Sau cùng, Keisuke đành bỏ cuộc.

Vấn đề tiếp theo là, việc Tatsuya ở cùng Sayumi vào cái đêm xảy ra vụ án có phải là sự thật hay không.

Trước khi nghĩ đến khả năng có thể sử dụng lời khai này làm bằng chứng, Keisuke không tin Sayumi và Tatsuya lại có quan hệ yêu đương. Sayumi tuy ăn nói bỗ bã nhưng nhìn không giống một cô gái mất nết. Cô ta cũng không giống kiểu người vừa sống thử với tay đàn em của hội yakuza lại vừa có mối quan hệ bắt cá hai tay với Tatsuya. Dĩ nhiên, không thể nhìn người mà bắt hình dong. Keisuke hiểu điều đó. Nhưng kiểu gì thì kiểu, cậu cũng không thể tưởng tượng hình ảnh cô gái Sayumi đó không một mảnh vải che thân đang quấn quýt với Tatsuya...

Nghĩ đến đó, đột nhiên Keisuke sực nhớ ra. Cậu bần thần, mắt vẫn nhìn vào tập hồ sơ đang để trong khay.

Lẽ nào không phải cậu không nhớ ra được, mà là không muốn nhớ ra?

Từ rất nhiều năm về trước, từng có một cô gái giống như vậy, chỉ một lần trò chuyện mà khiến cậu vương vấn mãi không thôi.

Keisuke vứt đống hồ sơ vào khay. Không hiểu sao bên má bị Sayumi vỗ bỗng nóng ran.

"Anh Okuyama."

Nghe tiếng gọi, Keisuke ngẩng mặt lên thì thấy luật sư Shiraishi Makoto đang mỉm cười đứng đó. Mỗi lần cô luật sư lớn hơn hai tuổi này bắt chuyện với Keisuke là y như rằng toàn chỉ ra lỗi lầm hay sơ suất gì đó của cậu. Nhưng lần này, có vẻ như tâm trạng cô ấy đang vui. Chưa kể, mọi người trong văn phòng này, mà không có lẽ phải nói là thói quen của những người làm trong ngành này mới đúng, vẫn thường gọi tên nhau kèm theo chức danh "luật sư", không cần biết tiền bối hay hậu bối. Keisuke hiếm khi được ai gọi bằng "anh".

"Có phải tôi lại gây ra chuyện gì rồi không?" Keisuke hỏi, chỉ chực nói lời xin lỗi.

Lần này, Makoto liền nở một nụ cười rất tươi.

"Không phải. Tôi được người quen tặng vé xem buổi chiếu thử phim. Tối mai, bắt đầu lúc tám giờ, anh có bận gì không?"

Liệu có phiên tòa nào cần phải đi xem phim để lấy tư liệu tham khảo không nhỉ. Keisuke đã nghiêm túc nghĩ như vậy,

nhưng rồi cậu nghĩ lại, chắc đây chỉ đơn thuần là lời rủ rê bình thường thôi.

Hai bên má vừa mới trở về trạng thái bình thường, giờ lại nóng bừng trở lại.

Làm thế nào bây giờ? Keisuke rất muốn đi xem thử. Nhưng, Makoto mà phải đi với một kẻ như mình chắc chẳng vui gì cho cam. Chắc hẳn cô ấy chỉ muốn bày tỏ sự quan tâm, cảm kích theo cách riêng của mình đối với Keisuke, anh chàng cấp dưới thấp cổ bé họng nhất cái văn phòng này vì đã phải luôn tay luôn chân suốt ngày.

"Tôi xin lỗi, chẳng mấy khi được chị rủ thế này nhưng ngày mai tôi còn phải chuẩn bị cho buổi thảo luận trước phiên tòa sẽ diễn ra vào ngày kia, vì thế chị có thể rủ người khác được không..."

"À, vậy hả," Makoto tỏ ra ngạc nhiên. "Cũng phải. Tại tôi báo gấp quá đây mà. Phải rồi, giờ cũng không phải lúc để đi xem phim này nọ. Còn phải làm việc chứ."

Nói đoạn, Makoto vo tròn phong bì đang cầm trên tay, ném vào sọt rác rồi nhanh chóng quay trở về bàn làm việc của mình.

Keisuke vội nhặt tấm vé ra khỏi sọt rác.

"Xin lỗi... Đột nhiên tôi nhớ ra là ngày mai mình vẫn còn thời gian rảnh."

"Tôi nghĩ anh nên rèn thêm kỹ năng đối đáp thì hơn."

Makoto bặm môi, nhưng ánh mắt thì lại đang cười.

Keisuke ngại ngùng cúi đầu, đúng lúc đó cậu nhận ra tiếng chuông điện thoại. Nghĩ bụng đây đúng là phao cứu hộ của mình rồi, cậu liền nhanh nhẩu nhấc ống nghe lên.

“Vâng, văn phòng luật Shiraishi xin nghe.”

“Alo, Keichan phải không? Nghe giọng là tôi đoán ra ngay. Tôi đây mà, lâu rồi không gặp nhỉ.”

Keisuke cũng nhận ra ngay. Cậu làm sao quên được cái chất giọng khàn khàn vì rượu và thuốc lá này. Nếu có thể, cậu không muốn phải nghe giọng nói đó thêm một lần nào nữa.

“Tôi muốn bàn với cậu chuyện của Tatsuya.”

Michiko mào đầu bằng cái giọng điệu độc đoán không khác gì ngày xưa.

9

Quán bar của Michiko nằm ở phía Tây Bắc quận Itabashi, cách ga tàu điện ngầm thành phố chừng vài phút đi bộ.

Theo tìm hiểu ban đầu thì quán bar này nằm gần con sông Arayama, xung quanh là một loạt các nhà máy và công ty vận tải lớn. Một khu phố buôn bán nhỏ nằm liền kề khu công nghiệp.

Đúng như Michiko mô tả trên điện thoại, quán bar nằm kẹp giữa một cửa hàng chuyên bán rau củ quả đang đóng cửa im ỉm và một hiệu giặt là của hộ kinh doanh cá thể. Kiểu kiến trúc vẫn thường thấy ở các con phố buôn bán vùng ngoại ô, với tầng một là cửa hàng, tầng hai là chỗ ở. Nhìn trên bản đồ thì mặt sau của quán bar này chỉ cách bờ sông Arayama có ba trăm mét.

Ngay khi trông thấy tấm biển hiệu làm bằng mika với dòng chữ *Quán bar Tacchan* màu trắng trên nền xanh sẫm, Keisuke bỗng rơi vào một con hoa mắt chóng mặt dữ dội. Cậu dựa cánh tay vào cột điện gần đó, điều chỉnh lại nhịp thở một lát. Một nhóm hai người mặc đồ bảo hộ lao động đang vừa đi vừa nói cười vui vẻ, trông thấy cậu liền né sang một bên rồi cứ thế đi qua.

Khi đã bình tâm hơn một chút, Keisuke đến đứng trước quán bar một lần nữa. Đến nước này rồi, cậu không thể quay đầu trở lại. Nếu muốn từ chối, đáng lẽ cậu phải từ chối ngay từ đầu mới phải. Vả lại, đằng nào thì cậu cũng không thể thoát khỏi mẹ con họ được.

Keisuke đẩy cánh cửa làm bằng gỗ ép, bên ngoài có gắn một tấm nhựa đề chữ "Không tiếp băng đảng". Tiếng chuông cửa kêu leng keng, cùng với đó là tiếng hát karaoke và mùi thuốc lá xộc ra ngoài.

"Mời quý khách vào."

Keisuke trông thấy chủ nhân của giọng nói còn khản đặc hơn so với khi nghe qua điện thoại. Michiko với mái tóc xơ xác nhuộm màu nửa hồng nửa xanh lá xõa xuống hai bên vai, khuôn mặt trang điểm lòe loẹt, trề cái môi toang hoác.

Keisuke gần như chưa bao giờ bước chân vào những nơi kiểu như quán bar, bởi vậy cậu không biết tiêu chuẩn của nó là như thế nào. Song, quán bar của Michiko gợi cho cậu cảm giác dường như quán bar nào cũng có bầu không khí na ná thế này. Ngay ngoài cửa, bên tay phải là khu vực quầy với tông màu đen. Quầy bar thiết kế hình chữ L, cạnh gần cửa ngắn hơn, cạnh kia kéo dài vào trong. Cả thảy có sáu chiếc ghế đẩu, ngoài ra còn có ba chiếc ghế dạng box-seat mà nếu bốn người ngồi vào thì xem ra hơi chật chội. Sâu bên trong, phía tay trái, là khu vực sân khấu rộng chừng một chiếu. Trên bức tường sát với sân khấu có treo một màn hình tinh thể lỏng. Ngoài khu vực hát karaoke ra, những đồ đạc khác trong quán đều cũ kỹ, hao mòn. Không biết

có phải do mấy kẻ say khướt phóng uế bừa bãi hay không mà Keisuke còn ngửi thấy loáng thoáng mùi khai.

Lúc này, vị khách trung niên đứng trên sân khấu đang rống lên bài "Qua đèo Amagi".

"Ngồi kia đi."

Michiko hất hàm chỉ, Keisuke bèn ngồi vào chiếc ghế ở mép trong cùng của quầy bar hình chữ L. Nhìn từ chỗ box-seat nơi khách khứa đang rất xôm thì chỗ Keisuke ngồi gần như là góc chết.

"Cậu uống gì?" ngậm điếu thuốc trong miệng, Michiko hỏi.

"Không cần đâu."

"Sao thế được."

Michiko đặt miếng giấy lót cốc mỏng, có vết lem bẩn, xem ra đã được dùng đi dùng lại nhiều lần trước mặt Keisuke, rồi đặt ly bia nhỏ lên trên. Sau đó, bà ta lấy chai bia cỡ vừa và một chiếc ly lớn cho mình từ bên dưới quầy, đoạn rót đầy cả hai ly.

"Nào, cạn ly mừng ngày hội ngộ.

Michiko nâng ly bia lên, rồi chẳng buồn đếm xỉa đến Keisuke, nốc một hơi hết sạch.

Bọt bia vẫn còn dính ở môi trên, Michiko đổ túi snack hỗn hợp nhiều vị ra một cái đĩa nhỏ cho tiện bốc tay, đặt trước mặt Keisuke, đoạn rót tiếp bia vào ly của mình. Keisuke không động tới cả bia lẫn snack.

"Trên điện thoại bà bảo muốn nói về phiên tòa xét xử của Tatsuya, là chuyện gì vậy?"

"Keichan, cậu là luật sư đúng không? Cậu hãy nể tình xưa mà đưa Tatsuya ra khỏi chỗ đó đi."

Michiko dập điếu thuốc. Bờ môi bôi son đỏ choét nhếch lên. Xem ra bà ta vừa nở một nụ cười giả tạo.

“Tôi không có quyền phóng thích. Tôi có thể xin cho anh ta được tại ngoại, nhưng một trăm phần trăm là không được chấp nhận.”

Tiếng hát karaoke to hơn mức cần thiết nên nếu Keisuke không gào lên thì không thể nói chuyện được. Vốn dĩ, đây không phải là chuyện có thể nói oang oang ở một nơi như thế này.

Michiko rút một điếu thuốc ra khỏi bao rồi đưa lên miệng.

“Gì mà lạnh lùng thế,” điếu thuốc chưa châm lửa đung đưa khi bà ta nói chuyện.

“Tôi nói vậy trên cơ sở cân nhắc từ tính chất của vụ án cũng như việc Tatsuya phủ nhận tội danh. Nếu anh ta có tội thì chắc cũng không được hưởng án treo đâu. Chỉ còn cách hy vọng tòa sẽ tuyên trắng án thôi.”

“Thế nên tôi mới hỏi cậu làm cách nào để Tatsuya được xử vô tội.”

Bị Michiko phả một luồng khói thuốc nghi ngút vào mặt, Keisuke bèn quay mặt đi, điều chỉnh lại nhịp thở. Cậu những muốn nói với bà ta rằng: Làm gì có chuyện vô tội được chứ.

“Tại thời điểm hiện tại, mặc dù mọi chứng cứ mà phía kiểm sát có được đều là chứng cứ gián tiếp, nhưng tôi nghĩ bồi thẩm đoàn đang có ấn tượng không tốt. Các vụ xét xử gần đây có xu hướng đưa ra phán quyết buộc tội khi có nghi ngờ, ngay cả khi chỉ toàn chứng cứ gián tiếp. Tức là...”

“Tức là tức leo gì cũng mặc. Tóm lại cậu hãy đưa nó ra. Tội nghiệp thằng bé.”

Keisuke nhắm mắt lại. Kiểu nói chuyện ông chẳng bà chuộc này vẫn hệt như ngày xưa. Thấy Keisuke không đụng tới ly bia, Michiko liền rót nốt bia trong chai vào ly của mình.

“Cậu uống thêm không?”

“Không, tôi không cần.”

Keisuke nhìn xuống quầy bar được đánh vecni đen. Mặt quầy thủng lỗ chỗ, trông thấy cả miếng gỗ dán bên dưới. Giọng hát líu hết cả lưỡi của vị khách đang ca bài *Katte ni Sinbad* vang lên ồn ĩ. Quả cầu gương tạo nên những vệt sáng nhỏ. Trong lúc lơ đãng nhìn bóng mình in trên mặt bàn, Keisuke bỗng buông một tiếng thở dài.

Michiko lấy dụng cụ đập đá ra rồi bắt đầu đập đá uỳnh uỳnh trong bồn rửa.

“Hình như tối hôm xảy ra vụ án, Tatsuya đã ở cùng một cô gái mà,” ngậm điếu thuốc trong miệng, Michiko vừa đập đá vừa nói.

Sao bà ta lại biết chuyện đó nhỉ.

“Chỉ cần cô gái đó ra làm chứng là được chứ gì.”

“Sao bà biết chuyện đó?”

Dường như Michiko cũng nhận ra ý nghĩa của câu hỏi. Bà ta vẫn ngậm điếu thuốc, đứng ngây ra nhìn Keisuke.

“Tôi vẫn chưa nói với ai cả. Lẽ nào bà có quen biết cô gái đó?”

Michiko không trả lời ngay. Bà ta đang nghĩ cách lấp liếm.

Bà ta biết chuyện hôm nay, chứng tỏ bà ta và Sayumi quen biết nhau, chưa kể còn giữ liên lạc.

Keisuke thấy mọi chuyện đều xâu chuỗi với nhau.

Lẽ nào Sayumi không nói dối, đúng là cô ta có quan hệ lén lút với Tatsuya? Việc cô ta ra mặt vào thời điểm muộn màng như vậy, xem ra không phải vì sợ người đàn ông đang sống chung. Ngay từ đầu, Tatsuya không nhắc gì đến Sayumi. Đương nhiên, lý do không thể nào là vì lo lắng cho cô ta. Cứ cho là hắn ta si mê Sayumi đến mức sẵn lòng hy sinh bản thân đi chăng nữa thì hẳn là trái lại, hắn ta sẽ đe dọa "Đừng có lại gần cô ấy". Keisuke không nghĩ Tatsuya lại đi nhờ Sayumi bịa ra một lời khai man ấu trĩ đến vậy, vả lại trên hết hắn ta còn đang bị cấm tiếp xúc với người ngoài. Về nguyên tắc, hắn chỉ được phép gặp gỡ luật sư.

Tóm lại, chỉ đơn giản là đến lúc này Michiko và Sayumi mới nghĩ ra câu chuyện nông cạn này.

"Bà chủ, cho xin thêm đá."

Một giọng nói không được gãy gọn cho lắm vọng lại. Một trong số ba vị khách ngồi ở bàn đang giơ tay lên.

"Đợi một lát."

Michiko dùng tay bốc những viên đá vừa đập khi nãy, quẳng vào xô đựng đá.

"Bà chủ."

"Khổ lắm nói mãi nhỉ. Đây, xong rồi đây. Ra lấy đi."

"Ô kê."

Vị khách trung niên mặc bộ đồ bảo hộ lao động loại áo liền quần loạng choạng đi tới, sau khi nhìn chằm chằm khắp lượt Keisuke bằng ánh mắt đục ngầu, đột nhiên gã thọc tay phải của mình vào giữa khe ngực Michiko. Gã nháy mắt với Keisuke, khi

đó đang tỏ ra đầy sửng sốt, rồi cứ thế bóp bầu vú cỡ bằng một quả dưa hấu nhỏ bên trong lớp váy của Michiko.

"Làm gì thế, đồ dê già."

Bị Michiko hất tay ra, gã vừa ngâm nga hát *bo yo yon, bo yo yon* theo một giai điệu kỳ quặc, vừa xách xô đá về lại chỗ của mình.

"Nói đến đâu rồi nhỉ, à phải rồi, đang nói về con bé Sayumi đúng không?"

Sự bối rối của Michiko đã hoàn toàn biến mất. Xem ra bà ta đã lấy lại bình tĩnh. Keisuke đã để vuột mất cơ hội mà dễ chừng cậu đã có thể nắm thế chủ động.

"Con bé đó được lắm. Ban đầu nó là khách đến quán này, tôi đã bầu bạn tâm sự với nó. Thấy bảo nó đang bị bạn trai bạo hành. Giá mà nó gặp được Tatsuya sớm hơn thì..."

"Bà chủ, cho thêm một chai nữa đi."

"Biết rồi!"

Michiko giơ tay lên, lắc lư bộ ngực.

"Tóm lại, cậu cứ bịa bừa một câu chuyện gì đó cũng được chứ sao. Cậu đang nhận mức lương tốt để làm việc đó còn gì. Chứng cứ ấy mà, không có thì tạo ra thôi. Đừng có nói mấy lời yếu vía nữa."

Keisuke không còn việc gì ở đây nữa rồi. Xem ra Michiko cũng đã nói hết những gì muốn nói.

Thấy cậu yêu cầu tính tiền, Michiko liền bảo: "Năm nghìn yên." Keisuke chẳng còn hơi sức phản đối, bèn lấy năm tờ một nghìn yên trong ví ra, đặt lên mặt quầy.

“Ngày kia sẽ có một buổi thảo luận trước phiên tòa. Đến lúc đó, tôi sẽ thử đem chuyện này ra nói xem sao.”

“Làm cho tốt vào. Đây là cơ hội để cậu trả món nợ ân tình ngày xưa đấy.”

Từ lúc bước chân vào quán, Keisuke hoàn toàn không động đến một đồ ăn thức uống nào, vậy mà bụng dạ cậu óc ách như thể vừa uống phải nước bùn vậy.

Đứng bên vệ đường, Keisuke một lần nữa đưa mắt nhìn lên tấm biển hiệu *Quán bar Tacchan* đang phát ra âm thanh rì rì. Đèn trên tầng hai đang tắt, nhưng cậu lại thấy ánh sáng chập chờn lọt qua khe hở của tấm rèm. Hình như tivi đang để không.

Michiko có sở thích đặc biệt với rượu và tivi, tính thì cẩu thả vô độ. Về điểm này thì bà ta chẳng thay đổi gì so với ngày xưa.

10

Sau hôm gặp Sayumi và Michiko, Keisuke đến gặp Tatsuya.

“Ngày mai sẽ diễn ra buổi thảo luận trước phiên tòa. Với tôi thì đây là cuộc thảo luận đầu tiên, nhưng cũng có thể nó sẽ là cuộc thảo luận cuối cùng đúng như kế hoạch.”

“À, thế hả. Vậy nhờ mày nhé.”

“Tôi đã gặp cô Sayumi,” Keisuke vẫn giấu chuyện gặp Michiko.

“Ồ, vậy ư?”

Trong lúc mào đầu câu chuyện, Keisuke chú ý đến biểu hiện của Tatsuya song cậu không thể nắm bắt được hắn đang toan tính điều gì. Có điều, xem ra sự xuất hiện của Sayumi không phải là điều hắn hoàn toàn không ngờ tới.

“Cô ấy nói muốn ra làm chứng về chứng cứ ngoại phạm của anh Ando Tatsuya đấy.”

“Cô ấy đã nói gì?”

Rõ ràng Tatsuya đang thăm dò xem mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng nào.

Quả nhiên chuyện này là do Michiko và Sayumi khởi xướng.

Xét từ tính chất man rợ của vụ án, từ việc đến tận bây giờ vẫn chưa có bằng chứng trực tiếp nào, và từ việc Tatsuya bỗng chuyển sang phủ nhận tội danh, suốt từ đầu chí cuối, hắn ta

đều bị cấm tiếp xúc với bên ngoài. Mặc dù có thể hắn được phép trao đổi thư từ ở mức tối thiểu, song chỉ cần trong thư có viết gì đó kiểu như chỉ dẫn về lời khai là sẽ bị loại ra ngay. Nếu như họ có cơ hội gặp nhau thì chỉ có thể là trước khi Tatsuya bị bắt giữ, nhưng nếu vậy thì Keisuke không hiểu những tháng ngày hắn chịu ngồi yên như vừa qua có ý nghĩa gì.

Liệu có phải luật sư tiền nhiệm do tòa chỉ định đã bắc cầu giúp họ, mặc dù Keisuke cũng cho rằng chuyện đó không thể nào xảy ra. Cậu cần phải xác nhận cho chắc chắn.

“Nếu lời cô ấy nói là sự thật thì chắc tôi không cần phải giải thích lại với anh nhỉ?”

“Quá trình điều tra mệt mỏi làm đầu óc tao ngu muội hết cả rồi.”

“Tôi muốn xác minh lại nội dung lời khai. Tối hôm đó, anh đã ở đâu, từ mấy giờ đến mấy giờ?”

“Mày giỡn mặt tao hả cái thằng này?”

Tatsuya nheo mắt lại. Keisuke dồn sức vào các đầu ngón chân.

“Anh có dọa dẫm tôi cũng vô ích. Tôi không phải là trẻ con nữa. Vả lại, tôi không muốn đồng lõa với anh trong việc ngụy tạo lời khai.”

Đột nhiên, Tatsuya rướn người về phía trước, gí sát mặt vào vách ngăn.

“Hồi nhỏ, nhà của anh chàng luật sư - bạn của chính nghĩa ấy - bị cháy, cả bố và mẹ đều chết cháy. Tình cờ có một người bạn đang ở nhờ nhà anh ta đã cứu anh ta thoát chết. Chẳng những thế, anh ta còn ăn nhờ ở đậu nhà người bạn đó suốt ba

năm trời, rồi sau khi gọi người bạn đó là quân ăn cắp, anh ta bỏ đi không một lời cảm ơn. Chưa hết. Người bạn đã lâu không gặp đó đang bị người ta vu khống về một tội danh không có thật. Vì thế, người bạn đó mới phải cầu xin sự giúp đỡ của anh ta, thế mà anh ta lại thù hận ngược chuyện ngày xưa và trong cuộc gặp với tòa án cũng không chịu làm cho tròn trách nhiệm của mình. Không biết tạo có thể bắn tin này cho đài truyền hình không ta?"

Lần này, do đã đoán trước được phản ứng của Tatsuya nên Keisuke không bị rối loạn nhịp thở.

"Tôi hiểu rồi. Vì tôi đã đồng ý bào chữa cho anh nên tôi sẽ nói. Cô Sayumi đã nói như thế này."

Keisuke thuật lại cho Tatsuya nghe gần như nguyên xi những gì cậu đã nghe được từ Sayumi. Tatsuya ậm ờ gật gù với vẻ hài lòng.

"Tao đã bảo cô ấy đừng làm vậy thế mà cô ấy vẫn xuất đầu lộ diện à. Tao không muốn nói ra tên cô ấy," Tatsuya ba hoa khoác lác.

"Có thật là Taguchi Masato, người đang sống chung với Sayumi, đã đánh đập cô ấy thậm tệ không?"

"Ý mày là sao?"

"Đúng như câu hỏi của tôi thôi. Anh nên chuẩn bị tinh thần rằng phía kiểm sát sẽ xác minh thực hư đối với những phản biện từ luật sư. Giả dụ người chồng hờ đó không phải dân yakuza, cũng không phải kiểu người vũ phu thì cô Sayumi sẽ bị tra hỏi về tội khai man, không cần biết anh Ando Tatsuya có tội hay vô tội."

Keisuke còn chưa nói dứt lời thì Tatsuya đã bấm bụng phì cười.

“Không sao. Luật sư không phải lo lắng chuyện đó, chỉ cần nghĩ cách chứng minh tao vô tội thôi. Nếu lời khai của Sayumi chưa đủ thì cứ việc tìm thêm chứng cứ ở đâu thì tìm.”

Điệu cười trơ trẽn của Tatsuya mang dáng dấp của Michiko. Rõ ràng họ không chung dòng máu, vậy mà không hiểu sao cách suy nghĩ lại giống nhau đến thế này.

“Nhưng tao thèm uống bia lắm rồi...”

“Chuyện anh bảo đang giữ ảnh chụp vào cái đêm xảy ra hỏa hoạn là nói dối nhỉ,” Keisuke thử bắt chước cách nói của Tatsuya.

“Hả?”

Keisuke đã đánh cược cho nét mặt có thể sẽ chỉ xuất hiện chớp nhoáng này của Tatsuya.

Cho dù có là một khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm đến đâu, cũng vẫn có những khoảnh khắc nội tâm thể hiện trên nét mặt. Chính vì Tatsuya rất thông minh nên chắc chắn hắn sẽ cố thăm dò ngược lại xem Keisuke đã biết được tới đâu.

Nhìn vào mắt Tatsuya, Keisuke càng tin chắc một điều.

“Quả nhiên là anh đã nói dối.”

“Mày dựa vào đâu mà kết luận như thế?”

“Anh yên tâm. Nói gì thì nói, đến nước này rồi, tôi sẽ không đem con bỏ chợ đâu.”

Tatsuya cười hềnh hệch, không quên nói thêm: “À, vậy ư.”

“Michiko mở quán bar đấy. Mày đến uống một lần đi. Quán thì chẳng ra cái mẹ gì nhưng nếu mày đến chắc bà ấy vui lắm

đấy.”

11

Cuối cùng cũng tới ngày Keisuke tham dự buổi thảo luận trước phiên tòa.

Trước đây cậu cũng từng được luật sư trưởng Shiraishi hoặc các tiền bối cho đi cùng nhưng đây là lần đầu tiên cậu góp mặt với vai trò là người tham gia chính. Nếu có lý do chính đáng, cậu có thể đề nghị tổ chức thêm, song khả năng đó khá mong manh, vả lại cậu không cho rằng việc kéo dài thêm thời gian sẽ đem lại những chuyển biến tốt.

Và, trên hết là...

Về mặt tình cảm cá nhân, Keisuke mong sao Tatsuya mau chóng bị khép tội và bị tống vào phía bên kia song sắt.

Keisuke đã đối chứng hồ sơ của ba cuộc thảo luận diễn ra trước đó. Không có bằng chứng, vật chứng nào cần phải lưu ý đặc biệt. Cậu cũng đã gặp luật sư Aida, người bị bãi nhiệm khỏi vị trí luật sư do tòa chỉ định. Đó là một người đàn ông khoảng chừng 35 tuổi, có vẻ nhạy cảm, mặc dù cũng phát điên với việc bị Tatsuya điều khiển song hình như anh ta lấy làm vui mừng khi được bãi nhiệm. Keisuke cũng đã hỏi dò cho chắc ăn, nhưng xem ra anh ta không phải là người đứng ra bắc cầu cho Tatsuya và Michiko.

Nếu đem chuyện của Sayumi ra nói, hẳn sẽ trở thành tâm bão. Đương nhiên, Keisuke cũng phải báo cáo cho luật sư trưởng Shiraishi.

Sau nhiều trăn trở, cuối cùng Keisuke báo với Shiraishi rằng: "Nghe nói tối hôm đó, Tatsuya đã đi gặp tình nhân nhưng vì muốn bảo vệ đối phương nên anh ta không nói tên. Cũng có khả năng đây chỉ là lời nói bừa của anh ta trong lúc quẫn trí, nhưng tôi vẫn muốn báo cáo trước cho phía kiểm sát và các thẩm phán, đề phòng sau này xảy ra chuyện."

Nghe vậy, Shiraishi liền mỉm cười đáp: "Ra vậy, mong là sẽ có ánh sáng ở phía cuối con đường."

Makoto cũng đồng hành cùng Keisuke trong việc lo thủ tục.

Kỳ thực, Keisuke muốn được đi một mình. Nhưng nếu là tội nhẹ thì không nói làm gì, đằng này đây lại là vụ án phủ nhận trọng tội, sao có chuyện văn phòng luật để cậu đi một mình được.

"Nhưng phải công nhận là tôi rất kinh ngạc trước cách quản lý lỏng lẻo của công ty đó đấy."

Ngồi trên tàu điện, Makoto bình luận. Quả thực, Keisuke cũng đồng ý kiến.

Phàm là nhân viên của công ty, ai cũng có cơ hội biết rằng ngày hôm đó, nhiều khả năng trong két sắt sẽ có một khoản tiền mặt ngót nghét cả triệu yên. Còn mật khẩu két sắt thì nhân viên nào làm lâu năm một chút sẽ biết. Vì chỉ đơn thuần là lấy từ ngày cưới của vợ chồng giám đốc. Đương nhiên, ngoài mật khẩu ra còn cần cả chìa khóa nữa. Nhưng chìa khóa lại được cất trong ngăn kéo tủ của trưởng phòng kế toán, thủ phạm đã cạy

được bằng vật gì đó kiểu như tua vít hai cạnh. Quả là một hệ thống an ninh lỏng lẻo đến kinh ngạc. Có thể nói đây chính là kẽ hở cho tội ác nảy sinh.

"Nói khó nghe chứ, nếu bảo toàn bộ nhân viên trong công ty đều là kẻ tình nghi cũng chẳng có gì lạ. Viện kiểm sát trước giờ vẫn thế, không chịu đả động đến những sự thật bất lợi cho mình. Không thể để như thế được. Khi nào ra tòa, anh phải bới móc ra hết cho họ biết tay."

Keisuke thầm nhủ, làm ơn hãy bỏ suy nghĩ đó đi.

Trong căn phòng của tòa án Tokyo tọa lạc ở Kasumigaseki có sự góp mặt của ba thẩm phán gồm chánh án và hai phụ thẩm nhân dân, công tố viên Motegi phụ trách điều tra cùng trợ lý của mình, Keisuke và Makoto đại diện cho phía biện hộ. Bị cáo không được mời đến.

Phía kiểm sát không đưa ra bằng chứng mới nào. Thay vào đó, họ tỏ ý muốn mau chóng mở phiên tòa xét xử công khai.

"Bị cáo phủ nhận hoàn toàn tội danh."

Keisuke tóm tắt lại lời khai của Tatsuya. Cuối cùng, cậu đề cập rằng: "Chúng tôi dự định sẽ thẩm vấn một nhân chứng *chưa rõ tên tuổi*."

Công tố viên Motegi liền thay đổi sắc mặt, nhoài người về phía trước, song chánh án Takayama Yoshitomo đã kịp hỏi trước.

"*Chưa rõ tên tuổi* nghĩa là thế nào?"

"Bị cáo khai vào ngày 28 tháng Hai tức ngày xảy ra vụ án, anh ta đã ở cùng một người phụ nữ từ bảy giờ tối cho đến gần

trưa ngày hôm sau."

Motegi xen ngang.

"Gượm đã. Trong quá trình điều tra, bị cáo không nhắc gì tới chuyện này cả. Các anh chắc cũng đọc biên bản điều tra rồi chứ?"

Khuôn mặt vốn đã ửng đỏ của Motegi nay càng đỏ hơn, đằng sau cặp kính mỏng là ánh mắt đang trừng lên nhìn Keisuke. Giọng nói đanh thép nhờ được tôi luyện ở phòng xử án nghe đầy uy lực.

"Hình như anh ta có lý do nên mới che giấu chuyện đó. Nghe nói người phụ nữ ấy đang sống chung với một người chồng hờ. Bị cáo nói rằng anh ta lo sợ cô gái kia sẽ rơi vào tình cảnh khốn đốn."

"Dối trá, dối trá," Motegi xua tay. "Chắc chắn là anh ta vừa mới nghĩ ra chuyện này. Anh ta không phải loại người thánh thiện như thế đâu."

Suýt chút nữa thì Keisuke cũng gật đầu đồng tình. Ngồi bên cạnh, Makoto lên tiếng phản biện:

"Sao anh có thể khẳng định chắc chắn như vậy được. Hiện tại, bị cáo cũng chưa nói ra tên tuổi của cô gái ấy cho chúng tôi. Hơn nữa, giả sử cô gái đó có ra tòa làm chứng đi chăng nữa thì cũng có khả năng sẽ yêu cầu được giấu tên. Hôm nay đến đây chúng tôi cũng muốn xin tòa chấp thuận việc này."

"Cô bảo nhân chứng giấu tên ư? Cô làm tôi buồn cười quá đấy. Đằng nào mà chả là nhân tình của Ando. Diễn trò hề thì cũng một vừa hai phải thôi chứ," Motegi cười khẩy.

Keisuke lấy khăn mùi soa lau những giọt mồ hôi đang rịn ra hai bên thái dương. Tuy cậu không có cảm tình với tay công tố viên Motegi này, song anh ta là một người có năng lực. Anh ta nhìn thấu hết mọi chuyện.

Makoto vặn lại, dường như cô không nhận ra sự bối rối của Keisuke.

“Trước khi nghe lời khai của nhân chứng, anh làm ơn đừng giữ định kiến như vậy. Trước đây cũng từng có tiền lệ về nhân chứng giấu tên rồi. Trước tiên…”

“Không cần nói nữa,” chánh án Takayama giơ tay lên, ngăn Makoto lại.

“Tôi hiểu rồi. Vậy tòa sẽ chấp nhận nhân chứng giấu tên chứ?”

Takayama quay sang hai phụ thẩm, tìm kiếm sự đồng tình.

“Không vấn đề gì.

“Tôi không có ý kiến.”

“Tôi nghĩ chúng ta đang lãng phí thời gian thôi.”

Chỉ riêng công tố viên Motegi là trề môi ra, tỏ ý không phục.

“Cảm ơn chị đã vứt phao cứu trợ cho tôi.”

Keisuke và Makoto cùng ngồi xuống chiếc ghế xô pha trong phòng đợi dành cho luật sư ở tầng một của tòa án.

“Đấy là việc đương nhiên mà. Đây là vụ án do luật sư Okuyama phụ trách, nhưng đồng thời cũng là vụ án của văn phòng Shiraishi. Chúng ta không thể để thua kiện được.”

“Tôi xin lỗi.”

“Thôi nào,” Makoto lườm. “Anh đường đường là luật sư, đừng có xin lỗi dễ dàng như vậy chứ.”

Thế rồi cả hai cùng cười khẽ.

“Nhưng mà luật sư Okuyama này, liệu có ổn không đấy?” Makoto trở nên nghiêm túc.

“Ý chị là sao?”

“Xin thứ lỗi nhưng tôi thấy cách nói chuyện của anh khi nãy có vẻ hơi tự ti. Cứ đà này, đến hôm ra tòa anh sẽ thua mất.”

Keisuke quyết định không nói cho Makoto chuyện giữa cậu và Tatsuya. Đòi hỏi cô ấy hiểu cho mình là một việc quá sức.

Makoto nói mình còn có việc khác, nên sau khi chia tay, Keisuke quay trở về văn phòng.

Keisuke nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ đang là bảy giờ năm phút tối. Cậu đã thấm mệt. Lúc này, cậu chỉ muốn mau chóng về nhà, ăn những món Misao nấu. Mặc dù chưa đói bụng lắm, nhưng Keisuke thấy nhớ da diết cái món xúp mì dai ngon vừa bắc ra khỏi bếp. Ngặt nỗi cậu vẫn chưa sắp xếp xong đống hồ sơ, áng chừng phải mất thêm ba mươi phút nữa.

Lời khai của Sayumi có thể chỉ là bịa đặt. Chưa kể, Keisuke còn ôm một nỗi bất an gần như tin chắc rằng mánh khóe của cô ta không chỉ có thế.

Keisuke lấy hai tay chà lên mặt. Đúng lúc da mặt cậu bắt đầu nóng lên và thấy ran rát thì điện thoại rung. Màn hình hiển thị người gọi đến là Hisato. Cậu ta bảo muốn nói chuyện với Keisuke càng sớm càng tốt. Bởi vậy cậu đã hẹn luôn tối nay.

Trên đường trở về nhà, giữa lúc ngắm nhìn phố xá về đêm qua khung cửa sổ tàu điện, trong lòng Keisuke chợt dấy lên một cảm giác kỳ lạ, như thể từng ngọn đèn kia đều đang chứa chất một cuộc đời hoặc là thăng trầm, hoặc là phẳng lặng. Keisuke nhớ lại cuộc trò chuyện với Hisato hôm trước.

Cậu ta nói cây bút tài hoa Kayanuma đang có hứng thú với Ando Tatsuya.

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến tớ?”

“Hiện tại, có ba vụ án mà anh Kayanuma đang tích cực tìm hiểu. Một là, vụ một nhà tư sản sống độc thân ở Aomori tử vong trong phòng ngủ. Người ta đoán nạn nhân chết vì lên cơn đau tim, nhưng vấn đề là ông này cũng làm trong ngành tài chính và tình nhân của vị cảnh sát trưởng thuộc Sở cảnh sát có thẩm quyền điều tra vụ án lại đang nợ tiền ông ta. Hai là, vụ tìm thấy xác chết đuối của một đôi nam nữ bị buộc tay vào nhau bằng dây thừng ở ven biển Shimane. Nữ giới 32 tuổi, nam giới 18 tuổi, xét từ tình hình thì có vẻ như là rủ nhau tự sát, nhưng giữa hai người này hoàn toàn không có mối quan hệ nào. Còn vụ thứ ba, anh ấy đang nhờ tớ điều tra trước.”

“Ý cậu là Tatsuya có liên quan đến vụ đó?”

Hisato gãi mép, đoạn nói.

“Đó là vụ hỏa hoạn xảy ra ở Tokyo vào một ngày cuối năm cách đây mười ba năm.”

“Hừm,” Keisuke cố làm ra vẻ bình thản, song cậu không chắc trong con mắt của Hisato, trông cậu thế nào.

“Do bất cẩn mà một ngôi nhà đã bị cháy phân nửa. Tối hôm đó, có bốn người ở trên tầng hai. Cặp vợ chồng nằm trong

phòng ngủ, gần như tử vong ngay lập tức vì hít phải khí độc. Cậu con trai độc nhất bấy giờ đang học lớp Sáu cùng một cậu bé bằng tuổi, vốn là họ hàng đến ở nhờ một thời gian, đã thoát ra từ ban công và được cứu sống."

Hisato tạm dừng lại, thăm dò phản ứng của Keisuke.

"Tớ nói tiếp được không nhỉ?"

Hai vai Keisuke nâng lên, hạ xuống theo nhịp thở khó nhọc, cậu cố giữ bình tĩnh.

"Cậu cứ nói đi. Nhưng không cần phải giấu tên đâu."

"Tớ xin lỗi... Anh Kayanuma có hứng thú với vụ án đó và đang muốn lật lại. Anh ấy cũng bắt đầu điều tra chính thức về Tatsuya rồi."

"Vậy ư?"

"Đến lúc này rồi có lẽ cậu cũng không muốn bị đào bới lại chuyện cũ nữa. Cách làm của anh Kayanuma ấy thì hơi thiếu tế nhị. Tớ nghĩ thay vì để anh ấy moi móc thông tin từ cậu thì chi bằng tớ đi điều tra, chắc sẽ tránh gây ra những tổn thương sâu sắc không đáng có cho cậu."

Nói đến đây, Hisato liền thở hắt ra, đoạn nói: "Thật ra... Thú thực với cậu là tớ chủ động xung phong đấy."

"Ý cậu là sao?"

"Anh Kayanuma đã kể vắn tắt vụ án này cho tớ nghe và bảo sẽ sớm bắt tay vào tìm hiểu. Vì thế tớ đã đề nghị anh ấy cho tớ phụ trách việc nghe ngóng thông tin từ những người liên quan. Tớ nói bừa lý do là vì hồi đấy tớ sống gần đó. Nhưng tớ không nói tớ là bạn của cậu."

Sau khi suy nghĩ một lát, Keisuke mới mở miệng nói: “Tớ nên cảm ơn cậu mới phải nhỉ.”

“Tớ không trông mong gì lời cảm ơn của cậu đâu. Mà có việc này tớ muốn nhờ cậu. Cậu có thể kể cho tớ nghe những chuyện đã xảy ra tối hôm đó không? Tất nhiên tớ cũng có nghe loáng thoáng chỗ này chỗ kia và vẫn còn nhớ. Nhưng tớ muốn nghe lại một câu chuyện nhất quán từ chính người trong cuộc. Vả lại...”

Hisato vừa suy nghĩ, vừa lựa lời nói tiếp:

“Vả lại, toàn bộ nội dung câu chuyện không nhất thiết phải là sự thật. Tớ sẽ tổng hợp báo cáo theo những gì cậu kể. Tớ sẽ bịa ra những lời khai khác nữa và thêm thắt để anh Kayanuma thấy đây là một vụ án tẻ nhạt.”

Keisuke thành thật kể lại hầu như mọi chuyện.

Câu chuyện bắt đầu từ cuộc gặp gỡ năm cậu học lớp Năm, ấn tượng về Michiko và Tatsuya khi họ đến nhà cậu, chuyện về khu tập thể nơi xảy ra những vụ án, những tai nạn không những rợn người mà trên thực tế còn không thể lý giải được. Từ trước đến nay, đã có một vài lần Keisuke được yêu cầu kể về những chuyện đã xảy ra sau khi cậu đến ở nhờ nhà Asanuma, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhắc đến chuyện đi cắm trại, rồi cả những cuộc trò chuyện nhỏ nhặt khác. Mãi đến giờ cậu mới có thể nói cho Hisato nghe về những phát ngôn của Tatsuya - khi đó mới là học sinh tiểu học - bình luận về cơ thể mẹ cậu.

Hisato, với vẻ mặt điềm tĩnh hệt như một vị thẩm phán đang lắng nghe bài phát biểu mở đầu phiên tòa, cặm cụi ghi chép. Nhưng rồi cậu ta lại bỏ cuộc. Trước mắt, Keisuke cứ kể

hết, rồi liệt kê những chuyện không muốn Hisato viết vào báo cáo sau.

Có điều, dù thế nào Keisuke cũng không thể nhắc đến chuyện vào cái đêm xảy ra hỏa hoạn đó, cậu đã ngồi ở phòng khách và hút thuốc thêm một lần nữa, cũng như chuyện vào lúc đó có thể tàn thuốc đã rơi xuống sàn.

Vì không đủ thời gian nên hai người quyết định tạm dừng và hẹn sẽ nói tiếp vào dịp khác.

12

Hisato lại đến bằng chiếc xe 750 phân khối.

Cậu ta bưng cốc cà phê vừa pha rồi chui tọt luôn vào phòng Keisuke.

Hai người ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn nhỏ đặt dưới sàn nhà.

“Xin lỗi vì làm phiền trong lúc cậu đang mệt thế này,” đầu tiên, Hisato xin lỗi.

“Không sao, tớ cũng không có việc gì đâu mà.”

Nói mới nhớ, rốt cuộc Keisuke cũng chẳng đi xem phim cùng Makoto được. Cậu định sẽ tìm dịp nào đó để mời lại cô ấy.

Hisato mở một cuốn sổ gáy xoắn cỡ nhỏ ra, nói:

“Vậy chúng mình không lan man nữa mà đi vào chủ đề chính luôn nhé. Trước tiên, bắt đầu từ nguyên nhân vụ cháy.”

Keisuke bất ngờ bị đánh trúng điểm yếu, song cậu biết Hisato không có ác ý gì.

Về phần mình, cậu cũng đã thử tìm hiểu qua về Kayanuma Masaru.

Xem ra anh ta thích những vụ án giật gân hơn là những vụ án tẻ nhạt kiểu như tham nhũng trong giới chính trị hay bí mật của các doanh nghiệp.

Một khi đã xác định mục tiêu thì cho dù đó có là vụ án xảy ra cách đây nhiều năm đi nữa, Kayanuma vẫn sẽ đào bới lại và đem phơi bày ngoài ánh sáng. Nếu thấy dư luận bày tỏ sự quan tâm cao, anh ta sẽ tiếp tục chắp bút để biến nó thành dạng tiểu thuyết phi hư cấu.

"Tớ nghe nói nguyên nhân là do tàn thuốc sau khi rơi xuống đệm ngồi tiếp tục cháy âm ỉ, vài tiếng sau thì cháy lan sang những dây trang trí trên cây thông Noel."

Lần trước Keisuke cũng đã kể cho Hisato nghe đến đoạn này rồi.

"Biết là vậy, nhưng cậu thử nói thật xem, cậu nghĩ thế nào về việc bố cậu để xảy ra sơ suất với tàn thuốc? Bình thường bố cậu có phải là người bất cẩn như vậy không?"

Câu hỏi của Hisato vừa dứt khoát, vừa sắc bén.

Keisuke đã chung sống cùng bố mẹ cho đến giữa năm mười hai tuổi. Cậu cho rằng mình cũng hiểu sơ sơ về tính cách của họ, song khi ấy, bản thân cậu vẫn chưa đủ lớn để có thể đánh giá một cách khách quan xem bố mẹ cậu thực sự là những người như thế nào.

Dù vậy, Keisuke vẫn nhớ. Bố cậu trông có vẻ cẩu thả thế thôi nhưng lại là người rất hay để ý đến tiểu tiết. Ông không phải là người để tàn thuốc lá rơi xuống đệm ngồi dưới sàn, mà không, ngay từ đầu ông sẽ không hút thuốc trong trạng thái đó. Song, nếu vậy thì câu hỏi đặt ra tiếp theo sẽ là ai đã làm rơi tàn thuốc lá? Thấy Keisuke không thể trả lời ngay, Hisato liền đưa phao cứu trợ.

"Chắc cậu không nhớ đâu nhỉ."

“Ừ, tớ xin lỗi.”

Hisato gật gù, đáp tỉnh bơ: “Công nhận, lúc đó cậu mới có mười hai tuổi mà nhỉ,” đoạn hắng giọng một cái.

“Chuyện tớ sắp sửa nói đây nghe sẽ hơi đau lòng, liên quan đến những nhận định mang tính pháp y ấy. Tớ tiếp tục được chứ?”

“Không sao đâu. Tớ đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi.”

Cảm thấy hơi ngứa họng, Keisuke bèn đưa cốc cà phê lên miệng.

“Vậy thì tớ sẽ không giữ ý nữa. Tiện thể nói thêm với cậu, tớ nói chuyện này dựa trên những thông tin mà anh Kayanuma thu thập được từ phía cảnh sát. Thi thể của bố mẹ cậu đã được khám nghiệm hành chính. Cậu cũng biết đấy, so với khám nghiệm pháp y thì khám nghiệm hành chính được thực hiện sơ sài hơn. Chỉ cần xác định được nguyên nhân cái chết và không thấy có vấn đề gì là coi như xong. Có lẽ vì họ không tìm thấy điểm nào đáng nghi trong nguyên nhân của vụ cháy.

Có một vài điểm đáng lưu ý. Đầu tiên bố mẹ cậu đã uống thuốc ngủ, tuy không phải là quá nhiều. Không thể phủ nhận khả năng họ ngủ say nên đã không kịp trốn thoát. Có điều, bản thân chuyện này không nói lên tính chất vụ án. Vẫn còn bằng chứng về việc mẹ cậu đã được bác sĩ kê đơn.

Ngoài ra, trong dạ dày họ vẫn còn sót lại một ít cơm cà ri chưa tiêu hóa hết. Tính từ thời gian ăn tối, bình thường thức ăn có được tiêu hóa hết cũng không lấy gì làm lạ. Có thể vì họ đã ngủ say ngay sau khi ăn. Hình như sau bữa tối, họ không ăn thêm gì nữa. Cậu sao thế?”

Hisato tỏ ra lo lắng.

Keisuke đã được nghe những chuyện này từ chính miệng Tatsuya. Nó đã bày trò cho bố mẹ cậu uống thuốc ngủ. Nhưng, dù thế nào cậu cũng không đủ dũng khí để nhìn thẳng vào sự việc rất có thể đã xảy ra sau đó. Cậu cố không nghĩ đến.

"Không có gì đâu. Cậu cứ nói tiếp đi."

"Tớ hiểu rồi."

Hisato khẽ hắng giọng, đoạn nói tiếp:

"Trên thi thể của cô Kanako, mẹ cậu, có dấu hiệu giao cấu ngay trước khi tử vong."

Tai Keisuke ù đi, cậu chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng kim đồng hồ treo tường vẳng lại từ sâu bên trong màng nhĩ.

Cảm xúc không dữ dội như cậu tưởng.

Có dấu hiệu giao cấu.

Từ hồi còn là sinh viên khoa luật, cậu đã nhiều lần nhìn thấy, nghe thấy cụm từ này những khi đọc án lệ hoặc dự khán một phiên tòa thực tập.

Ngay từ giây phút nghe Tatsuya tiết lộ chuyện cho bố mẹ uống thuốc ngủ, đâu đó trong lòng Keisuke sớm đã có sự chuẩn bị cho cụm từ này. Cậu không giận dữ, cũng chẳng đau khổ như đã tưởng. Cậu chỉ thấy buồn.

Hồi đó, không có ai nói cho Keisuke chuyện trên thi thể của mẹ cậu còn lưu lại vết tích như thế. Âu cũng là lẽ đương nhiên. Khi ấy cậu mới chỉ là học sinh lớp Sáu. Bởi vậy cậu không định thù hằn ai vì chuyện đó. Có điều, việc mẹ có quan hệ tình dục ngay trước khi tử vong đồng nghĩa với một mâu thuẫn cực lớn. Tại sao cảnh sát không truy cứu chuyện đó?

Hisato đã nói thay cho suy nghĩ của cậu, bằng một giọng điệu hết sức điềm nhiên.

“Chất dịch còn sót lại có nhóm máu O. Bố cậu nhóm máu O, cậu nhóm máu A. Không có điểm gì bất thường. Chính vì vậy, cảnh sát đã không suy nghĩ quá sâu về việc bố mẹ cậu đã ngủ say đến mức không kịp thoát khỏi đám cháy, vậy thì họ đã sinh hoạt vợ chồng bằng cách nào. Mà không, họ đã khuất mắt trông coi. Theo những gì tớ điều tra được thì cậu bé ở nhờ nhà cậu cũng có nhóm máu O.”

“Đợi đã, nhóm máu của Tatsuya không phải A sao?”

“Nhóm O.”

Hẳn Hisato phải có bằng chứng nên mới dám khẳng định như vậy. Hồi đó, Tatsuya đã không chút chần chừ trả lời viên thanh tra có mặt ở bệnh viện rằng cậu ta nhóm máu A. Keisuke cũng nhẹ dạ tin ngay. Xem ra vì không thấy có tính chất của một vụ án, chưa kể đối phương lại là một cậu bé mới 12 tuổi nên cảnh sát cũng tin luôn mà không làm xét nghiệm máu. Hẳn họ cũng không thể tưởng tượng nổi một học sinh tiểu học lại có thể làm chuyện như thế.

Hisato nói tiếp:

“Cảnh sát đã nhận định hành vi giao cấu đó không liên quan trực tiếp đến việc bố mẹ cậu bị chết cháy. Đương nhiên, họ cũng không giám định DNA. Nói là để bảo vệ quyền riêng tư cho người đã khuất thì nghe hoa mỹ đấy, nhưng cũng không thể phủ nhận là họ đã đốt cháy giai đoạn. Xem ra họ nóng lòng muốn kết luận nguyên nhân cháy là do bất cẩn để xử lý cho nhanh. Về chuyện này thì chắc cậu rành quá rồi, thiếu gì những

vụ xử lý còn ẩu hơn nhiều. Không thể khẳng định trường hợp này là xấu số được."

Cà phê đã nguội ngắt. Keisuke đưa cốc lên miệng. Một vị đắng dịu nhẹ lan tỏa trong miệng. Cậu nhìn vào mắt Hisato.

"Tóm lại, ý cậu là Tatsuya đã làm việc đó?"

Lật lại lịch sử tội phạm sẽ thấy những vụ án kinh hoàng gây ra bởi học sinh tiểu học, chẳng hạn như làm hại người vô tội, bắt cóc, cưỡng dâm, đánh hội đồng, dâm ô, giết người... nhiều không kể xiết.

Dù vậy, Keisuke vẫn buộc phải nghĩ.

Có thật Tatsuya đã làm việc đó hay không. Cho dù có ra dáng người lớn đến đâu thì nó cũng chỉ là một thằng nhóc 12 tuổi thôi. Có thể mấy trò ranh ma cỡ như cho bố mẹ cậu uống thuốc ngủ thì nó dám làm thật. Nhưng hơn thế nữa thì cả trong tưởng tượng Keisuke cũng không muốn nghĩ đến. Không phải vô duyên vô cớ mà cảnh sát lại không nghi ngờ nó.

Hisato buồn bã gật đầu.

"Cả anh Kayanuma và tớ đều tin là như vậy. Hắn đã làm nhục mẹ cậu rồi sau đó phóng hỏa để phi tang bằng chứng. Này Keisuke, cậu không sao chứ?"

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn mất một lúc.

Thấy Keisuke bình tâm trở lại, Hisato bèn hỏi: "Hay hôm nay nói đến đây thôi nhé."

"Tớ bình tĩnh rồi. Đằng nào cũng vậy, cậu cứ nói hết đi."

"Vậy à. Tớ hiểu rồi. Nếu thấy người không khỏe thì bảo tớ nhé."

Hisato nói tiếp theo sẽ là chuyện thuốc ngủ.

“Đúng là mẹ cậu đã được kê đơn và thi thoảng vẫn uống thuốc ngủ nhỉ. Vậy...”

“Chuyện đó,” Keisuke cắt ngang. “Tatsuya đã trộn thuốc ngủ cho mẹ tớ uống.”

Có giấu giếm thêm nữa cũng chẳng ích gì. Đúng như Keisuke dự đoán, Hisato thốt lên: “Sao?”

“Cậu đã biết rồi ư?”

“Hắn đã trộn vào cơm cà ri. Có thể nói chính hắn đã thừa nhận chuyện đó.”

“Khi nào?”

“Tớ mới chắc chắn về chuyện đó gần đây thôi. Thực ra, Ando Tatsuya đang bị bắt giam vì bị tình nghi là hung thủ trong vụ án cưỡng đoạt tài sản gây chết người xảy ra ở Itabashi hồi tháng Hai năm nay.”

Nhìn phản ứng của Hisato, xem ra cậu ta đã biết chuyện này rồi. Dù vậy, Keisuke vẫn giải thích đầu đuôi.

“Trong thời gian diễn ra các buổi thảo luận trước phiên tòa, Tatsuya đã bãi nhiệm luật sư do tòa chỉ định để mời luật sư riêng. Tức là tớ. Trong buổi tiếp xúc với tớ hôm trước, hắn đã đề cập đến chuyện thuốc ngủ. Xin lỗi nhé, tớ không định giấu cậu chuyện này đâu.”

“Cậu không muốn nói cũng là lẽ đương nhiên thôi. Về phần mình, tớ cũng có chuyện phải thú thực với cậu. Không phải ngẫu nhiên mà tớ liên lạc với cậu để nói về chuyện của Tatsuya đúng vào thời điểm này đâu. Chính vì biết Tatsuya đã bị bắt, còn cậu đang là luật sư bào chữa cho hắn nên tớ mới gặp cậu.

Nhưng bọn tớ quan tâm đến Tatsuya từ rất lâu rồi. Đó là sự thật."

"Tại sao anh Kayanuma lại có hứng thú với Ando Tatsuya như vậy?"

Keisuke đã băn khoăn mãi về chuyện này.

"Vốn dĩ chuyện này khởi nguồn từ việc anh Kayanuma bảo tớ lật lại những vụ án gây thương vong mà nguyên nhân là do những vướng mắc liên quan đến yêu đương hoặc thù hận xảy ra trong mấy năm trở lại đây. Thế rồi, tớ phát hiện ra trong số ít nhất ba vụ giết người hoặc gây thương tích, luôn có cùng một nhân vật lảng vảng gần hung thủ. Đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Tớ đã không khỏi kinh ngạc trước cái tên đó. Chính là Ando Tatsuya. Chẳng hạn, có lần hắn đã tiêm nhiễm tư tưởng vào đầu một gã vừa chia tay người yêu và biến gã trở thành kẻ đeo bám. Vụ án hồi tháng Hai xảy ra khi tớ bắt đầu điều tra về thủ đoạn cũng như khuynh hướng gây tội của hắn. Khi tớ để mắt đến vụ ấy thì không ngờ hắn đã bị đưa ra tòa.

Hai cậu bé sống sót trong vụ hỏa hoạn vẫn còn nhiều điểm nghi vấn, sau mười ba năm, trong một vụ án giết người man rợ, một người trở thành bị cáo còn người kia trở thành luật sư bào chữa. Dĩ nhiên đây cũng không phải là chuyện tình cờ. Khi còn là một thiếu niên, luật sư Okuyama đã bị mẹ con Tatsuya đối xử theo cách mà hai từ ghẻ lạnh cũng không thể lột tả hết được. Vậy mà anh ta vẫn tin Tatsuya chính là ân nhân đã cứu sống mình trong cái đêm xảy ra đám cháy đó hay sao? Hoặc là, có chuyện gì đấy mà chỉ hai người biết với nhau, buộc anh ta phải đồng ý bào chữa? Anh Kayanuma muốn biết điều đó."

13

“ kuyama-kun sao thế? Không khỏe à?”

Sáng hôm sau, đến chỗ làm, Keisuke vừa ngồi vào chỗ của mình thì Makoto đã lại gần, nhòm vào mặt cậu. Mỗi khi muốn nói chuyện gì đó mang tính riêng tư là cô ấy lại gọi Keisuke bằng “Okuyama-kun”[*].

“Tôi chỉ hơi thiếu ngủ chút thôi.”

“Nếu anh thấy trong người không khỏe thì phiên tòa xét xử vụ tàng trữ chất kích thích chiều nay, tôi đi một mình cũng được. Anh cứ nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không sao. Tôi sẽ đi.”

Thấy Keisuke nhìn thẳng vào mắt mình đáp vậy, Makoto liền nói “Vậy thì tốt”, rồi quay lưng đi. Giữa lúc Keisuke đang xem qua đống tài liệu gấp thì bỗng nghe tiếng cộc của thứ gì đó vừa được đặt lên bàn mình. Thì ra là lon nước tăng lực. Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Makoto đang mỉm cười đứng đó.

“Uống cái này cho đỡ buồn ngủ.”

Sau đó, Keisuke cùng Makoto đến dự phiên tòa xét xử một bị cáo về tội tàng trữ chất kích thích. Phiên tòa kết thúc tốt đẹp,

tòa tuyên bị cáo có tội nhưng vì vi phạm lần đầu nên được hưởng án treo.

Keisuke chia tay Makoto trước cổng tòa án, sau đó đến gặp Tatsuya.

“Chào, luật sư.”

Vừa nhìn thấy Keisuke, Tatsuya đã giơ một tay lên, cười nhăn nhở.

Keisuke nhìn khuôn mặt mình phản chiếu mờ nhạt trên tấm mika và tự hỏi không biết ai mới là người đang bị giam cầm. Tatsuya cố tình ngáp thật to, rồi gãi soàn soạt đám râu ria chưa cạo hết.

“Tao rảnh quá, chưa kể trong này toàn một lũ khốn không ngửi được, đã thế tao còn thèm rượu nữa chứ. Mày mau đưa tao ra khỏi đây đi. Tao đang phát điên vì phải ở gí một chỗ đây. Lần tới đến gặp, mày tải sẵn mấy video khiêu dâm vào iPad rồi đem đến cho tao xem được không, cứ bảo là hình ảnh bằng chứng gì đấy.”

“Sang tuần tòa sẽ bắt đầu xét xử.”

“Hừm. Sao không bắt đầu luôn đi cho tao nhờ. Tao đến chết vì chán mất.”

“Trước mắt tôi đã đưa cô Tsukuda Sayumi vào danh sách nhân chứng có nguyện vọng giấu tên.”

“À, thế hả.”

“Nếu được thì tôi muốn cô ấy ra làm chứng bằng tên thật.”

“Mày tự đi mà thuyết phục. Mày là luật sư cơ mà. Mày xem, tao còn đang bị nhốt *trong lồng* đây này.”

Tatsuya cười rung cả vai, chắc nó thấy câu đùa của mình hài hước lắm. Thấy Keisuke tảng lờ, nó đột ngột thay đổi cả sắc mặt lẫn giọng nói.

“Này, Keichan. Có chuyện gì phải không?” Tatsuya nheo mắt.

“Ý anh là gì?”

“Lý do thật sự mày đến đây hôm nay ấy. Có phải ai đã nói gì với mày không?”

Tatsuya nói trúng phóc. Đến tận bây giờ, Keisuke vẫn đang giằng xé nửa muốn biết chân tướng sự thật, nửa lại không.

“Hay là mày vẫn muốn nghe thêm chuyện gì về mẹ mày?”

Mọi suy nghĩ của Keisuke đều bị Tatsuya nhìn thấu, đến nỗi cậu buộc phải nghĩ rằng liệu có phải khi đứng trước mặt hắn, đầu óc cậu đã trở thành tấm kính trong suốt rồi hay không.

“Anh vẫn còn chuyện gì giấu tôi à?” Keisuke cố làm ra vẻ bình thản.

“Làm thế nào bây giờ. Tao có nên nói ra không nhỉ? Liệu Keichan có tức giận không ta.”

“Tôi thừa hiểu cái cách anh chọc tức đối phương để điều khiển tâm trí họ. Vả lại, tôi đã biết đại khái chuyện xảy ra rồi.”

“Ồ, thế thì tao có nói ra chắc mày cũng dửng dưng như không thôi nhỉ.”

Tatsuya hơi ngả người về phía trước, gí sát mặt vào tấm chắn. Ngược lại, Keisuke ngửa thân trên ra sau, nhưng dù vậy họ vẫn cách nhau chưa đến một mét.

“Tao chỉ sợ nếu tao nói ra hết thì mày sẽ nổi điên mất. Tao là thằng hay nghĩ cho bạn bè mà. Tối hôm đó, thật ra tao chẳng

chụp ảnh ọt gì sất. Tao dại gì đi làm ba cái chuyện rỗi hơi như thế. Thì rõ rồi, ai mà biết khi nào bố mẹ mày sẽ tỉnh dậy, đúng không? Một thằng con trai đang tuổi sung sức như tao chỉ có một mục đích. Đấy là tiến thẳng đến mục tiêu... Sao đấy, đừng có làm bộ mặt như thế chứ. Chuyện cũng xảy ra cách đây mười ba năm rồi mà. Tóm lại, từ hồi học lớp Năm, tao đã bị Michiko bắt làm bạn tình không biết mệt, và tao đã làm rất tốt. À phải rồi, tao vẫn chưa nói với mày nhỉ. Bạn tình đầu tiên trong đời tao chính là Michiko. Muốn chết quách đi cho rồi đúng không. Bà ta... mà thôi, không nói chuyện của bà ta nữa. Nhắc tới là thấy tởm. Quay lại chuyện mẹ mày nhé.

Mẹ mày, đúng là khác hẳn một trời một vực với Michiko. Về mọi mặt. Không phải tao nịnh bợ đâu. Đến tận bây giờ tao vẫn chưa thể quên được. Hơn nữa, bố mày còn đang nằm ngủ ngay bên cạnh. Vì quá phấn khích nên chưa gì tao đã xong mất tiêu. Lúc đấy tao mới phát hoảng, thôi bỏ mẹ, làm thế nào bây giờ. Phụ nữ ấy mà, có để đấy đến sáng thì họ cũng phát hiện ra. Mày có hiểu được cảm giác bấn loạn đấy của tao không? Thú thực là tao cũng đã có ý nghĩ chi bằng phóng hỏa đốt nhà luôn cho rồi. Đúng lúc đấy, tao ngửi thấy có mùi khói thật. Nhờ mày đấy. Chúng mình đúng là có qua có lại. Keichan, mày làm tốt lắm!"

Tatsuya giơ ngón cái lên.

Tại sao thế giới không lụi tàn luôn vào năm 1999 đi nhỉ. Nếu vậy thì đã không có buổi tối ngày hôm đó. Keisuke cứ miên man nghĩ về những điều như vậy.

Đâu đó trong thâm tâm, cậu cũng tự hỏi liệu có phải Hisato đã nghĩ quá khi suy luận như thế hay không. Cậu đã muốn tin

rằng, chỉ vì một vài sự tình cờ ngẫu nhiên, cộng thêm việc điều tra không đến nơi đến chốn của cảnh sát, nên bằng cách nào đó phía Hisato "có thể nghĩ ra nổi chuyện như vậy".

Nhưng với những gì Tatsuya vừa nói thì mọi sự đã rõ.

Đây là tội ác. Cậu tự nhủ với lòng mình. Cậu đang phải trả giá vì đã bày trò hút thuốc để rồi dẫn tới bi kịch.

"Đến bây giờ nói chuyện này cũng muộn rồi nhưng mẹ mày chết đi kể cũng phí thật nhỉ. Biết đâu đến lần thứ hai nếu tao ngỏ ý thì bà ấy lại chịu gật đầu. Tao biết rõ lắm, phụ nữ ấy mà... Ôi, ôi, sao mặt mày đỏ ửng lên thế kia? Này Keichan, kích động mạnh quá à?"

14

Keisuke ghé qua phòng khám mà trước đây đã có người giới thiệu cho cậu, nhờ bác sĩ kê thuốc an thần loại nhẹ.

Sau khi uống thuốc bằng nước khoáng, một lát sau cậu có cảm giác mình đã bình tĩnh trở lại. Mặc dù không hiệu nghiệm bằng mũi tiêm mà họ đã tiêm cho cậu ở bệnh viện vào cái đêm xảy ra đám cháy.

Keisuke chợt nghĩ, nếu để mọi người biết chuyện này, rất có thể cậu sẽ không được phụ trách vụ này nữa. Đến nước này rồi thì sao cũng được. Cậu chỉ còn cách làm cho hết trách nhiệm của mình mà thôi.

Bảy giờ tối, Keisuke đến gặp Sayumi. Cậu đã hẹn trước từ tối qua.

Lúc đầu, Sayumi kêu bận và tỏ ý không muốn gặp, song khi Keisuke nói rằng nếu cô ta có ý định ra làm chứng thì kiểu gì cũng phải gặp nói chuyện một chút trước khi phiên tòa diễn ra, bằng không cô ta sẽ không thể đứng trên bục nhân chứng được, Sayumi đành miễn cưỡng đồng ý. Cuộc gặp gỡ với Tatsuya đã khiến Keisuke tiêu hao nhiều sức lực, đâm cậu chẳng còn hứng thú gì với việc gặp Sayumi nữa. Song, đến nước này rồi, cậu cũng chẳng thể dừng lại được.

Keisuke bước vào quán cà phê nằm trong một tòa nhà gần ga Toda, tỉnh Saitama, lý do chọn nơi này là vì gần khu chung cư Sayumi đang sống.

Khi Keisuke mào đầu rằng phải chăng Sayumi không chỉ quen biết Ando Tatsuya mà còn quen biết cả mẹ anh ta là Michiko, cô ta liền đáp tỉnh bơ:

"Biết chứ."

Xem ra sau lần gặp trước, cô ta đã nghe Michiko kể lại.

"Có phải cô đang làm việc ở quán bar của bà Michiko không?"

"Đúng đấy. Hôm nay, lát nữa tôi cũng có việc đây."

Trước thái độ hết sức thản nhiên của Sayumi, Keisuke thậm chí không tức giận nổi nữa, chỉ còn biết sửng sốt mà thôi.

Trong lúc cậu đang tìm kiếm từ ngữ, Sayumi đã hỏi: "Chuyện đó thì có liên quan gì đến việc ra làm chứng?"

"Nếu cô có mối quan hệ yêu đương với bị cáo, lại đang làm việc tại quán bar của mẹ bị cáo, người ta sẽ càng đặt dấu hỏi về mức độ đáng tin cậy trong lời khai của cô. Chưa kể, tôi muốn cô nói chuyện đó với tôi ngay từ đầu."

"À vậy hả. Nhưng phải quen biết thì mới ngủ với nhau chứ. Ở cùng một người chẳng dây mơ rễ má gì đến sáng mới là chuyện lạ còn gì."

Sayumi nói nhẹ bẫng, sau đó đưa ống hút cắm trong cốc cà phê đá lên miệng. Keisuke ngẩn ra nhìn đôi môi bóng nhẫy của cô gái đang hút thứ chất lỏng màu nâu. Để rồi khi sực tỉnh, cậu vội vàng lấy túi đựng hồ sơ ra.

"Có chuyện này tôi muốn xác nhận trước với cô."

“Chuyện gì?”

“Một chuyện vô cùng quan trọng.”

“Thì chuyện gì mới được?”

“Khai man là một tội nặng, có thể bị phạt tù lâu nhất là mười năm. Chưa kể, gần đây người ta có xu hướng áp dụng luật này một cách nghiêm ngặt. Cô hiểu rõ điều đó rồi nhỉ?”

“Tôi đã nói là tôi không khai man cơ mà.”

Sayumi rứt mạnh vỏ đựng ống hút đang vân vê trên tay khiến nó rách toạc.

“Tôi chỉ nói ví dụ thôi, nhưng nếu cô đang mắc nợ bị cáo hay mẹ anh ta, hoặc đang bị họ đe dọa gì đấy, thì tôi sẽ giúp cô.”

“Anh thì làm được gì?”

Đây là ánh mắt hằn học nhất mà Sayumi dành cho Keisuke kể từ lần đầu gặp gỡ. Có thể thấy sự thù hận hằn rõ trong đôi mắt ấy.

“Trong khả năng của một luật sư, tôi sẵn lòng dốc hết sức để giúp cô.”

Sayumi tựa lưng vào xô pha, cười khẩy.

Đối với Sayumi, ngoài cảm giác đã từng gặp ở đâu đó, Keisuke còn mang một ấn tượng không thể cắt nghĩa được. Mặc dù cô ta ăn nói vô cùng khiếm nhã, nhưng lại biết trả lại khay sau khi ăn xong, hay bỏ bã kẹo cao su đã nhai hết vào giấy gói. Phải chăng vì một lý do nào đấy nên cô ta mới phải đóng vai cáo già. Keisuke không thể ngăn mình nghĩ như vậy.

“Này, luật sư,” Sayumi lia ánh mắt trở lại Keisuke. “Anh đã ngủ với phụ nữ bao giờ chưa?”

Nghe xong, Keisuke liền lỡ tay đánh đổ nước từ cốc thủy tinh đang toan đưa lên miệng. Cậu vội vã dùng khăn ướt để lau bàn. Nhìn cảnh tượng đó, Sayumi bật cười.

"Tôi đang đánh cược với bà chủ xem luật sư Okuyama có phải là trai tân hay không. Bà chủ cá là anh chưa có tí kinh nghiệm tình trường nào. Còn tôi thì bảo nếu anh chưa ngủ với phụ nữ bao giờ thì sao lại làm luật sư được nhỉ. Tôi nghĩ anh phải ngủ với phụ nữ rồi cơ. À, không tính gái làng chơi. Này, anh thuộc loại nào?"

Keisuke điều chỉnh lại nhịp thở, mắt vẫn dán xuống mặt bàn. Trước mắt cậu hiện lên hình ảnh hai người đàn bà lôi mình ra làm đề tài bàn tán để rồi cười ha hả với nhau trong cái quán bar bẩn thỉu đó.

"Hả, anh thuộc loại nào?"

Sayumi nhòm vào khuôn mặt đang cúi gằm xuống của Keisuke. Cậu những tưởng mình đã dồn hết năng lượng cho cơn giận dữ khi biết chuyện xảy ra với mẹ mình, vậy mà lúc này cơn giận dữ lại trào dâng một lần nữa.

"Các người..." bàn tay Keisuke siết thành nắm đấm, run lên từng hồi, "... nghĩ sao về tòa án vậy?" Cậu ngẩng mặt lên, ánh mắt chĩa thẳng về phía Sayumi. Cô ta cũng trừng mắt nhìn lại.

"Chà, tôi không rõ lắm. Nhưng tòa án là nơi chuyên làm những việc phiền toái đúng không?"

"Đó là nơi người ta phải bỏ tiền thuế ra, đòi hỏi thẩm phán, công tố viên cùng trợ lý của họ, ngoài ra còn có cả luật sư, bỏ ra không ít thời gian, một bồi thẩm đoàn trên dưới chục người tính cả dự bị chịu ràng buộc suốt mấy ngày trời để xem xét một

cách cẩn trọng, nhằm phán đoán xem Ando Tatsuya có vì muốn cướp một số tiền, giỏi lắm là chưa đầy một triệu yên, mà ra tay đánh vỡ đầu một người đàn ông vô tội đến chết, bỏ lại người vợ yêu dấu hay không. Và để pháp luật phán xét một cách công bằng cho dù đó có là kẻ cặn bã của xã hội đi nữa."

"Làm gì mà nóng thế" - Keisuke đã nghĩ Sayumi sẽ đáp trả bằng câu nói ấy. Cậu không mong cô ta hiểu những gì mình nói. Đó là những lời thật tâm mà cậu đã vô tình tuôn ra. Nếu họ đánh liều khai man để bảo vệ mạng sống của bản thân thì Keisuke vẫn còn hiểu được. Nếu họ không đồng tình với tư tưởng của chế độ bồi thẩm đoàn thì cậu sẵn sàng lắng nghe. Song, cả Tatsuya lẫn Sayumi đều chỉ coi thế giới này như một lũ ngốc mà thôi. Có thể, sau lưng cậu, họ đang cười cợt rằng: "Thằng Keichan đấy còn chưa biết gái gú là gì mà cũng đòi làm luật sư cơ đấy".

"Này, luật sư. Anh có biết Kizaki Mika không?"

Chỉ một câu nói đó thôi đã đủ khiến cơn giận dữ đang cuồn cuộn khắp cơ thể Keisuke bỗng dưng tắt ngúm.

Thì ra là vậy...

Kể từ lần đầu gặp Sayumi, Keisuke luôn có cảm giác mình đã gặp cô gái này ở đâu rồi. Còn nữa, không hiểu sao cậu không thể ghét Sayumi, bất chấp lời lẽ và thái độ khiếm nhã của cô ta. Thật lòng mà nói, cậu thậm chí còn có cảm tình với Sayumi. Đã có lần, nhận ra mình đang coi Sayumi như một cô gái trẻ chứ không phải nhân chứng, Keisuke đã tự răn mình đừng có ngu ngốc như vậy.

Cuối cùng, cậu đã hiểu ra lý do.

Khuôn mặt họ không giống nhau cho lắm. Nhưng, từng cử chỉ, ngữ điệu, ánh mắt chòng chọc như thể đang mưu đồ một trò đùa tinh quái mỗi khi nhìn Keisuke... Một lần nữa, Keisuke lại phải ngã ngửa trước sự thiếu nhạy bén của mình. Tại sao đến tận bây giờ cậu vẫn không nhận ra?

Sayumi chính là em gái của Kizaki Mika, cô bé đã đột ngột chuyển nhà đi vào mùa hè năm lớp Bảy.

"Cô là em gái của Kizaki?"

Sau một hồi tìm kiếm từ ngữ, rốt cuộc những gì Keisuke nói ra được lại là câu nói này.

"Đúng vậy."

"Nhưng họ của cô không giống cô ấy..."

"Vì bố mẹ tôi đã ly hôn," Sayumi đáp tỉnh bơ, nét mặt chẳng hề thay đổi.

"Chuyện đó liệu có phải..."

"Đúng thế, chị ấy tự nhốt mình trong phòng, tinh thần hoảng loạn, mọi thứ trong nhà tôi trở nên rối tung. Tsukuda là họ của mẹ tôi."

Cổ họng Keisuke khô khốc. Cứ như đang bị cháy rát. Sau khi uống một hơi hết chỗ nước trong cốc, cậu mới thấy bình tĩnh hơn một chút.

"Tôi cũng cảm thấy có trách nhiệm. Giá như lúc đó tôi quyết liệt hơn..."

"Anh đừng có ra vẻ ta đây là người tốt. Anh sợ bị bọn lớp trên đánh cho bán sống bán chết nên mới bán đứng chị tôi còn gì."

"Bán đứng ư... Cô đợi một chút."

“Tôi đã nghe Tacchan kể hết mọi chuyện rồi. Anh đã lừa chị tôi đến nhà một thằng học khóa trên. Tacchan biết chuyện nên đã đến ngăn lại và bị chúng quây đánh hội đồng, phải nằm viện cả tháng trời. Đến bây giờ trên mắt trái của anh ấy vẫn còn để lại sẹo. Anh ấy bảo suýt nữa thì mù cả mắt rồi.”

“Cái sẹo đó là...”

“Anh có hiểu tâm trạng của một cô gái bị cưỡng hiếp tập thể không hả. Hay là để tôi bảo Tacchan gọi cả bọn đến làm thử với anh nhé.”

Tại sao Sayumi lại có những thông tin sai lệch như vậy. Đương nhiên là vì cô ấy đã nghe từ Tatsuya.

“Những chuyện này đều do Ando Tatsuya tiêm nhiễm vào đầu cô đúng không? Mika, chị gái cô, không nói gì về chuyện xảy ra hồi đó sao?”

“Hả?”

“Nếu ngay bây giờ cô có thể liên lạc được với cô ấy, làm ơn hãy hỏi cô ấy về sự thật. Phải rồi, hãy cho tôi gặp Mika một lần.”

Sayumi há hốc mồm “Hả?” ra chiều khinh bỉ.

“Anh đang nói nghiêm túc đấy à? Hay là anh thật sự không biết?”

“Xin lỗi, nhưng tôi không biết những chuyện xảy ra sau hồi cấp hai.”

Sayumi trừng mắt nhìn Keisuke một lúc. Sau đó cô ta gật đầu như thể vừa nhận ra điều gì.

“Vậy thì để tôi nói cho anh biết. Hồi cấp hai, chị gái tôi được đưa về quê ngoại và chuyển trường. Nhưng chỉ cần có người đàn ông nào đó đến gần là chị ấy lại lên cơn hoảng loạn, rất khổ

sở. Mẹ tôi cũng về quê, ngày ngày ở bên chăm sóc chị ấy, đưa chị ấy đến phòng khám. Khi chị ấy tạm trở lại cuộc sống bình thường, bố mẹ tôi đưa chị quay trở lại Tokyo. Lúc này chúng tôi đã không còn ở nhà cũ nữa. Sau đó, chị ấy vào một trường nữ sinh ngay gần nhà. Cả nhà tôi đã hy vọng rồi đây chị ấy sẽ tốt hơn. Nhưng, quả thực vết thương trong lòng chị ấy vẫn không thể nào xóa nhòa đi được."

Sayumi lấy bao thuốc ra khỏi túi, nhanh tay rút một điếu đưa lên miệng, nhưng rồi chắc vì nhớ ra quán cấm hút thuốc nên cô ta đành khẽ chẹp miệng rồi bỏ điếu thuốc lại vào bao.

"Gia đình tôi không thể trở về như trước được. Rốt cuộc, sau rất nhiều chuyện mà anh không thể tưởng tượng được, bố mẹ tôi đã ly hôn. Và rồi..."

Sayumi bỏ lửng câu nói, nhìn Keisuke bằng ánh mắt dồn nén cảm xúc, chờ phản ứng của cậu.

"Đúng là tôi đã luôn cảm thấy có trách nhiệm trong bi kịch của Mika. Chính vì thế..."

Đúng như dự đoán, Sayumi liền cắt ngang:

"Đồ đạo đức giả. Nhìn thấy tên tôi, anh cũng không mảy may nhận ra điều gì. Anh đã quên tiệt rồi còn gì."

"Tôi xin lỗi vì đã không nhận ra cô là em gái của cô ấy. Nhưng tôi chưa bao giờ quên chuyện đó. Hơn nữa, trong câu chuyện mà cô nói khi nãy có một sự hiểu lầm tai hại."

"Đến lúc này rồi tôi không muốn nghe những lời bao biện của anh nữa."

"Mika đau khổ như vậy chắc chắn là vì bản tính hiền lành của cô ấy. Tôi lấy làm tiếc vì đã không thể giúp đỡ cô ấy. Nếu giờ

đây tôi có thể giúp ích việc gì...”

Đừng có nói mấy lời nghe phát mệt đấy.”

“Tôi nói vậy không phải vì muốn trốn tránh trách nhiệm. Cô làm ơn cho tôi biết địa chỉ liên lạc của cô ấy.”

Sayumi chống khuỷu tay lên bàn, bất ngờ áp sát mặt về phía Keisuke.

“Không đời nào.”

Ở Sayumi thiếu đi sự chín chắn mà Mika từng có, thay vào đó, cô ấy có thêm một chút tính cách hoang dã.

“Tacchan đã tìm gặp tôi. Anh ấy đã kể cho tôi nghe mọi chuyện. Về tội ác nặng nề của anh.”

Sayumi áp sát mặt hơn nữa về phía Keisuke. Tầm nhìn của cậu hầu như bị choán hết bởi đôi mắt cô. Từ đôi mắt ấy, từng giọt nước mắt lăn xuống.

“Hồi học cấp hai, chị gái tôi khổ sở như vậy đương nhiên là vì bị cưỡng hiếp tập thể. Nhưng, chị ấy còn cảm thấy xấu hổ với anh vì cơ thể mình đã bị ô uế. Chị ấy đã thích anh vậy mà...”

“Không đâu. Người Mika thích là một người khác kia...”

“Anh có hiểu cảm giác của phụ nữ không hả?”

“Cô Sayumi, cô không tin lời tôi nói cũng được. Nhưng tuyệt đối đừng tin lời Tatsuya nói. Anh ta là thiên tài trong việc kiểm soát tâm lý của người khác. Anh ta sẽ không ngừng khiến đối phương phải tức giận, đau khổ, hoài nghi, cướp đoạt từ họ khả năng nhìn nhận vấn đề. Để rồi sau đó anh ta sẽ điều khiển đối phương làm theo ý mình.”

Dường như Sayumi đang do dự. Keisuke cũng quyết định giữ im lặng cho đến khi cô ta đưa ra được kết luận.

Sayumi gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Nếu anh đã nói vậy thì để tôi cho anh biết. Là nhà thổ xà phòng. Chị ấy đang làm việc ở nhà thổ xà phòng đấy.”

Trong phút chốc, Keisuke không tìm được từ ngữ nào để nói. Sayumi cũng im lặng thăm dò phản ứng của câu.

“Cô có thể cho tôi biết chỗ ở của cô ấy, hoặc chí ít là tên của nhà thổ đó được không?”

“Chuyện là như vậy đấy. Tôi không thể cho anh biết được. Anh đi mà hỏi Tacchan.”

Sayumi rút ống hút ra khỏi cốc, chọc vào ngực trái, chỗ có trái tim của Keisuke. Chiếc ống hút quặt lại, để lại một vệt nhỏ màu nâu trên áo sơ mi trắng của cậu. Sau đó, Sayumi cứ thế rời khỏi quán mà không buồn ngoảnh lai.

Chứng tăng thông khí lại bắt đầu phát tác.

“...? Quý khách, anh sao vậy?”

Keisuke giật mình ngẩng đầu lên, thấy hai nhân viên mặc tạp dề đen đang nhìn cậu đầy lo lắng. Những vị khách xung quanh cũng chĩa ánh mắt xen lẫn sự cảm thông và hiếu kỳ về phía cậu.

“Tôi không sao rồi.”

Nhận ra mồ hôi đang túa trên trán ướt đẫm, Keisuke liền lấy khăn mùi soa lau đi.

Cậu lấy viên thuốc vừa được bác sĩ kê cho ra khỏi túi, bỏ tọt vào mồm. Mặc dù nhớ ra lời dặn dò của vị dược sĩ “Cậu nhớ đảm bảo đúng liều lượng và thời gian nhé”, song Keisuke vẫn chiêu hết chỗ nước trong cốc.

15

Lúc quay trở về văn phòng, Keisuke thấy người mệt rã rời.

Đầu óc cậu lơ mơ như thể đang bị bao trùm bởi một lớp sương mù mỏng. Xem ra là do viên thuốc an thần.

Keisuke quyết định vùi đầu vào đống giấy tờ quyết toán chi phí đi lại cũng như các khoản kinh phí đang bị ứ đọng, vì nghĩ sẽ thật nguy hiểm nếu làm những công việc không được phép sai sót trong tình trạng này. Nếu không điều chỉnh để không quá phụ thuộc vào thuốc, e rằng đến những lúc quan trọng, khả năng phán đoán của cậu sẽ bị thui chột.

Nghe tiếng ai gọi tên mình, Keisuke liền ngẩng mặt lên, thấy Makoto đang đứng trước mặt, nhìn cậu bằng ánh mắt nửa như giận dữ nửa như lo lắng.

"Xem kìa, biết ngay mà. Anh chẳng nghe tôi nói gì cả."

"A, tôi xin lỗi. Tôi đang mải suy nghĩ một chút."

"Anh không sao chứ? Dạo gần đây anh hơi lạ đấy. Anh đang lo lắng chuyện gì à?"

"Tôi không sao."

Keisuke gượng cười, song cậu không chắc nụ cười của mình trông thế nào.

Nhân viên hành chính Shibuya đã về lâu rồi, luật sư trưởng Shiraishi đang đi công tác ở Sapporo vì một vụ dân sự và sẽ trọ lại đấy luôn, còn luật sư Ebisawa thì đi công chuyện ở Machida và sẽ từ đấy về thẳng nhà. Keisuke không khỏi cảm thấy kỳ lạ khi mà văn phòng thường ngày vốn bừa bộn và chật chội này đến buổi tối, lúc chỉ còn có hai người, lại tạo cảm giác thật trống trải. Cũng có thể là vì Keisuke đã tắt một nửa số đèn để tiết kiệm điện.

"Liệu có phải vì chuyện của Ando Tatsuya không?"

Keisuke thầm nghĩ nếu cậu nói dối, kiểu gì cũng sẽ bị phát hiện ra, dù là do trực giác nhạy bén của phụ nữ hay là do tính chất công việc của một luật sư.

"Thú thật là đúng như vậy."

Keisuke cảm giác mình đã có thể cười tự nhiên hơn so với khi nãy.

"Nếu tôi giúp được gì thì anh cứ nói."

Makoto tuy mỉm cười nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc. Mặc dù chỉ hơn Keisuke có hai tuổi, nhưng trông cô chững chạc hơn nhiều. Vấn đề không phải là quen việc hay không. Mà Makoto rõ ràng còn vượt trội hơn hẳn Keisuke xét cả về tố chất của một người luật sư.

"Cảm ơn chị. Tôi xin lỗi vì lúc nào cũng là một kẻ thiếu kinh nghiệm."

Không biết Makoto cắt nghĩa câu nói của Keisuke như thế nào mà đột nhiên lại bật cười, sau đó cô cứ thế bước thoăn thoắt đến chỗ tủ lạnh đặt ở khu vực cấp nước nóng, rồi hai tay ôm mấy lon bia, mang ra bàn tiếp khách.

“Anh Okuyama cũng lại đây đi. Đằng nào anh cũng không làm việc nữa mà đúng không. Tôi được thân chủ tặng cho mấy lon bia đây, mình uống cùng đi.”

Makoto ngồi xuống ghế xô pha trước, đoạn gọi Keisuke.

Keisuke do dự. Hình như cậu đã được dặn không nên uống rượu bia sau khi dùng thuốc. Hay là bỏ giấy dặn dò ra đọc lại nhỉ. Mà thôi, mặc kệ chuyện đó đi. Muốn ra sao thì ra. Đằng nào thì thế giới này cũng loạn rồi.

Thấy Keisuke ngồi xuống ghế đối diện, Makoto liền đưa một lon bia cho cậu. Cậu giật nắp.

“Nâng cốc nào.”

“Cảm ơn chị.”

Keisuke hơi dốc lon bia lên, tu một hơi hết một phần ba.

“Khà,” Makoto thốt lên đầy thỏa mãn. “Hết sảy nhỉ,” cô mỉm cười, chỗ bên dưới cánh mũi hơi ươn ướt. Ở Makoto toát ra một sức quyến rũ khiến người khác phải thật lòng khen ngợi.

Chà, uống bia rồi mà có sao đâu nhỉ. Làm một hơi nữa vậy. Makoto có vẻ đang vui. Thế là đủ rồi. Một cô gái hấp dẫn nhường này, có thật là chưa có bạn trai không nhỉ...

Keisuke vừa liếc nhìn Makoto, vừa vẩn vơ nghĩ như vậy. Vốn dĩ Makoto chỉ trang điểm ở mức tối thiểu nên mặc dù đã tối rồi nhưng trông cô ấy vẫn không mệt mỏi cho lắm. Đúng là, Keisuke rất hiểu vì sao có những người đến xem tòa xử án chỉ vì hâm mộ cô.

Cũng chính vì vậy mà Keisuke không thể ngăn mình khỏi suy nghĩ, nếu như cô gái thông minh, mạnh mẽ này cũng gặp phải chuyện tương tự như Mika vào cái thuở đang mấp mé tuổi

mười ba, liệu rằng khi lớn lên, cô ấy còn có thể tỏa sáng nhường này không? Liệu cô ấy có thể ngẩng cao đầu mà bước đi, như thể muốn tuyên bố với cả thế giới rằng "Tôi sẽ không để ai phải chỉ trỏ sau lưng mình" không? Chẳng phải Mika và Makoto khác nhau một trời một vực như vậy là do lỗi của mình hay sao?

Thôi, bỏ đi....

Chẳng mấy khi được ngồi thư thả với Makoto như thế này. Mình phải nghĩ đến chuyện gì vui hơn mới phải.

"Okuyama-kun đã có bạn gái chưa?"

Makoto đã chuyển từ "-san" sang "-kun". Trong số các kiểu xưng hô mà Makoto dành cho Keisuke, cách xưng hô này xuất hiện trong những tình huống suồng sã nhất. Điều đó trái lại càng khiến cậu thêm căng thẳng.

"Chưa, tôi chưa có."

"Kể cũng phải, ngày nào cũng làm việc đến khuya lơ khuya lắc, có gặp gỡ ai thì cũng chỉ toàn khách hàng. Với án dân sự thì khách phần nhiều là các ông bà già, còn án hình sự thì khách chủ yếu lại là tội phạm."

Không biết có phải do men bia không mà Keisuke lại dám hỏi huỵch toẹt cái câu cậu vốn không dám hỏi người khác.

"Còn luật sư Shiraishi thì sao?"

"Tôi á? Tôi thì... ở thời điểm hiện tại, tôi coi công việc như người yêu."

Nếu đổi lại là một người đàn ông đã có vài mối tình vắt vai, hẳn anh ta sẽ đối đáp lại rằng: "Vậy thì chị cho tôi xếp hàng với nhé". Song, Keisuke không hợp với kiểu đùa như thế. Cậu không thể cười xòa rồi bảo đấy chỉ là câu đùa cho xong chuyện được.

Tôi thì nghĩ là anh đã có kinh nghiệm rồi.

Câu nói của Sayumi vẳng lại bên tai. Chuyện cậu đã từng ngủ với phụ nữ hay chưa. Đúng là, Keisuke đã từng ngủ với phụ nữ, và đối phương không phải một cô gái làng chơi. Song, liệu đó có được gọi là tình yêu không nhỉ.

Hồi sinh viên, Keisuke từng có khoảng một năm tròn làm thêm công việc quản lý ca đêm cho một chung cư cao cấp. Mặc dù cũng phải làm những công việc tạp vụ vụn vặt và cũng có những rắc rối, song về cơ bản cậu được tùy ý sử dụng thời gian rảnh rỗi của mình. Những lúc ấy, Keisuke thường tranh thủ học bài.

Vào một buổi tối mùa hè, Keisuke trông thấy một phụ nữ là cư dân của chung cư được taxi đưa về, nhìn dáng đi rõ ràng là đang say khướt. Cô ta nằm bẹp gí trên chiếc ghế xô pha ở sảnh dành cho khách. Keisuke định vờ như không nhận ra cho tới khi đến giờ tuần tra. Nhưng một cư dân nhanh nhạy đã kịp báo cho cậu.

“Tôi thấy có người say rượu đang nằm ngủ ở sảnh khách, anh đến xử lý đi.”

Không còn cách nào khác, Keisuke đành đi đến chỗ người phụ nữ. Đó là một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp và gợi cảm, tuổi tác cùng lắm là ngoài 30.

“Xin lỗi, chị gì ơi.”

Keisuke dè dặt chạm vào bờ vai lộ ra từ chiếc váy. Cậu không thấy chỗ nào khả dĩ hơn.

Phải gọi đến mấy lần, người phụ nữ mới chịu mở mắt ra, ánh mắt mơ màng nhìn Keisuke.

“Chuyện gì thế, cái cậu này.”

Keisuke xoay xở đưa người phụ nữ về phòng. Lúc chạm vào cánh tay trần của cô ta, Keisuke bỗng thấy chỗ háng nóng ran. Cậu cố tình hít mùi cơ thể trộn lẫn giữa mùi mồ hôi và mùi mỹ phẩm. Cậu vòng tay qua eo cô để đỡ cơ thể đang mềm oặt như sợi bún, cảm nhận sự hiện hữu của cái gọi là *xác thịt*. Mái tóc dài đến giờ này vẫn còn suôn mượt vương trên mặt, hỗn hợp mùi dầu xả xen lẫn với mùi thuốc lá xộc thẳng vào mũi cậu.

Biển tên trước cửa phòng đề chữ “Mihara”.

Xoay xở để người phụ nữ nằm ngả xuống xô pha trong phòng khách xong thì cái ấy của Keisuke đã căng cứng tới nỗi nếu không lấy tay kéo dịch ra thì sẽ rất đau.

“Cho tôi cốc nước.”

Nhìn cô ta có vẻ khổ sở nên Keisuke đành vào bếp, kiếm bừa một chiếc cốc, rồi rót “nước sạch” mang ra. Người phụ nữ không nhận cốc nước mà lắc đầu bảo “Trong tủ lạnh có mà”. Keisuke tủ lấy chai nước khoáng đưa cho cô ta. Cậu ngắm chiếc cổ trắng ngần đang tu từng hơi ừng ực. Sau đó, cô ta còn sai Keisuke làm thêm mấy việc nữa.

“Này, cậu cởi khuy móc ở sau lưng giúp tôi được không?”

Keisuke làm như cô ta bảo.

Còn một tiếng hai mươi lăm phút nữa là đến giờ tuần tra tiếp theo, vậy mà Keisuke đã ở trong phòng người phụ nữ mất một tiếng mười phút. Lúc lên giường, cậu nhận ra cô ta không say như mình tưởng. Cô ta bảo gì thì cậu làm nấy, ở lần đầu tiên, cậu xuất tinh khi đang vào giữa chừng. Người phụ nữ không cười nhạo cũng không tỏ ý coi thường cậu. Cô ta cho

Keisuke thử sức lần thứ hai. Sau đó, cô ta nói tên của mình là Rihoko.

Mihara Rihoko 32 tuổi, là tình nhân của trợ lý giám đốc một công ty thực phẩm chức năng lớn. Nghe đâu vị giám đốc khởi nghiệp cùng với họ cũng công nhận mối quan hệ này, tiền thuê nhà và các khoản chu cấp đều được chi trả bằng kinh phí của công ty.

Keisuke duy trì mối quan hệ với Rihoko trong khoảng hơn ba tháng. Rihoko thường gọi vào số nội bộ trong phòng quản lý của Keisuke, với tần suất khoảng hai lần một tuần. Giữa họ đã hình thành một quy tắc: thời gian Keisuke đến phòng Rihoko không trùng với thời gian đi tuần tra.

Rihoko không giải thích rõ nhưng xem ra tay trợ lý giám đốc đó vừa kiếm được một cô bồ trẻ hơn, không lâu nữa Rihoko sẽ bị cướp mất vị trí người tình chính, bởi vậy cô đang rất hoang mang và lo lắng.

Trong mối quan hệ đặc biệt này, Rihoko và Keisuke hầu như không hỏi han hay trò chuyện về đời tư của nhau, song chỉ duy có một lần Rihoko đã hỏi Keisuke thế này:

“Này, cậu có muốn bỏ trốn cùng tôi không?”

Sau khi suy nghĩ một lát, Keisuke đáp: “Chắc là không được đâu.”

“Tôi đang định tham dự kỳ thi tư pháp, thi xong tôi sẽ nghĩ về chuyện đó sau.”

Rihoko cười nắc nẻ, đoạn véo má Keisuke bảo: “Ngốc quá, tôi đùa thôi, anh chàng sinh viên ạ.”

Sáu giờ tối hôm sau, Keisuke đi làm như mọi ngày. Cái tên “Mihara” đã biến mất khỏi biển tên. Khi xem sổ ghi chép được bàn giao từ nhân viên trực ca ngày, Keisuke đã hiểu ra lý do. Ban ngày, Rihoko đã dọn đi. Cậu đã nghĩ căn phòng sao mà gọn gàng lạ kỳ, song đó không phải chỉ do tính cách của Rihoko.

Ba ngày sau, Keisuke cũng nhận được thông báo hết tháng này sẽ thanh lý hợp đồng. Khi cậu hỏi lý do thì được giải thích rằng: Cậu đã có quan hệ không chính đáng với cư dân.

Xem ra tay trợ lý giám đốc, ông bầu của Rihoko, vì muốn cắt đứt quan hệ với cô nên đã thuê thám tử theo dõi. Keisuke không hối hận. Trái lại, cậu cảm giác như mình vừa có trải nghiệm đầu tiên trong đời về một kết quả tất lẽ dĩ ngẫu, kiểu như gieo gì gặt nấy, tự làm tự chịu.

“Thật ra, tôi đã thích cậu. Tôi ước gì cậu níu giữ tôi lại. Đồ hèn nhát.”

Không biết từ lúc nào, Rihoko đã đứng trước mặt Keisuke, nhìn cậu bằng ánh mắt khinh miệt.

“Tôi xin lỗi, nhưng hồi đó tôi vẫn còn là sinh viên.”

“Cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến lý do mình không làm được mà thôi.”

“Xin lỗi chị,” Keisuke túm lấy cánh tay của Rihoko, xin lỗi. “Tôi xin lỗi.”

“Cậu thôi đi.”

"Này, Okuyama.”

Makoto đang cố hất tay Keisuke ra.

"A, luật sư Shiraishi.”

Keisuke vội vã nhổm dậy, nhìn xung quanh. Cậu đang nằm trên ghế xô pha ở văn phòng. Xem ra cậu đã bị say. Cậu nhớ ra chuyện mình đã uống thuốc an thần mà không chịu cách quãng đủ thời gian, lại còn uống cả bia nữa. Vậy là để Makoto nhìn thấy bộ dạng xấu xí, khó coi mất rồi.

“Tôi xin lỗi, tôi thật không phải.”

Keisuke cúi đầu lia lịa.

“Tôi thì không sao, nhưng anh có ổn không đấy?”

Makoto đang ngồi xổm ngay bên cạnh, nhìn chằm chằm vào mặt Keisuke với vẻ lo lắng. Trong đôi mắt ấy không hề có bất kỳ sự tính toán hay thương hại nào.

"Luật sư Shiraishi.”

Keisuke túm lấy cánh tay của Makoto bên dưới lớp áo sơ mi rồi khẽ kéo cô về phía mình. Makoto không chống cự mà cũng nhoài người lên.

Họ chạm môi nhau trước cả khi Keisuke kịp nghĩ ra lý do mình không thể làm thế.

Sang đến đầu tuần, vào buổi chiều trước hôm diễn ra phiên xét xử sơ thẩm, Keisuke đến gặp Tatsuya.

Cậu muốn thăm dò xem ngày mai hắn định ra hầu tòa với thái độ như thế nào. Với tính cách của Tatsuya, Keisuke không tin hắn sẽ chỉ phản bác vu vơ là “Tôi vô tội”. Ngoài ra, cậu cũng phải thông báo cho hắn biết rằng sau khi buổi thảo luận trước phiên tòa cuối cùng kết thúc, phía kiểm sát cũng đã có hành động.

“Bên kiểm sát đã bất ngờ đề nghị đưa nhân chứng mới.”

“Ồ, là ai vậy?”

“Tôi không biết. Công tố viên nói rằng nếu phía biện hộ mời nhân chứng giấu tên thì phía họ cũng sẽ mời nhân chứng giấu tên. Tôi đã kịch liệt phản đối nhưng cuối cùng chánh án vẫn chấp thuận. Họ chỉ cho tôi biết người đó sẽ đứng ra làm chứng về hành tung của bị cáo, tức là anh Ando vào buổi tối hôm xảy ra vụ án.”

“Là chuyện gì ta.”

Tatsuya tỏ ra bình thản còn hơn cả một học sinh cấp hai trước ngày thi học kỳ. Cứ để ý đến từng cử chỉ, thái độ của hắn là Keisuke lại không thể chịu nổi.

“Ngoài ra, tòa cũng sẽ yêu cầu chính bị cáo nêu ý kiến đấy.”

“Tao biết rồi. Tao sẽ nói là tao vô tội.”

“Thành thực mà nói, tôi nghĩ anh không nên trông đợi quá nhiều vào lời khai của cô Sayumi. Mà, có thật là Mika đang làm việc ở nhà thổ xà phòng không? Chẳng lẽ anh đã...”

Tatsuya gật gù như thể vừa hiểu ra chuyện gì, sau đó hắn nhoài người về phía trước, nói: “Này, Keichan. Trên mi mắt trái của tao có một vết sẹo nhỏ đúng không?”

Tatsuya gí sát mắt trái của mình vào tấm mika trong. Không cần nhìn Keisuke cũng biết. Trên mi mắt trái, chỗ tiếp giáp với lông mày của hắn có một vết sẹo cũ dài khoảng một xăng ti mét. Chính là vết sẹo mà Sayumi tin rằng nó đã xuất hiện sau vụ Tatsuya bị đánh hội đồng vì muốn bảo vệ cho Mika. Thật là một lời bịa đặt trắng trợn. Vết sẹo này đã ở đó trước cả khi Keisuke gặp Tatsuya lần đầu tiên.

“Đây là vết rách trong một lần tao bị ông bô tẩn. Từ hồi 5 tuổi cơ. Chuyện là tao xin xỏ bã bọt mép mà thằng nhãi ranh hàng xóm vẫn nhất quyết không chịu cho tao mượn đồ chơi, nên tao đã cố tình giằng của nó. Thế là cái thằng đần độn đấy bị ngã xước đầu gối. Sau đó thì, còn phải nói. Bố mẹ nó xông đến nhà tao, ông bô tao điên lên, và kết quả là mặt tao y như quả cà chua thối.

Lúc đó, tao đã nghĩ. Và đã thề với lòng mình. Chỉ những thằng đê tiện mới đi đánh đấm người khác. Còn tao, tao sẽ không động tay động chân. Không động tay động chân nhưng vẫn khiến chúng phải nằm bò xuống đất. Cả ông già tao nữa, nhất định một ngày nào đó, tao sẽ trừ khử ông ta mà không cần chạm một đầu ngón tay. Ngày trước tao cũng nói với mày rồi đấy, tao đã quyết điều gì là tao sẽ làm. Kể cả đó có là mẹ mày đi nữa.

Tóm lại, kể từ ngày đó, tao chưa bao giờ đánh đấm ai. Trừ một lần ngoại lệ duy nhất. Chỉ cần nhìn cái vẻ thiện lương của thằng đó đã đủ khiến tao ngày nào cũng bực bội trong lòng. Lúc nào tao cũng muốn đấm cho nó một trận, một lần thôi cũng được. Và rồi, cuối cùng tao đã không thể nhẫn nhịn được nữa nên đã phá vỡ mất lời thề.”

Tatsuya nở một nụ cười tỏ vẻ hiền lành, đoạn nhún vai.

“Keichan, hôm đó tao đấm đá mày là tao sai rồi.”

“Đến bây giờ thì chuyện đó sao chẳng được.”

Trong phút chốc, nụ cười trong mắt Tatsuya bỗng tắt ngúm.

“Thôi, tóm lại là như vậy đấy. Cho nên tao không có đánh hay giết Honma. Đời nào tao lại đi làm một chuyện đê tiện như

vậy, đúng không?”

Keisuke gần như đã tin lời hắn nói.

Người khác thì cậu không biết. Nhưng Tatsuya thì cậu có thể hiểu được.

Những gì hắn nói có tính chân thực hơn mọi lời khai dối trá hay bất kỳ lời phản chứng nào. Tatsuya không phải là người dùng dùi cui sắt để đánh vào đầu Honma. Nếu muốn thì hắn sẽ để người khác làm việc đó.

Xem ra đúng như Tatsuya nói, hắn không phải là thủ phạm. Nếu vậy thì tại sao hắn lại ngồi ở đây?

“Tao mong đến phiên tòa ngày mai quá,” Tatsuya nói lớn, đoạn bật cười.

16

Cuối cùng cũng đến ngày diễn ra phiên tòa sơ thẩm.

Có rất nhiều tòa báo đến tác nghiệp, chắc vì đây là vụ án mà bị cáo phủ nhận tội danh, lại là phiên tòa áp dụng chế độ bồi thẩm đoàn, chưa kể còn do chính văn phòng luật Shiraishi đứng ra biện hộ. Nói vậy nhưng trước khi mở cửa phòng xử án, mấy tay phó nháy chụp ảnh xong xuôi là tất tả về luôn, chỉ còn phóng viên ở lại. Mặc dù vậy, vẫn có hơn bốn mươi người đến dự khán, lấp kín gần hết số ghế ngồi. Tuy chưa đến mức phải phát số thứ tự, nhưng trong số những phiên tòa diễn ra tại tòa án Tokyo ngày hôm nay, phiên tòa này cũng thuộc số ít những phiên tòa được đông đảo dư luận quan tâm.

Suzuka, vợ của nạn nhân Honma Yasumitsu lặng lẽ ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Trông cô ấy có phần hơi xanh xao và căng thẳng.

Không biết nhân chứng giấu tên mà phía kiểm sát gọi đến là ai. Khi nãy, Keisuke đã nhìn khắp phòng xử án nhưng không thấy người nào có vẻ là nhân chứng cả.

Lát sau, Tatsuya được các cán bộ phòng giam áp giải vào tòa trong tình trạng bị còng tay và trói quanh thắt lưng.

Hôm nay, hắn mặc áo sơ mi trắng và bộ vest đen. Tóc cũng cắt ngắn, trông rất khí chất.

Ngay trước khi ngồi xuống chiếc ghế dài đặt trước chỗ ngồi của luật sư, Tatsuya ngoái lại và mỉm cười đầy ẩn ý với Keisuke. Mặc dù bị cán bộ nhắc nhở, song hắn chỉ nở một nụ cười nhạt. Tatsuya không mảy may tỏ ra hối lỗi, một chút căng thẳng cũng không.

Cán bộ tòa án ra hiệu cởi trói và tháo còng tay cho Tatsuya. Ba thẩm phán, sáu thành viên bồi thẩm đoàn, cùng các bồi thẩm viên dự bị bước vào phòng xử. Những bồi thẩm viên với nét mặt có phần hơi căng thẳng này đều có tính cách và tuổi tác khác hẳn nhau.

“Xin mời tất cả đứng dậy.”

Nghe hiệu lệnh của cán bộ tòa án, tất cả đồng loạt đứng dậy, cúi chào chủ tọa phiên tòa. Vào giây phút này, khi phiên tòa chính thức bắt đầu, Keisuke vẫn còn căng thẳng đến nỗi người khẽ run lên. Chánh án Takayama Yoshitomo điềm tĩnh tuyên bố khai mạc phiên tòa, đoạn giục bị cáo đứng vào bục khai báo.

Tatsuya tự khai tên, địa chỉ, quê quán của mình theo kiểu chủ tọa hỏi, hắn trả lời. Keisuke đã băn khoăn không biết hắn ta sẽ tỏ thái độ thế nào, song bất ngờ là hắn nói năng khá nghiêm chỉnh.

“Tiếp theo, xin mời đại diện Viện kiểm sát đọc bản luận tội.”

Đại diện phía kiểm sát, công tố viên Motegi đứng dậy, đọc to bản cáo trạng.

“Vào ngày 28 tháng Hai năm 2013, tại công ty vận tải Maruoka khu Itabashi, thành phố Tokyo, bị cáo đã dùng dùi cui

đánh vào gáy Honma Yasumitsu, trưởng phòng nghiệp vụ, 35 tuổi, khiến nạn nhân bị thương nặng, dẫn đến tử vong vào hồi mười ba giờ ngày mùng một tháng Ba. Nguyên nhân tử vong được xác định là do chấn thương sọ não, tụ máu dưới màng cứng cấp tính, đồng thời xuất huyết dưới nhện. Ngoài ra, bị cáo đã lấy tổng cộng chín trăm ba mươi tư nghìn yên tiền mặt bao gồm tiền thu được ngày hôm đó và tiền dự phòng tạm thời trong két sắt của văn phòng và bỏ trốn. Tội danh và hình phạt: tội cưỡng đoạt tài sản gây chết người, điều 240 bộ luật hình sự...”

Chủ tọa phiên tòa, sau khi rào trước với Tatsuya đang đứng trên bục khai báo rằng hắn có quyền giữ im lặng, đã hỏi ý kiến xem hắn ta có chấp nhận nội dung bản cáo trạng vừa xong không.

Tatsuya liếc mắt sang hàng ghế của luật sư, đoạn ưỡn ngực nói:

“Không, bị cáo đã nói rất nhiều lần rồi, bị cáo không làm việc đó. Kể từ sau khi bị công ty Maruoka đơn phương hủy ngang hợp đồng, bị cáo chưa hề đặt chân vào văn phòng đó một lần nào.”

“Ý kiến của luật sư thế nào?” chủ tọa nhìn xuống chỗ luật sư.

Keisuke nhanh chóng đứng dậy, sau khi khẽ gườm công tố viên Motegi một cái, cậu liền quay về phía chủ tọa.

“Tôi khẳng định bị cáo vô tội.”

Keisuke nghe thấy những tiếng xì xào phát ra từ hàng ghế dự khán. Mới vỏn vẹn mười phút trôi qua kể từ khi tòa tuyên bố

khai mạc phiên xét xử, vậy mà màn thẩm lý vụ án phủ nhận tội danh đã chính thức bắt đầu.

Hơn bất kỳ ai đang có mặt trong phòng xử án, Keisuke ước gì phiên tòa này sẽ kết thúc êm đẹp bằng việc kết tội bị cáo.

Tiếp theo là phần phát biểu mở đầu.

Công tố viên Motegi giải thích một cách chi tiết hơn về việc “phía kiểm sát nhận định Tatsuya đã làm những gì".

Anh ta trình bày bằng những từ ngữ trang trọng, mang đặc trưng của tòa án.

Tatsuya đang đứng quay lưng trước mặt Keisuke, gần đến nỗi chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến được. Không biết lúc này hắn đang nghĩ gì, vẻ mặt hắn trông như thế nào nhỉ.

Keisuke Sau khi nghe xong phần trình bày của công tố viên, quay sang nhìn luật sư Shiraishi Makoto ngồi kế bên. Đúng lúc Makoto cũng đang quay sang nhìn cậu. Cô chậm rãi gật đầu, mắt vẫn nhìn vào Keisuke.

Chắc cũng chỉ có thế thôi nhỉ.

Keisuke hiểu Makoto đang muốn nói với cậu như vậy. Đúng là nội dung không có gì mới mẻ. Ngay cả một người ít kinh nghiệm như Keisuke cũng cho rằng phiên tòa này tuy không dễ dàng gì nhưng vẫn có khả năng thắng kiện. Mà không, phải nói là sẽ thắng kiện mất. Bởi lẽ không thể phủ nhận khả năng thủ phạm là một người khác - nhân vật đến nay vẫn còn là ẩn số.

Tatsuya tỏ ra rất tự tin. Trong lúc đại diện Viện kiểm sát đọc cáo trạng, hắn vẫn đứng hiên ngang nhìn xung quanh. Keisuke nhớ đến từ *ngạo nghễ*. Người nào không biết về nhân cách của

Tatsuya, có khi lại thấy hắn chẳng có chút cắn rứt lương tâm nào.

Nếu là vài năm trở về trước, phiên xét xử sơ thẩm sẽ dừng lại tại đây.

Chủ tọa phiên tòa sẽ xác nhận kế hoạch và sắp xếp lịch cho "phiên xét xử tiếp theo". Không ít trường hợp phiên xét xử lần thứ hai phải chờ đến tận ba tháng sau chỉ vì phía kiểm sát và phía luật sư không khớp được lịch.

Trái lại, với những phiên tòa áp dụng chế độ bồi thẩm đoàn, trừ trường hợp hi hữu ra, nhanh thì khoảng ba ngày, mà lâu nhất thì cũng chỉ độ một tuần là đưa ra phán quyết. Có thể nói thời gian xét xử đã bị rút ngắn một cách ngoạn mục đến nỗi người ta phải hoài nghi liệu đây có phải là cách thức xét xử của cùng một quốc gia hay không.

Sau thời gian nghỉ giải lao là đến phần phát biểu mở đầu của phía biện hộ. Người đứng lên trình bày là Keisuke. Ngay trước khi đứng dậy, cậu quay sang nhìn Makoto, mặc dù cũng không có ý gì đặc biệt. Makoto cũng lặng lẽ nhìn lại. Keisuke có cảm giác cô ấy đang khích lệ mình "vững vàng lên nhé". Cậu hóp bụng lại, nói:

"Phía luật sư một lần nữa khẳng định bị cáo vô tội."

Từ dưới hàng ghế dự khán, Keisuke nghe loáng thoáng những tiếng nuốt nước bọt chồng lên nhau như đợt sóng.

"Chưa dừng lại đó, chẳng những bị cáo không phạm tội mà tôi xin khẳng định rằng các chứng cứ của vụ án này đều do ai đó ngụy tạo ra."

Keisuke nói thay cho lời của Tatsuya chứ không phải suy nghĩ thật sự của cậu.

Từ dưới hàng ghế dự khán, Keisuke nghe có tiếng ai đó khẽ hắng giọng, tiếng giở sổ ghi chép.

Phải chăng họ đang giật một cái tít kiểu như: *"Liệu văn phòng luật Shiraishi có lại giành thắng lợi bất ngờ?"*

Keisuke đề cập đến những chứng cứ được cho là đã bị ngụy tạo. Giả sử Tatsuya đúng là thủ phạm, chẳng có lý gì hắn ta lại đội một chiếc mũ nổi bật như thế để gây án, rồi đem giấu vật chứng ở một nơi mà cảnh sát có thể phát hiện ra ngay.

Bồi thẩm đoàn gật gù. Keisuke ước gì có thể nói với họ rằng chớ vội bị thuyết phục chỉ bằng mấy câu này. Họ nên lý giải điều đó có nghĩa là Tatsuya đang coi thường cả thế giới này mới phải.

"Ngoài ra, chúng tôi dự định mời nhân chứng có thể chứng minh hành tung của bị cáo vào tối hôm đó."

Đám người đến dự khán khẽ xôn xao, nhưng rồi họ tự động im lặng trở lại trước khi bị hội đồng xét xử nhắc nhở.

Sau đó, Keisuke cố nói bằng giọng điệu bình thản nhất có thể, giải thích về hoàn cảnh kém may mắn của Tatsuya cũng như việc vì lẽ đó mà người khác dễ có định kiến với hắn ta.

Phiên xét xử tạm dừng để mọi người đi ăn trưa. Các thẩm phán và bồi thẩm viên rời khỏi chỗ ngồi. Ngồi ở ghế bị cáo, Tatsuya cũng bị trói dây vào thắt lưng.

Ngay trước khi bị các cán bộ quản giáo dẫn giải ra ngoài, Tatsuya nhìn Keisuke với điệu cười nham hiểm, sau đó hắn lia

ánh mắt về phía Makoto, cố tình làm động tác liếm môi. Việc đó diễn ra chớp nhoáng nên dường như không có ai khác nhận ra.

"Ta ăn trưa ở căng tin luôn chứ?"

Sau khi cất tài liệu vào cặp, Makoto hỏi.

Keisuke cười thiểu não "Căng tin thì hơi..."

Vào những ngày đến dự phiên tòa, Keisuke thường không vào căng tin ở tầng hầm của tòa án, trừ phi có hẹn gặp với người ủng hộ thân chủ của mình ở đó. Biết đâu đương sự của vụ án lại ngồi ngay bàn bên cạnh thì cậu có ăn cũng chẳng thấy ngon miệng. Mà không, bình thường trong thời gian xét xử cậu đã chẳng thiết ăn uống gì rồi, nuốt gì cũng không trôi. Luật sư trưởng Shiraishi thường bảo cho dù kẻ địch có ngồi cả đống trước mặt, ông cũng chẳng bận tâm.

Ông cười bảo: "Xét xử là chuyện của xét xử, còn món cà ri đặc biệt thì vẫn cứ là cà ri đặc biệt." Keisuke vẫn chưa đạt được đến cảnh giới ấy.

"Chị có muốn ra ngoài ăn không? Nếu được thì ăn món gì nhẹ nhàng thôi", Keisuke dè dặt đề xuất.

"Thế thì ra quán cà phê đi."

Makoto thúc nắm đấm vào chỗ xương bả vai của Keisuke. Sau đó, họ rời khỏi tòa án.

Đi bộ được một đoạn, hai người bước vào một quán cà phê sáng sủa, có ánh nắng chiếu vào theo gợi ý của Makoto. Trên bầu trời mùa hạ, những đám mây lơ lửng trôi nom thật dễ chịu. Xem ra sắp sửa hết mùa mưa rồi.

Hai người nhắc đến "nhân chứng giấu tên mà phía kiểm sát mời đến" - người rất có thể sẽ xuất hiện trong phiên xét xử

chiều nay, song vì không thể nào đoán ra được đó là ai nên họ không có gì để nói mấy.

Makoto cư xử như thể chưa từng xảy ra chuyện tối hôm đó. Sự thật là mọi thứ đã kết thúc một cách chóng vánh. Họ chỉ khẽ chạm môi nhau, sau đó Makoto đặt tay vào ngực Keisuke để đẩy cậu ra, rồi trở về bàn làm việc của mình. Cô ấy không cự tuyệt, cũng không tức giận. Điều cô ấy muốn là, nếu tấn công thì hãy đi vào từ cửa chính giống như khi xử án trên tòa, chứ đừng tranh thủ lợi dụng phút yếu lòng.

Thành thực mà nói, tôi không ghét anh. Nhưng anh đừng coi tôi là người thay thế. Làm vậy chỉ khổ cả hai.

Lời Makoto nói lúc ra khỏi văn phòng vẫn còn văng vẳng bên tai Keisuke. Một cô gái thông minh. Cô ấy đã chỉ cho Keisuke biết điều mà ngay chính cậu cũng không nhận ra.

Bản thân cậu đang muốn Makoto thế chỗ cho ai? Mika, Rihoko, hay là mẹ cậu?

Keisuke gọi món xa lát đậu và sandwich thịt bò muối, nhưng cậu hầu như chẳng cảm nhận được mùi vị gì.

Đến buổi chiều, cuối cùng phía kiểm sát cũng yêu cầu được thẩm vấn nhân chứng.

Chủ tọa Takayama nhìn xuống hồ sơ trên tay, đoạn hỏi công tố viên:

“Nhân chứng muốn giấu tên nhỉ. Phía kiểm sát có nguyện vọng sử dụng vật che chắn không?”

Chủ tọa đang muốn xác nhận xem phía kiểm sát có muốn dựng một tấm bình phong để bị cáo và những người đến dự

khán không thể nhìn thấy nhân chứng hay không. Công tố viên Motegi đứng phắt dậy, dõng dạc trả lời:

“Tôi xin cảm ơn sự chu đáo của tòa, nhưng không cần đến mức đó. Trái lại, nhân chứng đã đồng ý công khai tên thật của mình rồi.”

“Ồ.” Không riêng gì chủ tọa mà ngay cả những thành viên trong bồi thẩm đoàn cũng đều tỏ ra hứng thú.

“Vốn dĩ mục đích của chúng tôi là phải giấu tên cho đến hôm nay chứ không phải giấu tên khi ra làm chứng.”

“Tôi không hiểu cho lắm.”

Chủ tọa nghiêng đầu. Nhìn công tố viên Motegi chẳng những không căng thẳng mà thậm chí còn như đang mỉm cười.

“Thay vì tôi giải thích, có lẽ nên để nhân chứng tự nói ra chắc sẽ dễ hiểu hơn.”

Vẫn là như vậy, những lời này đối với Keisuke nghe thật khoa trương. “Vậy thì.” chủ tọa Takayama ngẩng đầu lên. “Mời nhân chứng vào đi.”

Ánh mắt Motegi nhìn về một điểm trên hàng ghế dự khán.

“Vậy tôi xin mời cô Tsukuda Sayumi vào làm nhân chứng cho phía kiểm sát.”

17

Keisuke có cảm giác tựa như ý thức đã rời ra thành từng mảnh, rơi lả tả xuống dưới chân.

Một người phụ nữ đứng lên từ hàng ghế trên cùng. Không nhầm lẫn gì nữa, đó chính là Sayumi. Sáng nay Keisuke không trông thấy cô ta, xem ra cô ta vừa mới tới. Vì Sayumi ngồi khuất sau người đàn ông bên cạnh nên Keisuke đã không mảy may nhận ra.

Chuyện gì đã xảy ra, mà không, đang sắp sửa xảy ra thế này.

Bị cán bộ phòng xử án thúc giục, Sayumi bước vào từ lối đi được bố trí ở hàng rào ngăn cách, tiến về chỗ ngồi dành cho nhân chứng. Trong lúc đó, cô ta không hề nhìn về phía Keisuke.

"Vậy, trước khi làm chứng, có mấy điều..."

Chủ tọa phiên tòa giải thích những điều mà nhân chứng cần chuẩn bị tâm lý. Makoto gõ vào vai Keisuke, hỏi nhỏ: "Chuyện này là sao?"

"Tôi không biết," Keisuke thì thầm đáp lại, giọng đã khàn cả đi.

Sau khi Sayumi tuyên thệ xong, công tố viên Motegi bắt đầu thẩm vấn:

"Cô Tsukuda, tôi muốn cô làm chứng một vài chuyện mà rất có thể sẽ ảnh hưởng đến kết quả của phiên tòa này. Như cô vừa

tuyên thệ trước tòa và cũng đã được chủ tọa giải thích rồi đấy, nếu nói dối cô sẽ bị hỏi tội, vì vậy mong cô hãy khai sự thật."

Sayumi chẳng buồn nhìn Keisuke, lặng lẽ đáp: "Tôi hiểu rồi."

"Câu hỏi đầu tiên, cô có quen biết bị cáo Ando Tatsuya không?"

"Có, tôi có biết."

"Cô có thể cho tôi biết quan hệ giữa hai người là gì không?"

"Anh Tatsuya là con trai của bà chủ quán bar Tacchan nơi tôi đang làm việc."

"Cô có quan hệ đặc biệt thân thiết với con trai của bà chủ, tức bị cáo không?"

"Không…. Chúng tôi hầu như chỉ nói chuyện với nhau ở quán… Ngoài ra, có đôi ba lần cùng mọi người đi hát karaoke thôi."

"Cô chắc chứ?"

"Chắc."

"Ra thế. Vậy tôi xin hỏi cô một chuyện quan trọng công tố viên Motegi cố tình "e hèm" một tiếng, ra vẻ nghiêm trọng. "Tối hôm xảy ra vụ án, tức ngày 28 tháng Hai, cô có gặp bị cáo ở đâu không?"

"Không"

Sayumi trả lời dõng dạc, không chút do dự.

Keisuke cảm thấy run hơn khi cứ ngồi yên thế này.

"Sao cô có thể khẳng định rõ ràng như vậy? Liệu có khi nào cô nhớ nhầm không?"

“Vâng. Dĩ nhiên không phải có chuyện gì đặc biệt khiến tôi nhớ rõ ngày hôm ấy. Khi được hỏi đã làm gì vào ngày 28 tháng Hai thì tôi mới xem lại lịch trên điện thoại di động và nhớ ra hôm đó mình đã đi hát karaoke với bạn.”

“Ồ. Cô đi hát từ mấy giờ đến mấy giờ? Và đi cùng với ai?”

“Tôi có hẹn với bốn người bạn nữa ở quán karaoke vào lúc sáu giờ chiều. Hôm đó, tôi đến muộn một chút nên đã vào phòng hát vào khoảng 6 giờ 10 phút. Rốt cuộc tôi đã ở đó ba tiếng, sau đó cả bọn chúng tôi cùng đi bộ đến một quán rượu. Có một người bạn đã về giữa chừng, nên cuối cùng còn lại bốn người tính cả tôi.”

“Cô đã ở quán rượu đến mấy giờ?”

“Chúng tôi ở đó đến khi quán đóng cửa, nên tôi nghĩ là khoảng một giờ sáng.”

Sau đó, công tố viên Motegi quay về phía bồi thẩm đoàn.

“Tiếc là dữ liệu do camera an ninh của quán karaoke đó ghi lại đã bị xóa mất rồi, nhưng họ vẫn còn lưu lại ghi chép về doanh thu của ngày hôm đó. Ngoài ra, nhân chứng đã đăng ký thành viên qua số điện thoại di động, và họ vẫn còn giữ lại ghi chép về việc cô ấy đã sử dụng chương trình *giảm giá cho thành viên*. Chưa kể, năm người bao gồm cả nhân chứng đã chụp ảnh cho nhau bằng điện thoại và đăng tải lên mạng Internet ngay tại quán...”

“Chủ tọa,” Makoto giơ tay đứng dậy. “Tôi cho rằng lời khai này không có ý nghĩa gì cả. Nếu muốn tìm nhân chứng không ở cùng bị cáo vào cái đêm xảy ra vụ án thì chỉ tính riêng ở nước Nhật này thôi đã có đến một trăm ba mươi triệu người rồi. Mặc

dù nghe thật vô lý nhưng liệu có phải phía kiểm sát đang cố tình kéo dài thời gian không ạ?"

Có những tiếng phì cười phát ra từ hàng ghế dự khán.

Không phải thế. Keisuke lau những giọt mồ hôi rịn trên trán. Không phải như vậy.

Chủ tọa Takayama khẽ nhăn mặt, sau đó lập tức nhìn sang công tố viên.

"Đề nghị phía kiểm sát nêu rõ ý đồ của câu hỏi."

"Vâng," công tố viên đáp bằng giọng điệu nghe có vẻ thích thú. "Tôi tin rằng khi nghe câu hỏi tiếp sau đây thì ý nghĩa của lời khai vừa rồi tự nhiên sẽ trở nên rõ ràng. Vậy, tôi xin phép chuyển sang câu hỏi tiếp theo."

Được chủ tọa chấp thuận, công tố viên Mote liền quay sang Sayumi.

"Trước khi tôi yêu cầu cô ra làm chứng, còn có ai khác cũng yêu cầu cô ra làm chứng không?"

"Có."

"Ồ," Motegi ngửa người ra sau, ra chiều ngạc nhiên. "Thế người đó hiện có đang ở trong phòng xử án này không?"

"Có."

"Nếu cô biết tên thì vui lòng nói tên. Còn nếu không biết tên, cô có thể chỉ tay thôi cũng được."

"Vâng."

Sayumi, lần đầu tiên xoay người về hàng ghế dành cho luật sư, chỉ thẳng vào Keisuke và nói bằng giọng dù không hề to nhưng lại rất đĩnh đạc.

"Chính là luật sư Okuyama Keisuke."

Phòng xử án xôn xao cả lên.

“Yên lặng, xin quý vị giữ yên lặng. Vị nào gây ồn xin mời đi ra ngoài.”

Đã hơn một lần chủ tọa phiên tòa phải đưa ra lời nhắc nhở.

“Luật sư ư?” Motegi tiếp tục thẩm vấn bằng giọng như đang diễn kịch. “Trời, thật vậy sao? Nếu được cô có thể cho chúng tôi biết anh ta muốn cô làm chứng chuyện gì không?”

“Đương nhiên là tôi sẽ nói. Để gỡ tội cho anh Tatsuya, tức bị cáo, anh ta đã nhờ tôi khai rằng vào hôm xảy ra vụ án, tôi đã ở cùng anh Tatsuya suốt đêm.”

Cả căn phòng như đông cứng lại, song điều đó chỉ diễn ra trong thoáng chốc, bởi ngay sau đó là tiếng xôn xao ồn ĩ chưa từng thấy trong phiên tòa ngày hôm nay. Không riêng gì những người đến dự khán mà ngay cả các thành viên trong bồi thẩm đoàn cũng xì xào chuyện riêng. “Có chuyện như thế sao?” tiếng rì rầm của một phụ nữ lọt vào tai Keisuke.

Không thể nào có chuyện như thế. Bởi Keisuke là người mong Tatsuya bị buộc tội hơn bất kỳ ai...

“Yên lặng. Xin quý vị hãy yên lặng.”

Lần này đến lượt thẩm phán Miki - phụ thẩm ngồi bên phải lớn tiếng. Chất giọng sang sảng đến mức vang khắp cả căn phòng. Cảnh sát bảo vệ phiên tòa trong bộ đồng phục đứng lên, trừng mắt nhìn khắp phòng xử án.

Mặc dù vẫn chưa hoàn toàn yên ắng trở lại, song công tố viên vẫn tiếp tục.

“Cô có mối quan hệ cá nhân với luật sư Okuyama Keisuke, người bào chữa cho bị cáo không?”

“Có, tôi có quen biết anh ta.”

“Mối quan hệ như thế nào vậy?”

“Chúng tôi học cùng trường cấp hai. Anh Tatsuya và anh Okuyama học cùng khóa, và sống cùng một nhà. Tôi kém họ hai tuổi, chị gái tôi cũng học cùng lớp với anh Okuyama.”

“Đợi một chút,” chủ tọa cắt ngang.

“Bị cáo và người bào chữa sống cùng một nhà sao?”

“Vâng, tôi nghe nói vậy.”

“Họ không phải anh em đúng không?”

“Tôi nghe nói họ là họ hàng xa. Tôi không rõ lắm, tòa hãy hỏi trực tiếp anh ta ấy.”

Công tố viên Motegi quay trở lại màn thẩm vấn của mình.

“Chuyện đó tôi sẽ hỏi trực tiếp anh Okuyama sau. Tóm lại, vì nể tình bạn tốt đẹp với bị cáo từ ngày xưa nên luật sư Okuyama đã yêu cầu cô khai man trước tòa phải không?”

“Tôi nghĩ là không đúng lắm.”

Vẻ mặt đắc thắng của Motegi bỗng sầm lại. Sayumi nói tiếp:

“Hồi học lớp Bảy, người chị gái mà tôi vừa nhắc tới khi nãy đã bị một đám nam sinh bạo hành tình dục. Tôi từng nghe nói luật sư Okuyama là một trong số đấy.”

Tiếng xôn xao vừa mới lắng xuống, nay lại rộ lên.

“Các vị trật tự nào. Cô đã nghe chuyện đó từ ai?”

“Từ anh Ando Tatsuya. Anh ấy nói với tôi rằng: *Có thể em thấy uất hận về chuyện của chị gái mình nhưng chắc hẳn bản thân cậu ta cũng rất khổ sở. Nếu chuyện này vỡ lở ra, cậu ta sẽ không thể tiếp tục hành nghề luật sư được nữa, vì thế em đừng nói với ai.*”

“Vì sao bị cáo lại biết những sự thật này?”

“Hình như anh ấy đã có mặt ở đó. Khi anh ấy xông vào can ngăn thì bị chúng đánh hội đồng, đến giờ vẫn còn để lại sẹo.”

“Vậy, cô có thể chứng minh chuyện luật sư Okuyama đã yêu cầu cô khai man trước tòa không?”

“Vì lo lắng nên tôi đã nhờ bạn mình chụp ảnh lúc tôi gặp gỡ anh ta, mặc dù có thể bức ảnh đó không chứng minh được gì.”

Đến đây, Motegi quay về phía hội đồng xét xử.

“Thưa chủ tọa, trong buổi thảo luận trước phiên tòa tôi chưa kịp chuẩn bị, nhưng hiện tôi đang giữ hình ảnh chứng minh nhân chứng đã gặp gỡ luật sư Okuyama. Nếu tòa cho phép, lát nữa tôi sẽ chính thức trình lên.”

Tiếng xôn xao rộ lên đến mức không thể nào dập tắt được.

Chủ tọa thì thầm gì đó vào tai hai phụ thẩm, đoạn cất cao giọng nói vào chiếc micro đang cầm trên tay.

“Phiên tòa tạm nghỉ và sẽ bắt đầu trở lại sau một tiếng nữa. Bồi thẩm đoàn cũng nhất trí chứ ạ? Rất mong mọi người hợp tác.”

Không đủ kiên nhẫn, chủ tọa bèn bỏ qua màn đứng lên chào hỏi, gọi công tố viên và người bào chữa.

“Cả hai hãy đến ngay phòng chờ nhé.”

Những người tới dự khán đã không còn giữ ý nữa mà trò chuyện rôm rả.

Khuôn mặt của Honma Suzuka vợ nạn nhân đang đỏ lên vì giận dữ.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Ngồi ở chính giữa, chánh án Takayama rõ ràng mặt đang đỏ gay.

Sáu người ngồi quanh chiếc bàn trong phòng chờ trống trải. Một bên là ba thẩm phán, bên kia là công tố viên Motegi, Keisuke và Makoto. Do diễn biến phức tạp nên tòa không gọi bồi thẩm đoàn.

“Có vẻ như người bào chữa của chúng ta rất có vấn đề thưa tòa,” công tố viên Motegi nở một nụ cười khinh miệt.

“Đó chẳng qua chỉ là phát ngôn một phía của nhân chứng mà thôi.”

Makoto lên tiếng phản đối trước cả Keisuke. Xem ra cô đang khá kích động, cô thở hổn hển như vừa mới chạy hết tốc lực.

“Đây là bức ảnh làm chứng.”

Bức ảnh mà Motegi đặt trên bàn chụp hình hai người đang ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê ở Shinjuku qua tấm kính cửa sổ. Người chụp đã lựa rất khéo khoảnh khắc Keisuke đang nhoài người về phía trước còn Sayumi trông như đang thu mình ra sau.

Sau khi nhìn xuống bức ảnh, vị chánh án bèn hỏi Keisuke:

“Không lẽ, *nhân chứng giấu tên* mà luật sư nhắc đến từ đầu đến giờ chính là cô Tsukuda Sayumi khi nãy à?”

“Vâng” Keisuke cúi đầu ủ rũ, đáp.

“Hừ..m,” chánh án khoanh tay trước ngực, suy nghĩ rất lung.

“Anh có phản bác những lời cô Tsukuda vừa nói không?” thẩm phán Ishikawa - phụ thẩm bên trái hỏi. Ánh mắt như thể đang nhìn một thứ bẩn thỉu.

Keisuke chỉ muốn buông xuôi tất cả. Cậu chẳng còn hơi sức đâu bào chữa cho mình. *Toàn bộ mớ bòng bong này đều do sự ngu ngốc của tôi mà ra. Xin hãy trừng trị như thế nào cũng được…*

Kể từ sau khi bố mẹ qua đời, thói quen suy nghĩ như vậy không biết từ lúc nào đã ăn sâu vào cậu. Thế giới này đầy rẫy những bất công. Thay vì chống cự thì chấp nhận nó còn dễ dàng hơn nhiều.

Mà không, không thể được…

Keisuke nghĩ lại. Lúc này thì không thể. Đây không chỉ là vấn đề của một mình cậu.

“Những lời cô Tsukuda nói hầu hết đều không phải là sự thật.”

“Vậy ý anh là cô ta đã nói dối?”

“Có chuyện là cô ấy nói dối, nhưng cũng có chuyện là do cô ấy đang tin tưởng mù quáng.”

“Tin tưởng mù quáng? Tin ai và tin chuyện gì mới được?”

Miki - phụ thẩm bên phải rướn người về phía trước. Vẫn giữ nét mặt đỏ gay của một kẻ nóng tính, ông ta nói bằng giọng hối thúc.

“Là thân chủ của tôi. Có thể toàn bộ chuyện này đều do bị cáo Ando Tatsuya rắp tâm dựng lên.”

Tất cả mọi người trong phòng, bao gồm cả Makoto đều tỏ ra sửng sốt.

“Ở thời điểm này, tôi không biết anh ta đã yêu cầu cô Tsukuda khai như vậy bằng cách nào hay với mục đích gì. Nhưng cô Tsukuda đã bị Tatsuya lừa gạt toàn bộ chuyện liên

quan đến chị gái mình. Tôi chỉ có thể nghĩ rằng cô ấy đã bị Tatsuya tiêm nhiễm những suy nghĩ đó vào đầu từ trước rồi."

"Khoan đã. Anh chớ có lái sang chuyện đó. Không không phải là như vậy. Đến tôi cũng loạn mất rồi đây. Vốn dĩ chuyện này thật vô lý đúng không? Sao anh ta lại phải giật dây để nhân chứng đưa ra những lời khai bất lợi cho mình kia chứ?"

Chánh án Takayama giơ tay để ngăn công tố viên Motegi đang giở giọng cục cằn.

"Thôi nào, cứ nghe luật sư trình bày một lượt đi đã. Cứ như thế này, chúng ta cũng không thể tiếp tục phiên tòa được."

Công tố viên chu môi lên tỏ vẻ không phục, sau đó anh ta ngả người ra, tựa lưng vào ghế. Keisuke nuốt nước miếng, nói:

"Lời nhân chứng vừa nói khi nãy cũng có một phần sự thật. Vì tôi không dám nói ra nên kết quả là đã giấu giếm mọi người. Hồi tôi học lớp Sáu, bố mẹ tôi đã qua đời sau một trận hỏa hoạn. Kể từ đó, tôi được một gia đình có họ hàng xa nhận về nuôi cho đến tháng Chín năm lớp Chín. Đó chính là nhà Ando Tatsuya."

Tất cả mọi người trong phòng đều yên lặng.

18

Trước mặt những người liên quan, Keisuke giải thích ngắn gọn về việc cậu đã được nhà Tatsuya nhận nuôi.

Cậu không nhắc đến chuyện Tatsuya đã làm gì với mẹ mình, và chuyện có khả năng chính cậu là người gây ra đảm cháy. Đương nhiên, cậu một mực phủ nhận chuyện mình là một trong số những người đã bạo hành Mika, song cậu cũng không dám nói chính Ando Tatsuya mới là kẻ đầu sỏ. Bởi lẽ cậu có cảm giác nói ra chuyện đó chỉ tổ khiến mọi người nghĩ cậu đang đổ lỗi cho hắn mà thôi. Nếu muốn làm sáng tỏ chân tướng sự việc thì chỉ còn cách yêu cầu những kẻ đã thực sự ra tay với Mika hồi đó ra làm chứng mà thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên Makoto được nghe về quan hệ giữa Keisuke và Tatsuya. Liệu cô ấy có cảm thấy bị phản bội không nhỉ. Keisuke không dám nhìn vào mặt cô.

Sau khi nghe xong, chánh án Takayama nói:

"Vậy thì, chuyện là như thế này đúng không? Ando Tatsuya đã lôi những ân tình, hay phải nói là món nợ ngày xưa ra để ép buộc luật sư Okuyama bào chữa cho mình. Luật sư Okuyama miễn cưỡng nhận lời nhưng không hề hay biết cô Tsukuda Sayumi cũng nằm trong kế hoạch của Ando. Đến đúng hôm

diễn ra phiên tòa, cô Tsukuda vì có những hiềm khích cá nhân đối với luật sư Okuyama nên đã đột ngột thay đổi thái độ."

"Vâng, đúng là như vậy.

"Tức là, cô ta cũng phản bội cả Ando nữa phải không? Vì cô ta đã đưa ra lời khai bất lợi cho anh ta mà."

Về chuyện đó thì Keisuke cũng không hoàn toàn lý giải được, thuyết phục để tòa hiểu cho mình lại càng khó hơn.

"Như tôi vừa nói khi nãy, tôi cho rằng chuyện đó cũng là do chủ ý của Ando."

Công tố viên Motegi chỉ đợi có vậy để nói xen vào.

"Thế nên tôi mới bảo chuyện này nghe rất phi lý. Cứ cho là anh ta có cách nào đấy để liên lạc với cô Tsukuda, nhưng tại sao anh ta phải mất công yêu cầu cô ta phủ nhận bằng chứng ngoại phạm của mình?"

"Có thể anh ta vẫn còn một quân át chủ bài mà chúng ta không hay biết. Sự xuất hiện của cô Tsukuda Sayumi chí cốt để dồn tôi vào tình thế khó khăn."

"Sao cơ," công tố viên Motegi nhún vai. "Thật vô lý. Anh đang muốn bị tước quyền luật sư đấy à? Để tôi báo luôn cho Liên đoàn luật sư."

Thẩm phán Miki cắt ngang: "Thôi nào, anh có thể thôi đi được không?"

"Lý do cô Tsukuda tin tưởng Ando là gì?"

"Tôi nghĩ đó là một kiểu tôn sùng thì đúng hơn là tin tưởng. Ando Tatsuya có một biệt tài, đó là biến những người yếu lòng trở thành nô lệ của mình. Anh ta đã lợi dụng bi kịch của chị gái cô ấy."

Keisuke giải thích như vậy song cậu cũng cho rằng có lẽ họ sẽ không tin lời cậu nói. Chánh án, có vẻ như đã bớt kích động vài phần, hỏi bằng giọng ôn tồn:

"Tôi có một thắc mắc vô cùng đơn giản, đó là nếu như họ đúng là người như anh nói thì tại sao Ando lại bắt Tsukuda làm như vậy? Hạ thấp anh thì anh ta sẽ được lợi gì?"

"Đó là lẽ sống của anh ta..."

"Anh lại nói chuyện vô lý nữa rồi."

Makoto trừng mắt nhìn công tố viên Motegi vì đã cắt ngang lời giải thích của Keisuke.

"Để anh ấy nói hết đi nào."

"Tôi chỉ thấy chúng ta đang lãng phí thời gian thôi."

Keisuke khẽ cúi đầu với Makoto, đoạn nói tiếp:

"Người nào không biết bản chất của Ando Tatsuya sẽ thấy khó mà hiểu nổi. Anh ta là người tìm niềm vui trong việc vấy bẩn và hủy hoại nhân cách của người khác. Anh ta cực kỳ thích thú trước sự đau khổ của người khác, chẳng khác nào bản thân mình vừa có được một niềm vui khôn kể. Đồng thời, hễ thấy ai thuận buồm xuôi gió là anh ta lại muốn tiêu diệt bằng được. Có lẽ, Tatsuya căm ghét tôi vì đã sinh ra trong một gia đình có hoàn cảnh ít nhiều may mắn hơn anh ta. Anh ta đã tìm cơ hội để dìm tôi xuống. Một kẻ bỗng dưng mất đi nơi nương tựa như tôi đã trở thành miếng mồi béo bở cho anh ta. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn tin rằng việc chứng kiến tôi chịu khổ sở ngày này qua ngày khác chính là nguồn sống của anh ta suốt thời trung học.

Và rồi, bẵng đi nhiều năm, anh ta biết được tôi đã trở thành một luật sư. Anh ta không thể chịu nổi việc đó. Về phần mình, suốt ngày để tay nhúng chàm cũng chẳng lấy gì làm thú vị cho lắm. Anh ta muốn kéo tôi xuống bằng mọi giá. Phải chăng đối với anh ta, đó mới chính là mục tiêu lớn lao nhất?"

Sau một thoáng im lặng, công tố viên Motegi khẽ đằng hắng, đoạn nói bằng giọng điềm tĩnh.

"Những gì tôi sắp sửa nói ra sẽ không phải là phát ngôn chính thức. Anh hãy coi đây như là chuyện phiếm thôi, có được không luật sư Okuyama?"

"Vâng!"

"Tôi không phản bác chuyện Ando Tatsuya lấy việc hạ nhục người khác làm niềm vui cho mình. Trái lại, thậm chí tôi còn muốn luật sư Okuyama làm chứng với tư cách là *nhân chứng của phía kiểm sát*. Rằng *hắn là một kẻ vô lại bẩm sinh*.

Nhưng, nếu suy nghĩ theo tư duy thông thường, lúc này anh ta đang bị đem ra xét xử, đang đứng trên bờ vực một là tử hình hai là tù chung thân, vậy mà lại cố tình chuẩn bị một nhân chứng đưa ra chứng cứ ngoại phạm giả, để rồi đến phút chót thì phơi bày rằng đó là lời khai man. Điều này thì tôi không thể nào lý giải được.

Liệu một người có khả năng suy nghĩ logic dù chỉ một chút thôi có làm những việc như vậy không? Cho dù có ác cảm với luật sư đến đâu thì anh ta cũng vẫn phải ưu tiên việc gỡ tội cho mình trước nhất chứ?"

Ngay cả Keisuke cũng thấy những lời này rất có sức thuyết phục.

“Đúng như công tố viên nói. Tôi không thể phản biện một cách hợp lý cho những điểm mâu thuẫn anh vừa chỉ ra. Tôi không hiểu vì lý do gì mà anh ta lại bất chấp nguy hiểm, đặt sự vô tội của mình lên một bên cán cân như vậy.”

Nếu như lúc này họ đang tranh luận trong phòng xử thì cũng đồng nghĩa với việc Keisuke đã giơ tay đầu hàng. Cậu có thể cảm nhận bằng xương bằng thịt rằng tất cả những người đang ngồi trong căn phòng này, thậm chí ngay cả Makoto cũng đều đang nghĩ như vậy.

“Hay là như thế này đi…”

Công tố viên Motegi trông có vẻ phấn chấn hơn phần nào khi thấy Keisuke chấp nhận thua cuộc, anh ta giơ tay lên như thể mình đang ở trong phòng xử án.

“Hãy để tôi thẩm vấn bị cáo Ando Tatsuya. Mặc dù tôi không có ý định thẩm vấn vào thời điểm này, nhưng đây là trường hợp hi hữu. Nếu như bị cáo đang âm mưu chuyện gì đó đúng như luật sư vừa nói thì đây sẽ là một sự sỉ nhục không thể chấp nhận được đối với tòa án. Đây sẽ là thách thức đặt ra cho chế độ bồi thẩm đoàn. Chúng ta không thể cho phép việc này xảy ra. Tôi sẽ làm sáng tỏ động cơ thực sự của anh ta.”

Ba vị thẩm phán rì rầm với nhau mấy câu gì đó. Chánh án hết nhìn công tố viên lại nhìn sang Keisuke.

“Tôi hiểu rồi. Tôi chấp thuận để phía kiểm sát thẩm vấn bị cáo,” chánh án nói rồi chậm rãi thở dài. “Tôi không cho phép ai nhạo báng tòa án của mình.”

Chưa gì dư luận đã kháo nhau về bầu không khí u ám của phiên tòa.

Xem ra họ đã phát tán tin tức bằng điện thoại di động hoặc máy tính xách tay. Phiên tòa vừa được bắt đầu trở lại, hàng ghế dành cho người đến dự khán đã chật kín. Tòa không cho phép đứng xem. Những người không chiếm được chỗ ngồi cũng không chịu bỏ cuộc mà vẫn lảng vảng bên ngoài.

Công tố viên Motegi ngồi ở hàng ghế dành cho đại diện phía kiểm sát, càng lúc càng tỏ rõ sự thích thú. Chỉ nhìn nét mặt đó thôi đã đủ khiến Keisuke đâm chán nản.

Ngồi ở ghế khai báo, Tatsuya vừa cười nhăn nhở vừa lia ánh mắt háo sắc của mình đến tất cả các cô gái lọt vào tầm mắt hắn, từ nữ thẩm phán, các cô gái trẻ là thành viên bồi thẩm đoàn cho đến cả nữ thư ký phiên tòa.

“Bị cáo nghĩ sao về những lời khai khi nãy của nhân chứng?” chủ tọa phiên tòa hỏi.

“Bị cáo nghĩ cô ấy nói đúng,” Tatsuya đáp, nét mặt thản nhiên như không.

“Tối hôm xảy ra vụ án, bị cáo có ở qua đêm với cô gái đó không?”

“Không. Luật sư đã xúi tôi nói như vậy, nhưng tôi không gặp cô ấy thì làm sao nói dối được.”

Tatsuya nhìn Keisuke, nháy mắt.

“Đợi đã,” công tố viên giơ ngón tay lên. “Tôi không thể làm ngơ câu này được. Anh vừa nói luật sư cũng yêu cầu anh nói dối sao?”

“Đúng vậy. Anh ta đã thuyết phục tôi rằng nếu chỉ là người quen bình thường thì lời khai sẽ không đáng tin lắm, nên nếu giả vờ đó là người có mối quan hệ vụng trộm với tôi miễn cưỡng ra làm nhân chứng giấu tên thì sẽ khiến mọi người tin hơn. Có thể sẽ lừa gạt được bồi thẩm đoàn nghiệp dư. Anh ta nói sẽ lèo lái câu chuyện cho khéo và dặn tôi tùy cơ ứng biến theo.

“Tôi xin xác nhận lại một lần nữa. Bị cáo không phải là người lên kế hoạch nhờ ai đó khai man trước tòa mà chính luật sư đã đứng ra dàn xếp chuyện này phải không?”

“Thì đúng là như vậy đấy.”

Không thể làm ngơ trước tiếng nhao nhao của những người đến dự khán, chủ tọa nhắc đi nhắc lại: “Yên lặng, xin quý vị không nói chuyện riêng”

“Vậy nghĩa là không ai có thể chứng minh việc tối hôm xảy ra vụ án, bị cáo đã ở một nơi khác phải không?”

“Có đấy.”

Công tố viên Motegi, cho đến trước đó vẫn còn nói năng rất lưu loát bỗng dưng cứng họng.

“Anh vừa nói gì?” Motegi tròn xoe mắt.

“Bị cáo nói rằng có người đã ở cùng mình tối hôm đó. Xin lỗi nhưng suốt từ nãy đến giờ công tố viên cứ hỏi đi hỏi lại cùng một nội dung, không biết tòa có thể thay bằng một công tố viên nhanh trí hơn chút không nhỉ?”

Đây đó có những tiếng phì cười.

“Bị cáo hãy chú ý phát ngôn của mình. Nếu bị cáo có những phát ngôn xúc phạm đến tòa thì xin mời bị cáo ra ngoài cho.”

“Cũng được thôi. Có phải tôi đến đây vì muốn đến đâu.”

Có vài người không nhịn được cười. Chủ tọa phừng phừng ra mặt. Công tố viên không còn giữ được vẻ bình tĩnh. Không phải vì bị coi thường mà có thể là vì anh ta không thể chịu nổi việc phải vô hiệu hóa trận đấu tưởng như đã nắm chắc phần thắng.

“Tôi nói được không?”

Một thành viên trong bồi thẩm đoàn giơ tay. Đó là một người đàn ông trắng trẻo, gầy gò, áng chừng khoảng 35 tuổi.

“Anh nói đi,” chủ tọa đồng ý.

“Tuy hơi lạc đề nhưng tôi có thể hỏi tối hôm xảy ra vụ án bị cáo đã ở cùng ai được không ạ?”

“Đương nhiên rồi. Như tôi đã nói ngay từ đầu, các vị trong bồi thẩm đoàn nếu có bất kỳ thắc mắc nào đều có thể thoải mái đặt câu hỏi.”

Người đàn ông trắng trẻo nhìn về phía Tatsuya, lặp lại câu hỏi:

“Tối hôm xảy ra vụ án, bị cáo đã ở cùng ai?”

“Cùng mẹ bị cáo.”

“Mẹ bị cáo ư?” chủ tọa hỏi lại.

Rõ ràng công tố viên Motegi đang tỏ ra thở phào nhẹ nhõm. Lời khai của mẹ còn thiếu tin cậy hơn cả lời khai của nhân tình.

“Tại sao từ đầu đến giờ bị cáo không nói ra chuyện đó?”

Lần này đến lượt một nữ bồi thẩm, tuổi cỡ ngoài 40, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, đặt câu hỏi.

“Vì cho dù bị cáo có nói là đã ở cùng mẹ thì đằng nào các vị cũng không tin.”

“Không hẳn là như vậy...”

“Với lại, nếu bị cáo nói đã ở cùng mẹ thì thể nào các vị cũng sẽ hỏi vậy thì mẹ con bị cáo đã làm gì.”

“Thì, đúng là như vậy.”

“Đó không phải chuyện có thể nói ra với người khác. Nếu được thì bị cáo muốn giữ bí mật.”

“Nhưng nếu bị cáo không nói thì không thể chứng minh mình vô tội đâu.”

“Chính thế. Bị cáo những tưởng Keichan, à xin lỗi, luật sư Okuyama sẽ làm đúng trọng trách của một luật sư hơn nữa, ai dè anh ta lại lên kế hoạch ngụy tạo nhân chứng giả khiến bị cáo không khỏi bất ngờ. Thật không thể tin được. Ngày xưa anh ta đứng đắn hơn cơ.”

Có tiếng cười phát ra từ hàng ghế dự khán.

“Đề nghị bị cáo chỉ trả lời những gì được hỏi.”

“Vậy thì bị cáo xin nói. Bị cáo đã làm chuyện đó.”

“Làm chuyện đó?” chủ tọa lặp lại lời Tatsuya vừa nói.

Một vài thành viên bồi thẩm đoàn cùng với hai phụ thẩm ngồi bên trái và bên phải, người thì nhăn nhó, người thì đỏ bừng mặt, xem ra họ đã lờ mờ đoán ra.

“Bị cáo đã làm gì?” chủ tọa hơi ngả người về phía trước.

“Tòa muốn bị cáo nói thẳng ra sao? Làm tình ấy. Có cả bằng chứng vì chúng tôi vừa làm vừa quay video mà. Nói chính xác là phát trực tiếp.”

“Phát trực tiếp, với mẹ mình...?”

Xem ra chủ tọa không còn biết phải nói gì tiếp theo nữa.

“Có một trang web tính phí kiểu vậy đấy. Họ sử dụng server đặt ở nước ngoài để phát đi những hình ảnh đồi trụy mà chỉ

thành viên trả tiền mới xem được. Đổi lại chúng tôi được trả cát sê. Cũng chẳng nhiều nhặn gì, gọi là kiếm thêm chút tiền tiêu vặt thôi. Tóm lại, để tạo cảm giác chân thực cho người xem, kiểu như cảm giác mình đang có mặt ở đấy, trong lúc làm chuyện đó ở phòng khách chúng tôi đã bật tivi bỏ không. Có khoảng vài trăm người đã xem video ấy cùng một lúc trong khoảng từ chín giờ đến mười giờ tối, chắc không có bằng chứng ngoại phạm nào vững chắc được như thế này đâu nhỉ. Các vị chỉ cần xác nhận với bên vận hành website là sẽ lần ra ngay những người đã xem video đó thôi mà. Mà thật ra bị cáo cũng không muốn nói về chuyện làm tình với mẹ ở một nơi như thế này. ""

Một vài người có vẻ như là người trong giới truyền thông vội xô những người đang ngồi dự khán bên cạnh mình để lao ra khỏi phòng xử án.

19

Hội đồng xét xử Tatsuya vẫn chưa thể đưa ra kết luận.

Lịch xét xử từ lần thứ hai trở đi đã bị hoãn lại. Thêm vào đó, phía kiểm sát đã yêu cầu Liên đoàn luật sư kỷ luật Keisuke.

Nói là bị yêu cầu kỷ luật nhưng không có nghĩa là cậu bị giới hạn hoạt động hành nghề luật sư ngay lập tức. Tuy nhiên, Tatsuya đã bãi nhiệm Keisuke khỏi vị trí luật sư bào chữa cho mình. Cho dù có không bị bãi nhiệm thì rất có thể phía kiểm sát sẽ kiến nghị để Keisuke không được phụ trách vụ này nữa.

Tòa sẽ phải chỉ định lại luật sư, song luật sư trưởng Shiraishi nói rằng xét từ những diễn biến từ đầu đến giờ thì e là khó mà tìm được ngay. Những luật sư được tòa ngỏ ý nhận vụ này kiểu gì cũng sẽ kiếm cớ từ chối. Nào ai thích ôm quả bom chẳng biết lúc nào sẽ phát nổ, trong khi thù lao thì ít ỏi.

Thế nhưng, điều đáng ngạc nhiên là đã xuất hiện rất nhiều luật sư mong muốn được Tatsuya chọn làm người bào chữa cho mình. Rõ ràng họ đang nhắm đến hiệu ứng truyền thông thông qua việc thụ lý một vụ án đang được đông đảo xã hội quan tâm. Tatsuya đã chọn trong số đó một tay luật sư nổi tiếng thích làm màu, tuổi ngoài 40. Luật sư trưởng Shiraishi đoán trật lất, xem

ra đã đến thời người hành nghề luật sư thừa mứa ra đấy và những chuyện kiểu này cũng không còn hiếm thấy nữa.

Dù sao đi nữa, đoạn video mà Tatsuya nhắc tới thế nào cũng được đăng ký làm bằng chứng mới ngay lập tức và phía tòa án cũng không có lý gì mà không sử dụng nó.

Giới truyền thông - dạo gần đây chẳng có gì để nói ngoài chuyện biến đổi khí hậu đã nhao đến không chút chần chừ.

> Hung thủ cưỡng đoạt tài sản gây chết người và luật sư bào chữa là bạn từ thuở nhỏ... Cuộc đời đầy sóng gió! Để trả ơn nuôi dưỡng? Luật sư - người đã mất cả bố và mẹ trong một trận hỏa hoạn đã nhúng tay vào việc ngụy tạo lời khai... Chứng cứ ngoại phạm gây sốc mà bị cáo mới đưa ra là gì? Đoạn video XXX cấm kị XXX mẹ mình.

Có thể thấy rõ rành rành những con chữ không được viết ra ở đây là gì, điều này trái lại càng khơi gợi dục vọng.

Ngay sau khi phiên tòa kết thúc, người ta đã đưa tin lên chương trình *Wideshow* của đài truyền hình hay các bảng tin điện tử trên Internet, sang đến ngày hôm sau, ngay cả báo giấy của tờ Thể thao cũng đưa tin rầm rộ. Thêm vài ngày nữa, không chừng những dòng chữ đưa tin về vụ này sẽ nhảy múa trên các trang báo y như những tờ quảng cáo cho tạp chí có số ra hằng tuần vẫn được treo lủng lẳng trên tàu điện.

Chừng nào không phải đang tự cách ly mình trên một hòn đảo không người thì cho dù có không chủ động đọc những tin

tức ấy, Keisuke cũng không thể nào loại bỏ chúng một cách hoàn toàn.

Những lời bàn tán về chủ đề đầy tính khiêu dâm liên quan đến đoạn video phát trực tiếp cảnh nóng, không che đậy giữa Tatsuya và mẹ kế của mình mà hắn đưa ra làm bằng chứng cứ một mình đi theo một hướng, thành ra chuyện Keisuke có ý định đồng lõa trong việc khai man trước tòa cũng ít nhiều trở nên mờ nhạt.

Keisuke cũng đã xem đoạn video đó. Makoto tìm thấy bản sao được lan truyền trên mạng Internet. Nghe đâu những người liên quan đến website lớn đó đã bị cảnh sát "chỉ đạo" nên đang phải ra sức xóa cho bằng được, song chuyện này chẳng khác nào trò mèo đuổi chuột, xem ra họ không thể nào nhổ hết tận rễ.

Địa điểm có lẽ là tầng hai của quán bar đó. Một cặp nam nữ trần như nhộng đang hành sự trên chiếc xô pha trong phòng khách chật chội, bừa bộn, đậm chất đời thường. Góc quay được đặt sao cho khuôn mặt của hai người không lọt vào ống kính. Đằng sau họ là chiếc tivi vừa bắt đầu chương trình thời sự lúc chín giờ của đài NHK. Sau đó, họ tiếp tục đến gần mười giờ với đủ mọi tư thế ngớ ngẩn. Trang video tính phí này thu lời từ những đoạn video phát sóng trực tiếp, xem ra vì thế mà họ đã chọn kênh phủ sóng toàn quốc.

Hình xăm chó sói ở bả vai bên trái của Tatsuya trông rất rõ. Cách giấu mặt không được hoàn hảo nên có khoảng hai lần ống kính máy quay đã ghi được khuôn mặt nhìn ngang của họ. Ngoài ra, xét từ màu da, giọng nói, vóc dáng thì có vẻ không còn

nhầm lẫn gì nữa. Mặc dù vẫn chưa có kết quả giám định nhưng xem ra người phụ nữ đang hùng hục lắc hông trên chiếc ghế xô pha rẻ tiền, có vẻ làm từ chất liệu giả da và người đàn ông vạm vỡ với những cơ bắp săn chắc đó chính là Michiko và Tatsuya.

* * *

Keisuke nhớ lại những tiếng trò chuyện tình tứ ghê tởm mà cậu đã nghe thấy vào cái đêm mùa đông năm lớp Sáu, không lâu sau khi bố mẹ cậu qua đời. Họ không những không xấu hổ mà còn phát trực tiếp trên cả nước để kiếm cát sê.

Loại người như họ thật khác xa mình - Keisuke nghĩ, cứ như thể đến tận bây giờ cậu mới biết điều đó. Khi mà quan điểm sống đã khác nhau đến mức này, thậm chí ngay cả trong tưởng tượng Keisuke cũng không thể biết được họ đang suy nghĩ gì hay nhắm đến điều gì.

Và trên hết là vào cái lần gặp Tatsuya ngay trước hôm diễn ra phiên tòa, trực giác đã mách bảo Keisuke rằng hắn ta không phải là thủ phạm, đáng tiếc điều đó lại đúng là sự thật. Mặc dù Tatsuya đã đưa ra một bằng chứng ngoại phạm hạ đẳng chưa từng thấy, song nếu đoạn video đó không có vấn đề gì thì có thể khẳng định chắc chắn hắn không phải là hung thủ thực sự. Có khả năng Tatsuya sẽ được tại ngoại trước khi có kết luận của tòa. Hắn sẽ quay trở về với cuộc sống thường nhật.

“Như vậy có nghĩa là cậu đang đứng trên bờ vực bị khai trừ khỏi Liên đoàn luật sư à?”

Keisuke về đến nhà Ushijima lúc gần chín giờ tối, lúc này Hisato đang uống cốc cà phê thứ hai vẻ ngon lành. Xem ra vì lo lắng cho Keisuke nên cậu ta mới cố tình nói bằng giọng hờ hững như vậy.

Đã ba ngày trôi qua kể từ sau phiên tòa sơ thẩm gây chấn động dư luận. Hisato xách mấy lon bia đến để thăm hỏi, động viên tinh thần Keisuke. Mặc dù hầu như chỉ có mình cậu ta uống.

Hajime đã về nhà nhưng đang phải tiếp Misao trong trò boardgame chiến lược mà dạo gần đây cô đang mê mệt. Dĩ nhiên cả hai vợ chồng đều biết chuyện xảy ra ở phiên tòa, song họ không bình luận gì. Họ sẽ không can thiệp một cách không cần thiết cho đến khi Keisuke hỏi xin lời khuyên.

"Gần đây, vụ này của cậu đã độc chiếm các phương tiện truyền thông. Ngưỡng mộ thật đấy. Lần tới nếu họ có giơ micro về phía cậu thì nhớ quảng cáo cho tớ là: *Nếu quý vị muốn đặt hàng viết bài phỏng vấn thì hãy liên hệ Morota Hisato* nhé."

Keisuke chỉ còn biết đáp lại bằng một nụ cười thiểu não.

"Kể ra thì người đáng thương nhất vẫn là chị Shiraishi ấy."

Có thêm sự xuất hiện của một phụ nữ xinh đẹp như Makoto trong câu chuyện dâm dục này càng khiến giới truyền thông vui sướng tột độ. Khắp nơi chỉ toàn chiếu hình ảnh Makoto rời khỏi tòa án trong bộ dạng buồn bực. Keisuke có lọt vào ống kính thì cũng chỉ là lấp ló ngoài rìa thôi.

"Cậu không tố giác Tsukuda Sayumi về tội khai man sao?"

Chứng kiến cảnh em gái của Mika và Keisuke đấu đá nhau, hẳn tâm trạng của Hisato cũng rối bời lắm.

Cả luật sư trưởng Shiraishi và Makoto đều tin tưởng hoàn toàn những gì Keisuke nói. Cậu sẽ phải đấu tranh cho dù có bị trách móc về sự nhẹ dạ cả tin, để mình rơi vào bẫy.

"Cả hai bố con luật sư Shiraishi đều khuyên tớ nên làm vậy."

"Làm sao có thể để cô ta yên được phải không?"

Khung hình phạt mà Liên đoàn luật sư dành cho thành viên theo thứ tự từ nhẹ đến nặng sẽ là: cảnh cáo, đình chỉ nghiệp vụ, yêu cầu ra khỏi liên đoàn, và khai trừ. Theo nhận định của luật sư trưởng Shiraishi, hình phạt dành cho Keisuke nhẹ là cảnh cáo, mà nặng lắm thì cũng chỉ đình chỉ nghiệp vụ khoảng ba tháng. Song, có vẻ như công tố viên Motegi, người đề nghị xử phạt, đang hùng hổ đòi "tối thiểu là ra khỏi liên đoàn". Với hình phạt như thế thì trên thực tế sau này Keisuke coi như hết đường hành nghề luật sư.

Bản thân đã đành một nhẽ nhưng Keisuke còn cảm thấy áy náy hơn vì đã làm hạ thấp uy tín của văn phòng. Cậu cũng chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ phải tố giác Sayumi về tội khai man trước tòa để rửa sạch tiếng xấu cho văn phòng. Cuộc nói chuyện giữa cậu và Sayumi vào hôm chụp ảnh đã được ghi âm rõ, bởi vậy e rằng cô ta khó có cơ thắng kiện. Nếu bị buộc tội, trước mắt cô ta sẽ là khung hình phạt tương đối nặng nề, từ ba tháng trở lên cho đến dưới mười năm tù đang chờ đợi. Những ai có mặt trong phòng xử án hôm đó hẳn đều cảm nhận được trong cách nói của cô ta ẩn chứa nhiều ác ý. Rất có thể cô ta sẽ phải ngồi tù khoảng một năm mà không có chuyện được hưởng án treo.

Nhưng, Keisuke lại nghĩ.

Chẳng lẽ cô ta căm thù cậu đến mức bất chấp rủi ro để vấy bẩn thanh danh của cậu hay sao? Đúng là, cho dù Sayumi có bị buộc tội và Keisuke chứng minh được là mình đã mắc mưu cô ta đi nữa thì cũng không có nghĩa là có thể hoàn toàn lấy lại thanh danh cho cậu và văn phòng. Trong con mắt của người đời, cậu vẫn chỉ là một tay luật sư mới chập chững vào nghề, bị thủ phạm và tình nhân của hắn dắt mũi mà thôi.

Một cuộc đấu đá lẫn nhau mà không có người chiến thắng - đang định nói ra câu đó thì Keisuke đã vội nghĩ lại.

Trong chuyện này, chỉ có một kẻ hả hê. Đó chính là Tatsuya.

Nếu hắn là người bày ra tất cả những chuyện này, vậy thì hắn đã làm vậy bằng cách nào?

Hisato thôi không uống cà phê nữa mà giật nắp lon bia. Bọt bia trào cả ra ngoài.

“Nói thế này thật không phải với cậu nhưng đây đúng là một phiên tòa kịch tính hiếm thấy trong mấy năm gần đây. Những vụ án kỳ quái đến phim truyền hình cũng phải chào thua thì gần như tuần nào chẳng có, nhưng những trường hợp mà bản thân vụ án chỉ là cưỡng đoạt tài sản gây chết người chứ chẳng phải chuyện hiếm có khó tìm gì, thế mà đến khi ra tòa thì lại trở thành đề tài để người ta đem lên chương trình *Wideshow* thì tớ không thấy mấy đâu.”

Không tìm được lời nào để đáp lại, Keisuke chỉ còn biết thở dài.

“Bởi vậy tớ mới nói, cậu...”

“Không thể làm luật sư được.”

Hisato chưa nói hết câu cửa miệng dạo gần đây của cậu ta thì Keisuke đã kịp cướp lời. Mặc dù rất muốn uống thứ thuốc mà bác sĩ đã kê cho, song cậu vẫn cố chịu.

“Dù sao tớ cũng không thể nghĩ cô bé Sayumi đó lại đứng ra làm nhân chứng.”

Hisato nói, giọng nghe có phần hơi luyến tiếc.

Hisato là người thân thiết với Mika hơn nên chuyện cậu ta có quen biết với Sayumi cũng không lạ. Ngẫm ra, Hisato đã đề nghị được phỏng vấn Keisuke về Tatsuya, song Keisuke chỉ mải nghĩ đến chuyện che giấu lỗi lầm của mình, hầu như không chịu mở lòng. Có thể nói chính việc đó đã dẫn đến hậu quả ngày hôm nay.

Nếu như Keisuke chịu bàn bạc với Hisato sớm hơn, không chừng cậu đã có thể nghe những ý kiến sáng suốt của cậu ta. Nếu vậy, có lẽ sự việc đã không đến nước này.

Hisato uống bia ừng ực.

“Theo cậu rồi đây phiên tòa sẽ đi về đâu? Giả sử họ xác nhận được người xuất hiện trong đoạn video đó chính là Tatsuya thì sẽ thế nào? Liệu hắn có được phóng thích ngay lập tức giống như mấy bộ phim điện ảnh của Mỹ không?”

Keisuke trả lời những thắc mắc của Hisato theo những gì mà cậu biết.

Về mặt thủ tục tố tụng, một là phía kiểm sát rút lại đơn kiện, hai là chờ đợi phán quyết vô tội của tòa. Song, trước mắt không thể có chuyện viện kiểm sát rút lại đơn kiện. Có lẽ họ sẽ buộc tội Tatsuya đến cùng. Phiên tòa sẽ còn tiếp diễn một thời gian nữa.

“Nhưng, hắn có thể được cho tại ngoại.”

Thông thường với những vụ án kiểu này, việc cho bị cáo tại ngoại là điều không thể nghĩ đến. Song, vụ án này đã làm rúng động cả xã hội, giới truyền thông lại đang khích động rằng Tatsuya vô tội, bị oan nên rất có thể phía tòa án cũng phải buộc lòng cho hắn tại ngoại. Điều đáng ngạc nhiên là có rất nhiều thẩm phán để ý đến dư luận.

“Nhưng tớ vẫn không thể hiểu được,” Hisato nghiêng đầu. “Tại sao từ đầu đến giờ Tatsuya lại phải che giấu đoạn video đó? Giả sử nhé, cứ cho là hắn đã chuẩn bị sẵn đoạn video và cố tình để mình bị bắt vì một lý do nào đấy. Nếu vậy thì tại sao hắn không quay rõ mặt? Hắn đâu phải loại người biết xấu hổ.”

Đúng là Keisuke cũng đang suy nghĩ nát óc về chuyện đó.

“Tuy là video phạm pháp nhưng vì sử dụng server đặt tại nước ngoài nên trên thực tế, người ta vẫn buông lỏng quản lý. Mặc dù cũng sẽ có những động thái về mặt quy chế, nhưng trước mắt không phải lo lắng về việc bị vạch tội. Tớ nghĩ hắn có lý do gì đấy không muốn cho người khác thấy, nhưng lý do đó là gì thì tớ không rõ.”

“Ắt hẳn chìa khóa nằm ở đó. Chưa kể còn có một nghi vấn cực kỳ quan trọng khác nữa. Nếu Tatsuya vô tội thì hung thủ thực sự là ai?”

Keisuke cảm tưởng như trước mắt cậu là một sa mạc đang trải rộng. Dù có đi, đi mãi cũng không thể đến được con suối. Ở thế giới đó, chỉ có cái chết không mùi vi.

“Tớ không muốn dính líu gì thêm nữa.”

Câu nói yếu đuối của Keisuke đã bị Hisato phản bác gay gắt.

“Cậu đã nhúng quá sâu rồi. Muốn dứt ra thì cậu chỉ còn cách giải quyết nó thôi. Tatsuya đã chịu đựng cuộc sống tù túng trong phòng tạm giam suốt mấy tháng trời. Nhà vệ sinh bốc mùi, đồ ăn thì dở tệ. Rượu không có để uống, gái không có để ôm. Tớ cá là hắn phải có mục đích gì đấy ghê gớm lắm. Lý do hắn tung ra con át chủ bài sau nhiều tháng chịu cảnh giam cầm là gì?”

Hisato lại nhấp một ngụm bia, vừa suy nghĩ vừa từ tốn nói tiếp.

“Hãy thử suy đoán xem hắn được lợi gì khi bị bắt giam. Có thể loại trừ khả năng hắn giở trò câu giờ. Cũng không phải là chạy trốn khỏi cơ quan nhà nước. Hắn đang đánh đổi tự do để được đảm bảo an toàn. Vậy thì, người mà hắn đang lẩn trốn là tổ chức tội phạm, hay là băng đảng côn đồ? Nhưng lại có lý do gì đấy khiến hắn không cần phải trốn tránh nữa. Chưa kể, người phụ nữ gọi điện cho cảnh sát để khai về chuyện ở quán rượu là ai được nhỉ?”

Hisato suy nghĩ rất lung, lát sau cậu ta ngẩng mặt lên.

“Nói thế này hơi tàn nhẫn với cậu, nhưng nếu muốn dìm cậu xuống thì chắc hẳn Tatsuya đã phải mời cậu làm luật sư để đày đọa cậu sớm hơn rồi. Mặc dù tớ cũng không biết lý do thật sự của hắn là gì. Tóm lại, đằng nào cũng bị mất tự do mà lại ra về tay không thì chán ớn nên hắn đã tiện tay hủy hoại luôn cuộc đời luật sư của cậu.”

“Cuộc đời tớ chỉ là vật trang trí thôi à,” Keisuke chẳng còn tâm trạng đâu để cười. “Tớ không phủ nhận khả năng đó.”

“Này, Keichan. Sao chúng ta không thử tìm ra mục đích thực sự của hắn. Điều tra cặn kẽ mọi thứ xung quanh hắn. Có lẽ mục đích thực sự của Tatsuya cũng chính là điểm yếu của hắn.”

“Liệu chúng ta có làm nổi không?”

“Cậu nói gì nghe yếu đuối thế. Hồi lớp Chín, nhờ chú Hajime ra tay nên cậu đã thoát khỏi cái nhà đấy đúng không. Cậu chỉ bị mẹ con họ cướp mỗi tài sản, có khi lại là điều may mắn cũng nên. Bởi lẽ, chỉ tính riêng thời cấp ba, quanh Tatsuya đã có đến ba người tự sát rồi.

Họ gồm hai nam và một nữ. Nam sinh đầu tiên là học sinh cùng trường với Tatsuya đã treo cổ ở nhà riêng. Nam sinh thứ hai là người quen của người quen hắn, đã nhảy xuống đường ray ở sân ga của tuyến Chuo. Cả hai đều thuộc diện chơi thể thao kém, được cái học hành tàm tạm. Họ đều là con nhà giàu và đã lấy rất nhiều tiền của bố mẹ đem ra ngoài. Đặc biệt cái cậu nhảy xuống đường ray ấy, bố mẹ cậu ta vốn là nhà tư sản quản lý cả chuỗi cửa hàng ăn uống, tớ không rõ lắm nhưng nghe đâu cậu ta đã bị bắt phải cống nộp ngót nghét cả triệu yên.”

“Cảnh sát nói sao?”

“Cậu nghĩ hắn sẽ để lại chứng cứ sao? Nữ sinh thứ ba thì nhảy lầu từ ban công chung cư nhà mình. Bố mẹ cô gái đã yêu cầu cảnh sát giải phẫu tử thi. Họ phát hiện cô gái có dấu hiệu nạo phá thai mà bố mẹ không hề hay biết, ở vùng kín và vùng hậu môn có những vết viêm loét đã chuyển thành mãn tính. Khỏi phải nói, bố cô gái quá sức phẫn nộ, đến trường làm ầm lên, vì thế tớ mới biết được những chuyện đó. Mặc dù vậy, cảnh sát vẫn nhận định đó không phải là một vụ án hình sự và

không có động thái gì. Bởi lẽ cả ba người đó đều không tâm sự với bất kỳ ai, cũng không có di thư hay vật chứng gì hết."

Chỉ nghe Hisato nói thôi đã đủ khiến dạ dày Keisuke cảm thấy khó chịu như thể vừa nuốt phải một lượng lớn barium. Dường như nhận ra điều đó, Hisato nói tiếp:

"Tiếp theo tớ sẽ không giải thích chi tiết về từng trường hợp nữa, nhưng theo những gì chúng tớ điều tra được thì xung quanh Tatsuya đã có bảy người chết. Chưa kể những nạn nhân như Kizaki Mika..."

Nói đến đây, Hisato bỗng khựng lại. Nhìn vẻ mặt khổ sở của bạn, Keisuke hạ quyết tâm, có lẽ cậu chỉ còn cách nói ra sự thật.

"Tớ lần khần như vậy không phải vì ngại phiền toái hay vì sợ Tatsuya, mà là vì một lý do hoàn toàn khác. Ngày hôm đó, tức là cái đêm xảy ra đám cháy, người cuối cùng hút thuốc bên cạnh chiếc đệm ngồi được cho là nguồn phát lửa không phải bố tớ, cũng không phải Tatsuya... mà chính là tớ."

Keisuke giải thích cho Hisato đang hết sức kinh ngạc về khả năng có thể tàn thuốc đã rơi xuống từ đầu mẩu thuốc lá.

"Có phải cậu đang lầm tưởng không? Cậu lúc nào cũng đổ lỗi cho bản thân mà."

"Tớ cũng mong được như thế biết bao. Nhưng không thể nhầm được."

Hisato gật gù, tỏ ý đã hiểu.

"Có lần tớ đã nói với cậu rồi nhỉ. Rằng cậu cứ như một kẻ lánh đời ấy. Cuối cùng tớ đã hiểu ra lý do. Thì ra việc cậu đồng ý bào chữa cho Tatsuya bất chấp hắn đã đày đọa cậu đến như thế cũng là vì cậu đã bị hắn nắm thóp."

Nói đoạn Hisato cười: “Cậu vẫn cứ là một người trong sáng, ngay thẳng thật đấy. Giả sử, cứ cho đó là nguyên nhân gây ra đám cháy đi, nhưng nếu Tatsuya không cho bố mẹ cậu uống thuốc ngủ, hoặc khi cậu định đi gọi bố mẹ, hắn không nói dối để ngăn cậu lại thì nhiều khả năng bố mẹ cậu đã không phải chết.”

Thấy Keisuke hờ hững gật đầu, Hisato liền thở dài thườn thượt.

“Nếu vậy thì tớ cũng thú thực với cậu một chuyện. Cậu còn nhớ chuyện tớ đã biến mất vào mùa hè năm lớp Bảy không?”

“Tớ nhớ.”

“Tớ muốn nói về sự thật đằng sau chuyện đó. Sau khi bị chúng tấn công và phải nằm viện một ngày, Kizaki Mika đã gọi điện cho tớ. Nghe xong, tớ lập tức lao đến chỗ Tatsuya, tức là cái tòa chung cư mà cậu từng ở ấy. Hình như lúc đó cậu đang bị sai đi đâu đấy. Trong phòng, Tatsuya và mấy thằng nữa đang túm tụm uống rượu, hút thuốc và say sưa chơi điện tử. Thấy tớ xông vào chỗ Tatsuya, cả đám đang ngồi ở đấy, sau này tớ mới biết tất cả bọn chúng đều học lớp trên, đã quây lại đánh hội đồng tớ. Tatsuya không động một ngón tay. Hắn bình chân như vại, can ngăn bọn kia là: *Các anh đừng đánh nữa!*

Sau khi chúng đánh tớ bầm giập khắp người, chỉ trừ mặt, bấy giờ Tatsuya mới nói khẽ: *Tao nhường mày một bước đấy, từ giờ đừng có làm phiền bọn tao nữa. Nếu vậy tụi này cũng sẽ không động đến mày*.

Nghe tớ trả lời là *Tao không thể hứa trước được*, Tatsuya vẫn giữ nguyên nét mặt và nói thế này:

Cái nhà mày đang ở nhờ có bà cô tên là Misao hay gì ấy, nhìn ngon gớm. Bọn bạn tao muốn chén lắm rồi nhưng tao phải ngăn chúng lại đấy. Tùy thuộc vào thái độ của mày, có khi tao cũng chẳng còn thiết ngăn chúng lại nữa đâu.

Tuy bị Tatsuya khiêu khích như vậy nhưng tớ cũng không dám đánh hắn. Chỉ riêng việc bắt hắn phải hứa 'tuyệt đối không được đụng tới cô Misao' đã là cả một sự cố gắng rồi. Chuyện tớ quay về Hokkaido là nói dối. Vì không muốn lôi cậu vào chuyện này nên tớ đã nhờ cô Misao nói với cậu như vậy. Nếu biết tớ không còn ở đó, chắc cậu sẽ không đến nữa. Tớ đã ở lì trong căn nhà đó suốt kỳ nghỉ hè. Để bảo vệ cô Misao, tớ hầu như không bước chân ra khỏi cửa. Đấy là những gì mà một học sinh lớp Bảy có thể nghĩ ra được. Cậu thấy tớ có can đảm không?"

"Có chuyện như vậy mà tớ không hay biết gì cả.'

"Tớ xin lỗi vì đã lừa gạt cậu. Tớ sợ nếu tớ thú nhận với chú Hajime, thằng Tatsuya mà hăng máu lên thì không ai có thể ngăn nổi. Lời nói của hắn có sức mạnh buộc người ta phải nghĩ như vậy. Tớ nghĩ đến chuyện nhà cậu bị cháy khiến bố mẹ cậu phải bỏ mạng. Có thật là do sơ suất không. Tớ lo sợ một khi Tatsuya muốn thì việc gì hắn cũng dám làm. Tớ không thể vì tình cảm của mình mà gây phiền toái cho cô chú Ushijima. Vì thế, tớ đã chọn cách không đấu tranh. Rốt cuộc vừa sang đến học kỳ hai, nhà tớ phải chuyển đi Mỹ ngay, lúc đó tớ buộc lòng phải thú thực với cô chú. Cô Misao nói với tớ là cô sẽ cẩn thận. Sang đến bên kia rồi tớ vẫn không thôi thấp thỏm, giờ nghĩ lại mới thấy hình như khi đó Tatsuya đã chuyển mối quan tâm sang chuyện khác và may mắn là đã không có chuyện gì xảy ra."

Nghe xong, Keisuke bỗng hiểu ra một chuyện. Những hành động mau lẹ của chú Hajime hồi cậu học lớp Chín, dĩ nhiên trước nhất vẫn là vì lo lắng cho cậu, nhưng đến giờ nghĩ lại thì mục đích còn là để thị uy Tatsuya nữa. Khi mà ngay cả luật sư cũng tham gia vào để làm lớn chuyện, thì trong trường hợp có xảy ra chuyện gì với những người liên quan, ắt hẳn Tatsuya không tránh khỏi bị nghi ngờ có dính líu. Hắn sẽ không dám làm điều gì quá lộ liễu.

Mặc dù vậy, tuy có lý do là không muốn người quan trọng với mình gặp nguy hiểm, nhưng ngay cả Hisato cũng đã một lần khuất phục trước Tatsuya. Quả nhiên, nếu muốn làm gì đó với hắn, họ sẽ phải sẵn sàng vứt bỏ tất cả mọi thứ.

“Nhìn vào mắt Tatsuya khi đó đang khoanh tay đứng nhìn bọn chúng quây vào đánh hội đồng tớ, tớ đã nghĩ, à không, tớ đã tin chắc một điều. Trên đời này có những kẻ không thể uốn nắn được. Tatsuya là một kẻ như vậy. Hắn là một con quỷ đội lốt người đáng ra không bao giờ được tồn tại trên cõi đời này.”

Keisuke gật đầu.

“Ý cậu là với một kẻ như Tatsuya thì vụ này quá tầm thường phải không?”

“Đúng vậy. Có thể còn có uẩn khúc đằng sau. Chắc chắn hắn phải có mục đích gì khác. Giờ tớ cũng đang điều tra được chút ít rồi.”

20

Keisuke được cho rút khỏi những công việc đối ngoại yêu cầu phải chường tên, chường mặt ra.

Dĩ nhiên, việc này là do cậu chủ động đề nghị.

Cả luật sư trưởng Shiraishi và Makoto đều động viên rằng chừng nào Liên đoàn luật sư còn chưa đưa ra quyết định xử phạt thì cậu không việc gì phải trốn tránh, song quả thực Keisuke vẫn phải nghĩ cho thể diện của cả văn phòng. Mặt khác, về chuyện tố giác Sayumi, cậu cũng ngỏ ý mong họ chờ đợi thêm một thời gian. Makoto kịch liệt phản đối, nhưng sau rồi cũng chịu hiểu cho cậu.

Nói là công việc bàn giấy nhưng cũng có vô khối việc phải làm, chẳng hạn như chuẩn bị hồ sơ giấy tờ nộp lên tòa hay kiểm tra, đối chứng các án lệ. Mà không, có khi làm mấy công việc này còn khiến cậu phải mài đũng ở văn phòng lâu hơn.

Trong lúc Keisuke đang mải gõ "Văn bản chứng minh nội dung" bằng phần mềm soạn thảo văn bản thì đột nhiên có ai đó đặt tay lên vai cậu. Ngẩng lên, cậu thấy luật sư Ebisawa đang đứng đó.

"Thật áy náy vì để cậu làm công việc phiền phức này."

Keisuke không khỏi ngạc nhiên. Từ ngày vào làm cho văn phòng luật này, Keisuke mới chỉ trò chuyện với Ebisawa ở mức độ liên lạc công việc. Tuy chưa từng nghĩ Ebisawa ghét hay cố tình phớt lờ mình, nhưng nói chung anh ta lúc nào cũng tỏ ra bận rộn. Keisuke cho rằng anh ta thuộc kiểu người làm việc rất hiệu quả nhưng không mấy hứng thú với người khác. Trong vụ việc lần này, Keisuke đã gây phiền phức cho anh ta một cách trực tiếp và gián tiếp.

Ebisawa, nét mặt hầu như không thay đổi, gõ nhẹ nắm đấm vào vai Keisuke, nói: “Thôi thì, cuộc đời của một luật sư trải qua năm dài tháng rộng, ắt sẽ có những chuyện như thế đấy. Đừng có rầu rĩ mà làm gì.” Keisuke chưa kịp mở lời thì Ebisawa đã nhanh chân bỏ đi mất.

Vì có chuyện muốn tìm hiểu nên Keisuke quyết định lựa lúc công việc vãn bớt để xin về sớm.

Chào hỏi mọi người xong, ra đến cửa văn phòng, cậu ngoảnh đầu lại và bắt gặp ánh mắt của Makoto. Đôi mắt như muốn nói điều gì đấy, cô toan mở miệng nhưng rồi rốt cuộc lại đưa mắt nhìn xuống tập hồ sơ.

Sau khi ra khỏi tòa nhà văn phòng, Keisuke gọi vào số điện thoại mà cậu đã tra sẵn. Đó là số của Suzuka, vợ của Honma Yasumitsu. Keisuke nghe nói hiện cô ấy đã trở về nhà bố mẹ đẻ ở quận Edogawa.

“Xin hỏi, đây có phải là số của chị Honma Suzuka không ạ?”

“Vâng,” giọng Suzuka không giấu được sự cảnh giác.

“Tôi là Okuyama ở văn phòng luật Shiraishi. Tôi thành thật xin lỗi về chuyện xảy ra tại phiên tòa xét xử vụ án của anh Yasumitsu. Thực ra, nếu chị cho phép thì tôi muốn gặp..

Đáp lại là tiếng tút, tút. Suzuka đã đột ngột tắt máy.

Cũng dễ hiểu thôi. Trong con mắt của Suzuka, Keisuke cũng cùng một giuộc với những kẻ biến phiên tòa xét xử hung thủ đã giết chết chồng cô ấy thành một trò hề chưa từng có trong lịch sử.

Keisuke xốc lại tinh thần, định bụng đợi thêm một thời gian nữa sẽ gọi lại, sau đó cậu đi tới căn hộ của Tsukuda Sayumi.

Mặc dù Hisato đã ngỏ ý để cậu ta thử nói chuyện với Sayumi giúp, song dù thế nào Keisuke cũng muốn tự mình làm việc đó.

Sayumi hiện đang sống trong một khu căn hộ cho thuê, đi tuyến Saikyo qua Arakawa là đến ngay nhà ga, từ đó đi bộ thêm khoảng mười phút là đến.

Đó là một khu nhà nhỏ gồm ba tầng với mười hai hộ đang sinh sống. Các căn hộ có cấu trúc hai phòng ngủ được xây dựng cách đây hai nhăm năm, giá thuê là chín trăm nghìn yên. Sayumi đang sống như vợ chồng cùng một người đàn ông 23 tuổi tên là Taguchi Masato ở đây. Nói một cách đơn giản là sống thử. Những thông tin này Keisuke nghe được từ Hisato.

Theo lời Sayumi thì Masato là một gã bạo lực, nếu chuyện cô dan díu với Tatsuya bị vỡ lở thì hắn sẽ đánh cô. Song, nhìn bức ảnh mà Hisato chụp trộm cho Keisuke xem thì hắn ta không có vẻ gì là kẻ bạo lực. Thậm chí hắn còn chẳng nhuộm tóc, mặt mũi thì cũng hiền lành y như cái tên của hắn, hay nói đúng hơn là trông có vẻ nhút nhát. Trái lại, nếu được hỏi một trong hai

người ai là kẻ nắm thế chủ động có khi Keisuke còn nghĩ đó phải là Sayumi mới đúng. Không chừng chính người đàn ông này đã chụp trộm Keisuke ở Shinjuku.

Sayumi đang làm thêm năm buổi một tuần với tư cách là phụ tá nha khoa tại một bệnh viện gần nhà, có thể đi bằng xe đạp. Sau khi xong việc, cứ cách ba ngày thì có hai ngày - hai ngày này thay đổi theo tuần - cô sẽ tới quán bar Tacchan. Dĩ nhiên là để làm việc. Keisuke đã xem trên bản đồ, nếu đi qua cây cầu bắc ngang sông Arakawa thì chưa đến hai cây số là tới. Với khoảng cách đó, Sayumi hoàn toàn có thể đi bằng xe đạp.

"Cô ấy chịu khó thật nhỉ."

Đó là câu nhận xét mà Keisuke thốt ra ngay sau khi nghe Hisato giải thích. Hisato cũng gật gù: "Đúng thế."

"Họ chưa có con. Xem ra Masato cũng không phải loại chơi bời, đốt tiền vào bài bạc. Cậu ta đang làm tài xế chuyên lái xe tải đông lạnh loại hai tấn cho một công ty vận tải nhận thầu một siêu thị lớn. Thái độ làm việc nghiêm túc, được đồng nghiệp đánh giá không tồi, chứ đừng nói là chân tay của yakuza."

Đây là những gì Hisato điều tra được trong thời gian ngắn.

"Một cặp đôi có thể dễ dàng bắt gặp ở bất kỳ đâu."

"Có một chuyện tớ thắc mắc. Masato cũng từng học ở trường cấp hai đó. Cậu ta học dưới mình một khóa."

"Trường cấp hai đó" đương nhiên là ngôi trường mà Keisuke, Hisato, và cả Tatsuya đã theo học. Hisato nói tiếp:

"Còn nữa, họ bắt đầu sống thử với nhau từ mùa thu năm ngoái. Liệu hai người này có thật là vợ chồng hờ không nhỉ?"

Đó là một khu căn hộ giản dị, cũ kỹ, với cấu trúc giống kiểu cư xá của công ty.

Xung quanh toàn những công ty vận tải lớn hoặc các nhà máy đứng san sát, xe cộ qua lại phần lớn là xe van hoặc xe tải có dán tên công ty ở thân xe. Hầu như không thấy bóng dáng người già hay những ông bố bà mẹ dắt tay con đi ngoài đường. Phía bên kia sông Arakawa, bầu không khí xung quanh quán bar của Michiko cũng tựa tựa như vậy.

Sau khi cất xe đạp vào bãi, Sayumi bước đi, mặt hơi cúi xuống đất, bởi vậy cô không nhận ra sự hiện diện của Keisuke cho đến khi cậu đứng ngay trước mặt.

Đến trước cầu thang bộ dẫn lên căn hộ của mình, Sayumi đột nhiên ngẩng mặt lên, vừa nhìn thấy Keisuke, cô ta liền quắc mắt lại.

"Anh đang làm gì ở đây?"

"Tôi có chút chuyện muốn nói với cô."

"Anh mau về đi. Tôi sẽ gọi cảnh sát đấy."

"Tôi vẫn chưa vào địa phận nhà cô, vả lại tôi cũng không mang theo vật gì nguy hiểm."

"Nhưng tôi thấy phiền."

"Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu," Keisuke cúi đầu. "Cô có thể nói chuyện với tôi một lát được không?"

"Tôi không thích."

"Xin cô đấy."

Sau vài giây im lặng, Keisuke nghe tiếng Sayumi cười khẩy.

"Tôi sẽ tính tiền. Mười phút một nghìn yên."

"Mười phút một nghìn yên ư?"

“Đấy là giá thị trường cho những cuộc tán gẫu tính phí đấy. Còn nữa, anh không được vào nhà.”

“Tôi đồng ý cả hai điều kiện đó. Nhưng hình như gần đây không có quán cà phê nào, hay là chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé.”

“Nếu vậy thì ra đằng này đi. Tôi bắt đầu đếm từ bây giờ đấy.”

Sau khi kiểm tra giờ trên điện thoại, Sayumi bước đi ngay mà không buồn nhìn mặt Keisuke. Keisuke lẳng lặng theo sau. Vòng qua khúc quanh, cậu thấy một công viên nhỏ xíu như cái mắt muỗi. Chỉ có bụi cây, hố cát và quanh đó là ba chiếc thú nhún lò xo cho trẻ con chơi.

Sayumi đứng cạnh hố cát, thọc cả hai tay vào túi quần sau. Ánh đèn đường le lói hất xuống khuôn mặt cô.

“Ở đây, chỉ cần anh không nói to thì sẽ không ai nghe thấy đâu.”

Đúng là ngoài một mặt nhìn ra đường thì ba phía còn lại đều là tường của một nhà máy hoặc khu đất trống mọc toàn cỏ dại.

“Xin cô hãy nghe tôi nói và đừng tức giận. Chuyện về Tatsuya.”

“Thì sao?”

“Vì cô đang tính giờ nên tôi sẽ vào chủ đề chính luôn. Cô có quan hệ như thế nào với Tatsuya? Chẳng hạn như, chỉ đơn thuần là quen biết vì anh ta là con trai của bà chủ quán bar nơi cô làm việc, xin thứ lỗi cho tôi nhưng hay là hai người còn có quan hệ thân thiết hơn thế? Hoặc có nợ nần về tiền bạc gì đó? Ngoài ra, anh Masato hiện đang sống cùng cô cũng từng học cùng trường cấp hai với Tatsuya, tôi và cô nhỉ. Theo tôi đây

không phải là một sự tình cờ. Cuối cùng tôi muốn hỏi thời điểm Tatsuya xuất hiện trước mặt cô là từ khi nào?"

"Hỏi nhiều thế tôi làm sao nhớ nổi."

"Vậy thì tôi sẽ hỏi lại lần lượt từng câu một."

"Thôi khỏi. Tôi chẳng muốn trả lời câu nào hết."

"Nhưng cô đang tính tiền mà đúng không?"

"Đấy là tiền nói chuyện thôi. Còn nói về chuyện gì là do tôi quyết định."

"Cô khắt khe quá."

"Nếu anh không thích thì thôi."

Sayumi bỏ tay ra khỏi túi quần rồi bước đi. Keisuke vội vàng nói với sau lưng cô ta.

"Còn tiền thì sao?"

"Tôi không cần."

"Chuyện Mika đang làm việc ở nhà thổ xà phòng là cô nói dối đúng không?"

Keisuke nói bằng giọng hết sức kìm nén.

Sayumi dừng chân, sau đó ngoảnh đầu lại, trừng mắt nhìn cậu.

"Có phải Tatsuya đã bày cho cô rằng nếu muốn dồn ép tôi về mặt tinh thần thì chỉ cần nói Mika đang khổ sở ở nhà thổ, đúng không?"

Thấy Sayumi không nói gì, Keisuke bèn nói tiếp:

"Chưa hết, tôi nhắc lại một lần nữa, người Mika thích không phải là tôi. Hay chuyện đó cũng là do Tatsuya bảo với cô là nếu nói thế thì tôi sẽ cắn rút? Tiếc là, Mika lại có cảm tình với một

người con trai tên là Morota Hisato học cùng lớp kia. Hồi đó, cô cũng gặp cậu ấy rồi còn gì?"

Sayumi không đáp lại mà quay ngoắt đi. Cô ta định cứ thế bỏ đi luôn. Nếu để cô ta đi, rất có thể Keisuke sẽ không còn cơ hội nói chuyện với cô ta lần thứ hai nữa.

"Người khiến Mika, chị gái cô lâm vào cảnh khốn đốn đó chính là Tatsuya."

Sayumi liền đứng lại.

"Đó là sự thật. Cô có căm ghét tôi cũng không sao cả. Nhưng cô không được tin Tatsuya. Nếu còn dây dưa với hắn, chắc chắn một lúc nào đó cuộc đời cô sẽ bị hắn hủy hoại. Nếu chị gái cô không nói cho cô biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì đó là vì cô ấy không muốn nhớ lại. Mika có biết chuyện cô đang gặp gỡ với Tatsuya không?"

"A a, thế là đủ rồi."

Sayumi ngoảnh đầu lại, trừng mắt nhìn Keisuke.

"Tacchan nói đúng. Anh là một tên khốn trâng tráo, chỉ tổ khiến người ta muốn đạp anh xuống đáy bùn. Đừng bao giờ tới tìm tôi nữa."

21

Bị Sayumi xua đuổi, trên đường về Keisuke nhận được tin nhắn từ Hisato.

Hôm nay, ở nhà Ushijima.

Hisato không nói cụ thể là chuyện gì, chứng tỏ đây là chuyện gấp.

Món mì pasta với nguyên liệu chính là cá tuyết mà Misao nấu ngon đến mức Keisuke chỉ muốn xin thêm bát nữa. Nhưng thấy Hisato có vẻ đang vội nên cậu đành thôi. Sau khi khen hết lời món ăn cô Misao nấu, Hisato liền đi về phòng của Keisuke.

"Tớ đã phát hiện ra một chuyện kinh khủng. Nói trước để cậu biết, chuyện này là do tớ tự tìm ra chứ không phải anh Kayanuma đâu."

Hiếm khi nào thấy Hisato phấn khích và còn tỏ ra đắc ý như vậy. Hisato lấy từ trong chiếc túi đeo vai cỡ đại của mình ra một tờ giấy, có vẻ như là photo từ phiên bản thu gọn của một tờ báo, đoạn trải lên mặt bàn và chỉ tay vào một bài báo trên đó.

"Hai năm trước ở tỉnh Gunma đã xảy ra một vụ sạt lở đất. Đây là bài báo viết về vụ đó. Cả rừng tuyết tùng trên sườn dốc bị sụp xuống, và người ta đã phát hiện trong đống đất cát đó có

một bộ hài cốt. Hồi đó dư luận cũng xôn xao một thời gian nên chắc cậu vẫn còn nhớ chứ?"

Keisuke lướt nhanh qua bài báo, đoạn gật đầu.

"Đúng là tớ vẫn nhớ."

"Tớ đã đọc lại bài báo này nên để tớ nói vắn tắt nhé. Thi thể đã hóa thành xương. Người ta đã tìm thấy từ tóc cho đến một phần lông và móng tay, móng chân. Không thiếu bộ phận nào, kể cả cổ tay hay hộp sọ. Xét từ tình hình, người ta cho rằng người này đã chết được vài năm đến chục năm rồi. Hình như cái xác bị chôn trong tình trạng không mặc gì, nên không thấy có quần áo hay đồng hồ. Răng có dấu hiệu từng được điều trị nên người ta đã đem ảnh chụp X-quang nhờ Hiệp hội nha khoa đối chiếu nhưng không có câu trả lời. Cũng dễ hiểu thôi. Nếu người đó chết được mười năm rồi thì dĩ nhiên thời gian điều trị còn trước đó lâu hơn nữa. Có khả năng hồ sơ bệnh án đã bị đánh mất, vả lại, vốn dĩ cũng khó mà nghĩ được rằng có bác sĩ nha khoa nào lại chịu lần lại từng ấy thời gian để điều tra giúp.

Vì còn lưu lại mẫu tóc nên người ta có thể làm xét nghiệm DNA, nhưng vì chẳng biết dựa vào cơ sở nào, kiểu như đây là ai, sống ở đâu, thành thử họ cũng không điều tra. Chân phải có dấu hiệu bị gãy xương. Có vẻ như ngay sau khi bị gãy xương, người này đã điều trị không đúng cách nên xương hơi lệch. Theo nhận định của cảnh sát hồi đó thì người này chắc chắn đã bị tật ở chân."

"Bị tật ở chân," Keisuke thử nhắc lại.

Số lần cậu gặp Asanuma Hideaki không nhiều. Nhưng, ấn tượng về khuôn mặt sắc cạnh với đôi gò má như thể được gọt

giữa bằng dao, và dáng vẻ nhìn từ sau lưng với những bước đi hơi kéo lê bên chân phải thì vẫn còn rõ mồn một như vừa mới nhìn thấy ngày hôm qua.

"Ý cậu muốn nói cái xác đó chính là Asanuma Hideaki à?"

"Tớ đang định từ giờ sẽ đi tìm bằng chứng để chứng minh điều đó đây."

"Nhưng phải công nhận là cậu tìm giỏi thật đấy."

"Không phải tự nhiên mà tớ tìm được đâu. Trước đây có lần cậu chả kể với tớ còn gì. Chuyện bọn họ bàn với nhau là vứt ra đập nước thì thế nào ấy."

"Nếu không nhầm thì tớ đã kể chuyện đó cho cậu hồi học lớp Bảy nhỉ. Cậu nhớ siêu thật."

Hisato lại tỏ ra có phần đắc ý. Keisuke bỗng bật cười, cậu có cảm giác vừa được nhìn thấy phần tính cách trẻ con ở người bạn vốn thường ngày lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng. Hisato kể lại một cách say sưa:

"Tớ thấy chuyện Hideaki đột nhiên biến mất rất kỳ lạ. Thế là tớ đã thử đưa ra giả thuyết ông ta bị sát hại. Nếu muốn phi tang xác thì có thể chặt xác ra vứt rải rác, hoặc đem chôn trên núi, hoặc vứt xuống sông, biển. Vì thế, tớ đã không ngừng tìm kiếm xem xung quanh những nơi Michiko từng sống từ trước đến giờ, có cái xác nào không rõ danh tính từ khoảng mười hai năm trước không."

Lần trước gặp, Hisato nói "Tớ đang tìm hiểu về một chuyện", chắc là chuyện này.

"Nhưng việc đó không đơn giản như nói. Tớ đã gặp rất nhiều trở ngại. Không phải vì không tìm thấy cái xác nào, mà là vì có

quá nhiều. Cơ quan chức năng còn chẳng nắm được con số chính xác của những cái xác không rõ danh tính và cũng không có gì rõ ràng chứng minh là bị giết, chứ đừng nói là có giấy chứng nhận khám nghiệm tử thi. Thế này thì khác nào mò kim đáy bể. Nghĩ thế nên tớ đã định bỏ cuộc rồi đấy, nhưng rồi tớ lại nhớ ra chuyện đập nước mà tớ vừa nhắc tới khi nãy. Tỉnh Gunma nơi Michiko từng sống cho đến năm 20 tuổi có rất nhiều đập nước. Trong quá trình khoanh vùng điều tra tại các vùng núi ở tỉnh Gunma, cuối cùng tớ đã tìm thấy bộ hài cốt này."

"Cậu siêu thật. Cậu đúng là một nhà báo thực thụ rồi đấy."

"Làm thế nào để biết được danh tính của bộ hài cốt này bây giờ. Liệu có mối liên hệ gì với Hideaki không nhỉ?"

Keisuke thử hỏi Hisato, bấy giờ đang nhìn trân trân lên trần nhà với vẻ mặt khó chịu.

"Giả sử cái xác đó đúng là Hideaki, vậy theo cậu động cơ là gì? Tiền bảo hiểm chăng?"

"Không, nếu nhắm đến tiền bảo hiểm thì cái xác cần phải được phát hiện ra. Họ chôn xác, chứng tỏ ít nhất vào thời điểm đó họ đã muốn giấu. Tớ nghĩ việc giết Hideaki nằm ngoài kế hoạch của họ."

Nếu cái xác đúng là Hideaki, vậy thì Michiko đã đem giấu số tiền ba mươi triệu yên mà ông ta cuỗm mất ở đâu rồi? Liệu có phải bà ta đã dùng nó làm vốn mở quán bar kia không?

Hisato nói lên suy nghĩ của bản thân:

"Chẳng hạn, có thể trong lúc cãi cọ, họ đã được đà giết chết ông ta. Với tính cách của mẹ con nhà đó, nếu rắp tâm giết hại

Hideaki, chắc chắn họ sẽ ngụy tạo thành một vụ tai nạn, hòng trục lợi tiền bảo hiểm của ông ta. Xem ra nguyên nhân tử vong mười mươi là do bị sát hại. Kiểu như bóp cổ hoặc đâm bằng dao…"

"Là paraquat!"

Bất giác, Keisuke nói lớn.

Hisato ngớ người ra vì không hiểu.

"Paraquat là chất độc được sử dụng trong hóa chất nông nghiệp ấy à?"

Hisato đúng là rất am hiểu. Khi nghe Tatsuya nhắc đến paraquat, Keisuke cũng đã thử tìm hiểu đôi chút. Paraquat là một chất kịch độc đối với con người, mãi đến gần đây nó vẫn còn được sử dụng như một thành phần trong thuốc diệt cỏ được bán trên thị trường. Cách đây gần ba mươi năm đã xảy ra thương vong hàng loạt gây chấn động, liên quan đến những cái chai bên trong có đựng loại thuốc diệt cỏ này. Người ta cho rằng có khả năng đến tận bây giờ nó vẫn đang bị vứt bỏ trong những nhà kho cũ kỹ của nông dân.

Keisuke giải thích lại gần như chính xác những lời Tatsuya đã nói với cậu trong buổi gặp tiếp xúc lần thứ hai.

"Không hiểu sao tớ có cảm giác hơi đường đột nhỉ."

"Đột nhiên nhắc đến mà không cần quan tâm đến logic trước sau của câu chuyện. Đó chính là cách làm của hắn. Bất ngờ đâm mũi dao vào trái tim của đối phương"

"Đúng là như vậy thật," Hisato gật gù. Keisuke thử nói ra suy luận của mình.

“Cậu không nghĩ Tatsuya đã đầu độc Hideaki bằng paraquat à? Liệu có khi nào một kẻ luôn khát khao mãnh liệt được thể hiện bản thân như Tatsuya đã không thể giữ im lặng về tội ác hắn từng gây ra trong quá khứ, nên mới muốn nói lộ ra chăng?”

Hisato suy nghĩ một lát, đoạn lắc đầu.

“Tớ nghĩ là không phải. Nếu muốn khoe khoang tội ác của mình, hắn sẽ phải nói rõ hơn chứ. Liệu có phải hắn có mục đích khác không? Thằng khốn đấy chỉ toàn nghĩ những chuyện kinh thiên động địa thôi mà.”

Chuyện kinh thiên động địa mà Tatsuya nghĩ tới không phải những chuyện kiểu như “Một ngày nào đó, tôi sẽ phóng tên lửa”. Hắn là kiểu người sẵn sàng mở tiệc nướng BBQ ở bãi đậu xe của nhà tang lễ trong lúc người ta đang hỏa táng.

Nghĩ đến việc Tatsuya vẫn đang âm mưu chuyện gì đấy là Keisuke đâm phát ngán. Hisato quay trở lại chủ đề cái xác.

“Giả sử họ được thể lấn tới giết chết Hideaki, thì chỉ loanh quanh mấy kiểu như đánh đập, đâm chém, hoặc bóp cổ thôi nhỉ. Nếu xem giấy chứng nhận khám nghiệm tử thi chắc sẽ đoán ra được. Tớ vẫn chưa nói chuyện này với anh Kayanuma. Tớ định một ngày không xa sẽ nhờ anh ấy liên hệ với người quen ở Sở cảnh sát Gunma để lấy hồ sơ chi tiết hơn. Không phải lúc nào anh ấy cũng đem bí mật ra phơi bày ngoài ánh sáng đâu. Nhiều khi anh ấy chọn cách *không công khai những thông tin mình đã có được*. Tóm lại là ban ơn ấy. Mấy người đấy chỉ cung cấp thông tin trong phạm vi để họ không phải nhận thiệt về mình... Cậu sao thế?”

Thấy Keisuke đột nhiên tỏ ra trầm ngâm, Hisato liền hỏi với vẻ ngờ vực.

Keisuke sắp sửa nhớ ra chuyện gì đó. Có một chuyện liên quan đến Hideaki mà cậu chưa nhớ ra được. Có dạo Thần Chết đã kêu đau ở đâu đó và tỏ ra rất khó chịu. Keisuke đã nhìn thấy thứ gì đó màu đỏ ở trong cốc. Phải rồi, đó chính là máu. Đó là...

"Răng!"

"Răng làm sao?"

"Răng khôn. Hồi mới trở về từ Osaka, Hideaki tỏ ra khó ở, ông ta cứ ca cẩm về cái răng khôn mới mọc. Sau đó, hôm nhổ răng về, ông ta đã uống rất nhiều rượu và vật lộn suốt cả đêm."

"Răng phải hay trái? Trên hay dưới?"

Keisuke nhớ lại hình ảnh Hideaki ấn vào chỗ bên dưới xương gò má và xuýt xoa. Cậu cũng thử đưa ngón tay lên cùng vị trí đó trên mặt mình.

"Tớ nhớ không nhầm thì là phía trên bên trái. Sau khi nhổ cái răng khôn này được đâu một tháng thì ông ta biến mất."

"Hay lắm."

Hisato tỏ ra phấn khích chưa từng thấy, cậu vỗ đôm đốp vào vai Keisuke.

"Có khi chỉ cần có bản photo của giấy chứng nhận khám nghiệm tử thi là chứng minh được rồi."

Hisato nói cậu ta sẽ hành động ngay, đoạn bắt đầu cất đống tài liệu đang trải trên bàn vào cặp.

Được nửa chừng thì tay cậu bỗng trở nên chậm chạp, nét mặt đang hồ hởi vì vừa phát hiện ra một sự thật mới toanh mỗi lúc một tối sầm lại.

“Cậu sao thế?”

Trước câu hỏi của Keisuke, Hisato chỉ hờ hững đáp: "Ừm.”

“Cậu làm tớ tò mò quá, cậu mau nói đi.”

“Ừ... Thật ra, tớ đã gặp Sayumi.”

“Vậy à.”

Mặc dù ít nhiều cũng thấy ngạc nhiên, song Keisuke đoán với Hisato, chắc Sayumi cũng không có ác cảm gì cho lắm.

“Dù sao thì Sayumi cũng đang được Tatsuya và Michiko tin tưởng, nếu có sự trợ giúp của cô ấy thì tốt biết mấy. Nhưng cô ấy lại không chịu.”

“Chẳng những thế cô ấy còn báo cho họ biết là cậu đã tìm gặp ấy chứ.”

“Thế cũng chẳng sao. Trái lại, có khi nhờ chúng ta tuyên chiến như vậy mà đối phương cũng sẽ tung ra những ngón bài khác của chúng... Còn nữa, tớ cũng đã thuyết phục cô ấy rằng ít nhất hãy tin cậu vô tội.”

“Đằng nào cô ấy cũng chẳng chịu nghe đâu.”

Cho dù có là lời nói của Hisato đi chăng nữa, e là Sayumi cũng khó mà mềm lòng cho được.

“Không phải vậy... Tớ đã hiểu lý do vì sao cô ấy không tin một người như cậu.”

“Vì Tatsuya đã thổi vào đầu cô ấy những suy nghĩ đó.”

“Đương nhiên chuyện đó cũng là một phần, nhưng còn có một lý do mang tính quyết định khác nữa. Mặc dù có thể cậu chẳng có tội tình gì.”

“Ý cậu là sao?”

“Từ trước đến nay, khi nói chuyện với cậu, ngay cả tớ cũng có những lúc cảm thấy không thể tìm được tiếng nói chung. Lúc nào tớ cũng nghĩ đương nhiên là cậu biết chuyện đó rồi nên tớ không dám nhắc đến. Đó lại là bị kịch mà tớ không muốn nói tới nữa.”

Cách nói úp úp mở mở không giống tính cách của Hisato chút nào càng lúc càng khiến Keisuke thêm bực bội.

“Cậu nói rõ ra xem nào.”

Thay vì trả lời, Hisato lấy từ trong túi ra một file kẹp tài liệu. Cậu nhanh tay lật giở, sau đó dừng tay tại một chỗ.

“Cậu xem đi,” Hisato vẫn mở file kẹp tài liệu, chìa ra trước mặt Keisuke.

Đó là một bức ảnh. Lúc đầu Keisuke không biết đó là ảnh gì, nhưng rồi cậu ngay lập tức nhận ra đó là ảnh chụp một phần mộ chí. Một tấm bia mộ làm bằng đá granite màu đen, trên đó có ghi thông tin về hài cốt được chôn cất bên dưới.

Tên thường gọi: Tsukuda Mika. Hưởng dương: 19 tuổi

Năm 19 tuổi, Mika đã giã từ thế giới này.

“Nghe nói không phải cô ấy chủ ý tự sát mà là bị rối loạn chức năng đa cơ quan, nguyên nhân là do lối sống bừa bãi và lạm dụng quá nhiều thuốc.”

Mika, cô gái từng kể về ước mơ của mình đầy hứng khởi rằng “Lớn lên tớ sẽ…”, đã không thể trở thành người lớn.

“Chuyện này là sao? Tớ hoàn toàn không biết gì cả.”

22

Makoto ngỏ ý mời Keisuke đi ăn.

Sau khi biết chuyện của Mika, Keisuke tỏ ra ủ rũ, có lẽ Makoto không đành lòng nhìn cậu như vậy. Chưa kể, bản thân cô chắc cũng phiền muộn vì chuyện lần này.

Xong việc sớm, Makoto dẫn Keisuke tới một quán thịt xiên nướng ở Yoyogi.

Nói là quán thịt xiên nướng nhưng không phải kiểu quán mà đám dân văn phòng vận áo sơ mi trắng thường tới, xắn ống tay lên, cầm cốc bia bằng một tay, mồm thì quang quác nói xấu công ty. Gọi đây là một quán ăn giản dị, chuyên phục vụ món ăn theo kiểu thịt xiên nướng thì hợp hơn. Khách khứa chủ yếu là các cặp đôi trẻ hoặc các cô gái đi cùng nhau.

"Quán này được đấy nhỉ."

"Chứ còn gì. Bạn tôi giới thiệu cho đấy."

Makoto nhún vai.

Họ để những que hải sản xiên nướng, hay thịt xiên nướng đã được cắt nhỏ thành từng miếng vừa miệng lên đĩa để gỡ ra ăn. Mỗi loại đều được tẩm ướp gia vị khác nhau, ngay cả Keisuke dạo gần đây vốn chẳng thiết ăn uống gì mà cũng ăn được nhiều hơn so với mọi khi.

Đoạn video phát trực tiếp mà Tatsuya đưa ra làm bằng chứng đã được trình lên cả Phòng thí nghiệm tội phạm, kết quả phân tích cho thấy không có dấu hiệu bị chỉnh sửa.

Hơn nữa, người ta cũng phát hiện ra đây không phải là lần đầu tiên mẹ con họ phát video trực tiếp. Họ bắt đầu từ khoảng nửa năm trước khi xảy ra vụ án, với tần suất trung bình một tuần một lần, đỉnh điểm có những lần liên tiếp nhiều ngày liền. Gần như chắc chắn là họ đã không tự dưng làm vậy chỉ để tạo chứng cứ ngoại phạm.

Trên thực tế, Tatsuya cũng đã được chứng minh là vô tội đối với cáo buộc lần này.

Cũng có khả năng hắn là kẻ chủ mưu hoặc đồng phạm sau khi vụ án đã xảy ra, nhưng đó lại được coi là một vụ án khác. Tốt xấu gì thì đó cũng là chế độ tư pháp của Nhật Bản.

Không lâu nữa, Tatsuya sẽ được trắng án. Cũng có thể hắn sẽ được tại ngoại trước khi tòa đưa ra phán quyết.

* * *

Xem ra Makoto đang cố tránh nhắc đến chuyện công việc. Cô nói đến mấy chủ đề như phim ảnh, sở thích, song Keisuke cứ như người trên mây, thành thử cuộc trò chuyện giữa hai người chẳng ăn nhập gì với nhau.

Đương nhiên chuyện về phiên tòa cũng là một trong những nguyên nhân khiến Keisuke không thể tập trung vào câu chuyện, nhưng còn có một lý do nữa ngồi ngay trước mặt cậu, lúc này đang uống rượu vang.

Liệu Makoto có nhận ra ở những bàn khác, người ta đang liếc nhìn cô không nhỉ? Không biết có phải vì bị chường mặt trên tivi hay không mà Keisuke có cảm giác càng ngày càng phải nhận nhiều ánh mắt soi mói mỗi khi đi cùng Makoto. Cậu nhớ đến những tiếng xì xào phát ra từ hàng ghế dự khán trước khi bắt đầu phiên xét xử hôm nào: “Gặp cô luật sư kia thì cả nhân chứng lẫn bồi thẩm đoàn đều say như điếu đổ cho mà xem”.

Keisuke bạo gan hỏi, một phần cũng vì đã chếnh choáng hơi men.

“Chị có đang hẹn hò với ai không?”

Thật nhạt nhẽo. Cậu nhớ có lần mình đã hỏi câu này rồi. Makoto không hề tỏ ra khó chịu, cô suy nghĩ một lát rồi đáp: “Tôi đang cân nhắc.”

“Luật sư Shiraishi chắc chỉ thích những người đàn ông có sức hấp dẫn nhất định nhỉ.”

“Không phải vậy đâu. Trái lại, tôi không ưa những típ đàn ông cứ tằng tằng tiến tới.”

“Có anh chàng nào còn tằng tằng tiến tới hơn cả luật sư Shiraishi sao?"

“Anh hơi bất lịch sự đấy nhé. Về mặt đời tư thì tôi là một phụ nữ yếu đuối.”

Makoto nhoẻn cười vui vẻ, sau đó cô uống một hơi hết chỗ rượu trắng chỉ còn lại non nửa trong ly. Đoạn cô gọi nhân viên phục vụ đem cho mình thêm một ly nữa.

“Chắc anh cũng nghe câu này nhiều rồi, đàn ông tốt thì thường được nhiều cô gái theo đuổi, nói vậy nhưng tôi cũng

không muốn cướp thứ gì của người khác để rồi phải tranh giành đến đổ máu. Rốt cuộc mọi chuyện lại thành ra phức tạp. Kể ra đối phương mà chịu chủ động tiếp cận thì đỡ cho tôi quá."

"Chắc chị đuổi đi không hết ấy chứ."

Makoto, vẫn cốc rượu trên miệng, tròn xoe mắt: "Vớ vẩn."

"Tôi còn chưa được ai hỏi đường, chứ đừng nói đến cưa cẩm."

"Người ta bảo người đẹp thì thường tỏ ra lạnh lùng mà."

"Đây là lần đầu tiên tôi được anh Okuyama khen đấy."

Makoto cố tình tỏ ra kinh ngạc.

"Không phải tôi khen lấy lòng đâu. Tại bình thường tôi thấy không cần thiết phải nói ra thôi."

"Lần tới, khi nào được nghỉ..."

Điện thoại của Keisuke phát ra tiếng rung khó chịu.

"Tôi xin lỗi."

Keisuke nói, đoạn nhìn xuống màn hình. Đó là tin nhắn của Hisato.

"Trúng phóc! Có vết tích điều trị răng khôn phía trên bên trái. Cụ thể gặp rồi tớ nói."

"Tớ đến muộn chút," Keisuke nhắn lại.

"Không sao đâu."

Makoto nói khi thấy Keisuke cất điện thoại và đưa tay với ly rượu vẫn còn một nửa. Không hiểu Makoto đang nói đến chuyện gì, Keisuke quay sang nhìn, thấy cô đang nở một nụ cười vô tư lự.

"Nếu anh có việc gấp thì cứ ưu tiên việc đó đi, không cần giữ ý với tôi đâu."

“Cũng không hẳn là việc gì gấp...”

“Có phải chuyện liên quan đến tay Ando Tatsuya đó không?”

“Đúng vậy.”

Nét mặt của Makoto bỗng trở nên nghiêm túc.

“Nếu vậy thì anh càng phải ưu tiên chuyện đó. Chuyện này liên quan đến cuộc đời luật sư của anh. Anh phải đấu tranh đến cùng.”

Makoto chủ động uống hết ly rượu của mình trước, đoạn gọi nhân viên để thanh toán.

23

Keisuke bước vào một quán cà phê gần ga Shinjuku.

"Chà, cậu vừa đi uống với ai thế?"

Vừa trông thấy bộ dạng của Keisuke, Hisato với trực giác nhạy bén đã hỏi ngay.

"Thôi, đừng nói đến chuyện đó. Tớ muốn nghe kết quả của cậu trước."

Sau khi gọi hai cốc cà phê, Hisato lấy ra cuốn sổ tay quen thuộc.

"Tớ đã lấy được thông tin từ một người có liên quan đến vụ việc mà anh Kayanuma giới thiệu cho, với lời hứa giữ bí mật về nguồn tin. Đó chính là bản khái quát nội dung trong Giấy chứng nhận khám nghiệm tử thi của bộ hài cốt tớ nói hôm trước."

Đó là một tờ giấy viết tay, có vẻ như được viết khá vội, chứ không phải là photo từ bản gốc. Nhưng hầu hết những điểm chính đều được viết trong đó. Keisuke đưa mắt nhìn xuống kết quả khám nghiệm phần đầu mà cậu đang quan tâm.

"Ở đây có viết này. *Có vết tích nhổ răng ở vị trí răng hàm lớn thứ ba, hàm trên.* Đây đúng là răng khôn rồi nhỉ. *Người này được*

cho là đã tử vong trong khoảng từ vài tuần đến vài tháng sau thời điểm điều trị răng."

"Ngoài ra còn thông tin gì gợi nhớ cho cậu nữa không?"

Keisuke đọc lại cả những đặc điểm khác nữa. Tứ chi đầy đủ, không thiếu ngón nào. Có đoạn viết về cái xương bị gãy mà Hisato đã nhắc tới.

Xương đùi bên phải có vết tích bị gãy ngang. Phần xương đã liền lại ít nhiều bị biến dạng.

Keisuke nhớ lại dáng đi của Thần Chết. Lúc nào ông ta cũng hơi kéo lê bên chân phải. Liệu đó có phải là di chứng do phần xương gãy không được nối lại đúng cách như Hisato đã nói không nhỉ. Chiều cao ước tính cũng gần giống với ấn tượng của Keisuke về Hideaki. Keisuke giải thích những chuyện đó cho Hisato. Cậu nhận ra tay mình đã ướt đẫm mồ hôi.

"Xem ra không thể sai được rồi," Hisato khoanh tay trước ngực, suy nghĩ. "Nhưng cũng chưa thể loại trừ khả năng chỉ là tình cờ giống một người nào khác thôi. Chỉ cần tìm ra bác sĩ nha khoa đã điều trị cho Hideaki hồi đó để đối chiếu ảnh chụp X-quang là sẽ xác thực được ngay. Nhưng chuyện đó cứ để sau này cảnh sát tự làm đi... Cậu xem cái này nữa này."

Trên một tờ giấy khác có vẽ sơ đồ khái quát khu vực xung quanh cũng như mô tả những vật dụng được phát hiện cùng bộ hài cốt.

"Chỉ có duy nhất hai thứ có thể gọi là di vật. Một là cái khuy. Có vẻ khó tìm ra mối liên quan gì ở đây. Nhưng còn cái này, cậu nghĩ sao?"

Keisuke nhìn vào dòng chữ mô tả di vật mà Hisato đang chỉ tay vào. Cái này là ...

"Người ta tìm thấy nó ở gần chỗ cái xác, nhưng không rõ là nó có được chôn cùng cái xác hay không. Cũng không phải hoàn toàn không có khả năng một người nào đấy tình cờ leo lên tận đây hái nấm đã đánh rơi nó."

Trống ngực Keisuke đập loạn lên, cậu không còn nghe được những lời giải thích sau đó nữa.

"Ảnh, cậu có ảnh không?"

"Có."

Hisato thọc tay vào một chiếc phong bì cỡ lớn, màu trắng, động tác chậm rãi đến mức Keisuke có cảm tưởng như cậu ta đang cố tình trêu ngươi mình. Hisato lấy ra một tấm ảnh được đựng trong túi ni lông, chắc là để bảo quản.

"Cậu từng nhìn thấy thứ này rồi à?"

Keisuke không đáp lại câu hỏi đó, cậu chạm vào bề mặt bức ảnh qua lớp ni lông, cảm giác tựa như đang nhìn thấy hiện vật ngay trước mắt. Thậm chí, cậu như đang nghe thấy cả tiếng cười tự mãn của bố.

Này, con xem đi. Nó còn kèm theo những dụng cụ này nữa.

Keisuke ngẩng mặt lên, nói dứt khoát:

"Đây là con dao của bố tớ."

Con dao tuy hơi gỉ nhưng phần sơn hầu như chưa bị bong mấy. Nó giống hệt con dao đa năng có màu xanh ánh kim - một màu xanh đậm như nước biển về đêm - mà bố cậu đã đánh mất vào cái lần dẫn Tatsuya đi cắm trại cùng cả nhà.

Keisuke kể cho Hisato nghe chuyện hôm cắm trại. “Dĩ nhiên, chỉ có ký ức của tớ cho là giống cộng với những bằng chứng gián tiếp. Nhưng nếu cái xác đó đúng là Hideaki thì không thể nào có chuyện tình cờ như thế được.”

“Giả sử đây đúng là con dao mà Tatsuya lấy trộm của bố cậu, thì câu chuyện sẽ thành thế này: Hắn rất thích con dao đó nên lúc nào cũng mang theo người. Còn nữa, cái xác bị chôn đúng là Hideaki, và Tatsuya cũng có mặt ở đó. Có lẽ trong lúc đào hố, con dao đã bị rơi khỏi túi quần hắn.”

“Không thể chứng minh được.”

“Có sao nào,” Hisato xoa hai tay vào nhau, nói với vẻ hài lòng.

“Như vậy là chúng ta đã tiến thêm được một bước rồi. Không có đường tắt nào để đi một phát đến đích ngay cả. Chỉ còn cách tiến lên bước tiếp theo mà thôi. Khi nào mọi thứ chín muồi hơn một chút, tớ sẽ đem đến chỗ cảnh sát, nhờ họ đối chiếu mẫu răng và điều tra lộ trình phân phối loại dao đó. Tớ nghĩ Tatsuya không thể làm chuyện đó một mình được. Michiko chính là kẻ đầu sỏ. Đầu tiên tớ sẽ dồn bà ta vào chân tường cho xem.”

Cứ cho là việc hóa thân thành thám tử diễn ra trót lọt, chứng minh được tội ác của Michiko và Tatsuya như một phép lạ, thì khi đó Tatsuya chỉ mới mười hai tuổi. Không ai có thể trừng phạt hắn. Đương nhiên Hisato cũng biết rõ điều đó.

“Kế hoạch tiếp theo của cậu là gì?”

“Chúng mình là đội quân ít người nhưng tinh nhuệ, nói vậy nhưng do chỉ có độc hai đứa nên không thể thực hiện chiến

thuật biển người được. Chỉ còn cách làm theo từng bước vạch ra ở mức độ nào đấy mà thôi. Ta sẽ tập trung tìm hiểu xem họ đã chở cái đến Gunma bằng cách nào. Tatsuya mới chỉ tốt nghiệp cấp một, Michiko thì chắc chắn không có bằng lái. Cũng không thể có chuyện chở bằng taxi được đúng không?"

"Có tòng phạm à."

Hisato gật đầu.

"Tớ nhớ không nhầm thì cậu từng kể Michiko có tình nhân nhỉ. Cậu có nhớ là có khoảng mấy người không?"

"Đừng chơi khó tớ thế chứ," Keisuke cười thiểu não. "Tớ đã bắt gặp ba người, nhưng hầu như không còn nhớ nổi mặt mũi nữa."

"Kẻ nào mà có khả năng thông đồng trong việc chở cái xác ấy."

"Người có khả năng chở xác là người như thế nào mới được chứ," bất giác Keisuke bật cười.

"Nếu buộc phải chọn một người thì chắc là gã mà tớ bắt gặp nhiều nhất."

Keisuke nhớ lại ánh mắt xảo quyệt của gã đàn ông mặc áo bảo hộ lao động.

"Tên hắn là gì? Hắn là người như thế nào? Cậu đã gặp hắn mấy lần?"

"Khoan đã nào. Tớ không biết tên hắn, cùng lắm chỉ bắt gặp hắn vài lần thôi. Kể từ sau khi rời khỏi nhà đó, tớ chưa gặp lại hắn lần nào."

"Cậu có nhớ đặc điểm của hắn không?"

“Chịu thôi. Chuyện xảy ra cách đây hơn chục năm rồi, chưa kể sau khi đoán ra mối quan hệ giữa hắn và Michiko, tớ đâu dám nhìn chằm chằm nữa.”

“Với trí nhớ của cậu thì tớ dám đảm bảo.”

Nghe xong lời động viên vô căn cứ của Hisato, Keisuke đành nhắm mắt lại, trong đầu mường tượng hình ảnh người đàn ông trung niên lúc nào cũng mặc áo bảo hộ lao động.

Keisuke nhớ người đó sở hữu một cơ thể khá cường tráng, nhưng cậu không thể nào hình dung được khuôn mặt của gã.

“Nếu cậu kỳ vọng có thể phác họa hình ảnh người đó thì tớ nghĩ là tớ không giúp ích được gì đâu.”

“Nếu có ảnh hoặc nhìn người thật thì cậu sẽ nhận ra chứ?”

“Không phải là không có khả năng, nhưng tớ không tự tin cho lắm.”

“Nói thêm về những giả thuyết này cũng chẳng ích gì. Đến lúc đó tính sau vậy.”

Sau khi lục lọi thêm một vài mảnh ký ức khác xem chừng cũng không giúp ích được gì cho lắm, Keisuke nói ra những suy nghĩ mà gần đây cậu không thể nào vứt bỏ đi được.

“Tớ có cảm giác vụ lần này không phải là một kế hoạch đã được chuẩn bị kỹ lưỡng.”

“Căn cứ vào đâu?” Hisato hơi nghiêng đầu.

“Cách kết thúc phiên tòa ấy. Tính đến đoạn Sayumi đúng ra làm chứng thì mọi thứ vẫn nằm trong kế hoạch nông cạn của Michiko. Nhưng cú xoay chuyển tình thế lúc cuối thì nghĩ thế nào tớ cũng thấy không phải. Nói cách khác, nó giống như một phiên tòa theo kiểu sân khấu kịch’. Đó không phải là kế hoạch

của Michiko chứ đừng nói là Sayumi. Đó là kịch bản do Tatsuya dựng lên. Có điều, sau khi bị bắt giữ, hắn đã bị cấm tiếp xúc với bên ngoài. Tức là, bọn họ đã bàn bạc với nhau trước cả khi Tatsuya bị bắt."

"Cậu giải thích thế nào về lý do hắn giữ kín chuyện phát trực tiếp trên Internet?"

"Có thể hắn đã thủ sẵn đoạn video đó như một quân át chủ bài để lúc nào muốn ra là có thể ra được. Trước khi tòa đưa ra kết luận cuối cùng thì đó vẫn là một quân bài tương đối hữu hiệu. Chỉ là, nếu xuất đầu lộ diện theo kiểu khua chiêng gõ trống thì e là cảnh sát sẽ tìm ra ngay."

"Ra vậy, nghĩa là hắn không muốn để ai biết cho đến khi tự mình nói ra. Lý do hắn muốn chui vào rọ trong mấy tháng liền, và lý do hắn có thể ra ngoài được, quả nhiên đều nằm ở chỗ đó nhỉ."

Keisuke và Hisato quyết định phân công nhiệm vụ xem sau này ai sẽ điều tra cái gì. Hisato nở một nụ cười đầy tự tin, nói: "Tớ sẽ bắt tay vào ngay."

Về đến nhà, Keisuke bật đèn lên, thấy căn phòng chỉ có mỗi mình bỗng trở nên thật u buồn.

Một cảm giác bất an trào dâng trong lòng cậu.

Mặc dù vừa mới quyết định nhiệm vụ mà tới đây mình sẽ phải gánh vác, song cậu hoàn toàn không tự tin một chút nào. Cậu chưa có kinh nghiệm trong việc chạy ngược chạy xuôi để điều tra thông tin, chưa kể nếu đi xa quá sẽ đồng nghĩa với xâm phạm quyền của cảnh sát. Trong tình cảnh nào đấy có thể cậu

sẽ phạm luật. Mặc dù vậy, Keisuke đã hạ quyết tâm rằng một khi chiến đấu với Tatsuya thì cậu buộc phải sẵn lòng hy sinh ở một mức độ nào đấy. Vì bố mẹ, vì Mika, và vì rất nhiều nạn nhân khác mà cậu chưa từng gặp mặt.

Keisuke mở tủ, lôi ra thùng các tông vốn là thùng đựng "quýt Ehime" nay đã chuyển hẳn sang màu hổ phách. Hồi đến ở nhờ nhà Tatsuya, Michiko chỉ cho phép cậu mang theo số đồ đạc cá nhân đựng vừa cái thùng này.

Bên trong đựng một vài kỷ vật, cũng chẳng nhiều nhặn gì. Dĩ nhiên, giờ đây Keisuke hoàn toàn có thể mua một cái thùng đẹp đẽ hơn để thay thế, nhưng cậu vẫn để nguyên như hiện tại.

Khung ảnh bố vẫn thường bày trên bàn làm việc ở công ty, chiếc gương đứng mẹ vẫn thường dùng trong phòng ngủ, cặp bát vợ chồng làm từ gốm sứ Arita, chiếc ăng-gô bám đầy nhọ nồi đựng nào là bấm móng tay, con dấu rẻ tiền, hóa thạch của con cúc biển mà bố mẹ mua cho cậu ở Bảo tàng khoa học Ueno.

Còn có ba cuốn album ảnh loại mỏng. Bình thường bố mẹ cậu vẫn chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số và lưu ảnh dưới dạng dữ liệu chứ không mấy khi in ra. Keisuke thử lật giở từng cuốn album, thấy hầu như đều là những bức ảnh mà cậu là nhân vật chính, hoặc ảnh cả nhà cùng mỉm cười trước ống kính. Đây là những bức ảnh bố mẹ cậu đã thử in ra để gửi kèm với thiệp chúc mừng năm mới hoặc thư chào hỏi mỗi dịp cậu lên ba, lên năm. Những bức ảnh chứa đựng toàn những phút giây hạnh phúc.

Nằm sâu dưới đáy thùng quýt là chiếc hộp làm bằng gỗ cây hông do Keisuke tự chế. Bên trong có hai cái bình màu trắng.

Là bố và mẹ cậu.

Lúc ra khỏi nhà Michiko, đương nhiên cậu đã đem theo cả bình đựng tro cốt của bố mẹ. Song vì không biết Michiko đã vứt "Giấy cho phép mai táng" ở đâu rồi, thành thử cậu không thể chôn cất bố mẹ ngay được. Giả sử có được cấp lại giấy đó thì cũng chẳng có mộ phần để mà chôn cất. Trong lúc cậu loay hoay không biết làm thế nào thì thời gian cứ thế trôi đi, càng ngày thủ tục càng trở nên nhiêu khê, mất thời gian.

Có thể đó chỉ là cái cớ. Mặc dù về mặt lý trí Keisuke tin rằng linh hồn không trú ngụ trong hài cốt của người quá cố, song cứ nghĩ điều đó đồng nghĩa với vĩnh viễn chia ly là cậu lại không đành lòng. Thế nhưng, có lẽ sắp sửa đến lúc cậu phải đi tìm nơi an nghỉ cuối cùng cho bố mẹ rồi.

Keisuke trả hộp gỗ hông và thùng quýt về chỗ cũ.

Tự nhiên cậu thèm được nghe giọng nói của bố mẹ. Nếu cậu kể cho họ nghe hoàn cảnh hiện tại của mình và xin họ lời khuyên, liệu họ sẽ đáp lại cậu như thế nào nhỉ?

24

Nếu chứng cứ ngoại phạm của Tatsuya không thay đổi, thì ít nhất hung thủ thực sự phải là một người khác.

Đương nhiên phía cảnh sát vì bị mất thể diện nên chắc đang phải chạy long tóc gáy lên để điều tra. Hisato hẳn là muốn vượt mặt họ. Để làm được điều đó, bản thân Keisuke cũng phải điều tra theo sự phân công.

Trước mắt, dù không muốn nhưng cậu vẫn quyết định gọi lại cho vợ nạn nhân một lần nữa. Bởi lẽ sau khi xem lại bức ảnh chụp gia đình mình, Keisuke đã bất chợt nghĩ ra một chuyện.

Cậu đã có lần gọi điện cho Suzuka và bị cúp ngang. Nhưng nếu cậu nói chuyện một cách chân thành, biết đâu cô ấy sẽ chịu hiểu cho cậu. Keisuke dùng điện thoại công cộng để tránh bị từ chối cuộc gọi.

"Xin hỏi đây có phải số của chị Honma Suzuka không ạ?"

"Vâng," quả nhiên Suzuka vẫn nói bằng giọng cảnh giác.

"Xin chị đừng cúp máy," Keisuke vội nói. "Sau khi nghe tôi trình bày, nếu chị vẫn từ chối thì tôi sẽ không gọi cho chị thêm một lần nào nữa."

Đầu dây bên kia im lặng, nhưng vẫn còn giữ máy.

“Xin lỗi chị vì đã nói chuyện không có trước sau, tôi là Okuyama ở Văn phòng luật Shiraishi. Tôi xin lỗi vì đã gây ra nhiều phiền phức cho chị trong phiên tòa xét xử vụ án của anh Yasumitsu.”

Keisuke có cảm giác hơi thở của Suzuka ít nhiều trở nên gấp gáp hơn, song chắc chắn là chị ta vẫn đang nghe máy. Có lẽ ngay lúc này đây, Suzuka đang ngồi trong một căn phòng nào đấy ở nhà bố mẹ đẻ, lặng lẽ áp điện thoại lên tai. Bầu không khí lặng ngắt như tờ phía sau đã khiến cậu liên tưởng như vậy.

“Tôi muốn gặp chị một lần để hỏi chị một vài chuyện xảy ra trước và sau vụ án...”

“Tôi không có gì để nói với cậu.”

“Chị có thể nhắc lại những điều chị đã nói từ đầu đến giờ cũng được.”

“Nếu cậu là luật sư, sao cậu không đọc hồ sơ của phía cảnh sát ấy?”

Một người phụ nữ có cách nói chuyện rất cứng rắn.

“Đương nhiên là tôi cũng có trong tay hồ sơ điều tra rồi, nhưng tôi vẫn muốn được nghe trực tiếp từ phía gia đình.”

“Mục đích là gì?”

“Để tìm ra hung thủ thực sự.”

“Tìm ra hung thủ thực sự?”

“Vâng. Thú thực với chị tôi đã bị bãi nhiệm, không còn là luật sư bào chữa cho Ando Tatsuya nữa rồi. Mặc dù chưa có quyết định xử phạt nhưng cũng có khả năng tôi sẽ bị đình chỉ tư cách luật sư. Bởi vậy, tôi muốn điều tra làm rõ hung thủ với tư cách là một cá nhân đã tham gia một phần vụ án, thì đúng

hơn là làm vì công việc. Chưa kể, có thể Tatsuya không trực tiếp ra tay nhưng tôi tin rằng anh ta có dính líu đến chuyện này theo một cách nào đấy."

Đầu dây bên kia im lặng một lát.

"Hình như văn phòng của cậu ở Ikebukuro phải không nhỉ?"

"Vâng."

"Ngày mai tôi có việc phải đến công ty của chồng tôi. Buổi chiều tôi sẽ ghé qua Ikebukuro."

"Sao thế được. Tôi sẽ đến chỗ chị."

"Tôi cũng có chỗ không tiện mà."

"Tôi hiểu rồi. Vậy chị sẽ cho phép tôi được hỏi chuyện chị đúng không?"

"Tôi nghĩ cũng không có thông tin gì mới mẻ đâu."

"Cảm ơn chị nhiều."

Vẫn áp ống nghe lên tai, Keisuke cúi đầu, đoạn nói tiếp: "Thực ra, biết là đòi hỏi quá đáng nhưng tôi muốn nhờ chị một việc."

Keisuke hẹn gặp Honma Suzuka tại phòng trà của một khách sạn gần ga Ikebukuro.

Ghế ngồi được bố trí khá thoáng, xem ra không phải lo bị người khác nghe thấy trừ phi nói quá to hoặc người đó cố tình dỏng tai nghe lén.

Suzuka có khuôn mặt nhỏ nhắn, có vẻ như chỉ trang điểm ở mức tối thiểu. Biểu cảm và sắc mặt của cô cho thấy nỗi đau mất chồng vẫn chưa nguôi ngoai một chút nào. Keisuke cho rằng

lúc tươi cười rạng rỡ, chắc hẳn Suzuka sẽ là một người phụ nữ vô cùng hấp dẫn, dẫu biết nghĩ như vậy thật khiếm nhã với cô.

"Cảm ơn chị dù bận rộn vẫn bớt chút thời gian đến gặp tôi ngày hôm nay," Keisuke cảm ơn một lần nữa.

"Hôm nay tôi đến cảm ơn đồng nghiệp của chồng tôi vì đã quyên góp tiền giúp anh ấy."

Lúc nói chuyện trên điện thoại Keisuke cũng nhận ra một điều, đó là đến tận bây giờ Suzuka vẫn không thêm từ "quá cố" sau từ "chồng". Keisuke hiểu tâm trạng ấy đến xé lòng.

Suzuka nhìn thẳng vào mắt Keisuke và đặt câu hỏi trước.

"Ando Tatsuya chắc chắn sẽ được xử trắng án sao?"

"Tôi nghĩ vậy. Họ đã quyết định được luật sư mới. Tôi nghĩ nhiều khả năng họ sẽ ra phán quyết vô tội ngay sau khi phiên tòa được mở lại. Thậm chí trước đó có thể anh ta sẽ được cho tại ngoại."

"Hắn sẽ được ra khỏi phòng tạm giam sao?"

"Bởi lẽ theo phân tích của phía cảnh sát thì chứng cứ ngoại phạm của anh ta đã được chứng thực rồi."

"Luật sư Okuyama cũng cho rằng anh ta vô tội à?"

"Xin chị đừng gọi tôi là luật sư," Keisuke cúi đầu. "Chắc chắn anh ta không phải hung thủ thực sự. Có điều, như tôi đã nói với chị qua điện thoại, anh ta có dính líu gì đến vụ án này hay không lại là chuyện khác."

"Vậy ư?"

Cuộc trò chuyện tạm dừng trong lúc nhân viên phục vụ mang cà phê tới.

Suzuka cho một thìa đường vào cốc rồi chậm rãi khuấy đều. Cô nói, mắt vẫn trân trân nhìn vào xoáy nước trong cốc.

"Không hiểu sao tôi vẫn chưa thể tin được. Rằng anh ấy sẽ không trở về nữa. Đến tận bây giờ, mỗi buổi tối tôi đều có cảm giác như thể anh ấy vừa mở toang cửa, chào thật to '*Vợ ơi anh về rồi. Anh đói bụng quá. Hôm nay em nấu món gì đấy?*', rồi bước chân huỳnh huỵch trên hành lang. Không phải chỉ là cảm giác thôi đâu, thi thoảng tôi còn nghe thấy thật cơ. Tiếng anh ấy nói '*Yeah! Hôm nay có cà ri!*' Điều đó khiến tôi đau lòng, bởi vậy tôi đã về nhà bố mẹ đẻ."

"Nói thế này..." Keisuke toan nói nhưng thấy giọng mình hơi khàn, bèn chiêu một ngụm nước cho ngọt giọng.

"Nói thế này có thể chị sẽ nghĩ là tôi đang làm ra vẻ đồng cảm, nhưng thực tình tôi rất hiểu tâm trạng của chị. Bởi lẽ như trường hợp của tôi, mặc dù đã mười ba năm trôi qua, nhưng đến tận bây giờ mỗi sớm thức giấc tôi đều cảm tưởng như đang nghe thấy giọng nói của mẹ: *Con định ngủ đến bao giờ nữa hả, muộn rồi đấy!*"

"Ôi," đôi mắt đang cụp xuống của Suzuka liền ngước lên.

"Mẹ cậu mất rồi sao?"

"Vâng. Bố mẹ tôi cùng qua đời năm tôi học lớp Sáu."

"Mất cả bố lẫn mẹ khi mới học lớp Sáu... Chắc hẳn cậu đã đau khổ lắm phải không?"

Keisuke nói ra chuyện này không phải vì muốn cầu xin sự thương cảm. Cậu chỉ nghĩ rằng nếu có thể chia sớt nỗi đau mất đi người thân, biết đâu Suzuka sẽ thấy lòng bình yên hơn dù chỉ một chút.

Nghe Suzuka hỏi, Keisuke giải thích ngắn gọn về đám cháy. Sau đó, cậu đi vào câu hỏi của mình.

“Tôi nghĩ thủ phạm phải là một người am tường nội tình bên trong công ty. Chồng chị có bao giờ kể với chị là bị ai đó thù hằn, hoặc ai đó có những hành vi đáng ngờ hay không?”

“Về chuyện đó thì cảnh sát cũng đã hỏi đi hỏi lại tôi rất nhiều lần rồi. Chồng tôi là người không bao giờ nhắc đến những chuyện không hay khi ở nhà. Anh ấy chỉ toàn kể những chuyện kiểu như hôm đi liên hoan tất niên, để góp vui với mọi người, anh ấy đã đội một bộ tóc giả kỳ quặc và bị ông sếp ít tóc lườm cho.”

“Cứ đến những ngày công ty thu tiền của khách là chồng chị đều phải ở lại làm thêm giờ à?”

“Vâng. Anh ấy bảo công ty chỉ giữ lượng nhân viên làm việc trong văn phòng vừa đủ thôi, nên cứ đến cuối tháng là anh ấy sẽ phải làm mấy công việc kiểu như trợ giúp bên kế toán trước rồi sau đó mới làm việc của mình.”

“Vậy à? An ninh lỏng lẻo, phân công công việc không rõ ràng, có thể nói chồng chị là nạn nhân theo cả hai nghĩa nhỉ.”

Suzuka chấm mạnh khăn mùi soa lên hai khóe mắt.

Sau đó Keisuke còn hỏi thêm một vài câu nữa, song cũng không có phát hiện nào mới.

“Thôi chết, suýt nữa thì tôi quên khuấy mất.”

Suzuka, lúc này cả mũi và mắt đều đã đỏ ngầu, bắt đầu lục lạo xạo túi xách của mình. Keisuke những muốn nhoài người ra phía trước, song cậu cố nén lại. Lúc nói chuyện qua điện thoại, cậu đã nhờ Suzuka mang đến cho mình một thứ. Đúng lúc cậu

cũng đang thấp thỏm lo lắng không biết có phải lời đề nghị của mình trơ trẽn quá nên đã bị lờ đi không.

"Đây rồi. Cái này. Tôi mù tịt về máy tính nên phải nhờ em gái làm hộ, chắc là ổn đấy."

Thứ Suzuka đang chìa ra là một chiếc thẻ nhớ USB màu bạc xỉn, có hình dạng giống như một con dấu rẻ tiền bị nghiền bẹp.

Keisuke đã ngỏ ý với Suzuka rằng nếu Yasumitsu có ảnh chụp chung cùng đồng nghiệp hoặc những người liên quan đến công ty thì hãy cho cậu xem. Dĩ nhiên, cậu đoán cảnh sát cũng đã điều tra chuyện đó rồi.

"Tôi đã gom cả những bức ảnh trong điện thoại, có khoảng hơn ba mươi tấm. Chủ yếu là ảnh chụp nhân dịp đại hội bóng mềm tổ chức vào ngày nghỉ, hoặc ảnh chụp các buổi liên hoan."

"Cảm ơn chị đã cho tôi xem những bức ảnh quý giá đó."

"À mà, cậu đừng cho ai xem bức ảnh anh ấy đội bộ tóc giả kỳ quặc hôm tất niên nhé, tội nghiệp anh ấy lắm."

Suzuka nói bằng giọng nghiêm túc, hai mắt đỏ ngầu, thành thử Keisuke không cười nổi.

"Đương nhiên, khi chưa được sự cho phép của chị thì kể cả một bức tôi cũng không đem cho người khác xem đâu."

Tuy nhiên, Keisuke đã được Suzuka đồng ý về việc sẽ cho một người đàn ông nữa đang cùng cậu lần theo chân tướng sự việc xem những bức ảnh này.

Keisuke cáo lỗi với Misao rằng cậu muốn làm việc một chút trước khi ăn, đoạn đi về phòng mình.

Cậu khởi động máy tính, sau đó ngay lập tức cắm USB vào.

Bên trong chỉ có một thư mục duy nhất được đặt tên là "Ảnh của Honma Yasumitsu". Keisuke mở thư mục đó ra, thấy bên trong có ba mươi ba file ảnh. Tên của các file ảnh là những dãy số do máy ảnh hoặc điện thoại tự quy định. Xem ra Suzuka đã lượm lặt những bức ảnh được chụp từ nhiều loại máy khác nhau.

Để an toàn, Keisuke sao chép những bức ảnh đó ra ngoài màn hình chính rồi mới mở ra xem bằng phần mềm xem ảnh.

Quả nhiên hầu hết đều là ảnh chụp nhân dịp đại hội bóng mềm mọi người đều mặc đồng phục giống nhau, cùng ảnh chụp những buổi liên hoan có vẻ như được tổ chức ở quán rượu. Xem ngày giờ lưu ảnh, Keisuke thấy bức ảnh cũ nhất được chụp cách đây năm năm. Xem ra năm nào họ cũng lặp đi lặp lại những sự kiện như vậy.

Keisuke mở hết ba mươi ba bức ảnh, sau đó xem lần lượt từng bức.

"Đây rồi," cậu bất giác thốt lên.

Trong số những bức ảnh chụp buổi tất niên cuối cùng, có hai bức là có mặt Tatsuya. Một bức chụp khoảng mười người, kiểu như ảnh tập thể. Biểu cảm của hắn hết sức bình thường. Còn một bức chụp Yasumitsu, tình cờ Tatsuya đang đứng đằng sau nên khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn cũng lọt vào ống kính. Hắn đang chuyện trò vui vẻ với một người nào đấy.

Không thấy bóng dáng Tatsuya trong những bức ảnh chụp đại hội bóng mềm tổ chức vào mùa thu trước đó không lâu. Về mặt thời gian, chắc chắn hồi đó hắn đã vào công ty này rồi,

song Keisuke không thể nào hình dung ra cảnh Tatsuya mặc đồng phục đuổi theo trái bóng.

Nhưng dù sao, mục đích thực sự của Keisuke không phải là tìm ảnh Tatsuya.

Sợ rằng mình đã bỏ sót bức ảnh nào đấy, Keisuke bèn mở lại từ đầu, chăm chú nhìn từng bức trước khi đóng chúng lại.

Suýt chút nữa thì cậu đã đóng bức ảnh đó luôn rồi.

"Đây là..."

Từ menu "hiển thị", Keisuke chọn "phóng to". Cậu phóng to ảnh lên dần, mắt vẫn tập trung nhìn vào một người.

Cậu có cảm giác mặt mình đang nóng bừng.

"Tìm thấy rồi nhé."

Keisuke đóng bức ảnh lại, toan đính kèm bức ảnh này vào mail để gửi đi luôn. Nhưng rồi sốt ruột quá, cậu bèn rút điện thoại ra, gọi đến số của Hisato.

25

Khi Keisuke xin phép nghỉ vài hôm vì có chuyện muốn tìm hiểu, luật sư trưởng Shiraishi thủng thẳng từ chối, nói rằng cậu có thể xin về sớm, đi muộn, hoặc ra ngoài giữa giờ.

"Đằng nào cũng không phải việc điều tra gì mà mất đến cả ngày đúng không? Nếu thế thì cậu cứ ra ngoài lúc cần. Thời gian còn lại cậu làm việc cho tôi, tôi sẽ trả công."

Xem ra Shiraishi đang lo cho điều kiện kinh tế của Keisuke bởi tương lai cậu rõ là chẳng sáng sủa gì. Ngay chiều hôm đó, cậu xin về sớm để ghé qua công ty vận tải Maruoka - hiện trường xảy ra vụ án. Cậu đã hẹn với Yasui Kazushi, trưởng phòng tổng hợp.

Keisuke vừa bước vào văn phòng, hầu như tất cả những người đang ngồi đó đều dồn ánh mắt về phía cậu.

"Xin mời vào," có một vài người hồ hởi chào đón.

Song khi biết cậu từng là luật sư bào chữa cho Ando Tatsuya, hầu hết bọn họ đều quay phắt đi ngay. Những ánh mắt vẫn còn hướng về phía cậu nhìn kiểu gì cũng không phải là ánh mắt thiện cảm.

Xem ra đến tận bây giờ, mặc dù Keisuke đã bị bãi nhiệm và tòa cũng đã quyết định luật sư mới thay thế nhưng họ vẫn chưa

thể gỡ bỏ cái mác "đồng minh của kẻ giết chết đồng nghiệp của mình và chiếm đoạt tiền của công ty" đã từng gắn cho cậu.

"A, chào anh"

Bước ra từ cánh cửa phía trong, trưởng phòng Yasui khẽ cúi chào khi nhận ra Keisuke.

Keisuke đã từng gặp Yasui. Hồi vẫn còn là luật sư của Tatsuya, cậu đã có lần nói khó để anh ta kể cho mình nghe sự tình. Keisuke còn nhớ khi đó cậu đã nghĩ cái câu "mặt lạnh như tiền" chắc là để chỉ thái độ tiếp đón kiểu như vậy.

"Mời anh vào."

Yasui mở cửa một căn phòng khác với căn phòng anh ta vừa bước ra khi nãy.

Keisuke đi xuyên qua văn phòng, cảm tưởng như mọi ánh mắt đang dồn về phía mình.

Hình như đây là phòng nghỉ giải lao. Bốn chiếc bàn gấp dài xếp cạnh nhau, tạo thành một đảo lớn. Xung quanh có khoảng mười mấy chiếc ghế gấp để chỏng chơ. Ở góc phòng còn có bồn rửa tay và bình nước nóng đun bằng gas loại nhỏ gọn.

"Xin lỗi vì phải tiếp anh trong một căn phòng như thế này. Tại khu tiếp khách ngoài kia lộ quá, những người khác sẽ nghe được mất, nên tôi nghĩ vào phòng này sẽ tốt hơn."

"Cảm ơn anh đã nghĩ chu đáo cho tôi."

Yasui tự mình rót trà từ máy pha trà vào hai chiếc cốc giấy, đoạn đặt một chiếc trước mặt Keisuke.

"Vậy, hôm nay anh đến đây vì chuyện gì nhỉ?" "Chuyện là tôi muốn anh xem một bức ảnh và xác nhận xem anh có biết người trong bức ảnh đó không"

“Nó đây,” nói đoạn Keisuke lấy từ trong túi ra bức ảnh đã được in phóng to trên một tờ giấy A4. Đó là một trong số những bức ảnh mà Suzuka đã đưa cho Keisuke. Có vẻ như bức ảnh được chụp hôm diễn ra đại hội bóng mềm. Ngày chụp ảnh là mùa hè năm ngoái.

Vừa nhìn liếc qua bức ảnh, Yasui đã chĩa ánh mắt lại về phía Keisuke như để thăm dò.

“Có thật là chuyện này không can hệ gì đến phiên tòa xét xử Ando không?”

“Như tôi đã giải thích với anh qua điện thoại, trên thực tế phiên tòa xét xử Ando đã kết thúc rồi.”

“Trong công ty tôi vẫn còn có người tin rằng Ando là hung thủ đấy. Có những người bị hắn giở trò lừa tiền, đến bây giờ vẫn chưa trả, chưa kể trong thời gian hắn làm việc ở đây, chúng tôi đã mất khá nhiều tài sản và tiền bạc. Đến nước này rồi, mọi người cũng chẳng muốn dính dáng gì tới hắn nữa nên hầu như không khai gì với cảnh sát, nhưng hắn đích thị là một tên tội phạm từ trong trứng nước đấy.”

Đúng là trong biên bản điều tra không thấy nhắc đến việc Tatsuya có hành vi xấu ở trong công ty. Cho dù trong lòng có thù ghét đến mấy cũng không muốn dính dáng đến nữa, âu cũng là tâm lý chung của con người.

“Không biết chừng chúng ta có thể dồn ép Ando bằng những cáo buộc khác.”

Xét trên cương vị của một luật sư, có thể câu nói này hơi có vấn đề. Nhưng đây là trận chiến phân thắng bại.

“Có thật vậy không?”

Yasui, bấy giờ đang ngồi tựa lưng vào ghế, liền nhổm người dậy.

“Người đàn ông trong bức ảnh này đang nắm giữ chìa khóa.”

Keisuke một lần nữa chỉ tay vào bức ảnh đang để trên mặt bàn.

Yasui lấy kính lão ra khỏi túi áo ngực, đoạn nhòm vào bức ảnh. Anh ta chăm chú nhìn người đàn ông Keisuke đang chỉ tay vào.

“A, tôi có biết người này. Xem nào, ai đây nhỉ.”

Keisuke dè dặt hỏi: “Anh không nhớ ra à?”

“Chịu rồi. Dạo gần đây tôi không thể nào nhớ ra tên của người khác. À phải rồi, để tôi hỏi anh Iwa xem sao.”

Yasui đứng lên, đi ra mở cửa, đoạn gọi: “Anh Iwa!”

Ngay lập tức, một người đàn ông với khuôn mặt rám nắng, trông có vẻ trạc tuổi Yasui, bước vào phòng. Anh ta hết nhìn Yasui rồi lại nhìn sang Keisuke, nét mặt không giấu nổi sự cảnh giác.

“Đây là anh Iwashita thuộc phòng Phương tiện vận tải. Tên anh ấy viết bằng chữ ‘Nham’ bình thường với chữ ‘Hạ’ ấy. Này Iwa, anh biết người đàn ông này đúng không?”

Yasui bất ngờ đi vào chủ đề chính, nghe vậy Iwashita liền tiến lại gần, nhòm vào bức ảnh.

“À, đây là giám đốc Kadota. Bọn tôi thường gọi là Kado,” Iwashita thủng thẳng đáp.

“Tên ông ta là Kadota à? Viết như thế nào vậy? Ông ta là giám đốc công ty nào?”

Thấy Keisuke hỏi dồn dập, Iwashita tỏ ra khó hiểu, đoạn anh ta viết ra giấy hai chữ "Môn Điền".

"Thật ra ông ta không còn là giám đốc nữa rồi," Iwashita nói thêm.

"Anh có biết ông ta đang sống ở đâu không?"

"Nói thế nào nhỉ..."

Thấy Iwashita ấp úng, Yasui liền thuyết phục thay cho Keisuke.

"Anh Iwa, tôi nghĩ anh không phải lo lắng đâu. Tôi không rõ thế nào, nhưng anh luật sư đây nói rằng anh ấy đang muốn túm đuôi thằng cha Ando đó. Nên là, anh biết gì thì cứ nói hết ra đi."

"Ừm thì, tôi cũng chẳng biết chuyện gì to tát đâu."

Sau khi rào trước như vậy, Iwashita bèn giải thích cho Keisuke nghe.

Kadota Yoshio vốn điều hành một công ty tên là công ty vận tải Kadota, có địa chỉ ở khu Suginami. Nếu là ở phía Nam khu Suginami thì khá gần với nơi Keisuke từng sống hồi niên thiếu.

Công ty vận tải Kadota là một công ty nhỏ yếu với trên dưới năm tài xế, nhưng cũng đã có thời gian làm ăn tương đối khấm khá. Ngay cả khi doanh thu bắt đầu đi xuống, họ vẫn cố gắng cầm cự được, nhưng chịu ảnh hưởng từ sự sụp đổ của Lehman Brothers, công ty này đã phải phá sản vào ba năm trước.

Hiện tại, Kadota tự mình kinh doanh bằng cách mua một chiếc xe tải nhẹ cũ rồi tự sơn dòng chữ "Chuyển phát nhanh Kadota" trên thân xe. Nghe đâu, Kadota đang nhận việc từ những công ty vận tải lớn thông qua mấy tầng trung gian, với

số tiền rẻ mạt. Okazaki Tamotsu, giám đốc công ty vận tải Maruoka có mối thâm giao lâu năm với Kadota nên đã nể tình thân, chuyển bớt việc từ công ty Maruoka sang cho Kadota làm.

"Nhưng nói mới nhớ, dễ đến nửa năm nay tôi không nhìn thấy ông ta rồi."

"Hồi xảy ra vụ án đó thì sao?"

"Như thế nào nhỉ..."

"Thôi chết, tôi chưa nói với cảnh sát rồi," Yasui lớn tiếng xen ngang.

"Ý anh là sao?"

"À không, sau phiên tòa hôm đó, cảnh sát có đến đây nhờ tôi rà soát lại một lần nữa và liệt kê giúp họ danh sách những người mới nghỉ việc gần đây, hoặc những người không phải người của công ty nhưng thường xuyên ra vào văn phòng. Trước phiên tòa họ cũng đã yêu cầu tôi làm việc đó một lần rồi. Họ nói cứ như kiểu quy chụp là danh sách tôi đưa khi đó bị thiếu. Anh bảo thế có tức không. Tôi đã phải giúp họ trong khi bản thân còn đang bận tối mắt tối mũi. Bực quá nên tôi đã đưa cho họ danh sách giống hệt lần trước. Đúng là trong danh sách đó không có tên Kadota thật. Nhưng đến nước này rồi, khó ăn nói quá nhỉ... Mà thôi kệ đi. Đằng nào họ chẳng tuyên cho Ando trắng án."

Cảnh sát không phải người cho Ando trắng án, nhưng giờ Keisuke có bênh vực họ cũng chẳng để làm gì. Quan trọng hơn cả, điều này đồng nghĩa với việc có khả năng cảnh sát vẫn chưa biết đến sự hiện diện của Kadota. Song, Keisuke cũng nghĩ đó chỉ là vấn đề thời gian.

“Có phải Kadota đã giới thiệu Ando vào đây làm không?”

“Không, tôi nhớ không nhầm thì anh ta đã xem trên thông báo tuyển dụng. Tôi sẽ lục lại hồ sơ phỏng vấn sau. Nếu đúng là giới thiệu thì tôi đã nói với cảnh sát rồi. Iwa, về chuyện đó anh có biết gì không?”

“Tôi không rõ hai người đó có mối quan hệ như thế nào, nhưng trông họ không giống người quen của nhau cho lắm.”

Dĩ nhiên không thể loại trừ khả năng sau nhiều năm gặp lại họ không nhận ra nhau, nhưng nghĩ theo hướng họ giả vờ không quen biết nhau nghe vẻ lọt tai hơn. Nếu đúng vậy thì lại càng không bình thường.

“Anh có biết địa chỉ liên lạc của Kadota không?”

“Iwa, anh có tìm được luôn bây giờ không?”

“À, tôi nghĩ là có đấy. Để hỏi số điện thoại cho anh nhé.”

Iwashita gọi vào số nội bộ.

“À, tôi Iwashita đây. Tôi bảo này, cậu có biết địa chỉ liên lạc của ông Kado không? Đúng rồi, cái ông Kado bên chuyển phát nhanh Kadota ấy... Ừ. Đợi tôi một lát.”

Iwashita viết số điện thoại vào tờ giấy ghi chú Yasui vừa đưa cho. Tiếp đó, anh ta viết địa chỉ, khi viết gần xong, anh ta bỗng dừng bút.

“Ơ, thế hả? Từ bao giờ thế?... Hừm, gan á?... Ừ... Ừ. Thế à. Tôi hiểu rồi... À không, không có gì. Hôm nào lại đi làm chén nhé. Lúc đó tôi kể sau.”

“Đây,” ghi xong địa chỉ, Iwashita liền chìa tờ giấy cho Keisuke.

“Có chuyện gì sao?” đoạn cuối Iwashita nói chuyện nhát gừng khiến Keisuke không khỏi băn khoăn.

“Theo lời cậu nhân viên làm ở Phòng vận hành nói thì hồi tháng Một đầu năm, ông Kadota nói rằng sức khỏe không được tốt nên sẽ bỏ nghề, vì thế đừng chuyển việc cho ông ấy nữa.”

“Vừa nãy tôi nghe anh nhắc đến từ gan gì đó mà.”

“Hình như ông ta nốc nhiều rượu quá nên bị hỏng hết gan. Nói mới nhớ, mặt ông ta cứ đỏ đỏ, hay nói đúng hơn là hơi nâu nâu. Tuy chưa đến mức không nhúc nhắc được nhưng cũng khó mà làm những công việc chân tay.”

Xem ra không phải ông ta giả bệnh để nghỉ việc.

“Nghe đâu ông ta đã yêu cầu ứng trước lương tháng cuối vì có thể sẽ phải nằm viện, kể từ sau khi công ty trả lương cho ông ta bằng tiền mặt hồi cuối tháng Một thì không thấy ông ta đâu nữa.”

Nếu Hisato nghe được câu này, hẳn sẽ sung sướng hét lên: “Trúng phóc rồi!”

“Anh có thể kể cho tôi nghe những chuyện liên quan đến người đàn ông đó không, bất cứ chuyện gì cũng được.”

Yasui tỏ ra khó hiểu, hỏi:

“Anh luật sư. Sao anh lại muốn hỏi về người đàn ông có tên là Kado đó vậy?”

Thật khó để trả lời. Nếu nói trắng ra, không biết chừng sẽ châm ngòi cho những tin đồn, chưa kể có khả năng họ còn báo cảnh sát. Đáng ra Keisuke và Hisato cũng nên làm như vậy. Ngặt nỗi đã đi được đến bước này rồi, cậu muốn đích thân dồn mẹ con nhà Ando vào chân tường. Nhưng cậu cũng không

muốn nói dối một cách lộ liễu. Cuối cùng Keisuke quyết định đưa ra một câu trả lời ba phải.

“Tôi không thể nói rõ ra được, nhưng rất có thể người đàn ông đó biết về đời tư của Ando. Tôi đang nghĩ biết đâu có thể tấn công anh ta từ một hướng khác.”

“Ra vậy, người ta gọi là những tội ác khác đấy nhỉ. Tôi không rõ lắm, nhưng nói thế nào nhỉ, làm luật sư thì phải có trách nhiệm giữ bí mật nên chắc anh cũng không thể tiết lộ được nhiều chuyện đúng không”

Mặc dù không biết Yasui đang hiểu nhầm như thế nào, nhưng đối với Keisuke thì như vậy lại hóa may.

Xem ra Yasui hoàn toàn tin tưởng vào Keisuke - thân là luật sư nhưng lại tỏ ra hết sức dè dặt. Anh ta đã ghi lại giúp cậu một vài thông tin liên quan đến Kadota trong phạm vi hiểu biết của Iwashita cũng như cậu nhân viên ở Phòng vận hành.

Keisuke rời khỏi công ty vận tải Maruoka sau khi cảm ơn đi cảm ơn lại.

Vừa ra đến bên ngoài, cậu đã thử gọi ngay vào số của Kadota. Có tiếng thông báo: “Thuê bao này hiện không còn sử dụng”. Căn hộ của ông ta có địa chỉ ở Wako. Keisuke thử tìm trên bản đồ trong điện thoại di động. Đúng như dự đoán. Mặc dù thuộc hai tỉnh khác nhau, song nơi ở của Kadota chỉ cách quán bar của Michiko chừng hai hoặc ba cây số. Một khoảng cách có thể di chuyển qua lại bằng xe đạp, hoặc thậm chí là đi bộ.

Trên đường đến nhà ga, mặc dù Keisuke không có lý do gì phải vội, song không hiểu sao bước chân cậu lại cứ vội vã. Cậu

những muốn giơ thẳng nắm đấm lên bầu trời mùa hè đã tắt ráng chiều.

"Tuyệt! Tìm ra mối liên hệ rồi!"

Một phụ nữ trẻ dắt tay con đi ngang qua, nhìn Keisuke với vẻ dè chừng. Chuyện đó thì sao cũng được.

Không còn nhầm lẫn gì nữa, Kadota Yoshio chính là người đàn ông có đôi mắt xảo quyệt, luôn mặc áo khoác bảo hộ lao động, đã từng nhiều lần lén lút gặp gỡ Michiko sau lưng Thần Chết.

26

Trong lúc Keisuke còn đang kể lại sự tình thì Hisato đã thốt lên:

"Tớ đã bảo rồi mà. Cậu vẫn còn nhớ."

Gã nhân viên văn phòng ngồi bàn kế bên quay sang nhìn với vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vì cũng khuya rồi nên Keisuke đã hẹn gặp Hisato ở một quán rượu nằm trên tầng ba của một tòa nhà phức hợp, ở cổng ra phía Tây ga Shinjuku.

"Ừ thì, nếu xem ảnh thì ai cũng nhớ ra thôi."

"Đừng nói thế, thi thoảng cậu mới lại lập được công lớn như thế nên cứ kiêu căng một chút cũng không sao đâu."

Hisato rót đầy bia vào cốc thủy tinh đặt cạnh Keisuke.

"Thi thoảng ấy à."

"Tạm gác chuyện đó lại, người đàn ông ấy tên là Kadota phải không nhỉ? Người tình một thời của Michiko lại có thời gian, tuy ngắn ngủi thôi, gặp gỡ Tatsuya ở cùng một nơi làm việc, nghĩ thế nào cũng không phải là chuyện tình cờ."

Hôm nay Keisuke đã phải đi bộ khá nhiều, cậu thấy cốc bia lạnh mới ngon làm sao.

"Nhưng không có bằng chứng gì cho thấy hai người đó có quen biết. Bản thân tớ cũng chưa bao giờ bắt gặp họ ở chung với

nhau. Chỉ là, tớ nhớ hồi học tiểu học, vào cái đêm nghe Tatsuya nói gì đó kiểu như là thằng cha lái xe, tớ đã nghĩ à hóa ra hắn có biết tình nhân của Michiko. Giả sử đó chính là Kadota thì nhiều khả năng ông ta cũng biết Tatsuya nhỉ."

"Được lắm."

Được Hisato khen ngợi, Keisuke cảm thấy phấn chấn hơn phần nào. Cậu tiếp tục trình bày suy luận của mình.

"Điều đáng lưu ý là nhân viên của công ty vận tải Maruoka không hề hay biết chuyện hai người đó quen biết nhau. Tức là, họ cố tình giả vờ như không quen biết, đúng không?"

"Có mùi quá. Tớ thấy có mùi của một âm mưu gì đó."

Cho dù Tatsuya cùng hội cùng thuyền với thủ phạm hay là bị vu khống đi chăng nữa, thì rõ ràng là hắn có dính líu đến tội cưỡng đoạt tài sản gây chết người theo một cách nào đấy. Nếu vậy thì, khó mà nghĩ được rằng người đàn ông có tên Kadota này hoàn toàn không can dự gì.

"Chưa kể cậu còn đến hẳn khu căn hộ của Kadota rồi đúng không? Nhanh nhẹn như thế chẳng giống cậu chút nào."

"Tớ sẽ coi câu này của cậu là lời khen nhé."

Sau khi đến công ty vận tải Maruoka và được họ viết địa chỉ cho, Keisuke đã đi thẳng đến khu căn hộ của Kadota. Đúng là cậu đã rất phấn khích trước phát hiện mới của mình.

"Nhưng ông ta không còn sống ở đó nữa nhỉ, Hisato rót bia vào cốc của mình.

"Ừ, không thấy bảng tên gắn ngoài cửa nữa. Nhưng hình như chủ nhà cũng chưa tìm được người vào ở, vẫn là nhà bỏ không."

“Từ bao giờ?”

“Chủ nhà là một bà lão, cũng gọi là sở hữu ít đất đai trong vùng, tính tình bủn xỉn. Theo lời bà ta thì từ tháng Hai năm nay, Kadota không trả tiền nhà. Nhưng bà ta cũng không dọn nhà. Bà ta định cứ để kệ như vậy cho đến khi có người khác đến thuê hoặc Kadota quay trở về. Mấy thứ đồ như chăn đệm, nồi niêu gì đó bà ta tính sẽ cho người đến thuê sau mượn để ban ơn thay vì phải nhọc công vứt đi. Tớ đã ngỏ ý hỏi xem liệu bà ta có thể cho tớ vào trong nhà xem không nhưng bà ta từ chối, ra điều một là trả bà ta số tiền thuê nhà mà Kadota còn nợ, hai là phải thông qua phía cảnh sát.”

“Ra vậy.”

Khu căn hộ Kadota ở nằm gần sông Arakawa, chếch về phía Đông thành phố Wako thuộc tỉnh Saitama, giáp ranh với khu Itabashi. Căn phòng của ông ta nằm chính giữa trên tầng hai, vốn có ba phòng liền kề nhau, bên trong có nhà vệ sinh khép kín nhưng không có bồn tắm. Một khu nhà có tuổi đời ngót nghét bốn chục năm, đang trên đà xuống cấp.

“Không còn cách nào khác nên tớ đành nán lại đến khoảng sáu giờ và cũng hỏi chuyện được nhà hàng xóm sống ở phòng bên phải và một nhà sống ở tầng dưới nhưng câu trả lời chỉ là *Không biết* hoặc *Có người như thế sao*.”

“Gia đình ông ta thì sao?” Hisato hỏi, miệng nhai nhồm nhoàm miếng gan nướng muối.

“Nghe nói ông ta ly dị vợ lâu lắm rồi. Hình như ông ta đã độc thân từ thời qua lại với Michiko.”

“Ông ta bao nhiêu tuổi rồi?”

Thấy Hisato bắt đầu đọc những dòng ghi chép của mình, Keisuke bèn giải thích.

“Theo những gì tớ nghe được ở công ty vận tải Maruoka thì năm nay ông ta 55 tuổi rồi. Tức là hồi Hideaki bỏ đi biệt tích thì Kadota 43 tuổi. Nhìn mặt ông ta cũng tầm tuổi đấy.”

“Còn gì nữa không?”

“Nghe đâu ông ta có một thằng con trai nhưng chẳng ai biết người đó đang ở đâu, làm gì. Xem ra so với công sức bỏ ra để tìm kiếm thì thông tin thu được chẳng đáng là bao.”

“Có khi nào bệnh gan của ông ta đột nhiên trở nặng nên đã chết ở trong phòng rồi không?”

“Chủ nhà có vào trong xem rồi.”

“Cậu kiểm tra hòm thư chưa?”

“Rồi. Bên trong nhét đầy tờ rơi, không có gì lạ cả. Nhưng tớ tìm thấy thứ này.”

Keisuke lấy một tờ giấy ra khỏi túi.

"Cái gì thế này. Bưu thiếp của công ty du lịch gửi trực tiếp cho Kadota à. Cả bốn tấm đều của cùng một công ty. Ông ta không ở đấy nữa mà bưu tá vẫn nhét vào hòm thư à.”

“Chừng nào chưa có thông báo chuyển nhà thì kể cả không thấy biển tên trước cửa họ cũng vẫn ném thư vào thôi.”

“Thì thế, nhưng sao lại là bản photo nhỉ?”

“Gọi là thư gửi trực tiếp nên tớ không thể mang về được. Tớ đã đem ra cửa hàng tiện lợi gần đó để photo rồi quay lại nhét trả vào hòm thư”

Hisato suýt chút nữa thì phun chỗ bia đang uống dở. Cậu ta cười nghiêng ngả mất một lúc rồi nói với vẻ khổ sở.

“Nhưng mà ông Kadota có còn ở đấy nữa đâu.”

“Dù sao thì đấy vẫn là phạm pháp. Thực ra photo cũng không được đâu. Chưa kể, còn phải để lại cho cảnh sát nữa.”

“Cái câu *thật thà đến ngớ ngẩn* chắc là sinh ra để dành cho cậu rồi.”

Hisato lắc đầu tỏ ý kinh ngạc, sau đó mặt cậu ta trở nên nghiêm túc.

“Nói thì nói vậy nhưng tại sao một công ty du lịch lại gửi tận mấy bức thư chỉ dẫn về du lịch nước ngoài cho một kẻ rỗng túi như Kadota nhỉ.”

“Hay ông ta đã tham gia một chương trình có thưởng nào đấy?”

“Lẽ nào lại là như vậy…”

Hisato bỏ lửng câu nói, đoạn bắt đầu cắn móng tay cái. Đấy là dấu hiệu cho thấy cậu ta đang tập trung suy nghĩ, bởi vậy Keisuke cũng bắt đầu sắp xếp lại mọi chuyện từ đầu đến giờ. Vì nhớ ra mấy chuyện nên cậu thử nói ra, vừa là để xác nhận.

“Đầu tiên Kadota kể cho Tatsuya nghe chuyện an ninh của công ty vận tải Maruoka nơi ông ta thường lui tới rất lỏng lẻo.”

Hisato, bấy giờ đang mải mê suy nghĩ, liền ngẩng đầu lên, chăm chú lắng nghe.

“Ông ta đã rủ rê Tatsuya cùng ăn cắp tiền từ két sắt. Tatsuya hưởng ứng chuyện đó và đã bày ra kế hoạch, mặc dù cũng không đến mức được gọi là kế hoạch, thế rồi gần đến ngày hành động thì Kadota lại ra tay một mình. Có thể ông ta muốn độc chiếm số tiền. Vì chuyện đó mà mối quan hệ giữa họ bị rạn nứt. Kadota có chia cho Tatsuya một ít tiền nhưng lại nhờ một phụ

nữ thân quen mật báo với cảnh sát chuyện Tatsuya đã trả nợ cho quán rượu. Thế rồi Tatsuya bị bắt. Cậu nghĩ sao về kịch bản này?"

"Đoạn đầu nghe có vẻ xuôi tai nhưng tớ cảm thấy vai trò của Tatsuya quá mờ nhạt. Không có lý do gì giải thích cho việc hắn phải cam chịu đến mức chỉ còn một bước nữa là bị tống vào tù."

Đúng là Keisuke cũng cảm thấy hơi thiếu sức thuyết phục. Xem ra thời cơ đã chín muồi rồi.

"Cậu có nghĩ là sắp sửa tới lúc chúng ta nên bàn với cảnh sát rồi không?"

Sớm muộn gì cảnh sát cũng sẽ lần ra Kadota, chưa kể càng ngày càng có thêm nhiều vấn đề mà nếu không tận dụng quyền hạn của cảnh sát thì không thể nào điều tra ra được. Biết mà lại giấu nhẹm đi thế này, e rằng bọn Keisuke cũng sẽ rơi vào tình thế bất lợi.

"Không, cứ thử tự mình điều tra thêm một chút nữa đi. Biết đâu sau này chúng ta có thể thương lượng với cảnh sát. Anh Kayanuma vẫn thường dùng cách đó để trao đổi thông tin mà. Càng có trong tay nhiều quân bài càng tốt."

Keisuke tự hỏi liệu đó có phải là vấn đề hay không, song cậu cũng không thể phản đối thẳng thừng. Xem ra trong lòng Hisato, cái được gọi là tinh thần nhà báo đang dâng cao ngùn ngụt.

"Cậu định nói thế nào với anh Kayanuma?"

"Xem nào. Tạm thời tớ sẽ chưa nói gì vội. Chúng mình đã mất công đi đến tận đây rồi mà. Quả thực tớ vẫn muốn tự mình làm sáng tỏ mọi chuyện."

27

Hôm sau đúng là Keisuke phải xin nghỉ trọn một ngày.

Sắp sửa đến lúc Liên đoàn luật sư ra quyết định xử phạt cậu. Không cần đến mức bị loại khỏi hội mà chỉ cần bị đình chỉ nghiệp vụ thôi là Keisuke đã có vô khối thời gian để muốn làm gì thì làm. Song cậu không thể đợi được tới lúc đó.

Chuyện tố giác Sayumi, Keisuke vẫn chưa thể hạ quyết tâm. Makoto chắc cũng nản lòng rồi nên không giục giã gì cậu nữa.

Dù sao thì Keisuke cũng đồng quan điểm với Hisato trong chuyện điều tra cụ thể mối quan hệ giữa Kadota Yoshio và mẹ con Michiko.

“Phát hiện ra Kadota là công của cậu nên tớ sẽ để cậu tiếp tục điều tra về ông ta nhé.”

Hisato đã nói như vậy, song dù có được giao nhiệm vụ Keisuke cũng chẳng lấy gì làm vui cho lắm. Kể cả có nhường hết công trạng cho cậu ta cũng được. Trái lại, cậu sợ rằng do ảnh hưởng từ Hisato mà có thể cậu sẽ không còn quan tâm đến những hành vi ít nhiều có thể coi là phạm pháp, cốt để thu được thành quả. tuy là một tên lập dị nhưng tính tình rất nghiêm túc và ngay thẳng. Cậu ta thay đổi như vậy có lẽ là do ảnh hưởng từ người thầy Kayanuma.

Suốt từ sáng, Keisuke mang theo ảnh chụp Tatsuya và Michiko mà Hisato đã lấy được, đi hỏi thăm hết những người dân đang sống tại khu căn hộ của Kadota ở Wako cũng như các cửa hàng tiện lợi và các siêu thị quanh đó. Song không một ai nhớ gì đến Kadota chứ đừng nói đến việc ông ta có quan hệ với Michiko như thế nào. Keisuke mệt mỏi vì phải làm một việc chẳng đem lại kết quả gì.

Cậu quyết định ghé qua một quán cà phê để nghỉ ngơi và suy nghĩ.

Liệu Kadota có thực sự dính líu đến vụ án ở công ty vận tải Maruoka hay không?

Cậu nhân viên có tên Iwashita cũng đã nói rằng sắc mặt ông ta trông không được tốt. Cũng có khả năng việc ông ta bỏ nghề ngay trước khi xảy ra vụ cưỡng đoạt tài sản chỉ là một sự tình cờ chứ ông ta hoàn toàn không có liên quan gì. Việc ông ta không nói chuyện với Tatsuya có thể chỉ đơn giản là vì mối quan hệ giữa họ không được tốt đẹp. Biết đâu hiện giờ ông ta đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ở nhà họ hàng hoặc nương nhờ người vợ cũ.

Nếu vậy thì Keisuke đang làm một việc tốn công vô ích rồi.

Theo những gì Keisuke nghe được ở công ty vận tải Maruoka cũng như nhìn căn hộ mà Kadota từng sống thì gần như chắc chắn ông ta đang ở trong tình cảnh túng quẫn. Cứ cho Kadota là kẻ cưỡng đoạt tài sản, vậy thì ông ta định dùng số tiền đó cho việc gì nhỉ? Liệu ông ta có thể đi đâu? Có phải ông ta đã nhập viện để điều trị bệnh hay không?

Keisuke thử đặt mình vào vị trí ấy để suy nghĩ.

Cậu sẽ xây mộ cho bố mẹ. Trả ơn vợ chồng Ushijima. Ăn những món ngon. Cậu hầu như chưa được đi du lịch ở đâu hết, vì thế cậu sẽ đi tắm suối nước nóng ở một nơi nào đó. Du lịch nước ngoài cũng là một ý hay. Cậu đã ước được một lần đặt chân tới đấu trường La Mã ở Roma.

Du lịch nước ngoài...

Keisuke sực nhớ ra những bức thư gửi trực tiếp từ công ty du lịch. Phải rồi, trước khi bệnh tình trở nặng, tự nhiên người ta sẽ muốn đi du lịch khắp mọi nơi. Chuyện đó không phải là không thể nghĩ tới.

Song, nếu Kadota ăn cắp mũ của Tatsuya hòng đổ tội cho hắn, chẳng có lý gì Tatsuya lại ngoan ngoãn chui vào tròng... Nghĩa là Tatsuya đã trở thành vật thế thân. Hắn đã cả gan chịu tội thay cho ông ta. Lý do là gì? Lý do hắn ta phải vì tình nhân của mẹ kế mà hy sinh đến mức đấy là gì được nhỉ?

Vì nợ nần ư? Không, người như Tatsuya sẽ không vì chuyện đó mà răm rắp làm theo lời của người khác. Lý do hắn không thể nói "không" chính là điểm yếu của hắn. Kadota đã nắm giữ một điểm yếu cực kỳ kinh khủng của Tatsuya. Đến mức hắn phải cam chịu cả việc ra hầu tòa với tư cách là bị cáo, ngay cả khi cuối cùng hắn vẫn có thể chứng minh mình vô tội.

Đó là điểm yếu gì?

Về chuyện này, thực ra cũng không có quá nhiều lựa chọn. Nếu là Kadota, không chừng có thể chứng minh những tội lỗi Tatsuya từng phạm phải. Giả sử ông ta đang nắm giữ những chứng cứ mà nếu đem ra tố cáo, Tatsuya không tránh khỏi bị

phạt tội nặng thì rất có thể hắn sẽ dám bất chấp nguy hiểm đến mức đó.

Nếu vậy thì Kadota đang gặp nguy hiểm về tính mạng. Tatsuya quyết định lật ngửa ván bài liệu có phải vì Michiko hoặc một kẻ đồng bọn chưa lộ mặt nào đó đã tìm ra nơi ở của Kadota hay không? Mặc dù Keisuke không biết một kẻ bị cấm tiếp xúc với bên ngoài như Tatsuya đã làm cách nào để biết được điều đó.

Tóm lại, đồng hồ đang đếm ngược tới lúc Tatsuya được thả. Thời gian còn lại không nhiều.

Keisuke quyết định gọi điện cho Hisato. Cậu định kể cho Hisato nghe những suy luận của mình và bàn xem liệu cậu ta có nghĩ ra cái cớ nào hay ho để chủ nhà chịu cho họ xem căn phòng của Kadota hay không.

Sau khi nghe Keisuke trình bày một lượt, Hisato ậm ừ, đoạn nói:

“Đúng là tớ cũng đồng ý với giả thuyết Tatsuya bị Kadota nắm thóp và phải trở thành vật thế thân cho ông ta. Nhưng nếu trong căn hộ đó có manh mối gì đấy về tung tích của Kadota thì chắc hẳn Michiko đã tìm ra ông ta từ lâu rồi. Nếu không vin được cái cớ nào hợp lý, tớ cá là bọn họ dám phá vỡ cửa kính mà đột nhập vào ấy chứ. Chắc phải có lý do gì khác khiến hắn quyết định chứng minh mình vô tội vào thời điểm này.”

“Ra vậy.”

“Nếu vậy, cậu có thể tìm hiểu về gia đình trước đây của Kadota giúp tớ không? Có khả năng người của Tatsuya cũng đã

tìm gặp họ rồi. Nhưng, chỉ cần biết họ đã gặp nhau hay chưa cũng coi như là gặt hái được thành quả rồi."

"Tớ hiểu rồi. Trước mắt là tìm hiểu về vợ cũ của ông ta nhỉ. Nếu họ đã ly hôn lâu rồi thì chắc muốn tìm ra được nơi ở của bà ấy cũng sẽ tốn nhiều công sức."

Keisuke nghe thấy tiếng thở dài của Hisato.

"Cậu vẫn chưa bị tước tư cách luật sư đúng không? Nếu vậy thì chẳng có lý do gì lại không tận dụng thân phận đó. Chỉ cần giơ cái giấy 'Chứng nhận thẩm quyền' là cậu có thể xin được thông tin hộ tịch và giấy đăng ký cư trú một cách ngon ơ mà chẳng làm tổn hại đến ai."

Keisuke đã đoán thể nào Hisato cũng sẽ nói như vậy.

"Nếu làm như vậy thì tớ sẽ bị tước tư cách luật sư thật mất."

"Thế thì cậu chỉ cần viết *Giấy ủy quyền* bằng tên của Kadota là được mà."

"Cậu toàn làm thế đấy à? Như thế là phạm pháp đấy. Gọi là tội làm giả giấy tờ."

"Đây là lúc để cậu nói những lời hoa mỹ đó sao? Thôi được rồi, tớ sẽ tìm cách. Chiều nay hẹn gặp nhau đi."

Hisato hẹn gặp Keisuke ở một công viên nằm ở cổng ra phía Tây ga Ikebukuro vào lúc năm giờ chiều. Cậu ta xuất hiện trên chiếc xe 750 phân khối, muộn hơn giờ hẹn một chút.

"Để cậu phải chờ rồi."

Hisato dựng xe vào vệ đường, vội vàng cởi mũ bảo hiểm. Sau đó cậu ta lấy tập tài liệu ra khỏi chiếc túi đeo chéo vòng qua vai.

"Tớ lấy được rồi đây."

Đó chính là bản photo hộ khẩu và giấy chứng nhận cư trú có liên quan đến người vợ cũ của Kadota Yoshio.

“Cái này là sao?”

Hisato cười tủm tỉm, đoạn lấy ra thêm hai tờ giấy nữa cho Keisuke xem.

“Tớ thấy tội cho cậu nếu chẳng may bị tước mất tư cách luật sư mà cậu đã phải vất vả lắm mới có được. Mặc dù để làm việc này tớ cũng hơi mất công chút xíu.”

Thứ Hisato vừa đưa cho Keisuke là giấy ủy quyền được viết bằng tên của Kadota Yoshio và vợ cũ của ông ta. Mặc dù có thay đổi bút tích nhưng cả hai đều là nét chữ của Hisato. Lại còn đóng dấu bằng con dấu rẻ tiền nữa. Dưới dòng chữ *Tôi xin ủy quyền cho người có tên dưới đây thay mặt tôi thực hiện những quyền sau* có liệt kê những quyền hạn như quyền yêu cầu sao chép một phần hoặc toàn bộ sổ hộ khẩu, tách khẩu, bản sao giấy đăng ký cư trú. Tên người đại diện dĩ nhiên là Hisato.

“Cậu làm thật đấy à...”

“Cậu không cần bận tâm. Từ giờ những việc dơ bẩn cứ để tớ làm.”

“Vấn đề không phải ở chỗ đấy.”

Suốt từ nãy đến giờ Hisato cứ tủm tỉm cười như thể đang ngại ngùng, nhưng khi nghe Keisuke nói như vậy, nét mặt cậu ta liền đanh lại.

“Thế thì vấn đề là gì?”

“Những hành vi phạm pháp sẽ...”

“Tớ nói trước cho cậu biết, rồi đây có thể sẽ có những tình huống buộc chúng ta phải phạm pháp. Nhưng tớ sẽ làm những

việc đó. Cậu quên hắn đã đối xử với cậu như thế nào rồi sao? Đây là cuộc chiến với Tatsuya. Đòi lại sự công bằng cho Mika. Tớ đã phải chịu thua hắn một lần. Sẽ không có lần thứ hai đâu. Tớ sẽ không để cậu phải nhúng chàm. Cũng không ép uổng cậu. Khi nào cảm thấy không thể tiếp tục thì cậu cứ việc rút khỏi vụ này.

Keisuke thở dài thườn thượt. Cậu những muốn nói "Tớ không thể tiếp tục" ngay lúc này, song điều cậu thốt ra lại khác.

"Thôi được rồi. Cứ quyết thế đi. Nhưng chắc cậu không định gửi thư đe dọa hay là cầm dao đâm hắn ở ngoài đường đâu nhỉ?"

"Nếu cần thì tớ sẽ làm."

Hisato cười nhe hàm răng trắng.

Mặc dù không khỏi ngạc nhiên song nhìn nụ cười ấy Keisuke bỗng trở nên quyết tâm.

Chính nụ cười ấy, Hisato đã dành cho Keisuke khi bắt chuyện làm thân với cậu từ thuở hai đứa còn là học sinh lớp Bảy, khi mà cậu không có lấy một người bạn nào, chỉ có độc một niềm vui duy nhất là đọc sách cho qua ngày đoạn tháng. Cũng vẫn nụ cười ấy, Hisato dành cho Keisuke khi vỗ vai cậu và nói "Vậy là tốt rồi!" vào cái đêm cậu chuyển nhà xong xuôi khi mà sau những đấu đá, họ đã quyết định để nhà Ushijima nhận nuôi cậu. Từ đầu tới giờ, nụ cười ấy chưa từng một lần đòi hỏi Keisuke phải đáp lại điều gì. Ngoài gia đình ra, có thể gặp được người bạn như thế chẳng phải là một điều kỳ diệu lắm sao?

Cho đến tận bây giờ Keisuke vẫn cho rằng cả cái chết của bố mẹ cậu lẫn bi kịch của Mika đều do sự hèn kém của cậu mà ra.

Nếu Hisato đã sẵn sàng đến như vậy thì bản thân cậu dẫu phải lún sâu vào vũng bùn cũng đành lòng.

"Tớ hiểu rồi. Làm được gì tớ sẽ làm."

"Đừng có làm bộ mặt như thế chứ. Đây không phải lần đầu tiên tớ làm giả giấy ủy quyền đâu."

Hisato thủng thẳng nói, sau đó bỏ đi trên chiếc xe phân khối lớn.

Mặc dù chỉ vừa mới hạ quyết tâm, vậy mà Keisuke đã bắt đầu cảm thấy hối hận.

Keisuke đứng vào chỗ kín gió và nhanh chóng kiểm tra đống giấy tờ.

Vợ cũ của Kadota Yoshio tên là Hamada Michie. Năm nay 53 tuổi, sau khi ly hôn Kadota cách đây mười lăm năm, bà đã đi bước nữa nhưng rồi người chồng đó cũng mất chỉ sau vỏn vẹn ba năm chung sống. Có lẽ vì không còn niềm tin vào hôn nhân nên kể từ đó bà ta ở vậy, hiện tại bà ta đang sống cùng với người mẹ già đã 79 tuổi ở quê ngoại thuộc thành phố Saitama, tỉnh Saitama. Người con trai tên là Kenichi đã trưởng thành và chuyển ra sống ở Ota, nhìn địa chỉ thì có vẻ như đó là một khu căn hộ.

Trước mắt, Keisuke muốn liên lạc với Michie song cậu không biết số điện thoại. Cậu mở mạng, kiểm tra thử trên bản đồ, thấy địa chỉ nhà bà ta nằm ở phía Nam Urawa, xem ra có thể đi bộ từ nhà ga thuộc tuyến Saikyo. Keisuke không rõ mẹ của Michie còn khỏe mạnh hay cần có người chăm sóc. Nhưng cậu tự suy luận rằng nếu Michie có mẹ già đã ngót nghét 80 tuổi thì

cho dù bà ta có ra ngoài làm việc và bất kể là làm ngày hay làm đêm thì tầm chiều muộn là phải ở nhà. Bởi vậy cậu quyết định đến thẳng nhà mà không hẹn trước.

Gần sáu rưỡi chiều, cuối cùng Keisuke cũng tìm được ngôi nhà đó. Mặc dù đã cởi áo khoác ngoài và vắt lên cánh tay song người cậu vẫn ướt sũng mồ hôi. Keisuke bèn mua một chai nước uống thể thao từ máy bán hàng tự động và tu một hơi hết sạch.

Nơi Hamada Michie đang sống là một căn nhà cũ kỹ, trông hết sức bình thường, bao quanh bởi hàng rào hoa đào chuông. Chỉ mỗi căn phòng ở tầng một là đang sáng đèn. Chắc mẩm có người ở trong nhà nên Keisuke bấm chuông gọi thử song không thấy ai hồi đáp. Không còn cách nào khác, cậu đành ghé vào cửa hàng tiện lợi gần đó rồi lại đi bộ loanh quanh để giết thời gian, cốt để không bị người khác nghi ngờ.

Khoảng hơn bảy giờ, Keisuke nhận ra một người phụ nữ đang đạp xe lóc cóc từ đằng kia lại. Trực giác mách bảo cậu đó chính là Michie. Trông thấy Keisuke đang đứng đợi trước cửa nhà, tay lau mồ hôi bằng chiếc khăn mùi soa thứ hai vừa mua được ở cửa hàng tiện lợi, người phụ nữ bèn xuống khỏi xe đạp với những túi đồ chất trên yên sau, bước lại gần với vẻ mặt ngờ vực.

“Cô có phải là Hamada Michie không ạ?”

“Cậu là ai?” người phụ nữ ngước mắt quan sát Keisuke.

Ai mà chẳng cảnh giác khi thấy người lạ đứng rình trước cửa nhà mình, cho dù chưa chắc họ đã nghĩ đấy là kẻ trộm.

“Cháu là Okuyama Keisuke, hiện đang là luật sư làm việc cho văn phòng luật Shiraishi ở Ikebukuro.”

Điểm duy nhất Keisuke tự tin ở diện mạo của mình là cho dù cậu có tỏ thái độ hăm dọa đến thế nào thì trông cũng không giống một kẻ hung ác. Có lẽ đó cũng chính là lý do Hisato để cậu đến gặp Michie.

Nhận danh thiếp từ tay Keisuke, chưa cần biết là chuyện gì, Michie đã dễ dàng tin ngay cậu đúng là luật sư. “Cậu vào nhà đi đã,” Michie nói rồi mở cửa vào trước. Keisuke cũng vội theo sau.

“Mẹ ơi, con về rồi đây.”

Đứng ở hiên nhà, Michie gọi với vào căn phòng có cửa nằm ở bên phải hành lang, song không thấy ai đáp lại.

“Mẹ cô đang ở trong đấy ạ?”

“Đúng rồi. Bà ấy bị nghễnh ngãng...”

Michie cởi giày, bảo Keisuke chờ cho một lát, còn mình thì mở cửa đi vào trong.

Keisuke nghe tiếng bà ta nói với mẹ mình: “Mẹ này, con đang có khách, mẹ ăn tạm cái bánh đậu đỏ này và đợi con chút nhé.” Khi Michie bước ra khỏi phòng, Keisuke cúi đầu một lần nữa.

“Cháu thành thật xin lỗi vì đã quấy rầy cô giữa lúc cô đang bận thế này. Thật ra cháu tới đây vì muốn hỏi cô về Kadota Yoshio.”

Michie mở to đôi mắt với cặp mí hơi sưng.

Keisuke được dẫn vào phòng khách, ngồi vào ghế bên chiếc bàn xem ra đã được dùng suốt nhiều năm.

“Mời cậu,” Michie rót trà lúa mạch vào cốc.

“Cháu sẽ về ngay thôi nên cô không phải bày vẽ đâu ạ.”

Trước khi tới đây, Keisuke đã lấn cấn mãi không biết sẽ phải mở đầu thế nào. Cậu định nghĩ cách gì đó để nói khéo với Michie. Nhưng rồi cậu đã từ bỏ ý định vì nghĩ mình không có biệt tài ấy, chứ chưa nói đến chuyện có phù hợp với đạo đức hay không. Chỉ còn cách thành thật mà thôi.

“Cô ơi, cháu có ít quà mọn,” Keisuke đưa cho Michie hộp quà cậu đã mua ở một cửa tiệm bánh kẹo kiểu Tây chỗ nhà ga.

“Ôi trời, thật ngại quá,” Michie đáp gọn lỏn, đoạn đặt hộp quà lên mép bàn. “Quả nhiên ông ta lại gây ra chuyện gì rồi phải không?”

Michie chủ động hỏi. Nhờ vậy Keisuke cũng dễ dàng đi luôn vào chủ đề chính.

“Cô nói *quả nhiên*, liệu có phải cô đã biết chuyện gì không ạ?”

Không biết có phải vì đang cảnh giác hay không mà Michie lại lúng búng đáp: “Không”

“Nếu vậy cháu xin phép không vòng vo mà sẽ nói thẳng luôn ạ. Cô có biết hiện giờ chú Kadota đang ở đâu không?”

“Trước khi trả lời, tôi muốn hỏi làm cách nào mà cậu tìm được tôi?”

Một câu hỏi hợp lẽ tự nhiên. Song Keisuke không thể nói ra chuyện *Giấy ủy quyền* được. Mặc dù cậu cũng không thể khéo léo đưa ra một câu trả lời mập mờ.

“Cháu đang nghi ngờ chú Yoshio có liên quan đến một vụ án.”

“Vụ án ư?” Michie nhíu mày.

“Vâng. Nhưng cháu chỉ là luật sư, cháu không có quyền điều tra. Cháu đang tìm hiểu với tư cách cá nhân thôi. Cháu đã hỏi chuyện về chú Kadota từ những người làm việc cùng chú ấy. Sẽ không có chuyện sau này cô gặp phải bất lợi gì đó vì đã không trả lời các câu hỏi của cháu đâu ạ. Nếu bây giờ cô bảo cháu về thì cháu sẽ về ngay lập tức.”

Rõ ràng Keisuke đang đánh trống lảng vậy mà Michie vẫn chau mày hỏi một cách rất nghiêm túc. Xem ra về bản chất bà ta là một người đứng đắn.

“Tôi hiểu rồi. Nhưng đó là vụ án gì vậy? Tôi không rõ ông ta đã gây ra chuyện gì nhưng tôi thật sự không hay biết gì hết.”

Michie có vẻ lo lắng xen lẫn một chút tức giận.

“Cô cứ yên tâm. Cháu tuyệt đối không gây phiền phức gì cho cô đâu. Nếu cô không biết hiện chú Kadota đang ở đâu thì cháu xin phép dừng câu chuyện tại đây.”

“Thế nên tôi mới không thích mà.”

"Dạ?”

“Tôi không thích giữ hộ ông ta thứ đó.”

“Cô đang giữ thứ gì ạ?”

“Không phải cậu đến đây vì chuyện đó sao? Nhưng mà hôm trước tôi đã đưa cho người phụ nữ đó rồi.”

Keisuke không hiểu Michie đang nói chuyện gì. Cậu phải trấn tĩnh bà ta và kiên nhẫn hỏi cho ra nhẽ mới được.

“Cô đã đưa thứ gì và tên của người phụ nữ đó là gì ạ?”

Michie rót trà lúa mạch vào chiếc cốc có quai của mình rồi uống ừng ực.

“Một người phụ nữ tên là Yamada. Hình như là cách đây hai tuần. Tôi đã đưa bức tranh mà ông chồng cũ của tôi gửi ở đây.”

Vậy là mới gần đây. Hai tuần trước nghĩa là ngay trước khi Tatsuya đưa ra những phát ngôn gây sốc tại tòa.

“Tranh gì ạ?” Keisuke cũng có phần hơi kích động.

Mặc dù không biết tên tác giả cũng như chủ đề của bức tranh là gì nhưng xem ra đó là một bức tranh chép.

“Nhưng là tranh chép chứ không phải tranh đắt tiền gì đâu, có khi chỉ là cắt từ nửa dưới của tờ lịch thôi ấy.”

“Chú ấy gửi bức tranh đó ở đây từ khi nào ạ?”

“Từ ba năm trước rồi.”

Xem ra không phải chuyện mới xảy ra gần đây. Hình như Kadota đã đưa cho Michie một bức tranh in được lồng trong một cái khung rẻ tiền và nói thế này:

Tôi muốn bà giữ bức tranh này. Nếu có ai tự nhận là người quen của tôi tới đây hỏi bà có đang giữ thứ gì không thì hãy tỏ ra ngập ngừng một chút, rồi nếu được thì hãy bảo họ đưa tiền cho bà, sau đó đưa bức tranh này cho họ giúp tôi. Nhớ bảo họ viết giấy vay nợ đàng hoàng nhé.

“Thế cô đã làm đúng như vậy ạ?”

“Ừ. Tôi đã nói y như ông ta dặn nhưng người đó chỉ mang đến độc một hộp bánh rẻ tiền. À xin lỗi cậu, tôi không có ý nói kháy cậu. Nhưng họ không đưa tiền cho tôi đâu.”

“Xin lỗi cô cho cháu hỏi tiếp. Người phụ nữ tên là Yamada đó có to béo không ạ?”

“Có. Một người phụ nữ với bộ ngực đồ sộ và trông rất trải đời. Lúc bà ta định hút thuốc dù rõ là nhà tôi không có gạt tàn,

tôi đã nói cho, bảo là xin lỗi cô nhưng mẹ tôi mắc bệnh hen suyễn. Bà ta đã khó chịu ra mặt. Kiểu người như bà ta, nói thế nào nhỉ...”

Xem ra người phụ nữ tự xưng là Yamada chính là Michiko. Chỉ riêng chuyện Michie không bị bà ta trói lại tra tấn đã là may mắn lắm rồi.

“Cô thấy bức tranh đó có gì lạ không?”

“Không có điểm gì lạ, nhưng vừa nhận lấy bức tranh người phụ nữ đó liền lật đằng sau, rồi tháo khung ra. Có một cái phong bì dày được dán bằng băng dính ở đó. Bà ta đã vui sướng reo lên: *Đây rồi, đây rồi!*”

Keisuke không rõ đó là thứ gì, chỉ biết rằng Michie đã giao nó vào tay Michiko mất rồi. Không biết Kadota tình nguyện đưa cho Michiko hay bà ta cố tình tới đây để cướp đi nữa.

“Cô không biết trong phong bì đó có gì à?”

“Chà, nó nằm ở bên trong, chưa kể người phụ nữ đó còn cất ngay vào túi. Nhưng như thế này thì cậu bảo có tồi tệ không? Trên đường về bà ta đã quẳng bức tranh vào bãi rác ở góc phố đấy. Lúc đó xe rác đã đi mất rồi, vả lại hôm đấy còn là ngày thu gom chai nhựa...”

Không biết có phải vì đã hết cảnh giác rồi hay không mà Michie bắt đầu kể ra cả những chuyện Keisuke chưa hỏi tới.

“Chú Yoshio chỉ nhờ cô giữ có mỗi thứ đó thôi ạ?”

Keisuke hỏi thử chứ cũng không đặt nặng vấn đề. Một lần nữa, Michie lại tỏ ra cảnh giác, nhìn cậu chằm chằm.

“Cậu luật sư, cậu có thể cho tôi xem lại thẻ luật sư hay giấy tờ tùy thân gì đó được không?”

Tuy Michie nói là cho xem lại nhưng thực ra Keisuke còn chưa cho bà ta xem lần nào.

“Tiếc là cháu không có thẻ luật sư. Nhưng cái này có thể thay thế thẻ luật sư.

Keisuke cho Michie xem chiếc huy hiệu luật sư hình hoa hướng dương màu vàng kim gắn trên cổ áo khoác.

“Nếu cô nghi ngờ thì có thể liên lạc tới địa chỉ văn phòng ghi trong danh thiếp mà cháu đã đưa khi nãy, hoặc đối chiếu với Liên đoàn luật sư cũng được.”

“Thôi khỏi,” Michie khẽ xua tay.

“Tôi tin cậu... Cậu đợi tôi một lát nhé.”

Michie nói bằng giọng bực bội, sau đó đi vào trong. Keisuke nghe có tiếng lạch cạch khi bà ta đóng mở cửa kéo của một căn phòng nào đấy. Trong lúc cậu đang nghĩ không biết là chuyện gì thì Michie đã mang ra một chiếc hộp hình vuông với chiều dài mỗi cạnh rơi vào khoảng hai mươi xăng ti mét. Michie nhăn nhó, hình như chiếc hộp phủ đầy bụi.

“Cậu hãy trả cái này cho ông ta. Cái thứ này chỉ tổ làm tôi thấy phiền thôi,” quả nhiên bà ta đang tức giận.

“Đó là cái gì vậy?

Keisuke rụt rè nhòm vào bên trong. Cậu cũng đoán được phần nào nhưng không dám tin.

“Là tro cốt đấy. Tro cốt của mẹ ông ta. Ông ta mang cái này đến cùng với bức tranh rồi nói là nhờ tôi giữ hộ một thời gian thôi, thế mà ông ta mất tăm từ bấy đến giờ. Ông ta cố tình để lại đây, bảo là sẽ quay lại lấy ngay. Tôi cũng có một khoảng thời gian ngắn sống cùng mẹ chồng nên không nỡ ngoảnh mặt làm

ngơ. Nói thật là, ông ta có đưa cho tôi ít tiền, bảo là biếu mẹ tôi. Tôi nói thật đấy, có một chút xíu thôi à. Nên là tôi không thể từ chối được, giá mà tôi không nhận tiền của ông ta có phải tốt không. Cậu luật sư, cậu làm ơn trả cái này lại cho ông ta giùm tôi. Dù sao chúng tôi cũng ly hôn cả mười lăm năm nay rồi."

Keisuke có thể từ chối. Song cậu cũng đồng cảm với cảnh ngộ của Michie. Không còn cách nào khác, cậu đành nhận giữ và quyết định sẽ tìm cách xử lý nó sau. Thể nào Hisato cũng lại cười cậu cho mà xem.

"Chú ấy có bảo cô phải giấu hộp tro cốt này đi không?"

"Ông ta dặn tôi là nếu có ai đến thì chỉ nói chuyện bức tranh thôi chứ không được nói về hộp tro cốt này."

"Chú ấy dặn cô không được nói ư?"

Keisuke lại thấy phấn khích trở lại. Michie hậm hực gật đầu.

"Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ giữ cái này và nếu có cơ hội trả lại cho chú Kadota thì cháu sẽ trả. Còn nếu không cháu sẽ xử lý đúng cách. Khi đó có thể sẽ cần đến một vài thủ tục đấy ạ."

"Mong cậu giải quyết thế nào để đừng phiền đến tôi là được. Chứ cái kho chứa đồ nhà tôi nằm ở hướng ấy..."

Trong lúc nghe Michie càu nhàu, Keisuke chợt có một ý nghĩ khiếm nhã rằng lại có thêm hộp xương cốt nữa rồi.

* * *

Mặc dù Michie đã để hộp tro cốt vào túi giấy của một cửa hiệu boutique nào đó, song Keisuke vẫn ôm bằng cả hai tay vì

sợ chẳng may làm rơi thì gay. Còn túi của mình thì cậu quàng qua vai bằng dây đeo.

Kể ra Keisuke cũng tò mò bên trong có gì, song nếu đúng là hộp tro cốt thì cậu không thể nào đứng dưới cột điện mà mở nắp ra xem được. Để trên giá hành lý cũng chẳng yên tâm, thành thử cậu cứ giữ khư khư trên đầu gối suốt thời gian ngồi tàu điện.

Keisuke có ba phần hối hận vì đã trót nhận giữ một thứ mà cậu không biết sẽ phải xử trí thế nào, còn bảy phần ôm hy vọng rằng nếu Kadota mang thứ này đến cùng với khung tranh và còn dặn Michie phải giữ bí mật thì hẳn nhiên ông ta phải có lý do gì đấy.

Vừa về đến nhà, Keisuke đã trải ngay tấm lót ni lông cậu mua được dọc đường ra sàn nhà. Cậu lấy chiếc hộp làm từ gỗ cây hông - nặng hơn cậu tưởng - ra khỏi túi giấy, sau đó tiếp tục nhấc bình gốm màu trắng ở trong lên. Sau khi chắp hai tay đã đeo găng tay loại mỏng vào nhau, Keisuke nhẹ nhàng mở nắp.

Ở trên cùng, phần đỉnh xương sọ để úp xuống dưới nom như cái bát. Keisuke mặc niệm một lần nữa, đoạn nhấc phần xương sọ lên. Những mẩu xương tương đối vụn nằm chồng chéo lên nhau khít khịt. Keisuke lấy ra vài mẩu xương ở phía trên, đặt lên tấm ni lông. Cậu dùng đèn pin soi thử nhưng không thấy có gì bất thường.

Liệu có phải cậu đã nghĩ quá lên không nhỉ?

Tâm trạng hừng hực khí thế bỗng chốc tiêu tan. Cậu đã nghĩ khi muốn gửi người khác giữ hộ mình thứ gì thì bình đựng tro cốt là một ý hay. Nếu chỉ là hộp gỗ bình thường thì có khi người

ta sẽ quẳng đi mất nhưng nếu đó là bình đựng tro cốt thì chắc chẳng ai lại nỡ đem vứt vào những ngày thu gom rác cả. Keisuke đã nghĩ như vậy, song có thể cậu đã nhầm.

Sau khi bỏ được phân nửa số xương ra ngoài, Keisuke đâm chán nản vì cho rằng có thể mình đã tưởng tượng hơi thái quá. Đúng vào lúc ấy, cậu phát hiện một vài mẩu xương có hình dạng bất thường ở dưới đáy bình.

Có ba mẩu xương kích thước bằng một nửa hộp đựng danh thiếp. Keisuke nhẹ nhàng nhón đầu ngón tay nhặt chúng lên. Đó không phải xương mà là đất sét giấy. Đã khô cong và đóng thành cục. Keisuke lắc lên và nghe tiếng lạo xạo ở bên trong.

Keisuke cẩn thận trả di cốt vào lại bình và để thứ vừa phát hiện được lên mặt bàn. Cậu thận trọng bẻ lớp đất sét, phát hiện bên trong cục đất sét vừa phát ra tiếng động có băng cát xét mini đựng trong túi ni lông. Bên trong cục đất sét còn lại là những sợi tóc cũng được đựng trong túi ni lông. Cậu đếm thấy có chín sợi. Cậu vội vàng đi tìm kính lúp soi thử. Xem ra những sợi tóc đó là bị nhổ chứ không phải được cắt bằng kéo.

Bình tĩnh! Bình tĩnh nào!

Keisuke cần tìm thiết bị để có thể bật băng cát xét. Hajime vẫn chưa về nên cậu đành hỏi xem Misao có không.

“Hình như có đấy.”

Sau khi lục lọi loạt xoạt trong thư phòng của Hajime, Misao mang ra một cái máy cát xét mini đựng trong một chiếc hộp làm bằng da tổng hợp và hỏi: “Cái này có được không?” Xem ra tình trạng chiếc máy vẫn còn tốt.

Keisuke quay trở về phòng, thận trọng nhét băng cát-xét vào máy và bật nút.

28

"Nào, thử tổng hợp lại một lần nữa xem đến bây giờ chúng ta đã biết được những gì và còn điều gì chưa biết nhé."

Hisato xoa hai tay vào nhau.

Hai đứa quyết định mượn phòng họp của tòa thị chính để mở một cuộc họp tác chiến. Đã hai ngày trôi qua kể từ khi Keisuke ghé thăm nhà của Hamada Michie.

Phòng của Keisuke không đủ rộng để có thể trải hết đống giấy tờ tài liệu, đây cũng không phải chuyện có thể ngồi nói bên chiếc bàn tròn trong một quán ăn gia đình. Chỉ với hai trăm yên họ đã thuê được căn phòng này trong ba tiếng buổi sáng, lại còn khuyến mại thêm bảng trắng để viết nữa.

Hisato kẻ ba đường thẳng, chia tấm bảng thành ba phần và đặt đầu mục cho từng phần lần lượt từ trái sang phải: *Những chuyện đã sáng tỏ, Suy luận* và *Bí ẩn*.

"Chúng mình hãy lần lại theo trình tự thời gian, bắt đầu từ mười hai năm trước nhé."

Keisuke khẽ giơ tay phát biểu.

"Kadota Yoshio có quan hệ bồ bịch với Michiko. Điều này gần như không phải bàn cãi."

Hisato gật đầu, đoạn viết lên mép trái dòng chữ: *Michiko và Kadota đã là tình nhân từ mười hai năm trước*.

Hisato cũng vừa trình bày những nhận định của bản thân vừa gạch đầu dòng những điểm mấu chốt lên bảng.

"Có vẻ như Hideaki đã phát hiện ra mối quan hệ vụng trộm của Michiko. Chẳng những thế, sau khi nói chuyện với cậu bé Keisuke về mối quan hệ mà tớ không đủ tự tin để nói ra ở đây, ông ta đã đột nhiên biến mất. Chuyện xảy ra vào tháng Tư, mười hai năm về trước."

Ngay đến Hisato cũng nói năng một cách vòng vo hiếm thấy.

"Hai năm trước, người ta đã tìm thấy một bộ hài cốt không rõ danh tính trên một ngọn núi ở Gunma. Xét từ thời gian tử vong theo suy đoán và một vài đặc điểm cơ thể, nhiều khả năng đó chính là hài cốt của Hideaki. Mặc dù hiện tại mới chỉ là suy đoán nhưng nếu tiến hành điều tra, chắc chắn có thể chứng minh được thông qua xét nghiệm DNA. Ngoài ra, người ta cũng phát hiện ở rất gần cái xác có một con dao giống hệt con dao mà bố của cậu bé Keisuke đã đánh mất. Thêm nữa, không lâu trước khi Hideaki mất tích, cậu bé Keisuke đã nghe thấy Tatsuya nói với Michiko về đập nước. Xét từ bối cảnh trước và sau cuộc trò chuyện, có khả năng khi đó họ đang bàn bạc kế hoạch giết người, phi tang xác chết. Chưa kể Gunma còn là quê của Michiko nên có thể bà ta rất thông thuộc khu vực này.

Giả sử đây chính là xác của Hideaki và kẻ nhúng tay vào việc phi tang xác chính là Michiko và Tatsuya thì vào thời điểm đó, chỉ với sức của hai người e rằng không thể đem cái xác tới tận

Gunma. Họ cần một người có thể chia sẻ bí mật này, biết lái xe và có thể lực nhất định. Cái tên hiện lên đầu tiên chính là Kadota - tình nhân của Michiko.

Và, cho đến vài ngày trước thôi, tất cả những điều này vẫn chỉ dừng lại là những tưởng tượng không hơn không kém. Thế nhưng, luật sư Okuyama đã thu được một bằng chứng mang tính quyết định."

Hisato bấm nút chiếc máy ghi âm IC. Cuộc trò chuyện đó dù có nghe bao nhiêu lần cũng vẫn khiến người ta rợn tóc gáy.

Phải đến khi cuộc hội thoại kết thúc kéo theo một khoảng im lặng, bấy giờ Hisato mới bấm nút "Tắt".

"Lần nào nghe cũng thấy choáng thật đấy."

Keisuke từng nghe nói băng từ để lâu năm không bảo trì thì sẽ không chạy được nữa. Song không hiểu nhờ được bảo quản tốt hay hàng sản xuất tại Nhật có chất lượng cao mà chiếc băng này chỉ hơi rè một chút, còn thì hầu như vẫn nghe được bình thường. Giọng nói nghe hơi ồm, thi thoảng bị lẫn tạp âm không nghe rõ phải chăng là vì người ta đã để máy ghi âm ở trong túi.

Keisuke nhớ lại chiếc túi đeo vai làm bằng da trông hơi cũ nát mà Kadota vẫn thường đeo. Ngay sau khi nghe xong đoạn băng đó lần đầu tiên, Keisuke đã thu lại bằng máy ghi âm IC mà cậu vẫn thường dùng trong công việc. Về phần Hisato, sau khi lặp lại việc tương tự, cậu ta còn đem cất đoạn băng gốc cùng mấy sợi tóc trong két sắt ở văn phòng của Kayanuma. Xem ra Tatsuya và Michiko không thể nào đe dọa hay lẻn vào lấy trộm được nữa.

“Đến đây coi như chúng ta đã hiểu đại khái chuyện gì đã xảy ra với Hideaki rồi. Nhưng những chuyện sau đó thì vẫn còn là bí ẩn.

Đầu tiên, nói về Kadota, lối sống bừa bãi thường ngày đã khiến ông ta bị suy gan. Cũng có nhân chứng khai rằng sắc mặt ông ta trông hơi sạm. Hơn nữa, trước khi xảy ra vụ án đó khoảng một tháng, ông ta đã từ chối nhận công việc mới với lý do *Sức khỏe không đảm bảo nên không thể tiếp tục làm việc được*, và đã nhận khoản thù lao còn lại bằng tiền mặt. Kể từ đó không ai trông thấy ông ta đâu nữa. Một công ty du lịch đã gửi rất nhiều thư đề đích danh Kadota vào hòm thư của ông ta.”

Nói đến đây, Hisato bỗng chuyển chủ đề: “À, phải rồi.”

“Vì chuyện này không liên quan đến bản chất của sự việc cho lắm nên tớ quên không nói với cậu. Tớ nghĩ điểm dừng chân của Kadota là một nước Đông Nam Á. Cụ thể tớ đoán là Thái Lan.”

“Sao cậu biết?”

“Tớ thấy cái này trong phòng ông ta.”

Thứ Hisato đưa ra là một cuốn sách bìa mềm có tựa đề *Nơi tận cùng của chuyến lưu lạc.*

“Tác giả cuốn sách này là một người chuyên viết phóng sự. Đây là cuốn tiểu thuyết lấy cảm hứng từ một câu chuyện có thật. Chuyện kể về một người đàn ông trung niên bị sa thải vì công ty cắt giảm biên chế, lại còn ly hôn vợ, đã dùng số tiền kiếm được sau một năm lao động chân tay để đến vùng Đông Nam Á. Người đàn ông đó định sẽ ăn chơi xả láng ở vùng đất lạ, nhưng chẳng mấy chốc đã cạn túi, kết cục là phải làm công việc

thuê mướn theo ngày để kiếm kế sinh nhai. Rất có thể Kadota đã đặt mình vào vị trí của nhân vật chính. Tớ thấy cuốn sách có dấu hiệu được đọc đi đọc lại nhiều lần, chưa kể Kadota còn gạch chân đoạn miêu tả về thành phố ở Thái Lan. Trong phòng không có thứ gì khác thể hiện hành vi phạm tội của ông ta, chỉ có mỗi quyển sách này vứt chỏng chơ giữa nhà."

"Đành rằng nó bị vứt chỏng chơ, nhưng làm cách nào cậu vào được nhà ông ta?"

"Khóa kiểu đó, chỉ mất ba mươi giây là tớ mở được."

"Này này, tha cho tớ đi. Nếu cậu làm đến mức đó thì đích thị là... Sao, cậu đùa tớ hả?"

Hisato vừa cố nhịn cười, vừa phân bua.

"Tớ trêu cậu đấy, ai bảo cậu cứng nhắc quá cơ. Chứ tớ nhờ bà chủ nhà mà. Nếu bị bắt quả tang tại chỗ thì xác định là sẽ bị đình chỉ hành nghề một thời gian. Thế nên tớ đã biếu bà ta một hộp quà to đùng cộng thêm câu chuyện về người vợ cũ của Kadota đang mắc bệnh nằm liệt giường và thế là bà ta đã mở cửa cho tớ vào. Tám phần là nhờ món quà, còn hai phần là nhờ nước mắt."

Keisuke bỗng nghe thấy tiếng hừ mũi, cậu lấy hết can đảm nhìn về phía đó.

Đó là tiếng hừ mũi của Sayumi, ngồi cách Keisuke một khoảng ngắn, người suốt từ nãy đến giờ chỉ im lặng.

"Sayumi, nghe xong những gì bọn anh vừa nói, em thấy sao?" Hisato hỏi bằng giọng vô tư lự.

"Chẳng thấy sao hết. Toàn bộ chuyện này đều do các anh tưởng tượng mà ra chứ gì. Nghe anh Morota bảo có chuyện

muốn nói nên tôi mới đến, thế mà hắn ta cũng ở đây là sao?"

Sayumi vẫn nhìn Keisuke bằng ánh mắt hằn học như mọi khi.

"Đừng có làm bộ mặt đáng sợ như thế chứ, có bánh su kem đấy, nếu em thích thì ăn đi. Bánh này được cô Misao khen lắm đấy."

"Không cần. Còn chuyện kia, chỉ nghe giọng nói thôi thì làm sao biết được."

Sayumi đang nói về cuộn băng ghi âm. Cũng khó trách cô ấy không thể tin ngay vào chuyện này.

"Thời nay người ta đã có thể phân tích giọng nói khá chính xác, anh nghĩ là có thể chứng minh được."

"Nếu vậy thì khi nào chứng minh được hẵng nói với tôi."

"Xin lỗi nhưng để anh trình bày tiếp đã."

Hisato cúi đầu, sau đó tiếp tục giải thích.

"Trước mắt, tạm gác chuyện không biết Kadota đang lưu lạc ở đâu. Đoạn video *phát trực tiếp* đó đã chứng minh rằng Tatsuya không phải hung thủ thực sự. Vậy thì hung thủ thực sự là ai? Cũng có thể là một nhân vật mà chúng ta hoàn toàn mù tịt. Nhưng, nhiều khả năng đó là người biết rõ nội tình và còn hiểu rất rõ về Tatsuya nên mới có thể tạo ra ngần ấy bằng chứng để gài bẫy hắn. Ở thời điểm hiện tại, chúng ta chỉ có thể nghĩ đến Kadota. Sau đây, tớ sẽ tiếp tục câu chuyện với giả thuyết Kadota chính là thủ phạm.

Từ cách đây vài năm, Kadota đã thường xuyên ra vào công ty vận tải Maruoka với tư cách là nhà thầu phụ. Và rồi, ông ta phát hiện cứ đến cuối tháng là sẽ có một khoản tiền ngót nghét

cả triệu yên được cất vào két sắt chỉ sau một đêm, và bất chấp việc đó, an ninh của công ty này lại lỏng lẻo đến khó tin. Nghĩ vậy thì việc ông ta rủ rê Tatsuya cũng là chuyện dễ hiểu. Sẽ thật phi lý nếu cho rằng việc Tatsuya đồng lõa với Kadota hoàn toàn chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên. Nên nhớ, sau khi được tuyển vào công ty vận tải Maruoka, việc Tatsuya vờ như không quen biết Kadota nói lên rằng giữa hai người đã ấp ủ một âm mưu gì đấy.

Và, tuy rằng Kadota rủ rê Tatsuya có thể vì muốn hắn nhập hội với mình, nhưng vì một lý do nào đấy mà tình hình đã thay đổi. Không biết họ đã xích mích trong chuyện chia chác, hay Kadota không còn tin tưởng Tatsuya, hoặc cũng có thể ngay từ đầu ông ta đã có ý định như vậy, nhưng tóm lại ông ta đã ra tay một mình.

Sau khi gây án, Kadota đã đem theo phần lớn số tiền đó cao chạy xa bay. Như tớ vừa nói khi nãy, tớ đoán ông ta đã chuẩn bị visa và hộ chiếu để bay sang Đông Nam Á, nhưng kể cả ông ta có đến khu suối nước nóng ở Noboribetsu thì cũng chẳng liên quan gì đến bản chất của sự việc. Ông ta đã đe dọa Michiko và Tatsuya để họ trở thành tốt thí cho mình. Thứ ông ta dùng để đe dọa họ chính là cuộn băng khi nãy. Và cả những sợi tóc được cất giữ cùng cuộn băng đó. Có thể đó chính là những sợi tóc ông ta đã âm thầm nhổ được từ mười hai năm trước. Nếu làm xét nghiệm DNA và xác minh được đó chính là tóc của Hideaki thì đây sẽ là một chứng cứ cực kỳ quan trọng. Ba năm trước, Kadota, một người không có khả năng bỏ tiền thuê két sắt an toàn đã đưa những thứ này cho vợ cũ của mình là bà Hamada

Michie giữ hộ. Còn trước đó, có thể ông ta đã gửi ở nhà bố mẹ đẻ. Mẹ của Kadota qua đời ba năm trước... Đúng, đúng, tớ cũng lại dùng chút mánh khóe để điều tra được chuyện đó. Vài ngày trước, một người phụ nữ được cho là Michiko đã đến nhà bà Hamada và lấy lại những thứ đó. Tuy nhiên, Kadota cũng không đến nỗi ngu ngốc nên đã có sự đề phòng trước. Luật sư Okuyama của chúng ta đã vận dụng những chiến thuật đẳng cấp để mang được chiếc bình đựng tro cốt đó về."

"Chính xác là tớ đã bị ép phải mang về."

Sayumi không buồn nhếch mép. Hisato nhún vai nói tiếp:

"Điều chúng ta muốn biết là tại sao đến bây giờ Michiko lại biết được tung tích của những bằng chứng đó? Tiếp nữa là hiện giờ Kadota đang ra sao? Và quan trọng nhất là tới đây Tatsuya định sẽ làm gì?"

Hisato nhìn Sayumi như để thúc giục cô ta trả lời. Song, Sayumi vẫn không chịu hé răng nửa lời.

"Sayumi, em đang làm việc ở quán bar của Michiko nhỉ. Tầng hai của quán bar đó là để ở. Em có phát hiện ra điều gì không?"

Đến đây, Keisuke thử đề cập đến chuyện mà cậu vẫn thắc mắc lâu nay.

"Vào buổi tối hôm gặp cô Sayumi lần đầu tiên, tôi đã ghé qua quán bar của Michiko. Lúc về, tôi thấy đèn trên tầng hai đang tắt nhưng lại có ánh sáng chập chờn, hình như là tivi đang bật. Liệu có phải có người ở đó không?"

Sayumi không phản ứng gì. Hisato tiếp tục thuyết phục.

“Em đã nghe đoạn băng khi nãy rồi đấy. Tatsuya là một kẻ vô cùng đáng sợ. Không biết chừng nạn nhân tiếp theo sẽ là em. Nếu em biết chuyện gì về hắn thì hãy nói cho bọn anh nghe, bất cứ chuyện gì cũng được.”

“Các anh đã nói xong chưa?” Sayumi nói bằng giọng khô khốc.

Hisato trước đó vẫn tỏ ra rất hòa nhã, lúc này cũng hơi nghiêm mặt lại.

“Chưa đâu. Nếu em không thích thì không cần nói ra cũng được. Đổi lại hãy hứa với bọn anh một điều. Anh nghe nói ngày mai Tatsuya sẽ được phóng thích. Nhưng em không được phép gặp hắn. Chắc chắn hắn sẽ hỏi xem bọn anh có tìm gặp em trong thời gian hắn bị giam hay không. Anh cá là hắn rất muốn biết em đã nhìn thấy những gì và biết được những chuyện gì rồi. Nếu em khai thật với hắn thì lần này sẽ đến lượt em gặp nguy hiểm. Chỉ cần Tatsuya nói một câu là thấy ngứa mắt thì không biết Michiko sẽ làm gì người đó đâu. Rất có thể đến tận bây giờ bọn họ vẫn còn giữ loại thuốc trừ sâu kịch độc đó. Không riêng gì Mika mà ngay cả em cũng sẽ trở thành miếng mồi của Tatsuya. Bọn anh không thể để chuyện như thế xảy ra được. Em có thể đến ở cùng gia đình đang cưu mang Okuyama trong một thời gian ngắn, cho đến khi tìm được chỗ ở mới...”

“Ai mướn anh lo cho tôi. Quan hệ giữa tôi và cô Michiko vẫn đang tốt đẹp. Vả lại, không đời nào có chuyện tôi ở chung một nhà với anh ta.”

Thấy Sayumi vừa trừng mắt nhìn Keisuke vừa toan đứng dậy, Hisato bèn nói thêm:

“Đừng tin hai người họ. Đừng quay lưng lại. Cũng đừng nói gì cả.”

Sayumi ngoái lại, lần lượt nhìn Hisato và Keisuke rồi cứ thế lẳng lặng bỏ đi.

“Vậy là không thuyết phục được cô ấy rồi,” Keisuke nói ngay khi cánh cửa vừa đóng lại.

“Không đâu,” Hisato tỏ ra đắc ý. “Cậu cũng thấy đôi mắt của cô ấy rồi đấy. Trong lòng cô ấy đã có sự xáo động rồi.”

Không biết có phải vì đã thấm mệt sau một hồi nói chuyện hay không mà Hisato lại ngồi xuống ghế, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, sau đó bắt đầu uống trà đóng chai. Phải mất một lúc cậu ta mới thừ người ra, lẩm bẩm:

“Làm nghề luật sư chắc cậu không lạ gì khái niệm *chết đường chết chợ* nhỉ?”

Hisato đang nói đến những người chết ngoài đường, không rõ danh tính.

“Chuyện đó thì sao?”

“Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết mà tớ vừa nói khi nãy rốt cuộc đã chết đường chết chợ nơi đất Thái. Nơi tận cùng của chuyến lưu lạc.”

29

“Tao cũng định gọi cho mày đấy. Từ giờ, tao với mày còn gặp nhau dài dài mà.”

Keisuke nhận được liên lạc từ Tatsuya khoảng hai tuần sau khi hắn được phóng thích. Keisuke đã gọi cho Michiko hai lần, nhờ bà ta nhắn Tatsuya gọi lại cho mình, song không thấy hắn hó hé gì. Vậy mà không hiểu hắn đổi ý hay thế nào mà bỗng chủ động gọi cho cậu. Nghe âm thanh phát ra từ đầu dây bên kia, Keisuke đoán Tatsuya đang ở quán bar của Michiko.

Xem ra hắn chỉ chơi bời lêu lổng suốt ngày để bù đắp cho mấy tháng trời sống cảnh tù túng.

Nghe Keisuke mở lời “Tôi muốn gặp anh để nói chuyện,” Tatsuya liền đáp “Tao cũng vậy.”

Chỉ cần nghĩ đến chuyện sẽ không còn tấm chắn ngăn cách nữa là Keisuke lại đâm khó thở. Chính cậu cũng không biết cảm giác đó xuất phát từ sự căm ghét đối với Tatsuya hay từ sự căng thẳng trước những chuyện sắp sửa bắt đầu.

“Tôi nghĩ chúng ta không nên gặp theo kiểu một đối một.”

“Tao cũng nghĩ thế. Mày trông thế nhưng mà dễ nổi khùng lắm. Cãi nhau thì lại chẳng giỏi gì cho cam.”

Ở đầu dây bên kia, Tatsuya phá lên cười. Keisuke hỏi xem hắn ta có muốn chọn địa điểm gặp hay không.

“Phải rồi, để tao chọn địa điểm đi. Nhỡ mày lại giở trò kỳ quái thì chết tao.”

“Tôi hiểu rồi. Khi nào quyết định được thời gian và địa điểm thì hãy gọi cho tôi. Càng sớm càng tốt.”

“Dù có yêu quý tao thế nào cũng đừng vồ vập thế chứ. Chốt xong tao sẽ gọi.”

Địa điểm là một quán ăn Trung Hoa nằm ở Kita-Ikebukuro.

Keisuke và Hisato ngồi chờ trong căn phòng mà Tatsuya đã đặt bàn sẵn. Tatsuya, Michiko, Sayumi lần lượt xuất hiện, muộn hơn giờ hẹn chừng năm phút.

Vừa nhìn thấy Keisuke và Hisato, Tatsuya liền cười cợt nhả.

“Chào Keichan. Hôm tao ra tòa đã phải nhờ mày nhiều rồi. Còn Morota, lâu rồi không gặp mày đấy, cậu bé nhút nhát.”

“Tôi rất thích thú với phiên tòa của anh đấy.” Hisato vui vẻ đáp trả.

Michiko làm bộ mặt cau có chưa từng thấy, ngược lại Sayumi không biểu lộ chút cảm xúc gì. Keisuke tò mò muốn biết liệu cô ta đã kể cho Tatsuya về buổi gặp gỡ hôm trước hay chưa.

“Nghe nói trong lúc tao đi vắng, mày đã gặp Sayuchan. Mày đã bịa chuyện, vu cho tao là đã tấn công Mika đúng không?”

Sayumi vừa trừng mắt nhìn Keisuke, vừa gật đầu. Quả nhiên cô ta đã nói lộ ra. Song, với tình hình này, xem ra cô ta vẫn chưa nói đến chuyện Keisuke đã có được cuộn băng ghi âm

và những sợi tóc. Keisuke thấy yên tâm phần nào, bởi đó là một quyết định sáng suốt. Có lẽ đúng như Hisato nói, Sayumi đã bắt đầu lung lay rồi.

“Sayu-chan có người quen đang làm việc ở quán này đấy,” Tatsuya tỏ ra đắc ý.

Họ đang ở trong phòng riêng. Năm người ngồi quây xung quanh chiếc bàn tròn vốn dành cho bảy người. Ngồi bên trái Keisuke là Hisato, cách một ghế là đến Michiko, tiếp đó là Tatsuya và Sayumi. Giữa Sayumi và Keisuke cũng có một chiếc ghế trống. Keisuke thở phào nhẹ nhõm bởi đó là một khoảng cách vừa phải.

Chưa gì Tatsuya và Michiko đã lấy thuốc lá ra để hút.

“Nào, Sayu-chan bắt đầu đi nhỉ.”

Sayumi gọi nhân viên bằng điện thoại nội bộ, ngay lập tức bia và các món khai vị được đem tới bằng xe đẩy đồ ăn. Một người phụ nữ trung tuổi mặc bộ đồng phục phẳng phiu, khéo léo bày biện thức ăn lên bàn.

Người phụ nữ vừa rót bia vào ly thủy tinh, Tatsuya đã vội đưa ngay lên miệng. Đúng là với bầu không khí này và với những gương mặt này thì đây không phải lúc để họ nâng ly.

“Hà, đã quá. Đúng là cõi trần tục này vẫn là nhất. Ô, đồ ăn nhìn cũng ngon đấy chứ. Sayu-chan, em biết được quán ăn hơi bị được đấy nhỉ.”

“Vâng,” Sayumi đáp lại bằng giọng lạnh tanh.

Sau khi khen đồ ăn ngon, Tatsuya cũng chẳng buồn động đến mấy món khai vị đang bày trên bàn. Michiko cũng chỉ hằm hằm nhìn về phía Keisuke chứ không ăn uống gì. Tất cả ngồi bất

động mất một lúc, tiếng Keisuke nuốt nước bọt vang vọng cả căn phòng.

“Vậy tôi không khách sáo nữa. Mời mọi người.”

Người phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng ấy là Hisato. Cậu ta đưa đũa gắp một lượt các món vào đĩa của mình.

“Công nhận, nhìn có vẻ ngon đấy.”

Ngồi bên cạnh, Keisuke giật lấy chiếc đĩa Hisato đang cầm trên tay.

“Này, cậu làm cái gì thế…”

Phớt lờ sự kinh ngạc của Hisato, Keisuke cứ thế nhét đống thức ăn trên đĩa vào mồm nhai. Trong miệng cậu, thịt bò, lạc rang, rau xanh rồi cả trứng bắc thảo trộn lẫn vào nhau.

Keisuke vừa nhai thức ăn, vừa nhìn vào mặt Sayumi bấy giờ vẫn đang tỏ ra không chút cảm xúc. Cậu chậm rãi nuốt vào bụng, nhưng không có gì xảy ra. Bụng cậu thấy hơi ấm ách, song có lẽ chỉ đơn giản là thần hồn nát thần tính mà thôi.

Tatsuya cười khùng khục.

“Không có độc gì đâu. Nào, ăn thôi,” hắn nói rồi đưa đũa gắp thức ăn.

“Chúng ta bắt đầu từ đâu nhỉ?”

Trong lúc mọi người, ngoại trừ Sayumi đang nhẩn nha ăn uống thì Hisato bỗng đặt đũa xuống, chắp hai tay vào nhau. Đây là thói quen của cậu ta mỗi khi cảm thấy hứng thú với chuyện gì đó.

Tatsuya liền phá đám bằng câu: “Khoan đã.”

“Gọi cho tao chai rượu Thiệu Hưng đã. Mà tao nói trước, bữa hôm nay là bọn mày chủ chi đấy nhé.”

“Đương nhiên, chúng tôi cũng định như vậy,” Hisato gật đầu.

“Các người không ghi âm ghi ủng gì đấy chứ?” Michiko vừa uống bia vừa trừng mắt lườm nguýt.

“Dĩ nhiên rồi,” Hisato giơ cả hai tay lên. “Bà có muốn lục soát người chúng tôi không?”

“Có chứ, có chứ.”

Tatsuya đứng phắt dậy làm chiếc ghế phát ra tiếng động, chỉ một giây sau hắn đã đứng ngay sau lưng Hisato.

“Đứng lên!” hắn ra lệnh bằng giọng trầm thấp và điềm tĩnh.

Tatsuya vỗ bồm bộp vào người Hisato, sau đó hắn vừa thọc tay vào túi áo khoác làm từ vải linen của cậu ta vừa thốt lên: “Chà, chà.”

“Cái gì đây?”

Hắn lấy ra chiếc máy ghi âm cầm tay rồi quẳng lên mặt bàn làm nó lăn lông lốc.

“Không thể lơ là được nhỉ.”

“Tôi không ghi âm. Tôi có bật công tắc đâu. Chẳng qua đây là đồ nghề nên tôi đem theo thôi.”

Mặc dù Hisato khẳng định “ngoài ra không còn thứ gì khác”, song Tatsuya không buồn đếm xỉa, hắn tiếp tục lục soát kỹ những thứ đồ Hisato đem theo, tiếp đến là lục soát người và cặp đựng tài liệu của Keisuke.

“Xem ra không có gì. Còn nữa, chúng mày tắt điện thoại và để lên bàn đi.”

Keisuke và Hisato răm rắp làm theo lời Tatsuya. Gây chuyện với hắn lúc này sẽ chẳng đi đến đâu.

“Được rồi, tiếp tục đi,” Tatsuya nốc một hơi hết sạch chỗ bia còn lại trong cốc.

“Vậy thì không dài dòng nữa, buổi tối hôm nay chúng tôi muốn nói về mấy vấn đề như sau,” Hisato trở thành người chủ trì buổi nói chuyện. “Trước tiên, chúng ta bắt đầu từ chuyện ông Hideaki bị mất tích nhé.”

Cả Michiko lẫn Tatsuya đều đưa đũa gắp thức ăn rồi khen món này món kia ngon, phớt lờ những lời Hisato đang nói. Không bận tâm đến điều đó, cậu ta vẫn tiếp tục:

“Vào mùa hè cách đây hai năm tại một nơi nào đó thuộc tỉnh Gunma đã xảy ra mưa lớn dẫn đến sạt lở đất. Hồi đó phương tiện truyền thông cũng có đưa tin qua loa về việc một thi thể đã chỉ còn xương được tìm thấy trong đống đất sạt. Tuy nhiên vì không rõ danh tính của cái xác nên câu chuyện đó ngay lập tức trôi vào quên lãng. Nói tóm lại chúng tôi đang nghĩ bộ xương đó chính là Asanuma Hideaki.”

“Bọn mày toàn nghĩ vớ vẩn,” Tatsuya vừa nhai thức ăn nhồm nhoàm vừa nói.

“Cách đây mười hai năm, các người đã giết chết Hideaki và chôn ở đó. Chúng tôi có cả bằng chứng về chuyện này.”

“Bằng chứng?” cuối cùng Michiko cũng chịu lên tiếng. Bà ta cau mày lườm Hisato.

Tatsuya ngậm điếu thuốc ở miệng, rót rượu Thiệu Hưng vào chiếc cốc đã rỗng không.

“Đây là bằng chứng thứ nhất.”

Hisato cho họ xem bức ảnh chụp con dao đa năng màu xanh ánh kim.

“Vì chúng ta không phải đang ở giữa phiên tòa nên tôi sẽ không xác thực bằng chứng ở đây. Nếu cần thiết thì trước sau gì cảnh sát cũng sẽ làm việc đó. Còn nữa, cho dù là mười hai năm trước hay là bây giờ thì Kadota Yoshio vẫn giữ một vai trò vô cùng quan trọng. Người đàn ông đó chính là tình nhân của bà Michiko.”

Rõ ràng Michiko không giấu nổi sự kinh ngạc khi nghe đến cái tên Kadota.

“Cuối cùng bà cũng có phản ứng rồi nhỉ. Bà biết Kadota Yoshio phải không?”

“Tôi không biết,” Michiko ngoảnh mặt đi, cắn miếng thịt lợn xào chua ngọt.

Hisato nhún vai, sau đó tiếp tục câu chuyện.

Cậu ta thản nhiên nhắc đến cuộc trò chuyện giữa Hideaki và Keisuke, chuyện Hideaki biến mất ngay sau đó và cả những suy luận xoay quanh chuyện hai mẹ con họ đã nhờ Kadota, sau đó ba người cùng đem xác Hideaki tới chôn ở Gunma.

Khi nghe Hisato nhắc đến chuyện Kadota đã ghi âm lại cuộc trò chuyện khi ấy và lén đem băng ghi âm đi giấu, bấy giờ Michiko mới phản ứng.

“Nếu các người cứ tiếp tục dựng chuyện như thế thì chúng tôi về đây.”

Michiko hậm hực nói, đoạn bắt chước Tatsuya rót rượu Thiệu Hưng vào chiếc cốc rỗng không của mình.

“Thôi nào,” Hisato trấn tĩnh bà ta. “Bà cứ nghe chúng tôi nói thêm một chút nữa đi. Luật sư Okuyama, đến lượt cậu đấy.”

Nhận tín hiệu từ bạn, Keisuke liền với tay lấy chiếc máy ghi âm IC khi nãy Tatsuya vứt trên bàn.

“Chúng tôi mang cái này đến đây không phải để ghi âm mà là để bật cho các người nghe.”

Trong khi Tatsuya vẫn trơ mặt ra thì sự khó chịu của Michiko dường như đã đi đến đỉnh điểm. Hisato tiếp lời:

“Chắc bà Michiko cũng biết Kadota có một sở thích hơi khác người. Đó là ghi lại âm thanh *lúc làm chuyện đó*. Bà hiểu ý tôi phải không?”

Không một ai gật đầu hay ừ hữ gì cả.

“Xem ra lúc nào ông ta cũng nhét máy ghi âm vào chiếc túi đeo vai và mang theo người.”

Michiko nheo mắt lại.

“Có vẻ như Kadota là người có tính cách nhút nhát và nghiêm túc. Ngoài những đoạn hội thoại mùi mẫn mà một kẻ trong sáng, thuần khiết như tôi nghe xong cũng phải đỏ mặt ra, thì ông ta còn ghi âm những cuộc trò chuyện trong một số tình huống quan trọng khác nữa. Đoạn ghi âm cũ cũng phải cách đây hơn chục năm rồi, âm thanh đã rè đi ít nhiều. Có vài chỗ nghe không rõ lắm nhưng vẫn hiểu được nội dung. Những tiếng rên rỉ tình tứ của cặp trai gái không buồn quan tâm đến xung quanh cũng đáng nghe lắm nhưng cái đó thì hẹn bà dịp khác. Hôm nay bà hãy nghe cái này đi. Xem là nó có giống đoạn băng mà bà đang có trong tay hay không.”

Thấy Hisato ra hiệu, Keisuke bèn bấm nút "Bật". Cậu đã tua sẵn đến đoạn cần bật.

"Nhưng mà, sao em lại làm vậy? Nếu em không giết hắn ta..."

Họ đã chứng minh được đây chính là giọng của Kadota.

"Chuyện đó thì bây giờ... có sao đâu," lần này là giọng của Michiko.

Keisuke đã nghe đi nghe lại đoạn băng này nhiều lần, gần như không có tạp âm nào bên ngoài. Có chăng chỉ là tiếng lá khẽ lay động trong gió và đến đoạn sau thì có thêm tiếng cú vọ ở đằng xa.

"Ít nhất cũng phải cho anh một lý do... chứ. Anh đang giúp em chôn một cái xác không công cơ mà."

"Thằng già đó đã đá bọn tôi..." giọng của thằng nhóc Tatsuya. *"Hắn đã bắt quả tang lúc tôi và Michiko đang hành sự..."*

Có tiếng khùng khục kéo dài một lúc. Xem ra đó là tiếng cười của Tatsuya.

"Thằng ngốc này, sao lại nói chuyện đó chứ," Michiko xen vào.

"Thì có sao. Chú Kado cũng biết rồi mà, chú nhỉ?"

"Ừ thì, chú cũng lờ mờ... Có lần Michiko đã gào tên Tatsuya mà. Hề hề, hai người... đúng không. Khá thật đấy."

Tatsuya cười ha hả.

"Nhưng mà, chỉ vì bị đá mà giết người ta sao?" Kadota nói bằng giọng sửng sốt.

"Đấm này, đá này. Thằng già đó dã man lắm. Từ xưa đến giờ rồi. Đáng ra tôi phải làm chuyện này sớm hơn mới phải... Lão già chết tiệt."

“Này nhóc, đừng có làm thế với xác của bố mình chứ. Mà có phải Tacchan giữ tay còn em siết cổ hắn ta không? Không hiểu sao tưởng tượng đến cảnh đó anh thấy… địa ngục…”

“Này, anh cứ hỏi vặn hỏi vẹo như thế không phải định mách lẻo với cảnh sát đấy chứ?”

“Sao anh dám. Anh đã giúp em mang cái xác đến tận làng XX xa xôi của tỉnh Gunma này để chôn cơ mà.”

“Biết vậy thì tốt.”

“Nhưng xác trần truồng của một người đàn ông thì…. nhỉ?”

“Đừng có nói luyên thuyên nữa. Hút xong một điếu…”

Thấy Hisato ra hiệu, Keisuke bèn bấm nút “Tắt”.

Trong lúc họ bật đoạn băng này, không một ai ho he gì. Thậm chí ngay cả Michiko và Tatsuya cũng chỉ ngồi nghe chứ không động đũa, động cốc.

Hisato là người phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

“Đúng như bà Michiko nói, Kadota đã rất khéo léo hỏi dò đúng kiểu hỏi vặn hỏi vẹo. Xem ra ngay từ đầu ông ta đã có ý định dùng đoạn băng này để uy hiếp hai người. Tatsuya khi đó mới có 12 tuổi. Chắc không thể nào ngờ được ông ta lại ghi âm cuộc nói chuyện đó phải không? Ngoài đoạn băng này ra ông ta còn ghi âm đoạn trao đổi về việc đi chôn xác nữa.”

“Mấy thứ đó là do các người dựng nên thôi. Không dùng làm bằng chứng được đâu.”

Không biết có phải vì ăn nhiều quá hay không mà Michiko phải lấy khăn ướt lau những giọt mồ hôi đang rịn trên trán.

“Này bà bô, chuyện này là thế nào đây?”

Tatsuya nói bằng giọng coi thường. Ánh mắt đang hướng về phía Michiko chừng như chất chứa cả sự khinh miệt lẫn căm ghét.

“Mẹ cũng cho con xem đoạn băng mà mẹ đã lấy được rồi còn gì. Ai ngờ lão già ngu ngốc đó lại giấu thêm một đoạn băng khác nữa.”

“Thật tình, có chuyện đó mà bà cũng không làm tôi vừa ý được.”

Tatsuya châm một điếu thuốc mới, đoạn nhìn sang phía Hisato.

“Tao chẳng hiểu mô tê gì sất, anh chàng thỏ đế ạ.”

Hisato nhướng một bên lông mày lên.

“Vừa nãy tôi cũng nói rồi, nếu sau này cần xác thực bằng chứng thì tôi sẽ giao chuyện đó cho cảnh sát. Tiếp theo tôi sẽ nói về hung thủ thực sự trong vụ án ở công ty vận tải Maruoka. Ơ kìa, bà Michiko. Nếu bà bỏ về giữa chừng thì tôi sẽ sao y đoạn băng này và gửi cho giới truyền thông đấy. Dĩ nhiên là bao gồm cả những tiếng kêu rên tình tứ nữa. Trong ký ức của mọi người thì vở kịch diễn ra tại phiên tòa hôm ấy vẫn còn mới mẻ lắm. Tôi dám cá là ngay lúc này các tòa báo sẵn sàng nhào tới đây đấy.”

Nét mặt Michiko tỏ rõ sự căm thù đến tột độ. Bà ta ngồi phịch xuống ghế mạnh đến nỗi tưởng như chiếc ghế sắp gãy làm đôi.

Hisato nói ra suy luận của mình về việc Kadota, người biết rõ nội tình công ty vận tải Maruoka đã rắp tâm cưỡng đoạt tài sản của công ty và rủ rê Tatsuya tham gia vào kế hoạch đó.

“Nhưng mục đích của ông ta không phải là để cùng Tatsuya tấn công nạn nhân và chia chác chiến lợi phẩm.”

Kadota đã quyết định cuỗm chiếc mũ len lòe loẹt vốn đã trở thành thương hiệu của Tatsuya, ông ta cũng kiếm được chiếc áo khoác lông vũ ở đâu đó hòng cải trang thành Tatsuya. Sau đó ông ta đột nhập vào công ty vận tải Maruoka, tấn công Honma Yasumitsu và cướp đi số tiền chín mươi mấy vạn yên khỏi két sắt.

“Mặc dù né tránh camera an ninh song ông ta lại cố tình mở cửa mạnh tạo ra tiếng động để những người sống quanh đấy có thể nhớ rõ chi tiết này. Và rồi ông ta trông thấy người phụ nữ sống bên kia đường vén rèm lên. Đúng như ông ta mong đợi. Sau đó, ngay trong đêm hôm ấy ông ta đã đem vật chứng cất giấu ở nhà Tatsuya rồi thì chôn ở khu căn hộ của anh ta.

Thế rồi, trước khi cao chạy xa bay Kadota đã gọi điện cho các người với nội dung đại loại như: *Hãy để Tatsuya làm tốt thí cho tôi. Đằng nào tôi cũng không còn sống được bao lâu nữa, trong những ngày tháng cuối đời tôi sẽ dùng số tiền này để đi chơi bời ngao du. Cho đến lúc đó, để không bị ai quấy rầy thì Tatsuya phải bị bắt thay tôi ngay lập tức. Bằng không tôi sẽ công khai đoạn băng ghi âm đó.* Đây chính là kế hoạch mà Kadota đã dựng nên.

Tuy rủa thầm Kadota là tên súc sinh nhưng các người cũng không có cách nào tìm ngay ra đoạn băng ghi âm. Vả lại may mắn thay, Tatsuya còn có bằng chứng ngoại phạm cực kỳ vững chắc, chính là đoạn video được phát trực tiếp trên Internet.

Mặc dù vậy, tôi không rõ Kadota có biết điều này hay không nhưng tại thời điểm các người sát hại Hideaki, Tatsuya mới có

mười hai tuổi. Anh ta sẽ không bị truy cứu về tội hình sự. Thế nhưng để bảo vệ mẹ mình anh ta vẫn lựa chọn con đường trở thành vật hy sinh. Thật là tình mẫu tử cao đẹp giữa thời đại này."

Bầu không khí tĩnh lặng lại một lần nữa bao trùm căn phòng. "Thế thì tại sao," Michiko lên tiếng.

"Tại sao đến tận bây giờ Tatsuya mới chứng minh mình vô tội tại phiên tòa?"

"Bởi vì Kadota đã quay trở lại. Ông ta không đủ dũng khí để tự vẫn nơi đất khách quê người. Vì đã tiêu hết sạch tiền nên ông ta đành mặt dày quay trở về Nhật Bản."

Nói đến đây, Hisato bỗng tạm dừng, đoạn đưa cốc bia lên uống. Hẳn là cậu ta đang hơi khát.

"Rốt cuộc Kadota không chết vì bệnh cũng chẳng dám tự sát nên đã hồi hương. Ngặt nỗi ông ta chưa trả tiền nhà nên không thể quay về đó được. Thành thử ông ta đành phải gọi cho bà Michiko. Đúng là một người đàn ông ngu ngốc. Biết rõ bà là người đáng sợ như thế nào mà còn làm vậy. Không hiểu vì ông ta đã rơi vào bước đường cùng hay vì bệnh tật khiến cho đầu óc không còn minh mẫn nữa.

Kadota đã bị bà Michiko chuốc rượu và giam lỏng tại gia. Không chừng chính ông ta cũng không nhận thức được là mình đang bị giam lỏng. Cuối cùng ông ta đã nói ra tung tích của cuộn băng ghi âm."

Tatsuya vẫn lẳng lặng gắp thức ăn bỏ vào mồm rồi lại uống rượu Thiệu Hưng. Về phần Michiko, không hiểu có phải vì ăn nhiều quá đâm nóng hết cả người không mà chốc chốc lại lấy

khăn ướt lau mồ hôi. Còn Sayumi, em gái của Mika, thì từ đầu chí cuối vẫn không biểu lộ chút cảm xúc gì.

"Nào, tiếp theo đây tôi sẽ chuyển chủ đề sang một âm mưu mà hẳn là người phàm không thể nào nghĩ ra nổi. Được chứ các vị? Toàn bộ những chuyện mà tôi vừa nêu ra dựa trên giả thuyết đó là kế hoạch của Kadota, thực ra đều là kế-hoạch-của-Tatsuya.

Michiko, bà có hiểu ý tôi không? Tatsuya đã điều khiển Kadota một cách không thể hoàn hảo hơn."

Keisuke quan sát biểu hiện của Michiko. Bà ta đã bắt đầu dao động ra mặt.

"Có phải trước khi bị bắt, Tatsuya đã nói với bà như thế này không? *Nếu Kadota bỏ mạng nơi đất khách quê người thì mọi chuyện coi như êm xuôi nhưng tôi cá là ông ta sẽ rỗng ví và phải mò về Nhật ngay thôi. Rồi ông ta cũng chẳng biết đường mở mắt ra đâu mà sẽ lại đến vòi tiền bà đấy. Đến lúc đó bà hãy chuốc rượu để moi xem ông ta đang giấu bằng chứng ở đâu. Sau đấy bà chỉ cần kết liễu ông ta là xong. Có điều tôi sẽ bị bắt và phải ra hầu tòa nên những chuyện đó bà hãy tự làm một mình.* Anh ta cũng đã chuẩn bị sẵn thuốc trừ sâu. Hoặc có khi anh ta vẫn luôn mang theo người để một lúc nào đó sẽ lại giết *chuột* cũng nên."

Michiko ném ánh mắt về phía Tatsuya chừng như muốn hỏi: "Sao bọn chúng lại biết chuyện đó?"

Tatsuya vờ như không hay biết gì, quay sang giục Sayumi ăn.

"Lần đầu tiên trong đầu tôi lóe lên những suy nghĩ này là khi biết được những sự thật, chẳng hạn như lúc bị sa thải

Tatsuya đã có những lời lẽ mang tính chất đe dọa đối với Honma trước mặt các nhân viên khác hay lúc xem tivi ở quán nhậu anh ta đã cười cợt mà bảo rằng *Kẻ nào dám coi thường tao sẽ phải lãnh hậu quả như thế đấy*. Tatsuya tuyệt đối không bao giờ thể hiện bản tính hoặc nói những lời thật lòng mình trước mặt đông người. Chẳng qua là anh ta đang diễn kịch mà thôi.

Vả lại các vị thử nghĩ mà xem. Một người đang lâm vào bước đường cùng như Kadota liệu có nghĩ đến mấy chuyện oái oăm như đổ tội cho người khác không? Chiếc mũ len không phải do Kadota đánh cắp mà chính Tatsuya đã đưa cho ông ta. Áo khoác lông vũ cũng vậy. Chuyện phát video trên mạng Internet cũng không phải là một sự tình cờ ngẫu nhiên. Anh ta đã căn đúng thời điểm gây án để làm chuyện đó.

Dĩ nhiên đối với Tatsuya thì Kadota là cái gai trong mắt. Có thể nói anh ta căm thù ông ta. Cũng có thể Kadota đã tiết lộ cho Tatsuya chuyện két sắt không được quản lý đến nơi đến chốn nhưng mặt khác chắc hẳn Tatsuya vẫn luôn bị ông ta lôi chuyện quá khứ ra để nhử, hòng vòi tiền. Lúc này anh ta mới nảy sinh ý nghĩ muốn ông ta chết đi. Nói đến cái gai trong mắt thì vẫn còn một người nữa khiến Tatsuya ngứa mắt. Đó chính là người mẹ kế luôn cưỡng ép anh ta trở thành nô lệ tình dục của mình suốt từ hồi anh ta còn học cấp một. Không khó để hình dung mối quan hệ lẫn lộn giữa yêu và hận đó. Và đó là lý do anh ta lên kế hoạch lần này. Khiến cho Kadota đe dọa, còn mình thì ra hầu tòa vì Michiko. Cái giá đổi lại là khiến cho Michiko giết chết Kadota. Sau đó bán đứng bà ta. Vậy là anh ta

nhổ được cả hai cái gai trong mắt mà không cần phải để tay nhúng chàm."

"Cậu nói nhăng nói cuội cái gì thế?"

Michiko ném mạnh đôi đũa xuống đĩa. Còn Tatsuya thì nghịch chiếc điện thoại di động đang để trên mặt bàn.

"Nếu chỉ đơn giản là giết người thì không thiếu gì cách đơn giản hơn. Nhưng việc lừa gạt nhiều người, thao túng và hủy hoại cuộc đời của người khác đã trở thành lẽ sống của Tatsuya. Không chừng đó là tính cách bẩm sinh mà ngay chính anh ta cũng không thể điều khiển được. Đối với anh ta mà nói thì vụ việc lần này giống như một trò chơi lớn vậy. Phải rồi, ngay cả luật sư Okuyama cũng phải gặp một phen khốn đốn đúng như kế hoạch của Tatsuya. Tóm lại là một mũi tên trúng hai đích."

Theo suy luận của Hisato thì Tatsuya còn hoạch định được cả cách thức liên lạc trong trường hợp hắn bị cấm tiếp xúc với bên ngoài. Rất khó để biết được thời điểm nào thì thực hiện những hành động mà hắn đã tính toán sẵn. Và thế là hắn nảy ra ý tưởng lợi dụng Keisuke. Chẳng hạn việc Sayumi xuất đầu lộ diện với tư cách nhân chứng là tín hiệu chứng tỏ họ đã giữ được chân Kadota, hoặc khi nghe đến chuyện Mika làm việc ở nhà thổ xà phòng có nghĩa là Kadota đã gục. Keisuke thì thật thà đến mức ngớ ngẩn nên đã đem hết những chuyện đó đến nói cho Tatsuya nghe. Keisuke đã bị lợi dụng bởi tính tình nóng nảy khác xa với vẻ ngoài của cậu, đúng như Tatsuya nhận xét.

"Tatsuya còn tính toán kỹ lưỡng đến mức đem chuyện đầu độc chuột ngày xưa ra nói cho Keisuke, tạo ấn tượng với cậu ta về từ khóa paraquat, để cậu ta có thể lần ra được hành vi phạm

tội của Michiko. Lý do tôi gọi đây là trò chơi cũng là căn cứ vào những chuyện như vậy.

Có một chuyện nằm ngoài dự tính của Tatsuya, đó là Kadota đã nán lại nơi đó lâu hơn anh ta tưởng. Tatsuya không ngờ ông ta có thể bám trụ được những bốn tháng trời. Rất có thể ông ta đã thực lòng muốn sống cuộc sống tằn tiện nơi đất khách quê người cho đến tận lúc chết. Khi Tatsuya bắt đầu đứng ngồi không yên thì cũng là lúc Kadota không còn một xu dính túi. Đến lúc này chắc hẳn anh đã phải tạ ơn trời đất nhỉ. Mà không tôi thì nghĩ anh ta thậm chí còn lấy làm thích thú trước trò mạo hiểm này ấy chứ."

Tatsuya cười nhạt, hắn không khẳng định cũng chẳng phủ định.

"Nhưng, ba ngày trước khi Tatsuya tung ra chứng cứ ngoại phạm khủng khiếp làm rúng động dư luận, lưu danh sử sách ngành tư pháp, người ta đã phát hiện một xác đàn ông được cho là người vô gia cư chết trôi trên bờ sông Arakawa nằm ở ranh giới giữa Adachi và Katsushika. Họ cho rằng ông ta không chết ở khu vực đấy mà là bị trôi dạt từ thượng nguồn xuống. Bề ngoài không có vết thương nào đáng chú ý. Cũng không có thứ gì chứng minh danh tính. Tóm lại là một kẻ chết đường chết chợ. Thậm chí người ta cũng chẳng buồn đưa tin. Tôi nghĩ đó chính là xác của Kadota Yoshio.

Nói ra lại bảo tự mãn nhưng tôi đã rất vất vả để có thể tìm ra ông ấy, thậm chí tôi còn thấy thật uổng phí khi phải nói ra một cách dễ dàng như thế này. Mặc dù chính phủ không công bố chính xác số lượng người sống cầu bơ cầu bất nơi đầu đường xó

chợ tử vong hằng năm nhưng người ta cho rằng chỉ tính riêng Tokyo con số này cũng đã lên tới hai trăm đến ba trăm người. Những chuyện này không đáng để đưa lên thời sự, vả lại cảnh sát cũng không điều tra như một vụ án. Tôi đã phải tìm hiểu thông tin từng vụ một từ văn phòng thủ tướng đấy.

Sau khi tìm thấy thông tin về thi thể được cho là của Kadota, tôi đã trình báo với cảnh sát rằng có thể đó là người quen của mình, và thế là họ đã chính thức cho tôi xem những ghi chép còn lưu lại về đặc điểm nhận dạng của thi thể. Vì cái xác vẫn chưa phân hủy nên họ đã nhận định được rằng sắc mặt của người chết không được tốt lắm. Dáng vẻ thì rất giống một người vô gia cư. Xem ra người đó đã uống một loại rượu mạnh không hề pha loãng với nước, bên trong miệng hơi rộp, không thấy có dấu hiệu của sự ẩu đả hay vết đâm chém gì.

Có lẽ bà Michiko đã giết chết ông Kadota sau khoảng hai tuần cấm túc ông ta ở trong nhà không cho cả tắm rửa. Có phải bà đã cho ông ta uống rượu có pha thuốc diệt cỏ paraquat không? Bà đã thay cho ông ta bộ quần áo chuẩn bị sẵn từ trước, có thể là chôm được từ một người vô gia cư nào đấy, rồi vác xác ông ta ra bờ sông. Từ nhà bà ra đến đó chỉ vỏn vẹn ba trăm mét. Chưa kể, xung quanh lại là khu công nghiệp, đêm đến gần như không có bóng người. Chỉ cần chuẩn bị sẵn tinh thần cho ít nhiều rủi ro thì với một chiếc xe lăn đơn giản là bà có thể dễ dàng đưa ông ta ra đó. Ngộ nhỡ bị ai đó trông thấy thì bà chỉ cần nói là đang đi dạo buổi tối là xong. Đi dạo bên bờ sông thì cũng chẳng có gì lạ cả."

“Bằng chứng đâu? Cậu có bằng chứng không?” Michiko vừa lau mồ hôi vừa gần như hét lên.

“Tiếc là không có ai tận mắt trông thấy, hơn nữa thi thể của Kadota cũng đã bị hỏa thiêu nên tôi không có bằng chứng. Những gì tôi vừa nói hoàn toàn chỉ là suy luận.”

“Tao chẳng hiểu mày đang nói cái quái gì hết.”

Hẳn là vì ăn quá nhiều nên Tatsuya ngả người ra sau, tay xoa bụng. Như sực nhớ ra, hắn liền châm một điếu thuốc và rít một hơi sâu.

“Này bà bô. Có thật là bà đã làm mấy chuyện đó không thế? Tôi đã bảo bà là cái bình đó độc lắm đừng có trộn vào rượu cho người khác uống cơ mà,” Tatsuya vừa phả khói thuốc vừa nói bằng giọng kinh ngạc.

Keisuke lên tiếng thay cho Michiko, bấy giờ đang cứng họng.

“Tatsuya đã thử nghiệm trên chuột và thừa biết độc tính của loại thuốc diệt cỏ paraquat. Nhưng anh ta đã không nói cho bà biết một điều quan trọng. Chuyện đó cũng là chủ ý của anh ta. Người uống phải paraquat sẽ không lẳng lặng chết một cách yên ổn. Họ sẽ quằn quại, vật vã, nôn mửa, đi ngoài cho đến chết. Nếu bà cho ông ta uống ở trong phòng thì chắc chắn là căn phòng đó sẽ kinh khủng lắm.”

Michiko bất chợt quay sang lườm Sayumi.

“Không phải cô Sayumi nói cho tôi biết đâu. Đây là lẽ đương nhiên thôi. Nhưng một khi đã ra nông nỗi đó thì cho dù bà có dọn dẹp thế nào cảnh sát cũng vẫn sẽ tìm ra được vết tích. Tatsuya đã tính toán đến cả chuyện đó. Theo những gì tôi nghe được thì hình như từ xưa bà đã không giỏi gì chuyện dọn dẹp

nhà cửa phải không. Có phải sau khi đi vứt xác về bà đã nhờ ai đó giúp mình dọn phòng không? Cô Sayumi chẳng hạn?"

"Thật là, các người điên rồi," Michiko đứng phắt dậy.

"Bà nghe thêm chút nữa đi."

Ánh mắt của tất cả mọi người bỗng đổ dồn về phía chủ nhân của giọng nói ấy.

Đây là câu nói có nghĩa đầu tiên của Sayumi kể từ lúc bước vào căn phòng này.

"Bà chủ bảo tôi là khách say rượu nôn mửa, hầu hết những thứ rác rưởi bẩn thỉu trong căn phòng đó đều do tay tôi dọn sạch sẽ, vả lại đúng là tôi thấy căn phòng có mùi rất hôi."

Căn phòng chìm vào im lặng. Nhưng rồi ngay lập tức tiếng Tatsuya vang lên:

"Này này, đừng bảo là ngay cả em cũng về phe bọn chúng đấy nhé. Trong-lúc-anh-không-có-mặt."

"Anh đừng có giả ngây giả ngô nữa."

Sayumi hất tay Tatsuya khỏi cánh tay mình. Đôi mắt đỏ hoe của cô nhìn trừng trừng vào hắn.

"Tôi đúng là đứa ngu ngốc. Tôi đã dễ dàng tin mọi lời anh nói. Cả bố mẹ và chị gái đều không cho tôi biết, còn câu chuyện anh nói ra lại quá hợp lý nên tôi đã không mảy may nghi ngờ. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, bởi vì anh là thiên tài lừa gạt người khác."

"Em hiểu ra cái gì hả?" mắt Tatsuya long lên sòng sọc. "Những gì bọn chúng vừa nói mới là dối trá."

"Mẹ con với nhau mà lại làm chuyện đó tôi thấy thật kinh tởm."

“Giờ thì chuyện đó có liên quan gì chứ.”

“Tôi đã đi hội khóa.”

“Là sao?” Tatsuya uống rượu. “Em cứ nói chuyện đẩu đâu, anh chẳng hiểu gì hết.”

“Tôi đã đến dự buổi hội khóa trường cấp hai cách đây ba ngày. Cũng vì họ cứ gửi thư mời mọc dai như đỉa. Tôi cũng có chút chuyện muốn biết nên đã lần đầu tiên tham gia buổi hội khóa. Vì họ tổ chức chung cho cả năm khóa nên tôi đã gặp tay Matsuda học khóa trên anh. Hắn biết chuyện của chị gái tôi. Dĩ nhiên tôi không nói mình là em gái của chị ấy. Họ của tôi ghi trên thẻ tên cũng khác họ chị ấy nên hắn đã không nhận ra. Giữa chừng tôi đã rủ hắn chuồn khỏi buổi tiệc. Chúng tôi vào một quán rượu, khi tôi nói mình rất có hứng thú với những câu chuyện kịch tính kiểu đó, hắn đã cao hứng vừa cười cợt vừa kể cho tôi nghe chuyện hắn và đồng bọn đã tấn công chị gái tôi. Một cách đầy tự mãn. Vì thế tôi đã tự xưng mình chính là em gái của Mika và dùng chai bia táng cho hắn một trận. Đến giờ này mà cảnh sát vẫn chưa hỏi tới chứng tỏ Matsuda đã không trình báo. Trước khi bị đánh hắn đã nói với tôi rằng kẻ dàn xếp chuyện đó chính là Asanuma Tatsuya. *Thằng ôn đó cũng tệ thật. Nó chỉ làm độc một việc là lừa Mika đến đấy thôi mà lại dám thu tiền của bọn này. Mỗi một lần... mỗi một lần là ....* Chịu thôi, tôi không thể nói ra câu đó từ chính miệng mình được. Tôi muốn giết chết các người.”

Trong một lát, chỉ còn nghe tiếng khóc nức nở của Sayumi.

Tatsuya nhún vai, nói: “Ô kìa. Đợi đã. Em đang nói chuyện quái quỷ gì thế?”

Sayumi không thèm đếm xỉa đến Tatsuya, trừng mắt nhìn Michiko bằng đôi mắt đẫm lệ.

"Bà chủ, những gì anh Hisato vừa nói đều là sự thật đấy."

"Cô điên rồi. Đùng có nói nhăng nói cuội."

Người chặn họng Sayumi không phải Tatsuya mà chính là Michiko.

"Bà chủ, nghe tôi nói đã. Ngay trước khi bị cảnh sát bắt giữ Tatsuya đã nói với tôi là *Hãy để mắt đến Michiko*. Anh ta bảo rằng chắc chắn bà sẽ dẫn một người đàn ông lạ về và cho sống trên tầng hai. Bằng chứng là bà sẽ nhờ tôi đi mua những thứ đồ khác mọi khi hoặc nhờ tôi trông nom cửa hàng lâu hơn thường ngày. Anh ta bảo mình bị bắt oan nên sẽ sớm ra thôi. Và cho đến lúc đó tôi phải giả vờ nghe lời bà và quan sát thật kỹ. Bằng không, ngộ nhỡ sau này xảy ra xích mích thì ngay cả tôi cũng sẽ bị vu là tòng phạm.

Anh ta còn dặn tôi nên nắm giữ bằng chứng về việc bà đã nhốt người đàn ông đó trong nhà. Tôi không hiểu ý anh ta cho lắm nhưng vì thường ngày anh ta toàn kể cho tôi nghe những chuyện kiểu như bà lúc nào cũng lừa gạt người khác để trục lợi, thế nên tôi đã nghĩ lần này cũng là một chiêu lừa đảo công phu hòng lừa ai đó chuyển tiền qua ngân hàng gì đấy. Còn Tatsuya đang lo lắng không muốn tôi bị vướng vào chuyện đó."

"Em hiểu lầm rồi. Anh có nói như vậy đâu. Em đã bị bọn Keisuke tiêm nhiễm vào đầu nên mới tin lời chúng nói."

"Tôi đã lén lút lên tầng hai xem thử. Tôi còn chụp cả ảnh nữa kìa."

Sayumi cho mọi người xem màn hình điện thoại của mình. Trong đó là hình ảnh Kadota đang ngồi thõng thượt trên chiếc ghế vốn được sử dụng ở ngoài trời để xem tivi. Rượu shochu đóng trong những hộp giấy cỡ lớn nằm lăn lóc trên mặt bàn cũng như dưới sàn nhà. Tóc tai bù xù, dù chưa uống paraquat nhưng bóng hình của cái chết cũng đã hiện rõ trên khuôn mặt. Xem ra kể cả có bỏ mặc Kadota như vậy thì ông ta cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa.

"Sau đó bà chủ đã sai tôi đi vứt đống rác không cháy được nhưng tôi đã không vứt."

Lần này là bức ảnh chụp vài bộ quần áo được trải trên mặt đường đâu đó. Mắt Tatsuya sáng lên.

"Tôi đã mang những thứ này về căn hộ của mình."

Có tiếng Michiko nuốt nước miếng.

"Tôi không biết các người nghĩ thế nào về tôi nhưng tôi không ngu ngốc đến mức đó. Tatsuya nói rằng mình căm thù Okuyama Keisuke và sẽ *hủy hoại cuộc đời anh ta* nên tôi mới làm theo những gì Tatsuya nói, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi tuyệt đối tin tưởng anh ta. Có điều, tôi tưởng là Michiko lừa được tiền từ người đàn ông đó rồi nên đã thả ông ta về nhà. Không thể tin được bà ta lại giết chết ông ấy thật."

Tatsuya tỏ ra tỉnh bơ, hắn châm một điếu thuốc mới.

"Nói gì thì nói những chuyện này đều xảy ra trong lúc tôi không có nhà nên chẳng can dự gì tới tôi hết."

"Bà chủ, mọi chuyện kết thúc rồi. Bà nên nói ra tất cả thì hơn. Tôi cũng sẽ đứng ra làm chứng."

“Thôi thôi, tôi đã bảo là không biết gì hết mà.” Tatsuya đứng dậy. “Bà bô, giết người là không được đâu. Cách đây mười hai năm, tôi cũng chỉ giỡn chơi là *‘nhìn ông già ngứa mắt quá’* mà bà lại đi siết cổ ông ta thật. Chuyện này mà vỡ lở là bà sẽ bị tử hình đấy. Đúng không luật sư Okuyama? Giết hai mạng người là sẽ bị tử hình đúng không?”

Michiko như chết lặng, một tay bà ta túm những sợi tóc mái vương trên trán đang dính bết mồ hôi, tay kia tóm lấy cánh tay của Tatsuya: “Tatsuya!”

Tatsuya gỡ những ngón tay đó ra.

“Đừng chạm vào tôi, tôi thấy ghê tởm lắm. Người làm chuyện đó là bà cơ mà. Đừng có để liên lụy tới tôi.”

“Đi mà, anh xin em đấy. Đừng có ngúng nguẩy nữa mà."

Đột nhiên có tiếng Tatsuya phát ra từ chiếc điện thoại Sayumi đang giơ lên. Xem ra cô ta đã sử dụng tính năng ghi âm trong điện thoại để tự mình ghi lại cuộc trò chuyện đó.

“Anh đã phải nhịn suốt một thời gian dài, đang bức bối lắm đây này.”

“Em không thích. Anh đi mà làm chuyện đó với cô Michiko ấy,” giọng của Sayumi.

“Em đùa hả, cái con mụ dâm đãng ấy. Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ buồn nôn.”

“Em không muốn làm tình địch của bà ấy.”

“Thật lòng anh chỉ có mình em thôi. Anh yêu cưng mà.

Sau khi lặp lại hai, ba lần mấy câu hội thoại kiểu đó, Tatsuya mới nói: *“Không lâu nữa con mụ đó sẽ biến mất. Từ giờ cho đến lúc đấy em cố chịu nhé.”*

Kết thúc đoạn ghi âm. Keisuke không còn dám nhìn vào mặt Michiko nữa.

“Nhưng rốt cuộc tôi cũng không cho hắn làm chuyện đó,” Sayumi cười khẩy.

“Thật ngớ ngẩn. Tao đi về đây. Bà bô đừng có làm cái bộ mặt đó nữa. Đằng nào những gì bọn chúng nói cũng chỉ là ra vẻ ta đây thôi.”

Thấy Tatsuya toan đứng dậy, Hisato liền ngăn lại.

“Bọn tôi sẽ đi ra ngoài.”

Mặc cho Tatsuya đang trừng mắt nhìn mình như muốn cảnh cáo rằng đừng có chĩa mồm vào, Hisato vẫn tiếp tục:

“Mẹ con cậu cũng nên bình tĩnh nói chuyện với nhau một chút có hơn không? Thời gian còn lại cho các người không nhiều đâu. Chúng tôi sẽ tự mình đến báo cảnh sát. Có thể các người sẽ không bị bắt giữ ngay đêm nay nhưng không chừng sáng mai cảnh sát sẽ tìm đến để hỏi chuyện đấy.”

Mặt Tatsuya hoàn toàn không biến sắc.

“Chuyện là như vậy đấy bà bộ ạ. Có khi bà nên tranh thủ lúc này xem có sơn hào hải vị gì thì ăn đi.”

“Đây không phải chuyện đùa đâu,” giọng Michiko khẩn đặc.

“Tôi đã bảo là tôi vô can rồi mà.”

“Bà Michiko nói đúng đấy. Anh Tatsuya cũng không đứng ngoài chuyện này đâu.”

Chắc vì có chút men rượu trong người nên Hisato vẫn nói tiếp, chẳng buồn đếm xỉa việc Tatsuya với vành mắt đỏ ngầu đang trừng lên nhìn mình.

“Từ trước đến nay mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ không có nghĩa là nó sẽ mãi mãi suôn sẻ như vậy. Đến một lúc nào đó anh cũng sẽ phải trả giá cho những gì mình đã tự ý gây ra. Xem ra lần này anh sẽ không được bình yên vô sự nữa đâu.

Còn nữa, bà Michiko, đến nước này rồi bà có vội vàng tìm cách che giấu chứng cứ cũng chẳng ích gì đâu. Kiểu như tổng vệ sinh nhà cửa gì đó. Thay vào đấy, bà nhớ để mắt đến Tatsuya kẻo anh ta sẽ cao chạy xa bay một mình. Cứ đà này bà sẽ phải gánh chịu mọi tội lỗi đấy. Chưa hết, nếu bây giờ bà vẫn còn giấu paraquat thì chớ có động vào. Thứ đó nguy hiểm lắm. Thế thôi nhỉ, luật sư Okuyama, chúng ta thanh toán rồi về nào.”

Keisuke đứng lên, đoạn nhìn Sayumi. Nếu được thì cậu muốn rủ cô về cùng. Song lúc này Sayumi chỉ trân trân nhìn vào một điểm trên mặt bàn mà không buồn ngẩng mặt lên. Có lẽ cô đang sắp xếp lại tâm trạng của mình. Nên để cô ấy yên thì hơn.

Lúc Keisuke toan ra khỏi cửa, cậu bỗng nghe tiếng Tatsuya nói với theo sau lưng mình.

“Xin lỗi nhưng trước khi thanh toán mày có thể gọi cho tao một chai Thiệu Hưng nữa không?”

Keisuke ngoảnh đầu lại. Cậu quyết định hỏi Tatsuya, bấy giờ đang cười nhăn nhở, câu hỏi mà cho dù là mười hai năm trước hay bây giờ sau khi đã gặp lại hắn, cậu đều không thể nào nói ra được, vì lo sợ hắn sẽ thản nhiên phủ nhận.

“Vào cái đêm cách đây mười hai năm, có phải chính anh đã cố tình làm rơi tàn thuốc xuống đệm ngồi không?”

Tatsuya không đáp lại mà chỉ phá lên cười như thể hắn đang cực kỳ vui sướng.

Hisato vỗ vai Keisuke, cậu rời đi, bỏ lại sau lưng tiếng cười vẫn chưa ngớt của Tatsuya.

Câu hát nổi tiếng *"Không ai được phép ngủ"* vang lên theo giai điệu của hộp nhạc.

Đó là tiếng chuông báo thức lúc sáu giờ ba mươi mà Keisuke cài đặt trên điện thoại.

Mặc dù khua tay mò mẫm để bấm vào nút "Nhắc lại báo thức" song từ tận sâu tâm trí dường như đã tê dại của mình, Keisuke hiểu rằng đến lúc cậu phải thức giấc rồi.

Sau khi đối chất với mẹ con Tatsuya ở nhà hàng Trung Hoa ấy xong, Keisuke đã cùng Hisato ghé qua Sở cảnh sát và ở đó đến tận hai giờ sáng.

Nhưng cũng chưa thể xong được. Họ quyết định sẽ tiếp tục vào sáng hôm sau. Cảnh sát yêu cầu họ quay lại vào lúc tám giờ.

Tuy không đói bụng lắm nhưng Keisuke vẫn tự hỏi không biết mình có thời gian để ăn nhẹ cái gì đó không.

Cậu với điện thoại định xem bây giờ chính xác là mấy giờ. Đập vào mắt cậu là dòng tin nhanh.

Nguy kịch vì uống thuốc độc tại một nhà hàng Trung Hoa ở Ikebukuro.

Vừa nhìn thấy dòng tít đó, cơn ngái ngủ của Keisuke hoàn toàn tan biến. Không thể nào, vừa nghĩ Keisuke vừa tìm video chương trình thời sự để xem thử. Trong đoạn video là hình ảnh tòa nhà nơi có nhà hàng Trung Hoa mà cậu đã đến tối hôm qua,

cùng với đó là giọng nói của một phát thanh viên quen thuộc trên sóng truyền hình đang đọc to bản tin:

"Vào lúc bảy giờ ba mươi phút tối hôm qua, nhận được tin báo một người đàn ông là khách đến dùng bữa tại một nhà hàng Trung Hoa ở Kita-Ikebukuro thuộc khu Toshima đột nhiên đau đớn quằn quại, xe cứu thương và đưa người này đến bệnh viện. Người đàn ông tên là Ando Tatsuya, 24 tuổi, trú tại khu Itabashi. Theo điều tra của cảnh sát và lực lượng cứu hộ, anh Ando tới nhà hàng này để dùng bữa cùng mẹ mình và một vài người quen khác, và đã uống phải cốc rượu Thiệu Hưng có pha chất độc. Mặc dù đã được đưa đến phòng cấp cứu để các y bác sĩ cứu chữa, song với các triệu chứng nôn mửa và tiêu chảy nặng, anh Ando đang ở trong tình trạng nguy kịch, không thể nói trước điều gì. Anh Ando từng bị bắt giam và khởi tố với tư cách là nghi phạm của một vụ án cưỡng đoạt tài sản gây chết người xảy ra hồi tháng Hai năm nay và trong phiên tòa xét xử công khai tại tòa án Tokyo vừa mới mở ra hồi tháng trước, anh Ando đã đưa ra một chứng cứ đáng kinh ngạc, thu hút sự chú ý của dư luận. Hiện anh Ando đang trong thời gian tại ngoại. Cảnh sát hiện đang thẩm vấn mẹ của Ando, người đã đi cùng anh này vì cho rằng bà ta biết rõ sự tình. Họ cũng thu được lời khai của cô gái đã có mặt trong bữa ăn. Cảnh sát..."

Keisuke gọi điện cho Hisato.

"À tớ xem rồi, xem rồi," giọng Hisato ngai ngái như thể vừa mới ngủ dậy.

"Cậu cũng đoán trước được chuyện này rồi sao?"

"Cậu nói luyên thuyên gì thế? Tớ có phải thần thánh đâu."

Keisuke cảm tưởng như có nụ cười thấp thoáng trên khuôn mặt Hisato song có lẽ cậu đã nghĩ hơi quá.

“Nhưng tương tự như vậy, Tatsuya cũng không phải kẻ bất tử.”

30

Hisato rủ Keisuke bố trí thời gian để về lại con phố ngày xưa hai đứa từng sống. Mặc dù cho rằng lời đề nghị có phần mùi mẫn so với một người như Hisato song Keisuke cũng không phản đối. Cậu cũng cho rằng xuất phát điểm của mọi chuyện đều ở nơi ấy.

Cậu mượn mũ bảo hiểm, ngồi lên ghế sau của chiếc xe 750 phân khối.

Nơi dừng chân đầu tiên của họ chính là khu tập thể đổ nát.

Họ chọn bừa một chỗ để dựng xe máy, sau đó vừa đi bộ vừa lau mồ hôi dưới tiết trời mùa hè. Thi thoảng họ lại uống nước đóng chai cho đỡ khát.

Hiện tại, nơi này đã được tái xây dựng hoàn toàn, lột xác thành một tòa chung cư cao cấp nơi người ta đến thuê để mở quầy thuốc hay quán cà phê. Xem ra sẽ không còn truyền thuyết về những kẻ dị hợm nữa rồi.

Sau đó, họ ghé thăm trường cấp hai, nhà cũ của vợ chồng Ushijima, rồi đến nơi từng có căn nhà của Keisuke. Giờ đây cũng có một gia đình mà Keisuke không quen biết - gọi là "bên thứ ba ngay tình", đang sống trong ngôi nhà do chính những người đó xây dựng lên.

Cuối cùng, họ quyết định băng qua cây cầu vượt dành cho người đi bộ.

Hồi lớp Bảy, mỗi khi tan học về, ba người gồm Keisuke, Hisato và Mika sẽ chuyện trò rôm rả về phim ảnh hoặc những câu chuyện ly kỳ, và trên đường về nhà, họ nhất định sẽ đi qua cây cầu này. Họ cứ tự nhiên cất bước mà chẳng cần ai phải nói ra.

Lý do Keisuke yêu nơi này là bởi nó đã cho cậu những phút giây được thấy lòng bình yên. Nếu cứ đi đường bình thường cậu sẽ về đến nhà ngay mất. Được đứng trên cây cầu này, lơ đãng ngắm nhìn dòng xe cộ chạy bên dưới và nói với nhau những câu chuyện không đầu không cuối mới vui làm sao. Dẫu rằng hầu như lần nào Keisuke cũng phải một mình chạy về trước cho kịp giờ đi chợ.

Lúc đi đến chính giữa cây cầu, Hisato tì cánh tay lên lan can.

"Nghe nói họ đã bắt đầu điều tra về Tatsuya rồi."

Trong suốt mấy ngày, Tatsuya đã mấp mé nằm giữa sự sống và cái chết vì trúng độc paraquat cấp tính, cái thậm chí được cho là một trong những nỗi đau đớn khủng khiếp nhất mà con người phải nếm trải. Sau khi được rửa sạch gần như toàn bộ cơ quan tiêu hóa, lặp đi lặp lại quá trình truyền dịch và thuốc lợi tiểu lượng lớn, cuối cùng hắn mới giữ được tính mạng. Song nghe nói chất độc đó đã để lại những di chứng cho gan, thận và các cơ quan khác. Đến hôm nay, dù đã qua một tháng rồi nhưng hắn vẫn chưa thể ngồi dậy khỏi giường bệnh.

Xem ra lúc đó Tatsuya đã ngà ngà say, vả lại hắn cũng chủ quan vì không thể ngờ Michiko lại làm việc đó. Đây chính là

cạm bẫy xuất phát từ sự lơ là, mất cảnh giác.

“Nghe đâu cảnh sát cũng không đợi hắn ra viện mà đã đến thẩm vấn ngay cạnh giường bệnh. Lý do là vì Michiko đã khai ra chuyện sát hại Kadota và thừa nhận Tatsuya là kẻ chủ mưu. Việc bà ta vẫn giữ, chưa chịu vứt cái bình đựng thuốc trừ sâu là một tình tiết quan trọng.”

“Bà ta vẫn định dùng đến nó sao?” Keisuke không khỏi kinh ngạc.

“Cũng có khả năng. Biết đâu bà ta lại chẳng định dùng thứ đó để kết liễu cuộc đời một người khác nữa. Chẳng hạn như anh chàng luật sư chướng mắt, kẻ định ăn cháo đá bát dù ngày xưa đã chịu ơn bà ta.”

“Nào, nào. Cậu nói gì nghe sợ thế.”

“Đây không hoàn toàn là chuyện đùa đâu.”

Nghe nói ngoài Hideaki và Kadota, Michiko còn ra tay sát hại một người khác nữa. Đó là một người đàn ông vốn là khách hàng thân thiết ở quán bar của bà ta. Cảnh sát cho rằng người này đã trợ giúp Michiko rất nhiều về tài chính, thậm chí còn cho bà ta vay tiền, đến khi bị ông ta đòi nợ Michiko đã giết ông ta và chôn xác. Nếu vụ án đó cũng được chứng minh thì Michiko chắc chắn sẽ phải nhận án tử hình. Dám chắc bà ta chỉ còn cách phó mặc hoàn toàn cho số phận và thú nhận tất cả. Điểm mấu chốt là liệu có thể kết tội Tatsuya hay không.

Ở thời điểm hiện tại, cũng coi như không có bất kỳ bằng chứng trực tiếp nào. Song nếu có được lời khai của cả Michiko và Sayumi, rất có thể Tatsuya sẽ bị xử tội. Đặc biệt lời khai của Sayumi sẽ rất có ý nghĩa. Vấn đề là tòa đánh giá thế nào về cô

ấy. Nếu biết trong phiên tòa lần trước cô ấy đã khai không đúng sự thật thì họ sẽ không còn tin tưởng cô ấy nữa. Bởi vậy Keisuke định sẽ khai rằng "Sayumi đã bị điều khiển suy nghĩ". Việc kết tội Tatsuya cần được ưu tiên hơn cả việc bị Liên đoàn luật sư xử phạt hoặc đánh giá. Bằng cách đó, chắc chắn ấn tượng của bồi thẩm đoàn đối với Sayumi sẽ tốt lên trông thấy.

Có lẽ Sayumi cũng sẽ không bị quy vào tội đồng phạm phi tang xác chết.

Ngoài ra Keisuke cũng đã liên lạc với những người trước đây từng là nạn nhân của Tatsuya cũng như gia đình và bạn bè của họ. Dĩ nhiên là bao gồm cả bố mẹ của Sayumi và Mika.

"Tớ sẽ trình tất cả hồ sơ đã thu thập được cho đến nay. Con người chúng ta khi đơn thương độc mã thì khó có thể chống lại cái ác nhưng chỉ cần có người cùng hội cùng thuyền thì cả dũng khí lẫn tinh thần đều sẽ dâng cao. Chắc chắn sẽ có vài người đứng ra làm chứng về hành vi của Tatsuya. Nhất định tớ sẽ khiến hắn phải nhận tội. Tớ sẽ không để có thêm ai khác phải vì hắn mà rơi nước mắt nữa."

"Không ngờ mình lại trở thành con tốt của viện kiểm sát nhỉ," cả Keisuke và Hisato cùng cười.

"Nhưng mà," Keisuke nói. "Ngay cả một người đàn bà vô nhân tính như Michiko đến cuối cùng vẫn phải hạ quyết tâm khi nghe được đoạn ghi âm của Sayumi nhỉ. Phụ nữ đúng là sống chết vì yêu."

"Ồ, luật sư Okuyama cuối cùng cũng bắt đầu học về tâm lý phụ nữ rồi đấy ư."

"Cậu muốn nói thế nào cũng được."

Hisato bèn phá lên cười.

Cuối cùng Liên đoàn luật sư cũng đưa ra quyết định xử phạt đối với hành vi của Keisuke trong phiên tòa xét xử Tatsuya. Cậu chỉ bị cảnh cáo. Song cậu cũng đã bắt chước hoạt động điều tra dù không phải là cảnh sát và có một vài hành vi phạm luật. Những chuyện đó sẽ được Liên đoàn luật sư xem xét xử phạt sau. Riêng lần này cậu buộc phải chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc bị đình chỉ tư cách luật sư một thời gian. Trước khi bị xử phạt, Keisuke đã xin thôi việc ở văn phòng luật song luật sư trưởng Shiraishi đã ngăn lại.

“Có được một luật sư liêm khiết và ngay thẳng như cháu là đáng quý lắm.”

Đây là lần đầu tiên luật sư trưởng Shiraishi gọi Keisuke bằng “cháu".

“Mà bây giờ cháu là con cưng rồi. Giả sử cháu có bị đình chỉ hành nghề đi nữa thì đến khi nào *mãn hạn* chú lại xin nhờ cháu nhé.”

Đứng bên cạnh, Makoto đang mỉm cười. Keisuke cúi đầu một lần nữa: “Xin nhờ cậy chú ạ.”

“Cho đến lúc đó, hãy học cách uống rượu và học tâm lý phụ nữ nhé,” Makoto cười.

“Chúng mình thường đứng đây tán gẫu về những cuốn sách và những bộ phim nhỉ.”

Hisato dựa vào lan can, lấy tay vuốt lại mái tóc đang rối tung vì bị gió thổi. Quanh đây, tiếng ve kêu inh ỏi. Chúng đang núp bóng những tán cây thân gỗ để trốn tránh cái nóng.

“Nói mới nhớ, hôm trước đài BS đã chiếu bộ phim *Gái điếm* đấy. Lâu lắm rồi tớ mới xem lại. Hồi cấp hai cậu đã rất ngưỡng mộ anh chàng luật sư to béo đó nên mới quyết định vào giới luật sư còn gì.”

“Ừ thì thế,” Keisuke gật đầu đáp, dù lý do không chỉ có vậy.

“Hồi đó vui thật.”

“Ờ, vui thật.”

Chính những ngày tháng bi thảm đó lại trở thành những kỷ niệm sáng lấp lánh như viên ngọc quý.

Keisuke nói, mắt vẫn dõi theo người mẹ cùng cô con gái bé nhỏ đang đi bộ trên đường.

“Lần này, gặp lại Tatsuya và biết được quá khứ của hắn, tớ cứ trăn trở mãi một điều. Đó là tại sao một tên súc sinh như Tatsuya lại được sinh ra trên đời này. Và liệu rằng những bi kịch này có ý nghĩa gì kia chứ?”

Hisato rướn một bên lông mày lên.

“Mấy vấn đề mang tính triết học như thế tớ không rành lắm, nhưng có một điều tớ dám chắc. Trên đời này không chỉ có mình Tatsuya là tên súc sinh. Chúng ở khắp mọi nơi. Tớ rất hiểu điều đó khi trợ giúp công việc cho anh Kayanuma. Nhưng dù sao cậu cũng đã chọn công việc của một luật sư. Sau này cậu sẽ phải bào chữa cho cả những tên ác quỷ thản nhiên cướp đoạt mạng sống của bao nhiêu người, hoặc có hành vi ấu dâm với trẻ em gái. Cậu sẽ phải hứng chịu ánh mắt lạnh lùng của nạn nhân cũng như người thân của họ. Liệu cậu đã sẵn sàng cho những chuyện đó hay chưa? Gì thì gì, tớ vẫn luôn thắc mắc nên cũng đã nói với cậu rất nhiều lần. Cậu...”

Keisuke chặn trước.

“Không hợp với nghề luật sư.”

Hisato nhún vai, cười.

Có chuyện này Keisuke nhất định muốn hỏi Hisato - người luôn thẳng thắn nói ra bất cứ chuyện gì.

Đó là về mẩu thuốc lá, nguyên nhân gây ra đám cháy ấy.

Đến bây giờ, Keisuke đoán rằng đó có thể là trò bẩn của Tatsuya, song cậu không có bằng chứng. Chỉ là bản thân cậu muốn tin vào điều đó, vì nó khiến cậu thấy nhẹ nhõm hơn.

Nếu là Hisato, cậu ấy sẽ thỏa hiệp với quá khứ như thế nào nhỉ..

Mà không, ngay từ lúc định hỏi Hisato câu ấy, Keisuke đã biết đó là một câu hỏi vô nghĩa. Tất cả chúng ta đều đang sống, mang trong mình một nhúm tro tàn đến suốt đời vẫn không ngừng âm ỉ trong tâm trí.

Keisuke quyết định hỏi một câu hoàn toàn khác.

“Cậu đã nói dối tớ đúng không?”

Hisato nhìn Keisuke với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Chuyện gì cơ?”

“Chuyện cây bút Kayanuma có hứng thú với vụ án này từ trước là một lời nói dối trắng trợn.”

“Tại sao?”

“Anh ta đã mất rất nhiều thời gian và công sức điều tra khắp nơi khắp chốn, thế mà lại chẳng có nổi một bài viết nào. Cái câu ‘rèn sắt khi còn nóng’ càng đúng hơn với những bài báo vạch trần sự thật đúng không? Trước khi mọi chuyện được làm sáng

tỏ, cho dù anh ta có tung ra một bài báo kiểu như để rung cây dọa khỉ thì cũng chẳng lấy gì làm lạ nhỉ?"

Hisato không đáp, cậu ta đưa chai nước lên miệng, vừa mỉm cười vừa đưa ánh mắt trở lại dòng xe cộ đang chạy ngược xuôi bên dưới.

"Có thể cậu đã lợi dụng anh Kayanuma một cách trực tiếp hoặc gián tiếp. Nhưng chủ thể hành động vẫn là cậu. Cậu từng bảo với tớ là cậu đã điều tra về Tatsuya từ rất lâu rồi đúng không. Trong khi cậu đang chờ đợi thời khắc và cơ hội để đưa ra hành động gì đó thì lại xảy ra vụ lùm xùm khiến Tatsuya bị bắt giữ. Không những thế, tớ còn được chỉ định làm luật sư bào chữa cho hắn. Vậy là cậu đã quyết định để chúng ta đứng chung một chiến tuyến."

"Xin lỗi, nhưng đúng như cậu nói đấy," Hisato thành thật xin lỗi.

"Không, tớ rất biết ơn cậu vì điều đó. Cảm ơn cậu." Một nhóm học sinh cấp một có vẻ như đang chơi trò đuổi bắt chạy huỳnh huỵch qua chỗ Keisuke và Hisato đang đứng.

"Phải rồi, hình như Sayumi đã tìm được công việc và chỗ ở mới rồi đấy."

Quả nhiên, đúng như trực giác của Hisato, Sayumi không phải đang sống thử với Masato. Mùa thu năm ngoái, nhà máy sản xuất linh kiện xe hơi nơi Sayumi làm việc bị phá sản, buộc cô phải ra khỏi ký túc xá và không biết xoay xở chỗ ở thế nào. Tatsuya vốn có quen biết với Sayumi từ trước đã tiếp cận cô với mục đích trước sau gì cũng biến cô thành người của mình. Hắn đã giới thiệu Masato cho Sayumi, bảo Sayumi đến ở cùng anh ta

và còn nói với cô rằng: “Anh sẽ không để hắn đụng một ngón tay vào người em. Em chỉ cần coi hắn như con chó trông nhà là được”.

Chắc hẳn Tatsuya có những lý do như muốn Sayumi chịu ơn mình, muốn giữ cô ở trong tầm mắt, muốn Masato trông chừng cô một cách gián tiếp.

Mặc dù vậy Sayumi vẫn liên tục từ chối những đòi hỏi của Tatsuya, chứng tỏ cô ấy là người có trái tim mạnh mẽ. Không thua kém gì Makoto.

Dường như đọc được suy nghĩ trong đầu Keisuke, Hisato liền trêu ghẹo:

“Sao cậu cứ cười tủm tỉm thế. Chuyện giữa cậu và cô luật sư xinh đẹp đó vẫn xuôi chèo mát mái chứ?”

“Bọn tớ không có quan hệ đặc biệt gì đâu. Cô ấy chỉ là một đàn chị mà tớ kính trọng thôi.”

Keisuke cho rằng tình cảm mà Makoto dành cho cậu gần giống sự đồng cảm hơn là tình yêu nam nữ. Hơn nữa, chỉ vì cô ấy quá hoàn hảo nên mới quan tâm đến một Keisuke đầy khuyết điểm, cho dù có thể chính bản thân cô ấy cũng không nhận ra điều đó.

“Thôi, cố lên. Đừng có để cọc đi tìm trâu nhé.”

“Tớ đã bảo không phải thế rồi mà.”

Hisato vẫn luôn như vậy, lúc nào trực giác của cậu ta cũng rất nhạy bén. Keisuke vẫn chưa kể cho cậu ta nghe chuyện này, thực ra Makoto đã rủ cậu đi du lịch.

Cô chỉ nói là “Đến suối nước nóng nghỉ ngơi thong thả một đêm” chứ không nói cụ thể hơn. Dĩ nhiên, Keisuke đoán Makoto

sẽ thuê hai phòng riêng, song cậu cũng không dám hỏi. Nói vậy thì, cô ấy hẹn hôm nay sẽ thông báo kết quả đặt phòng.

"Chúng mình đi thôi nhỉ."

Đắm chìm trong kỷ niệm như thế là đủ rồi. Từ giờ Keisuke sẽ rất bận rộn chuẩn bị cho ngày Tatsuya phải nhận sự trả giá lớn nhất có thể.

Lúc xuống đến lưng chừng bậc cầu thang, Keisuke thấy túi áo ngực rung lên.

Không biết hồ sơ lại thiếu gì nữa đây, hay khách hàng lại gọi đến phàn nàn, hay là...

Mà không. Keisuke khẽ lắc đầu.

Chính vì mình cứ như thế này nên Hisato mới cười mình là "Không hợp với nghề luật sư".

Có lẽ đã đến lúc mình từ bỏ thói quen suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tiêu cực rồi.

Keisuke ra hiệu cho Hisato đợi mình một lát, đoạn áp điện thoại lên tai.